

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NINA LEVINE

**WAR
OF
HEARTS**

STORM MC RELOADED | BOOK 1

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KALPLERİN SAVAŞI

NINA LEVINE

İÇİNDEKİLER

Kalplerin Savaşı

Fırtına Evreni Zaman

Çizelgesi Kader

Bölü

m

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölü
m II

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Son Söz

Sevgili

Okuyucu

Teşekkür Yazar

Hakkında Nina

Levine'in Diğer

Eserleri

KALPLERİN SAVAŞI

STORM MC RELOADED ROMANI

Storm MC'nin sert dünyasında geçen patlayıcı ve destansı bir aşk hikayesi.

Ona bakmamaya çalıştım.

Onu istememeye çalıştım.

Onu sevmemeye çalıştım.

Ama o bu kalp savaşını kazandı ve şimdi ben dizlerimin üstünde bir adamım. Bu aşk beni öldürebilir.

Başkanım bununla ilgilenecek.

Kimse kızına dokunamaz. Beni onun hayatından çıkardı.

Beni her gün kan gölüne çeviren cehenneme gönderdi.

Kazandığını sanıyorsa yanılıyor.

Her savaş, savaşılmadan kazanılır ve o bu savaşı çok uzun zaman önce kazandı.

Kalplerimizin savaşında teslim oldum ve şimdi kraliçem için ölümüne savaşacağım.

Yeni kitaplar, indirimler ve ücretsiz bonus içerikler hakkında bilgi almak için [haber bültenime kaydolun.](#)

Facebook'ta iseniz, kitaplarım hakkında benimle sohbet etmek, özel hediyelere katılmak ve yakında çıkacak kitapların ön izlemelerini okumak için katılabileceğiniz bir okuyucu grubum var.

STORM UNIVERSE ZAMAN ÇİZELGESİ

Bu kitap, Winter'ın Melbourne şubesinin başkanı olmasından dört yıl sonra, King's Reign'in epilogundan birkaç ay sonra başlıyor. Bu kitabı okumak için önceki Storm MC serisinin hiçbirini okumuş olmanız gerekmez, ancak en iyi keyfi almak için okumanız tavsiye edilir. Okuma sırası bu kitabın arkasında listelenmiştir.

Bu benim için.

*"Gözlerindeki fırtınaları, sesindeki sessizliği ve kalbindeki ağırlığı fark edenler,
içeri alman gereken kişilerdir."
- bilinmeyen*

Kader.

Kader.

Tesadüf.

Hiçbirine inanmıyordum.

Sonra Fury ile tanıştım.

Her küçük şey için benimle kavga etti.

Aramızdaki çekime boyun eğmeyi
reddetti.

Bana gitmemi söyledi.

Zorlukları ve kalp kırıklıklarını atlattık.

Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği fırtınalarla karşılaştık.

Aşkımız için savaştık ve işte buradayız, hala ayaktaız.

Birlikte.

Artık kadere inanıyorum.

Birbirimiz için yaratıldık.

Öfke benim kaderim ve aşkımız için son nefesime kadar savaşacağım.

Bunun için babamla kanlı bir savaşa girmem gerekse bile.

BÖLÜM I

Öfke

"Seni seviyorum" bazı insanların ağzından çok çabuk çıkan bir yalan. Bu sözleri ilk kez duyduğumda, babamın annemi eğip dövdüğünü görmüştüm.

kanepenin üzerinde, elbisesini yukarı çekip, sikini o kadar sert bir şekilde içine soktu ki, onu hiç duymadığım kadar yüksek sesle çığlık attı. O gün benim altıncı doğum günümdü. Annem akşam yemeği için en sevdiğim pizzayı yapmıştı ve babamın işten gelip yemeğimizi yiyebilmemiz için saatlerce bekledik. Sonunda geldiğinde karnım açlıktan ağrıyordu. Annem onun sarhoş halinden memnun değildi ve oğlunun doğum gününde eve bu kadar geç geldiği için onunla tartışmıştı. O gece, annemle babam kavga ederken kardeşim ve ben aç karnına yatağa gittik. Saatler sonra su içmek için gizlice kalktım ve babamın annemi çok sevdiğini, onun onu öfkeye boğduğunu ve ona korkunç şeyler yapmasına neden olduğunu bağırırken salona girdim. Davranışlarının annemin suçu olduğunu söyledi. Sonra da "Seni seviyorum" dedi.

Bu, babamın bu tür davranışlarına tanık olduğum son sefer değildi. Hatta buna yakın bile değildi. Ona son kez elini sürdüğü gün, benim on sekizinci yaş günümdü. Babam bana dövüşmeyi öğretirken iyi iş çıkarmıştı. O kadar iyi ki, onu binlerce dolar borcu olan kokain satıcısının kapısına bırakmadan önce onu morartacak kadar dövmeyi başardım. O adamın kafasına kurşun sıkıp annemi kurtaracağını biliyordum.

Yirmi beş yıldır "seni seviyorum" gibi saçma sapan sözlerle uğraşmadım. En azından hiçbir kadına. Anneme onu sevdiğimi söyledim, çünkü doğruydu. Ama kardeşim Calvin'e söylemedim. Calvin babamızın kopyası çıktı. Bazı yönlerden ikimiz de öyleyiz. Aramızdaki en büyük fark, Calvin'e güvenilemez olması. Kendi annesini bile, bundan çıkar sağlayacağını düşünürse, mahvederdi. Ve yaptı da. Ben mi? Benim sözüm güvenilir. Çok fazla söz vermem, ama verdiğim sözü tutarım. Calvin ile benim aramdaki diğer fark, benim bir kadına asla zarar vermememdir. Bir kadının bana silahla saldırması gerekir ki ona elimi sürmeyi düşüneyim. O zaman bile önce onu silahsızlandırmaya çalışırım.

Bana bıçakla saldırırken beni ne kadar sevdiğini haykıran deli bir kadına kendimi bağlamış olmam akıl almaz bir şey. Onun duygularını teşvik edecek hiçbir şey yapmadım.

"Sen lanet olası bir pislisin, Fury," diye çığlık atarak, elinde bıçakla oturma odamda uçarken, gözleri deli gibi parlıyor.

Geri adım atıp savunma amaçlı ellerimi kaldırıyorum. "Lynette, bu işin sonu istemediğin bir yere gelmeden o bıçağı bırak." Tanrım, onu evime davet ettiğimde aklımdaki tek şey birkaç saat boyunca sikimin yalanması ve sikilmesi idi. Bu lanet olası drama değil. Birkaç kez seviştik diye aramızda bir şey olduğunu düşünmeyecek kadar akıllıdır. Bütün kulüp fahişeleri öyledir.

Hâlâ bana doğru gelirken bağıyor, "Seni seviyorum, ama senin tek ilgilendiğin şey seks yapmak. Dün gece Lola'yı ve ondan iki gece önce Veronica'yı nasıl siktiğini duydum.

iki gece önce nasıl siktiğini duydum. Neden sikini pantolonunda tutamıyorsun?"

Çenemi sıkıyorum. Bu gece bu saçmalığa hiç ihtiyacım yok.

Bana ulaştığında, elinden bıçağı çekiyorum. Ve bana yumruklarla saldırdığında, onu hızla durduruyorum, onu döndürüp kolumu göğsüne koyarak yerinde sabitliyorum. Tüm direnci kırıldığında, "Bitirdin mi?" diye soruyorum.

Ağır bir nefes vererek, "Hayır. Özel bir şeyimiz vardı

—

"Neden böyle düşünüyorsun? Birkaç kez birlikte yattık.

Sana söz vermedim, sen de vermedin. Bunun nesi özel ki?"

Kollarımda o kadar kıvranıyor ki onu bırakıyorum. Dönüp bana öfkeli bir bakış atıyor. "Son birkaç ayda yedi kez yattık. Yedi! Söz vermeye gerek olmadığını düşünmüştüm. Yedi kez yeterdi. Senin ne kadar pislik olduğunu bilmiyordum." Bunun üzerine tekrar üzerime geliyor, yumruklarını göğsüme vuruyor.

Bileklerini tutarak saldırıyı durdurdum. "Ben aziz değilim Lynette. Hiç öyle olduğumu söylemedim. Ama Lola ve Veronica'ya bir sor, sana yalan söylüyorlar. İkisine de dokunmadım. Şimdi evimden git ve bir daha burada görmek istemiyorum. Aramızda ne olduğunu sandıysan, öyle bir şey olmadı ve asla olmayacak."

Onu bırakıp uzaklaştım. Hareket etmediğinde, "Git şimdi!" diye bağırdım.

Dudakları düzleşir ve son birkaç saniye boyunca bana bakmaya devam eder. Sonra çantasını alır ve dinlemeye bile tenezzül etmediğim bazı saçmalıkları mırıldanarak evimden çıkar.

Ekran kapısı çarpınca telefonum çaldı. Kanepeden alıp, "Ne var?" diye bağırdım.

King'in sesi duyulur. "Tekrar denemek ister misin?"

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sinirimi yatıştırmaya çalışırken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ne oldu?"

Umarım beni onun ya da Dedektif Stark için bir işi halletmem için geri çağırmak için aramıyordur. Başkanım o kaltakla çalışmanın baskısını hissediyor olabilir, ama kirli işlerin çoğunu ben yapıyorum. Normalde umursamam, ama üç gün boyunca onun için bir hedefi takip edip uğraştım; bir gece izin istiyorum.

"Bu gece bir işin var. Bir saat sonra kulüpte buluşalım." "Ne oldu?"

"Geline anlatırım."

Bu, King'in iki şeyden birini ifade ettiği şifreli bir cümle: ya bunu konuşacak zamanı yok ya da iletişimimizin dinlendiğinden şüpheleniyor. Son günlerde olan bitenlere bakılırsa, ikincisi daha olası.

"Yirmi dakikaya oradayım."

Bir gecelik izin de buraya kadarmış. Buzdolabına koyduğum bira beklemek zorunda kalacak.

Yirmi dakikadan biraz az bir süre sonra kulüp binasına giriyorum. Bu gece ortalık çok gürültülü. Futbol gecesi. Kulübün yarısı barda televizyonda maçı izliyor. Onları görmezden gelerek King'in ofisine gidiyorum ve onu son zamanlarda kulübün bazı sorunlarını çözmeye yardım eden kardeşi Axe ile derin bir sohbetin içinde buluyorum.

Axe başını kaldırıp bana selam verdi. King yüzümdeki kesik ve morlukları fark etti ve "O orospu çocuğunu hallettin galiba" dedi.

O orospu çocuğu, işini, hiçbir erkeğin dokunmaması gereken reşit olmayan kızlarla karıştırmayı seven bir pislikti. Stark onu hapse atmak istiyordu; King ise onun hapishanede yer kaplayıp vergi mükelleflerinin parasını boşa harcayacağını söyleyerek onu ikna etti. King'in o adamın ölmesini istemesinin kendi nedenleri olduğundan eminim, en azından genç kızlara yaptıkları bunlardan biriydi.

"Evet." Çenemi kaldırdım. "Bu gece ne yapıyoruz?"

"Hyde ve Nitro öğleden sonra Stark'ın sorunları olan bir adamı yakaladılar. Yarın oraya gidip ondan bazı cevaplar alabilmem için bu gece depoya gidip onu gözetlemen gerekiyor. Ben yapardım ama ailemle ilgilenmem gerekiyor."

King'in gerekirse bütün gece dışarıda kalıp kulüp işleriyle uğraştığı günleri hatırlıyorum. Şimdi de gerektiğinde işini yapmıyor değil, ama çocukları her zaman önce gelir ve bu konuda ona çok saygı duyuyorum.

"Ona ne oldu?"

"Yarın ona ihtiyacım olup olmadığını soruyorsan, cevap evet." Elini yüzüne sürerek, "Stark bu konuda bizi sıkıştırıyor Fury, sakın bu işi batırma."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, biraz huzur ve sessizlik. Çıkarken o pisliklere gürültü yapmamalarını söyle."

King pek iyi görünmüyor. Birkaç haftadır öyle. Son zamanlarda çok huysuz. Ama beni ilgilendirmez. Kimsenin işine burnumu sokmam. Kendi işime bakmak daha kolay.

Tek kelime etmeden onu ve Axe'ı bırakıp kulüp evinden çıkıyorum. Barın önünden geçerken, "Gürültü yapmayın. King'in emri." diye sesleniyorum.

Tek cevap olarak yüksek sesli homurtular geliyor; hepsi oyuna o kadar dalmışlar ki, umursamıyorlar bile.

King'in beni çoğunlukla tek başıma işlere göndermesinden memnun olduğumu söylemek yetersiz kalır. Kardeşlerime saygım yok değil, ama yalnız çalışmanın sessizliğini tercih ediyorum. Bir de işlerin batmayacağını bilmek var. Storm'da altı yıl geçirdikten sonra bile, işi doğru yapmak için hala sadece kendime güveniyorum. Hayatta böyle sürprizler olmaz, ben de böyle seviyorum.

DÖRT SAAT sorunsuz geçer. Adam bana fazla sorun çıkarmadı. Çıkaramaz da. Nitro onu bağıladı, hareket edemiyor ve konuşamıyor. Ama öfkesini mümkün olduğunca gürültü yaparak ifade ediyor ve bu çok çabuk sıkıcı oluyor. Devil aradığında, onu bayılttıran bir yumrukla acılarına son verdim.

"Biraz yardıma ihtiyacım var kardeşim. Partide bir durum var, işler sarp sarmaya başlayabilir. Oraya gidip bakacağım, destek lazım."

Yerdeki pislige bakıyorum. "King için bir iş yapıyorum. Başka birini bulman gerek."

"Kimse telefonuna cevap vermiyor. Sen varsın." "Parti nerede?"

Bulduğum yerden on dakikadan az uzaklıkta bir adresi sayar ve ben de yapabileceğimi düşünürüm. "On dakikada oradayım."

"Teşekkürler dostum. Umarım önemli bir şey değildir, ama eğer önemli bir şeyse, lanet olası bir çete savaşına dönüşmeden halletmek istiyorum."

On dakika sonra, Devil'in verdiği adresin önüne geldim ve yüzyılın partisi tam gaz devam ediyordu. Gençler ön bahçeyi doldurmuş, iki katlı büyük evin dışına taşmışlardı. Çoğu sarhoş ya da kafası güzel görünüyordu. Yüksek sesli rap müziği sıcak yaz havasını dolduruyordu, ritmi beni sinirlendiriyordu. Rap müziğinden nefret ediyorum. Ve sarhoş gençlere tahammülüm yok. Ne kadar çabuk girip çıkarsak o kadar iyi.

Devil'i bulduğumda "Plan nedir?" diye soruyorum.

"Ricardo'nun burada uyuşturucu sattığı haberini aldım. Onu arıyoruz."

"Siktir." Bu parti bizim bölgemizde ve Ricardo bizim satıcılarımızdan biri değil. Black Deeds için çalıştığı kesin olarak bilinmiyor, ama King hep öyle olduğunu varsayıyor. Eğer bu doğruysa, Devil'in bu işin bölge savaşına yol açacağı konusunda haklı.

Devil başını sallarken kaşları yükselir. "Evet." Etrafındaki çocuklara bakıp tekrar bana döner. "Bak, bunu nasıl yapmamız gerekiyorsa yapacağız, ama benim tercihim bir sürü çocuğun önünde yapmamak."

"Anladım" diyerek başımı salladıktan sonra, Ricardo'yu aramak için onun peşinden içeri girdim. Bu mekanın sahibi kim olursa olsun, ebeveynlik dersi alması lazım. Etrafta tek bir yetişkin bile yok. En küçüğü on üç yaşında gibi görünen gençlerin oluşturduğu labirente ilerlerken, çocuklarının bu partiyi vermesine izin veren berbat ebeveynlere olan öfkem artıyor. En dürüst vatandaş olmayabilirim, ama benim evimde böyle bir şeyin olmasına asla izin vermem. Bir çocuk Devil'e çarpıp içkisini üzerine döküyor. "Üzgünüm dostum," diyor, gerçekten umursamadığı, dalgın ses tonundan belli.

"Bir dahaki sefere önünü izle," diyor Devil, çocuğun tüm dikkatini çekecek kadar sert bir sesle.

Çocuk, Devil'i iyice görebilmek için yavaşlar. "Sen Ricardo'nun bize biraz daha mal getireceğini söylediği adam mısınız?"

"Evet. O nerede?"

Çocuk çenesini iç merdivenlere doğru kaldırır. "Yukarıda, yatak odalarından birinde."

Devil yön değiştirip merdivenlere doğru ilerler. İkimiz de hızlanarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyoruz.

Orospu çocuğunu bulmamız uzun sürmez. Bizi gördüğü anda terlemeye başlar. Gözleri ikimizle kapı arasında gidip gelir ve odadaki iki genci dışarı iter.

"İyi fikir, pislik," der Devil, kapıyı arkalarından kapatarak. "Ben de tam çıkmak üzereydim," der Ricardo, kelimeleri birbirine karıştırarak.

Ona yaklaşıyorum, kaslarım egzersiz için geriliyor. Devil'e bakarak soruyorum, "Burası senin için uygun mu? Yoksa çocuklardan uzak bir yere götürmek ister misin?"

Ricardo'nun yüzünde alarm zilleri çalar ve savunma hareketi yaparak iki elini havaya kaldırır. "Bunu burada halledebiliriz! Başka bir yere gitmemize gerek yok. Yani, haddimi aştığımı fark etmemiştim..."

Devil'in cevabını beklemeden yüzüne sert bir yumruk atarım. O yere düşerken, "Yalancılardan nefret ederim ve yalan söylemeye devam etmek istiyorsan

yalan söylemeye devam edersen, ben de devam ederim." Onun yanına çömelıyorum. "Devam etmemi mi istiyorsun?"

"Siktir, dostum! Neden bana vurdun?" diye sızlanarak burnundan akan kanı durdurmaya çalışır.

Çenesini tutuyorum. "Sana bir soru sordum, Ricardo. Devam etmemi istiyor musun?" Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Yoksa dürüstçe konuşmaya hazır mısın?"

Devil yanıma çömelir ve Ricardo'nun cevabını beklemeden bana bakar ve "Bunu burada halledelim" der.

Ricardo gergin bir şekilde ikimizin arasında bakınıyor. "Neyi yapacağız?" Cevap vermiyorum. İkimiz de cevap vermedik.

Devil'in istediği gibi ona saldırmamak için kendimi zor tutuyorum, ama şimdi bu işi uzatmanın zamanı. Onu paniğin eşiğine getirip, ona bilgi vermesini sağlayacak ve bir daha Storm'un yoluna çıkmamasını hatırlatacak bir acı çektirmem gerekiyor.

Ricardo stresinden dolayı gevezelik ederken göz bebekleri büyür. "Tamam, ne yaptığımı biliyordum, kabul ediyorum. Ama iyi bir nedenim vardı. Sizler iyi nedenlere açık insanlarsınız, değil mi? Mesela, kız kardeşiniz hasta ve tedavi masraflarını ödemek için paraya ihtiyacınız varsa...

Yeter. Bana kalırsa, Storm'a karşı gelmek için iyi bir neden yok. Onu kollarından tutup kaldırıyorum ve geriye doğru itiyorum, böylece duvara gürültüyle çarpıyor. Onu daha da sarsacak kadar sert bir gürültü. O kendini toparlayamadan, üzerine atıldım ve yüzüne, sonra vücuduna bir dizi yumruk attım, onu yere devirdim. Her yumruk bir öncekinden daha acımasızdı. Onu bitirdiğimde, Ricardo bir daha benimle karşılaşmamayı dileyecek. Ve bir daha kulübe bulaşmayacağına emin olabilirsiniz.

Devil'in sesi, Ricardo'yu dövmeye odaklanmış dikkatimi dağıtır. "Ona acıma, kardeşim. Aksi takdirde King çok kızar."

Ona hafif davranmam konusunda endişelenmene gerek yok. Ama o bunu benim için değil, Ricardo için söyledi. Ve işe yaradı. Şeytan'ın sözleri ağzından çıkar çıkmaz, Ricardo bana durmam için yalvarıyor.

"Lütfen, dostum, bir daha böyle bir şey yapmayacağım! Söz veriyorum!" Kendini kaybeder ve ayağa kalkmaya çalışır, ama ben botumu göğsüne koyar ve onu yerde tutmak için sertçe bastırırım.

Yatak odasının kapısı açılır ve aşağıdan gelen müzik küçük odayı doldurur. Sarışın bir kız odaya adeta düşer ve kapıyı arkasına çarpar. Bizi görünce durur. Bakışları hızla benden Ricardo'ya, oradan da Devil'e kayar, sonra gözlerini kısıyor ve bize doğru sendeleyerek ilerler. "Devil?"

Kahretsin. O King'in kızı. Aylar önce diğer çocuğunun doğum günü partisinde beni uyardığı kız.

Zara.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. *Bu, hiç ihtiyacımız olmayan bir karmaşa.*

"Tanrım, Zara," diyor Devil, Zara tökezleyip bana çarparken. "Burada ne halt ediyorsun?"

Onu yakalayıp düşmesini engelliyorum. Emeklerimin karşılığı, üzerime kusması oluyor.

"Tanrım, çok kötü hissediyorum," diye mırıldanıyor, gömleğime yapışıp sanki daha fazlasını benimle paylaşacakmış gibi görünüyor.

"Hadi canım," diyorum, parmaklarını gömleğimden çekmeye çalışarak. Ayağımı Ricardo'nun üstünden çektim ama dikkatimi ondan ayırmadım. O da bu fırsatı değerlendirip ayağa kalkıyor, onunla birazdan ilgileneceğim ama önce Zara'yı yatağa oturtmak istiyorum ki kusmukla ıslanmış gömleğimi çıkarabileyim. Kusmuk, tahammül edemediğim tek şeydir; kokuyu üzerimden atmazsam, onun yanında kusacağımdan eminim.

"Sen onunla ilgilen," diyor Devil. "Ben Ricardo'yla ilgilenirim."

Burada boktan bir anlaşma yaptığımdan yüzde yüz eminim.

Zara'yı yatağa götürürken, "Otur. Ve tekrar kusmak istersen, sakın üzerime kusma" diye emrediyorum.

O oturur, kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakar. Gömleğimi başımdan çıkarırken bakışları gömleğime düşer. "Üzgünüm," der pişmanlıkla.

Saçlarıma kusmuğu bulaştırmadan gömleği çıkarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Sinirlenip vazgeçiyorum ve lanet şeyi çıkarıyorum. Tam o sırada Zara eğilip botlarıma kusuyor.

"Lanet olsun," diye bağıriyorum ve gömleği yere atıyorum.

"Bir şey aldın mı?" diye sorar Devil, Ricardo'nun baygın yattığı yerden Zara'ya.

Kız başını kaldırıp yavaşça doğrulur. Kaşlarını çatarak, "Ha?" der.

Yüzünü tutup yukarı doğru çeviriyorum. "Gözleri bulanık. Almış olsa hiç şaşırmam."

Elime vurarak Devil'in sorduğu soruyu anlar ve "Almadım" der. Yüzünü sıkıca tutmaya devam edince, "Canımı acıtıyorsun" diye mırıldanır.

Hâlâ onu bırakmıyorum. "Üzerime kusmayı bitirdin mi?"

Yüzünü elimden çekip, odaya ilk girdiğinde olduğundan daha meydan okurcasına bana bakıyor. "Ben iyiyim. Bir daha kusmayacağım."

Kafamı sallarım. "İyi olmaktan çok uzaksın."

Zara ve ben birbirimize dik dik bakarken, Devil'in telefonu çalar. Telefonu açar ve konuşmadan anladığım kadarıyla arayan eski sevgilisi. İkisini de duymazdan gelip kendimi nasıl temizleyeceğimi düşünmeye odaklanırım.

Odayı terk edip koridorda banyoyu buluyorum ve boş olduğunu görünce çok şükrediyorum. Kendimi içeri kapatıp botlarımla temizliyorum ve gömleğimi çöp kutusuna atıyorum. Depoya dönerken evime uğrayıp yeni bir gömlek almam gerekecek. Bu

bu durum beni zaten sinirli olan halimden daha da sinirlendiriyor. Zara'nın yol açtığı bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok.

Odaya tekrar girdiğimde bana bakıyor. Ayağa kalkıp dikkatini Devil'e çeviriyor ve "King'e bundan bahsetme. Artık benim için endişelenmesine gerek yok." diyor.

King kişisel meselelerini kimseye anlatmaz, bu yüzden ne demek istediğini anlamıyorum ama ondan bir şey saklamaya niyetim yok. En azından böyle bir şeyi. Kızını bu halde bulduğumuzu öğrenirse, başımız belaya girer. Ayrıca, benim çocuğum olsaydı ben de bilmek isterdim. Ona söylemek doğru olan şey.

Devil düşünmeye fırsat bulamadan, "Olmaz," diyorum. Zara başını bana çeviriyor. "Ne?"

Bakışlarımı ona sabitliyorum. Yüzüm sertleşiyor. "Duydun beni."

"Bu konuda pislik gibi davranmana gerek yok. Biraz fazla içtim ve kustum. Onun bilmesi gereken bir şey değil."

"Ona söylememem için yalvarman, bu işin daha fazlası olduğunu gösteriyor. Aranızda ne olduğunu bilmiyorum, ama bunun sadece sarhoş olmaktan daha fazlası olduğuna bahse girerim. Ayrıca, ailenin de bunu bilmek isteyeceğine bahse girerim."

Dudakları düzleşti. "Senin anne baban da senin gençken her sarhoş olduğunda bunu bilmiyorlardı herhalde."

Tanrım, bu şımarık prenseslere tahammül edemiyorum. "Aramızdaki farkı bilmek ister misin, Zara? Babam beni hiç umursamıyordu ve annemin başka dertleri vardı."

Devil araya girip durumu kontrol altına aldı, bu Zara için iyi oldu çünkü bu gidişle onu omzuma atıp babasına götürecektim.

"Tamam," diye emrederek Zara'yı işaret eder, "Buradan Fury ile birlikte gideceksin. Ne derse onu yap. Lanet olası bir olay çıkarma ve onun zamanını boşa harcama. King'e bu gece olanlar hakkında bilgi verilecek.

. Konu kapanmıştır." Bana dönüyor. "Üzgünüm kardeşim, Hailee'nin bana ihtiyacı var, yoksa Zara'yı buradan çıkarırdım. Ricardo'yu sonra hallederiz."

Başımı salladım. "Tamam. Onu eve götürürüm. Sen ailene bak." "Eve kendim gidebilirim," dedi Zara.

Ona bakıyorum. Ses tonundan vücut diline, yüzündeki ifadeye kadar her şeyi, ona meydan okuduğunu haykırıyor. Bu meydan okumaya ne zamanım ne de sabrım var. Bu gece olmaz.

Elimi onun pazısına dolayarak, "Olmaz prenses. Sen benimle kalıyorsun ve bana bir daha öyle bakarsan, başımız belaya girer," diyorum.

Bunun üzerine, itirazlarını duymazdan gelerek onu evden dışarı sürükledim. Ama o benimle kavga etmeye kararlıydı, bu yüzden arabama ulaştığımızda, kalan tüm sabrımı kaybetmiştim.

Yolcu kapısını açarak, "Arabaya bin ve benimle kavga etmeyi bırak. Sana bir şey olursa King beni öldürür, seni eve güvenle götürmeye çalışıyorum" dedim.

Bana son bir kez meydan okurcasına baktıktan sonra, sonunda dediğimi yapıp lanet olası arabaya bindi.

Sessizce evine kadar giderken, eve vardığımızda onun bana ne kadar yakın oturduğunu fark ettim.

Motoru durdurup ona bakıyorum. "Arkadaşlarınla mı yaşıyorsun?" Bunu sormamın tek nedeni, yardıma ihtiyacı olursa evde kimse var mı diye anlamak. Kusmasından sonra daha ayık görünüyor ama iyi olduğuna ikna olamıyorum.

"Hayır, Holly ile." Kız kardeşi.

Onu içeriye kadar geçirmek ve Holly'ye olanları anlatmak için arabadan indim. Arabayı dolaşıp onun yanına geldiğimde, ön kapıya giden yolun yarısını geçmişti. Sendeleme şekline bakılırsa, hala iyi durumda olmadığı belliydi.

Eve girerken ona yetişiyorum. Elimi kapıya koyup kapıyı kapatmasını engelliyorum ve "Holly evde mi?" diyorum.

"Neden?"

"Onunla konuşmak istiyorum." "O uyuyor."

Çenemi ona doğru salladım. "Git onu uyandır." "Onu uyandırmayacağım."

"Siktir," diye mırıldandım. "Sadece..."

Holly, Zara'nın arkasından uyuşuk ve sinirli bir şekilde ortaya çıkar. Bakışları bana sabitlenmiştir. "Yarına kadar bekleyemeyecek ne boktan bir şey söyleyeceksin? Ve neden gömlek giymemiştin?" Zara ile benim aramda bakışlarını gezdirir. "Siktir, siz ikiniz..."

Zara'nın dudakları düzleşir. "Tanrım, Holly, tanıştığım her erkekle yatmıyorum. Beni partiden eve bıraktı, hepsi bu."

Holly'nin yüzü ifadesiz kalır. "Öyle demedim Zar. Tek söyleyeceğim, eğer onunla yattıysan, King'in bu konuda söyleyecek çok şeyi olurdu. Ayrıca ikinizin Alaska'ya taşınmanızı önerirdim."

Holly açık sözlü biridir, bu özelliğini seviyorum. Kulüpte Sarge'ın motosikletini tamir ederken onunla biraz zaman geçirdim. O ne varsa onu söyler ve ben de öyle yapan herkesi severim.

"Kız kardeşin bu gece kendinde değildi. Ona göz kulak olsan iyi olur," diyorum, gitmeye hazır olduğumdan çoktan geçmiştim.

Holly, Zara'ya bakarken endişeyle doldu. "Yine mi sarhoş oldun? Bu hafta üç kez oldu."

Zara bana pis bir bakış attıktan sonra kız kardeşine, "Kutlama yapıyordum. Üniversitenin ilk yılını her gün bitiremezsin." dedi.

"Üniversiteyi üç hafta önce bitirdin. Bana bu lafları söyleme," diyor Holly. Kapıdan uzaklaşıyorum. "Sizi yalnız bırakayım."

Holly başını sallar. "Teşekkürler, Fury. Onu eve getirdiğin ve olanları anlattığın için teşekkür ederim."

"Evet." Bana ölümcül bir bakış atan Zara'ya son bir kez bakıp, onları bırakıp kamyonetime doğru yürüdüm. Zara'nın bu kadar sık sarhoş olmasının sebebi her neyse, benim bilmem gereken bir şey değil. *Kişisel meselelerini kendine sakla.*

Zara

S İki Advil'i yutarak sabah ritüelime başlıyorum. Baş ağrısı için Advil, dün gecenin kirini yıkamak için duş, giyinmek, odamı toplamak, kahvaltıda avokado tostı ve bir dua.

Şu anda mücadele ettiğim Tanrı'ya huzur için dua ediyorum. Dünya barışı değil, kendi huzurum için, çünkü Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var.

"Zara!" Holly yatak odamın kapısını yumrukluyor. "Uyandın mı? Saat yedi. İşe gitmeden önce postaneye paketimi götürmen lazım, unuttun mu?"

Derin bir nefes alıp ona hazırlanıyorum.

Ablam çok sert biridir. Yirmi yaşında sert bir kız. Onun gerçekten yirmi yaşında olduğunu bile sanmıyorum. Çoğu zaman kırk yaşında gibi davranır. Annemle babamdan nasıl böyle bir kız çıktı, hiç anlamıyorum.

"Zara!" Kapımı açar ve gözleri bana takılır. "Güzel, uyanmışsın." Cevabımı beklemeden çıkar.

Huh.

Beklediğim gibi değil.

Dün gece eve gelişimi hakkında fikrini söyleyeceğini sanmıştım. Ama eminim bir ara söyleyecektir. Onu çok seviyorum, ama Holly her zaman bir fikri vardır.

Yirmi dakika sonra, duşumu almış, giyinmiş ve güne hazır durumdayım. Yatak odasının kapısını sessizce kapatıp, koridordan mutfağa doğru yürürken kahvaltımı hazırlıyorum ve dün gece içkiyi fazla kaçırmamış olmayı diliyorum. Uyandığımda başım çok ağrıyor. Bu hafta yaşadığım en şiddetli baş ağrısı. Belki de üç gecedir içki içmenin birikmiş etkisi. *Belki de biraz ara vermelisin.*

"Bugün avokado alabilir misin? Akşam yemeği için lazım," diyor Holly, düşüncelerimi bölerek. Hoş bir müdahale.

"Evet." Gözlerine bakıyorum. "Başka bir şey istersen mesaj at, ama öğlen yemeğinden önce gönder, çünkü öğleden sonra süpermarkete gideceğim." Altı aydır birlikte yaşıyoruz ve artık rutinimiz bu: Ben yiyecekleri alıyorum, o yemek yapıyor.

Holly kaşlarını çatıyor. "Bugün çalışmıyorsun? Nedense sabah vardiyan olduğunu sanmıştım."

"Vardiyam vardı ama Allen iptal etti." "Neden?"

"Bilmiyorum, Hols. Eğer bu kadar merak ediyorsan, kendin sor." Kapıyı açıp soğuk bir şişe su alırken sertçe cevap veriyorum.

"Zar," diye başlar, sesi uzun zamandır duymadığım kadar yumuşaktır. "Öyle yapma."

Kahretsin.

Bunu hak etmemişti.

Ona dönüp "Üzgünüm," derim. "Son zamanlarda birkaç vardiyamı iptal etti de, bu yüzden biraz stresliyim."

"Konuş onunla. Stres yapmaktansa nedenini öğren." Çantasını alır. "Tamam, gidip lastiğimi değiştireceğim, sonra

gidiyorum."

O gittikten sonra mutfağı temizlerken, hayatımdaki her şeyin hızla değişiyor gibi hissettiğimi düşünüyorum. Ve bunların çoğunun kontrolüm dışında olduğunu. Bazı günler kendimi tanıyamıyorum bile, çünkü birkaç ay önceki kız artık yok ve şu anda onun yakın zamanda geri döneceğini de sanmıyorum. Bunu istediğimden değil, ama kesinlikle özlediğim yanlarım var.

Bang!

Bang!

Yüksek sese irkilirim, kalbim anında hızlanır, avuçlarım terler.

Silah sesi miydi?

Elimdeki bıçak yere düşüyor.

Oda dönüyor, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Bana geliyor.

Tanrım.

Hayır

Hayır, hayır, hayır.

Nefes alamıyorum.

Mutfak tezgahına tutunmak için uzanırken kolum dışarı fırlıyor. Anılar zihnimde canlanıyor.

Kötü anılar.

O

Ciğerlerim havayı bulamıyor, nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Zara. Her şey yolunda. Ben yanıdayım." Uzaklardan bir erkek sesi geliyor. Bana yanımda olduğunu söylüyor, ama değil. Kimse yanımda değil. *Üstelik o senin için burada. Seni incitmek için. Kurtarmak için değil.*

"Zara!" Güçlü eller pazılarımı kavrar, parmakları sertçe batar.

Ondan kurtulmaya çalışıyorum.

Kollarım çırpınıyor.

Bacaklarım tekmeliyor.

Beni bir daha yakalayamayacak.

Gerekirse onu ısırırım.

Bana tekrar zarar vermesini engellemek için her şeyi yaparım.

"Siktir!" Dişlerimi koluna geçirdiğimde küfür ediyor ve sesinin sonunda kafamdaki saçmalıklardan geçip ulaştığında, onun bana zarar vermek için burada olmadığını anlıyorum.

King.

Tanrım.

Nefes almaya çalışıyorum ve kafamı toparlamaya çalışıyorum. Göğsüm o kadar sıkışmış ki, yırtılacakmış gibi hissediyorum. Sanki atan kalbim derimden dışarı fırlayacakmış gibi.

Lanet olsun.

Güvendesin.

Kendine gel. O King, o

değil.

Çaresizce çekmeye çalıştığım hava sonunda ciğerlerime ulaşıyor.

Ona yaslanıyorum ve kollarının vücudumu sarmasına ve beni kendine çekmesine izin veriyorum.

"Siktir," diye tekrar sertçe mırıldanıyor ve başımın arkasını avuçluyor. Dokunuşu yatıştırıcı. Sakinleştirici. Ve kendimi yavaşça paniğimden kurtulurken buluyorum.

Bu hiç bitecek mi?

Yüksek seslerden bir daha asla

tetiklenmeyecek miyim? Bir daha normal

olabilecek miyim?

King'in kollarından kurtulup özür dilerim. "Üzgünüm." Samimiyim, ama özrüm yapmacık çünkü keşke bunu hiç söylemek zorunda kalmasaydım.

Gözleri öfkeyle parladı. "O bok için asla özür dileme. Asla."

Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum.

İçkimi alıp, King'in bakışlarından kaçınarak bardağın yarısını bir dikişte içiyorum. Neden burada olduğunu biliyorum ve ona hazır olup olmadığını gerçekten bilmiyorum.

O zaman kaybetmez. "Fury dün gece olanları anlattı."

King çok az konuşan bir adamdır, ama ne demek istediğini söylemek için fazla söze ihtiyacı yoktur. Annemle ben, ergenlik yıllarımda yaptıklarım yüzünden kavga ettiğimizde bile, o kavgaya karışmadan araya girip bize yardım ederdi. Kesinlikle gerekli olmadıkça kendini karıştırmayı sevmezdi, bu yüzden bu işe karışması çok şey ifade ediyor. Ve bu, şu anda yapmak istediğim son konuşma olsa da, onun bu kadar önemseydiği için benimle konuşması benim için çok önemli.

Ama Fury'ye kızgıyım. Dövüşmek ve kulüp fahişeleriyle yatmaktan başka hiçbir şeyi umursamayan bir adamın, King'e benim içki içtiğimi neden söyleme zahmetine girdiğini anlamıyorum. King'in en son ihtiyacı olan şey benim için endişelenmek. King'in endişelerini artırdığı için Fury'ye minnettarlık duymuyorum. Ve King'le bu konuyu konuşmak zorunda kaldığım için de hiç mutlu değilim. Henüz çok erken. Kalbimin etrafındaki duvar çok kırılgan ve o duvarı yıkmaya çalışırsa milyonlarca parçaya ayrılacağını biliyorum.

"Anlatacak bir şey yok, King. Biraz fazla içtim. Hikayenin sonu."

Lütfen beni bu konuyu konuşmaya zorlama.

Gözleri benimkileri arıyor ve gözlerinde gördüğüm inanmazlık, bunun hikayenin sonu olmayacağını söylüyor. "Bence ikimiz de bunun içkiyle değil, kafanın içinde olanlarla ilgili olduğunu biliyoruz."

Yine fazla bir şey söylemedi, ama her şeyi söyledi. Doğruca konuya girdi. İki ay önce uğradığım saldırı ve bununla nasıl başa çıktığım hakkında hiç konuşmadık. Ama bana saldıran adamın icabına baktığını biliyorum. Tabii ki baktı; King böyle yapar. Sevdiklerine zarar verenleri halleder ve o adam bana çok kötü zarar vermişti.

Konuşurken King'e bakamıyorum, bu yüzden gözlerimi indiriyorum. Bu konuda kendimi çok utanıyorum, bu aptalca

Çünkü olanları ben istemedim, ama yine de o gece olan her Şey için utanç ve suçluluk duyuyorum.

King çenemi kaldırıp gözlerimi kendine çevirir. "Yapma. O orospu çocuğunun seni mahvetmesine izin verme." *Keşke tüm gerçeği bilseydi.*

İlk gözyaşı damlası düşerken gözlerimi kırıyorum. Tanrım, bugün ağlamak istemiyorum. Ama ilk damla yanağımdan süzülünce durduramıyorum. Birkaç saniye içinde, konuŐamayan, hiçbir Şey yapamayan, sadece gözyaşlarını silmeye çalışan bir hıçkırıklar içinde kalıyorum.

King'in güçlü kolları beni sarar ve tekrar kucaklar. Bu çok rahatlatıcı. O çok rahatlatıcı. Ve hayatımda onun olduğu için ne kadar Şanslı olduğumu hatırlarım. Annemin arkadaşı Adelaide, bunca yıl geçmesine rağmen hala onu kabul etmekte zorlanıyor, ama King'in bu yönünü görseydi, annemin onunla evlenerek doğru kararı verdiğini anlardı.

Uzun bir süre öyle kalıyoruz ve sonunda kendimi kontrol altına aldığımda kollarından ıkıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Bu konuşmaya ihtiyacım olmayabilirdi, ama o kucaklamaya ihtiyacım vardı.

"Evet. Bu konuyu biriyle konuşmalısın. Ailen dıŐından biriyle. Çünkü kafandaki bu boktan düşünceler kendiliğinden geçmeyecek ve kendini alkolle uyuŐturmak çözüm değil."

nerdiği Şey yapmak istemediğim bir Şey olmasına rağmen başımı sallıyorum. O ve annem birkaç kez birine grnmemi önerdiler ve ben de gideceğimi söyledim, ama bu düşünce beni hasta ediyor.

Cevap vermediğimde, sert bir sesle ısrar etti. "Randevu al, Zara. Bu akşam kesin cevap istiyorum."

Bu beni sinirlendiriyor. Hiçbir konuda baskı altında kalmayı sevmem. "Hazır olduğumda yaparım."

"Hayır, bugün yapacaksın."

"Bana emir verme, King. Ben annem değilim," diye terslerim.

Çenesi sıkılaŐır. "Hayır, ama sen benim kızımsın, benim kanımdan olsan da olmasan da, ve bu konuyu kapatmayacağım. Randevunu al

Randevuyu al yoksa ben senin için alırım. Ve senin randevuya gitmen için ne yapmam gerekirse yaparım. Senin, seninle hiçbir ilgisi olmayan bir pislik yüzünden hayatının mahvolmasını izlemeyeceğim. Senin kurban olmana da izin vermeyeceğim. Biz burada böyle şeyler yapmayız. Bunu biliyorsun."

Telefonu çalıyor, cevap vermesi gerekiyor, ama önemli değil çünkü söylemek istediklerini söyledi. Fikrini yüksek ve net bir şekilde ifade etti.

Onun uzaklaşmasını izlerken, hissetmek istemediğim her türlü duyguyu hissediyorum. Alkolle kendimi uyuşturmaya çalıştığım konusunda haklı. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum; sarhoş olup unutmak çok daha kolay. Ama hayatımda kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da King'in asla geri adım atmayacağıdır.

Görünüşe göre ya ülkeden kaçırıyorsun ya da o randevuya gidiyorsun. Of, şu otoriter adam. Bugün King hakkında düşündüğüm tüm iyi düşünceleri geri alıyorum. Şu anda, onun taleplerini ve bunları yerine getirme şeklini kafamda kurcalamak istiyorum. Nedenleri önemli değil. Bunu anlamam için daha fazla zaman verebilirdi.

"Zara, ben çıkıyorum," diye bağılıyor Holly garajdan. "Bu gece dışarı çıkmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, bu gece evde kalacağım."

"Tamam. Görüşürüz. İyi günler."

Eh, bundan sonra her şey daha iyi olabilir. Bu kesin.

"İŞTE KIZIM," diyor Tommy, birkaç saat sonra en iyi arkadaşımın evine vardığımda. Havuz kenarında uzanmış, bronzlaşmış karın kasları ortada. Yanından geçerken bacağıma dokunduğunda, hak sahibi olduğunu gösteren tavırları da ortada. Dokunma şekli değil, dokunma şekli

dokunması, sanki ben sadece onun için oradaymışım gibi. Sanki onu istediği gibi memnun etmek için oradaymışım gibi.

"Ben senin kızın değilim, Tommy" diyerek elini itiyorum ve en iyi arkadaşım Marissa'nın yanına gidiyorum. Marissa, Tommy'nin arkadaşı ve şu anda yatmak istediği adam olan Puck'ın yanındaki şezlongda uzanıyor.

"Siktir," diye homurdanarak Marissa'nın yanındaki şezlonga oturuyorum. "Neden buradalar?" Cevabı zaten biliyorum ve bu konuşmayı iki ay önce yapsaydık, çok farklı olurdu. Onun nedenlerini tamamen anlardım. Hatta onunla aynı fikirde olurdum. Ama durum öyle değil ve ben aynı fikirde değilim. Artık değilim. Keşke Tommy ve Puck burada olmasaydı.

Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakar, alnında soru işareti belirir. "Her zamanki gibi huysuzsun. Ne oldu?"

"Her zaman huysuz değilim."

"Birkaç haftadır öylesin." Bakışları vücuduma düşüyor. "Ve yeni gardırobuna ne oldu, Zar? Neden seni hep bu çirkin, bol elbiselerle görüyorum?"

Bacaklarımı önüme uzatıp kollarımı vücuduma doluyorum ve onun söylediklerini duymazdan gelmeye çalışıyorum. Ama bu imkansız; Marissa, istediğini elde edene kadar ısrarcı olan türden bir arkadaş. Üç yıldır en iyi arkadaşız, bu yüzden onu çok iyi tanıyorum, ama son zamanlarda onu hissedemiyorum. *Onu* hissetmiyorum. Bu yüzden ben de ona karşı direnmeye başladım.

Ona cevap vermeden telefonuma mesaj var mı diye bakıyorum. Holly'den bu akşam tatlı için bir şeyler almamı isteyip istemediğini bekliyorum.

Marissa öne doğru eğilip bana dönüyor. "Cidden sorumu duymazdan mı geliyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Belki de sevdiğim kıyafetleri giyiyordumdur diye düşündün mü? Sorunun kaba olduğunu düşündün mü?"

"Hadi ama Zara, bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Sen bikini ve dar, seksi elbiselerin kraliçesisin. Bu bol paça kıyafetler hiç sana yakışmıyor. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"O haklı, Zara," diye bağırır Tommy. "Göğüslerini ve kıcını özledim." "Siktir git, pislik," diye karşılık veririm, sinirden köpürmüş bir halde. Ve sadece ona değil, onu sevmiş olduğum için kendime de. Onun gibi birini erkek arkadaşım olarak istemiş olduğum için. Marissa'ya bakıyorum. "Buraya sorguya çekilmek için gelmedim. Beni bir kez olsun kabul edip, kendim gibi davranmama izin verebilir misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırıyor, şimdiye kadar sadece başkalarına yönelttiği zehirli sözler şimdi bana yöneliyor. "*Bir kez olsun seni kabul edebilir miyim?* Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak düşündüğün anlamı, Marissa." Ayağa kalktım. "Senin gözünde olmam gereken kişi olmaya çalışmaktan bıktım, bikinilerden ve seksi elbiselerden bıktım."

Kanepeden kalkar. "Senin berbat tavırlarından bıktım. Belki de gitmelisin." Sesindeki zehir artık buz gibi ve bu konuşmanın nasıl bu kadar çabuk tırmandığını merak ediyorum. Ama merak etmemeliyim, çünkü bir süredir diken üstünde yürüyoruz.

Marissa, her sözünü dinleyen ve ne derse onu yapan insanlarla çevrili olmayı seviyor. Uzun zamandır ben öyleydim, ama bir yıl önce okulu bitirdiğimizden beri ondan yavaş yavaş uzaklaşıyorum. Sonunda gözlerim açıldı. Ve o gece soyulduğumdan beri, belki de artık arkadaş olmamamız gerektiği düşüncesini kafamdan atamıyorum.

Bunca yıldır yanımda olan insanlardan gerçekten uzaklaşmaya hazır mıyım? Çünkü Marissa'dan uzaklaşmaya karar verirsem, yapacağım şey bu olacak. Onun hayatından çıktığın anda, grubun hayatından da çıkmış olursun.

Üç yıldır ikinci evim olan eve bakıyorum ve anılarım gözümün önünden geçiyor. Güzel anılar. Lanet olsun, belki de hissettiğim tüm bu boktan duygular son birkaç ayda olanlar yüzündendir. Marissa'nın hiçbir ilgisi olmayan şeyler.

Parmağımı saçlarımın arasında gezdirip uzun bir nefes veriyorum. "Siktir," diye mırıldanıp onu itip havuz evine giriyorum.

Tanrıya şükür peşimden gelmedi; kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kendimi banyoya kilitleyip, iki elimi lavaboya dayadım ve aynadaki kendime bakarak uzun bir nefes daha verdim.

Neden şu anda bu kadar berbat durumdayım?

Soygunu ya da o gece olanları düşünmemeye çalışıyorum, ama ne kadar düşünmemeye çalışırsam, o kadar çok düşünüyorum. Ya da en azından, o kadar çok beni etkiliyor.

Belki King haklıdır. Belki de bir psikiyatriste ihtiyacım vardır. Telefonumu çıkarıp bir tane arıyorum.

Tanrım, seçebileceğim o kadar çok var ki. Aramayı yaşadığım semte daraltıyorum ama yine de ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok var. Yani, bir insan hangi psikiyatristin kendisini iyileştireceğine nasıl karar verir ki?

Tuvalette oturmuş, derin düşüncelere dalmış, internet sitelerini geziyorum ki Tommy banyo kapısını yumrukluyor ve beni korkutuyor. Sabahki gürültü kadar kötü değil, ama kalbimin tekrar hızla atmasına yetiyor.

"Beni içeri al," diye bağıyor.

Nefes alıp vererek hissettiğim hafif panik yatışıyor ve sayfayı kaydırmaya devam ediyorum. "Git buradan."

"Bebeğim, sadece konuşmak istiyorum. Kapıyı aç."

Gözlerimi devirdim. Tommy asla *sadece konuşmak* istemez. "Hayır."

Bir an sessizlik, sonra... "Tanrım, Zara, neyin var senin? Bir yerlere varıyoruz sanmıştım, ama son zamanlarda en büyük kaltak haline geldin."

Kapıyı açıp ona öfkeyle bakıyorum. "Siktir git Tommy. Ve 'bir yerlere varıyoruz' saçmalığını da siktir et. İkimiz de bunun sadece benim eteğimin altına girebileceğini sandığın anlamına geldiğini biliyoruz ve oraya asla giremeyeceğine göre zamanını boşa harcamayı bırak."

O da bana ters ters bakar ama bu çok kısa sürer ve banyoya girip bana o kadar yaklaşır ki, beni lavaboya doğru itmek zorunda kalır. Bir elini kalçama koyar ve "Neden böyle davranıyorsun, bebeğim? Seni seviyorum. Çok seviyorum. Bu yaz birlikte takılıp birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz diye düşünmüştüm." der.

Ellerimi göğsüne koyup onu itiyorum, bana karşı koymadığı için minnettarım. "Seni tanımak istemiyorum, Tommy."

Başını eğiyor. "Tanımıştın. İki ay önce, tüm ilgini ben çekiyordum. Ne oldu?"

İki ay önce olanlar aklıma gelince göğsüm yine sıkıştı. Onu tekrar ittim. Daha sert. Onu geçip odadan çıkabilecek kadar sert. "Hayat oldu, o oldu."

Banyodan çıkıp dışarı çıkmak için kapıya doğru ilerlerken Tommy elimi tuttu ve beni kendine doğru çekerek vücuduna yapıştırdı. "Ne olduysa, ben düzeltebilirim. Neye ihtiyacın varsa, bende var."

Evet, var. Tommy, birinin hayatını daha iyi hale getirmek için ne gerekiyorsa yapar, ama ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Artık istemiyorum.

"Beni rahat bırakıp başka bir kız bulmaya ne dersin? Senin gibi erkeklerle işim bitti."

Havuz evinden çıkarken, "Benim gibi erkeklerden bıktığını sanıyorsan kendini kandırıyorsun, Zara. Sen benim gibi erkekler için doğdun. Tıpkı bikini giymek için doğmuşsun gibi. Bunu anladığında gel beni bul; sana ihtiyacın olan şeyi vereceğim."

Marissa'ya doğru gittim ve onu Puck'ın üstünde, Puck'ın dili boğazında buldum. "Ben gidiyorum."

Marissa ağzını Puck'ın ağzından çekiyor. "Şimdiden mi?"

Marissa'nın bir arkadaşıyla kavga ettikten sonra ne kadar çabuk unutabildiğini fark ettim. Biz hiç kavga etmedik ya da büyük bir anlaşmazlık yaşamadık, ama onun birçok kişiyle kavga ettiğini gördüm. Bazen bu onun için bir arkadaşlığın sonu olur, ama çoğu zaman insanları istedikleri yere koyar ve sonra hiçbir şey olmamış gibi davranır.

O tanıdığım en kinci insan ve ben bunu hep görmezden geldim. Çoğunlukla bana yönelik olmadığı için, ama aynı zamanda görmek ya da uğraşmak istemediğim için de. Mutlu bir cehennemde yaşadığım zamanlar hayat daha kolaydı. Son zamanlarda hiçbir şeyi görmezden gelemiyorum. Sanki hayat birdenbire gürültüyle içeri girip dikkatimi çekmek istiyor.

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Yarın akşam için hala geçerli mi?"

Tommy'nin partisi.

"Evet." *Hayır. Sanırım partilerle işim bitti.*

"İyi. Orada görüşürüz, bebeğim." Onun vedası, Puck'la tekrar dudaklarını birleştirmesiyle geliyor. Bu, en iyi arkadaşım tarafından ilk kez veda edildiğim an olabilir, ama emin olamıyorum çünkü daha önce hiç dikkat etmemiştim.

"Tanrım," diye mırıldanarak arkanı dönüp uzaklaşıyorum. Kafamın içinde neler oluyor böyle? Neden bunu şimdi fark ediyorum?

Arabama doğru yürürken Tommy'nin sözleri kulaklarımda çınlıyor. *Sen benim gibi erkekler için doğdun. Bunu anladığında beni bul.* En büyük korkularımdan biri onun haklı olması. Onun gibi erkekler için doğmuş olmam. Tam da onun öngördüğü gibi, ona geri dönmem.

Öfke

Kulüp barındaki kanepede rahatça uzanıp biramdan bir yudum alıyorum ve bacaklarımı önüme uzatıyorum. Uzun bir gün oldu ve tek yapmak istediğim içmek ve belki gece için bir arkadaş bulmak.

"Hey, dostum." Sarge yanımdaki kanepeye çöküyor. "Bu gece ayaktasın diye duydum."

"Hayır." Bugün gibi bir gün geçirdikten sonra kavga etmeye hayatta olmaz. Frustrasyonumu kavgaya yöneltirim ve kimse bunun acısını çekmek istemez.

Bira şişesini kaldırıp bir yudum alırken kaşlarını çattı. "Mace bana öyle söylemedi."

"Bu gece çok yorgunum. Ayrıca Mace benimle ringe çıkmak istemiyor."

Sarge sırttı. "Doğru. Ama bence yine de şansını denemek istiyor. Senden birkaç ipucu almak için."

Biraz daha bira yuttuktan sonra yüzümü ovuşturdum. "Siktir." Dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayarak öne eğildim ve

başımı öne eğip boyun kaslarımı gererim. Sonra Sarge'a yan gözle bakarak, "Mace ölmek istiyor galiba. Onun yerine Devil'ı ringe çıkar." derim.

Sarge sırtıma vurup ayağa kalkar. "Devil işi halleder, ama izlemesi yarısı kadar bile zevkli olmaz."

O giderken başımı salladım. Sarge'ın hiçbir fikri yoktu. King hariç, hiçbiri yoktu. Beni kuralsız dövüşürken gören tek kişi oydu. Kulübün arkasındaki ringde gösterdiğim performans, yapabileceklerimin çok küçük bir kısmı ve kardeşlerimle o ringe çok sık çıkmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum çünkü dövüşürken ne kadar ince bir çizgide yürüdüğümü biliyorum. Beni kenara sürüklerlerse ne olacağını kimse bilemez ve bunu vicdanıma yüklemek istemiyorum.

"Fury," King kapıdan bağıyor. "Ofisime."

Bu gece iş yapmak istemiyorum ama öyle olacak gibi görünüyor. Birayı bitirip King'i koridordan geçerek ofisine kadar takip ediyorum.

"Kapıyı kapat," diyor ve masasının etrafından dolaşip arkasında oturduğu koltuğa oturuyor.

Dediğini yapıp o bir bardak viskiyi içtikten sonra gözleri benimkilere takıldı. O karanlık gözlerin arkasında ciddi bir şey dönüyordu. "Tüm zamanını Hagarty'ye ayırmanı ve onun hakkında kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum. İnsanların konuşması için para gerekiyorsa bana gel, ben hallederim. İnsanların konuşması için insan gücü gerekiyorsa, onu da hallederim." Durur, gözleri gözlerime dikilir. "Ne pahasına olursa olsun, bu orospu çocuğun ağızına layık, benim söylediklerimi yapmasını sağlayacak bir şey bulmanı istiyorum."

King, Hagarty'den altı aydır bahsetmemişti. Ondan önce, onu epey bir süre izlememi istemişti. Nedenini hiç bilmiyordum, ama King ve ben genelde böyle çalışırız. Ona hiçbir şey sormam. Bu, kulübe katılmadan önce bana ilk kez yaklaştığı günden beri aramızdaki anlaşmaydı ve o günden beri çalışma ilişkimiz böyle devam etti.

"Bu gece mi başlayayım, yarın mı?"

"Yarın olur. Bu gece biraz uyu. İhtiyacın olacak." "Her gün rapor vereyim mi, yoksa sana bir şey olduğunda mı?"

"Her gün. Bu pisliğin sabahları yaptığı her şeyi, sabahları yediği boktan gece gözlerini kapadığı ana kadar her şeyi bilmek istiyorum."

Bu gece uykuya ihtiyacım olacağını söylerken şaka yapmıyordu. Ama bunu ona söylemiyorum. King bir işin yapılmasını istiyor, ben de yapacağım.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet." Bir shot viski daha içti. "Bu sabah Zara konusunda uyardığın için teşekkürler. Onu eve götürdüğün ve bana bilgi verdiğin için minnettarım."

Siktir.

King'den teşekkür duymak buralarda pek sık olmuyor.

Sonra bana son bir talimat verir. "Ricardo'nun icabına bak. Black Deeds ile çalışıp çalışmadığını kesin olarak öğren."

Ofisten çıkarken, bu gece içki içmek yerine eve gidip uyumaya karar verdim. Ancak, kulüp fahişelerinden biri olan Anya, çıkarken beni durdurdu.

"Bu gece takılmak ister misin?" diye sorar, vücudunu bana yaslayarak ve elini kot pantolonuma sokarak.

Eli sikimi kavradığında tısladım. "Evet." Yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Senin evinde mi, benim evimde mi?"

"Senin evinde."

O benim sikimi okşuyor. "Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

Bu konuda söz hakkı olmadığını söylemeye tenezzül etmiyorum. Anya iyi bir seks partneri olabilir, ama ben kimseyle geceyi geçirme alışkanlığım yok. Elini pantolonumdan çekip çenemi kapıya doğru sallıyorum. "Gidelim."

Aklım çoktan yarın ve halletmem gereken işlerde. Anya ile hızlı bir seks, dikkatimi onlardan ancak biraz uzaklaştırır, ama

vücudumdaki gerginliği sadece seksin yapabileceği şekilde atmamı sağlar ve bu gece ihtiyacım olan şey budur.

Ertesi sabah, üç saatten az uyuduktan sonra, saat dörtü biraz geçe Ricardo'yu buldum. Gece boyunca çoğunlukla dönüp durdum, ama bu benim normal rutinim. Uykusuzluk, yıllar önce hayatıma yerleşen bir baş belası ve yakın zamanda gideceğini sanmıyorum.

"Lanet olsun," Ricardo, ağzını kapatmak için bastırdığım elimi çektiğimde neredeyse çığlık attı. Yatağında rahatça kıvrılmış, bebek gibi uyuyordu, ama uykusu pek de huzurlu bir şekilde sona ermedi.

Onu yataktan kaldırıp, tekmeleyip bağırarak koridordan sürükleyerek mutfağına götürdüm. Sonra onu yerden kaldırıp mutfak masasındaki sandalyeye oturttum. Kablo bağlarıyla ellerini sandalyenin kolçaklarına bağladım, sonra ayaklarını da birbirine bağladım.

Susmayı reddettiğinde yüzüne yumruk atıyorum. "Kafana kurşun sıkmak istemiyorsan sesini kes."

Ayağıma tükürdü, öfkeli bakışları benimkilere kilitlendi. "Her şey bitti sanmıştım!"

"Ne halt yedin de öyle düşündün?"

"Siz beni dövdünüz ve o partide baygın halde bıraktınız." Yüzünü tutup eğilip gözlerimizi aynı hizaya getirdim. "O zaman hiçbir şey bilmiyorsun Ricardo, çünkü eğer bunun Storm'la ödeştiğini düşünüyorsan , hayal görüyorsun. Ben bitti dediğimde bitmiş olacağız."

Öfkesi gözlerinden kaybolmuyor. Bir an sonra, başını geriye doğru çekip, burnuma kafa atacak kadar güçlü bir şekilde öne doğru savuruyor. "Siktir git! Beni öldürmeden işin bitmez!"

Tereddüt etmeden ve bana verdiği acıyı umursamadan, onu o kadar sert yumrukluyorum ki sandalyesiyle birlikte yana düşüyor. Kafası yere çarparak

bana çok tatmin edici gelen yüksek bir ses çıkararak yere çarpar. Eğilip gömleğini tutup onu kaldırırm ve sandalyesini duvara doğru iterim. Kafası da duvara çarpar. Yine tatmin edici bir ses çıkar.

Yumruğum birkaç kez daha yanağına çarptı, King'in istediğı bilgiyi almaya başlamadan önce ısınma turuydu.

Yüzünü kanlar içinde bırakacak kadar yumrukladıktan ve ona ciddi acı çektirdikten sonra, yüzümü tekrar ona yaklaştıırıp bir avuç saçını tutuyorum. "Seni öldürmemi mi istiyorsun, Ricardo?"

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. "Senin buna cesaretin yok, yakışıklı. King'in seni neden gönderdiğini bile anlamıyorum."

Saçmalıkları beni eğlendiriyor. King'in halletmem için gönderdiği adamların çoğı aynı şeyi düşünüyor; beni hafife alıyorlar. Bu her zaman hayatlarındaki son hataları oluyor. "Dün gece bana canımı yakmamam için yalvarıyordun."

"Evet, ama şimdi aklım başımda; o zaman değildi."

Onun önünde çömelıyorum. "İyi, bu demek ki sana soracağım sorulara akıllıca cevaplar verebilirsin."

Yine o alaycı gülümseme. "Hayatta olmaz. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırırım. "Yani beni öldürmemi istiyorsun?" Bağlarından kurtulmaya çalışır. "Siktir git buradan."

"Black Deeds'te emirleri kimden aldığını söyle, ayrılmayı düşüneceğim."

Alnında kısa bir süre kaşları çatıldı. "Black Deeds mi? Onlar için çalışmıyorum."

Ayağı kalkıp yüzüne sertçe bir tokat attım. "Sana inanmıyorum. Adını söyle."

Bana bakar, gözlerinde derin bir öfke vardır. "Sana gerçeğı söylüyorum."

Silahımı alırken çenemi sıkıyorum. Silahı şakağına sıkıca dayayıp bağııyorum, "Adını söyle lan!"

"Vur beni, pislik. Sana söyleyecek bir isim yok." Hala onu öldüremeyeceğimi düşünüyör.

Bir adım geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Biliyor musun? Bu sabah biraz vaktim var. Biraz eğlenebiliriz."

Silahımı kot pantolonuma geri koyup, o fark etmeden hızlıca karnına yumruk atıyorum. Yumruk oldukça sert ve o acı içinde bağılıyor. O acı içindeyken, aynı yere tekrar yumruk atıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Tekrar tekrar, bir ritim oluştuyorum. Zihnimin ritimle birlikte mırıldanması ve sadece ona odaklanması, meditasyonla uğraşan insanlar için meditasyonun nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Zaman geçiyor ve karnına vurmaktan yüzüne vurmaya geçiyorum. Yine ritmik. Metodik. Ricardo benim içimde karanlık olmayan yakışıklı bir çocuk olduğumu düşünüyör; gerçekten daha fazla uzak olamazdı.

Bu boktan iş beni başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde sakinleştiriyor.

Ricardo ciddi bir hesap hatası yaptı; gerektiğinde karanlığımı kucaklamaktan hiç çekinmem.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve işimi incelemek için ondan uzaklaşıyorum. Berbat durumda ve tüm nefretini bana yöneltmiş bir şekilde bana bakıyor. Bunu kolayca yapabileceği de yok; onu o kadar çok dövdüm ki kafası garip bir açıyla sarkmış ve gözleri açılmakta zorlanıyor. Yüzü kanla kaplı, kanı yere damlayarak hızla büyüyen kırmızı bir su birikintisi oluştuyör. *Hedefe yaklaşıyoruz.*

Telefonumu alıp mesajı kontrol ediyör.

KING: Ricardo Black Deeds için çalışmıyor, ama bir daha bizimle uğraşmasın diye ona bir **d e r s** ver.

"Bugün şanslı günün gibi görünüyör, pislik," diyerek telefonu yere bıraktım.

Kelimelerle ifade edemeyen adam, homurdanarak cevap veriyor. Emin olamıyorum ama hala benimle tartışmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Saçını avuçlayarak başını yukarı kaldırıyorum, gözleri gözlerime bakıyor. "King senin ölmeni istemiyor, ama bir daha bizimle uğraşmamanı sağlamamı istiyor. Bunu anlamam ne kadar sürer sence?"

Kan, morluklar ve şişliklerin arasından bana pis bir bakış attı.

"Adil." Kafasını bırakıp bir bıçak aramak için bir anlığına yanından ayrıldım. Bir bıçak bulup geri döndüğümde, bileğine bağlanmış kablo bağlarından birini kestim. Kolunu kaldırıp elini masaya koyduktan sonra bıçağı kaldırıp sertçe indirdim ve parmaklarından birini kestim. Vücudu acıdan titredi ve anlamadığım bir küfür yağmuru yağdırdı. Anladığım tek kelime "siktir"di.

Yanaklarını sıkarak soruyorum, "Yeter mi, yoksa daha mı istiyorsun?"

Dudakları bükülür ve bana bunun yetmediğini açıkça belirten bir bakış atar, ben de bıçağı yıkayıp tekrar aynı şeyi yapar, ikinci parmağını keserim.

"Siktir!" diye bağırıyor, acısı artıyor. *İyi.*

O kadar şiddetli bir şekilde sarsılır ki sandalye geriye düşer. Yere düştüğünde kafası yere çarpar. Onun üzerinden geçip ayaklarım vücudunun iki yanına yerleştiririm. "Bir tane daha?"

Yüzünün her çizgisinde acı belirirken bana meydan okur, "Dene bakalım." Nefes alırken göğsü inip kalkar. "Sonuçlarını beğenmeyeceksin."

Yüzüne yumruk attım. "Saçmalıyorsun. Geçen gece altına işemiştin."

"Evet, o zamandan beri müttefiklerimi topladım. Artık senin kulübünden korkmuyorum."

Ona tekrar yumruk attım. Bu sefer daha sert. "Korkmalısın. Müttefiklerin kim olursa olsun, hepsi aptal. Sydney'deki herkes Kral'a karşı gelinmeyeceğini bilir.

King'e karşı gelmemesi gerektiğini bilir."

Buna cevap vermez, ben de onun meydan okumasına uymuşum gibi üçüncü parmağını keserim. Ama bunun için onunla dövüşmek zorunda kalırım ve sonunda onunla birlikte yere düşerim, ellerim ve kollarım onun kanıyla kaplanır.

"Senin inatçılığını anlamaya başlıyorum," derken terli ve sinirli bir şekilde yerden kalkarım. "İçimden bir ses, tüm parmaklarını ve ayak parmaklarını kesersem bile benimle dövüşmeye devam edeceğini söylüyor."

O çok acı çekiyor ama yine de bana meydan okurcasına bakmaya devam ediyor.

Telefonumu çıkarıyorum. Onun saçmalıklarından bıktım. Ve bugün onun şanslı günü değil

Kick'in numarasını arıyorum ve onu arıyorum.

"Tanrım," diye homurdanarak cevap verir, "Daha saat beş bile olmadı, Fury."

Yerde acı içinde kıvranan ve olabildiğince gürültü çıkaran Ricardo'ya bakıyorum. Elimi ağzına kapatarak onu sustururum ve Kick'e, "Üzgünüm kardeşim, ama bir tesisat sorunu var," derim. King bu aralar dinlenildiğinden çok korkuyor, bu yüzden bir sürü şifre kullanmamızı istiyor. Şifreleri her hafta değiştiriyor. Bazı haftalar neyin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışırken kafam karışıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, ama harekete geçtiğini duyuyorum. "Adresi mesajla."

Telefonu kapatıp mesajı gönderdikten sonra, silahımı alırken Ricardo'ya baktım. "Bugün şanslı günündü, ama artık değil." Silahı ona doğrultarak ekledim, "İlk parmağını gördükten sonra çeneni kapamalıydın."

Bana kan tükürüyor. "Bugün buraya gelmemeliydin."

Onun saçmalıklarını dinlemeye o kadar bıkmışım ki, konuşmaya devam ederek ona bu zevki bile vermiyorum.

Tetiği çektim.

Ama bu herif ölmek bile beceremiyor. Susmak yerine, önceki geceki sarışın hakkında bir şeyler mırıldanıyor

güvende olmadığını mırıldanıyor. *Bu* dikkatimi çekiyor. Önüne çömelıyorum. "Ne dedin?"

Dudakları tehditkar bir şekilde kıvrıldı. Zar zor nefes alıyordu ama "Sarışın. Onu yakalayacağız..."

Bununla birlikte, içindeki son nefes dudaklarında söner ve ben onun ne demek istediğini merak ederek kalırım. Ayrıca harekete geçmek zorunda kalırım.

Evinde dolaşırken çarşafı bulurum ve Kick gelince cesedi taşımak için sararım. Sonra banyoda kendimi temizlerim, onun pisliğini görmezden gelmeye çalışırım. Adam dağınık ve temizlik bezini kullanmayı bilmiyor gibi görünüyor.

İşimi bitirince Kick'e mesaj attım.

ME: Burada kalıp seni bekleyemem.

Kick: Ne diyorsun sen? Bu iş için ekstra yardıma ihtiyacım var.

Ben: Üzgünüm, kalamam. Sonra görüşürüz.

Arka kapıdan çıkıp, evinin yanındaki yoldan kayboluyorum ve birkaç blok ötedeki bisikletimin yanına hızlıca gidiyorum. Birkaç dakika sonra, Zara'nın evine doğru yola çıkıyorum.

Saat 5:30'u biraz geçmişti. Güneş yeni doğuyordu ama hava 24 derece ve nemliydi. Bugün zor bir gün olacak.

Birkaç kez kapıyı çaldıktan sonra kimse cevap vermez, daha yüksek sesle çalarım. Ricardo muhtemelen Zara'ya tehditler savururken saçmalıyordu, ama King'i arayıp olanları anlatmadan önce Zara'nın güvende olduğunu görmem gerekiyor.

Kapıyı tekrar çaldım. Daha yüksek sesle. Sonunda kapı açıldı ve huysuz Holly, "Ne oluyor, Fury? Beklenmedik misafirler için çok erken olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Onun arkasını görerek, söylediklerini duymazdan gelip içeri giriyorum. "Zara nerede?"

O bana yetişene kadar koridorun yarısını yatak odalarını aramak için geçmiştim. "Bildiğim kadarıyla uyuyor. Neden? Tanrım, içeri girmeden önce içeri girmenizi *rica etmek* diye bir şey duymadın mı?"

Kapıları açarak onu görmezden gelmeye devam ediyorum. "Onun odası hangisi?" Zara'nın kapısını açtığımda "Orası" diyor. "Ama onu uyandırmak uyandırmak istemezsin."

Çok geç, Zara uyanmış ve beni öldürmek istercesine bana bakıyor. "Neler oluyor?"

Yataktan kalkıp bana doğru gelirken gözlerimi vücudundan alamıyorum. İki gece önce, vücut hatlarını gizleyen bir elbise giymişti. Bugün ise vücudu neredeyse tamamen açıkta ve günlerce yetecek kadar vücut hatları gözlerimin önüne seriliyor. Bakışlarım, pembe külotla birleşen daracık tişörtün üzerinde, günah için yaratılmış uzun bronz bacaklara odaklanıyor.

Tanrım.

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Yatağına dön." Neden burada olduğumu bilmesine gerek yok; onu korkutmak istemiyorum.

"Yatağına dön?" Evet, kızmış. "Evet."

Neredeyse dışarı çıkmıştım ki, parmakları pazımı kavrayıp derime batarak beni yavaşlatmaya çalıştı. "Sık sık insanların evlerine dalar mısın, yoksa biz şanslı mıyız?"

"Siktir," diye mırıldanarak durup ona döndüm. "Seninle bu konuyu tartışacak vaktim yok, Zara. King için yapmam gereken işler var."

Ellerini kalçalarına koyar ve bana öfkeyle bakar. "Onun için ne yapman gerektiği umurumda değil; buraya neden geldiğini ve bizi uyandırıp hiçbir açıklama yapmadan gitmenin neden normal olduğunu düşünüyorsun, onu bilmek istiyorum."

"Sana söyledim," diyor Holly, Zara ve benim tartıştığımız yere doğru koridordan gelirken. "Sabahları huysuzdur ve uyanmaktan hoşlanmaz."

."

"Evet, anladım." Hâlâ bana öfkeyle bakan Zara'ya bakıyorum. "King sana anlatır."

Bana sataşmaya devam etmeden, dışarı çıkıp bisikletime binip King'i arıyorum.

"Evet?" diye cevapladı.

"Bir sorunumuz olabilir. Ricardo Zara'ya tehdit etti ve bunun ciddi olup olmadığını anlayamadım. Onu kontrol ettim, bir şeyi yok ama ne olduğunu anlayana kadar burada kalıp göz kulak olayım mı, yoksa Hagarty'ye gitmem için başka birini göndereyim mi?"

"Lanet olsun." Öfkesi yüzeye çıkıyor ve yüzünde aşırı hoşnutsuzluk ifadesinin belirdiğini hayal edebiliyorum. "Ne demek meşru olup olmadığını anlayamadın? O bilgiyi ondan alamadın mı?" Zara kan bağıyla onun kızı olmayabilir, ama aynı öfkeye sahip oldukları kesin.

"Ondan bilgi almadan önce nefes almayı kesti."

Birkaç saniye sessiz kalır, bu King'e hiç yakışmaz. Bu da bana durumun düşündüğüm kadar ciddi olduğunu gösterir. King'in ne zaman ne yapacağını kimse bilemez; çok şeyini kendine saklar ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda bilgi paylaşır. Bana cevap verdiğinde, sesinde sık duymadığım düşük, titreyen bir öfke var. Bu öfke, sadece sinirli olmadığını, aynı zamanda intikam peşinde olduğunu da gösteriyor. "Şimdilik orada kal. Senin yerine birini bulurum."

Zara tekrar yüzüme yaklaşır ve aynı anda telefon kesilir. Artık giyinmiş, sıkıcı denilebilecek bol siyah bir elbise giymiş, ama onun kıvrımlarını gördüğüm için, elbise hiç de sıkıcı gelmiyor.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?" Öfkesi artık ortada yoktu, ama hala hissettiğini hissediyordum, sadece göstermiyordu,

Çünkü kahverengi gözleri hala bana çılgınca bakıyor. Ama orada başka bir şey daha var. *Korku*.

Bana ulaşan korku, büyürken annemin gözlerinde çok fazla gördüğüm şeyi hatırlatıyor. Bu yüzden, o korkuyu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. King ile yaşamak, ona bu dünyada olup bitenlerin farkına varmış olmalı, bu yüzden temel bilgileri saklamaya gerek yok. "Storm'a bir tehdit geldi, sizlerin iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekti.  ylesiniz, her şey yolunda."

Korku gözlerinden kaybolmuyor. "Tehdit ne kadar ciddi?"

"Henüz bilmiyorum."

"Kalacak mısın?"

"Evet. King başka birini gönderene kadar."

Biraz rahatlar. "Ne kadar endişelenmeliyim?"

Kahretsin, bu onunla girmek istemediğim bir konu. King'in bu konuyu nasıl halletmek istediğini bilmediğim sürece olmaz. "Sen içeri gir, ben hallederim." Daha fazla konuşmasını engellemek için sesim sertleşir.

"Peki sen de beni ocuk gibi davranmayı bırakıp bana biraz bilgi versen?" Onun tavırları ortalığı ateşe verecek kadar  fkeli.

"Son bildiğim kadarıyla sen bir çocuksun. En azından öyle davranıyorsun. O yüzden ikimize de bir iyilik yap, içeri gir ve bana sormaman gereken şeyleri sormayı kes."

Dudaklarını sıkıştırdı. "Neredeyse on dokuz yaşındayım, ocuk sayılmam."

"Bana kalırsa, Zara, sen King'in çocuğusun, bu konuyu ona bırakacağım. şimdi içeri gir ve bırak da işimi yapayım."

Dudakları daha da sertçe birbirine bastırdı. "Sana hiç pislik olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Evet. Bir sürü kez."

"Haklıydılar."

Bana birkaç saniye daha dik dik baktıktan sonra topuklarını dönüp içeri girdi. Sonunda. Onun saçmalıklarına katlanmak zorunda kalırsam, King beni değiştirecek birini gönderene kadar çok uzun bir gün olacak.

Zara

I Mum & King'in evinin önüne çekip arabamın motorunu durdurdum. Durdurmak neredeyse kelimenin tam anlamıyla doğru kelime. Eski, hurda Ford'um daha iyi günler görmüştü. Buraya gelirken o kadar çok tekledi ki, buraya varabileceğime emin değildim. Ama varabilmek istediğimden de emin değildim, çünkü annemin geçen geceki içki içmemle ilgili ne düşüneceğini duymak istemiyordum. Ondan henüz haber almamış olmama şaşırmıştım. Yaptığım her şey hakkında bir şeyler söylemekten geri durmazdı.

Derin bir nefes alıp, bu ziyaret için kendimi olabildiğince hazırlamaya çalışıyorum. Birbirimizi çok sevsek de, ilişkimiz zorlu. Onu suçlamıyorum; o sadece bir anne ve beni koruyor, kötü seçimler yapmamı engellemeye çalışıyor. Ama bunu bilmek, onun sürekli peşimde olmasını kabul etmemi kolaylaştırmıyor. Son zamanlarda savunma mekanizmam çok hızlı devreye giriyor. Her zaman öyleydi, ama şimdi daha da kötü.

King'e şükürler olsun. O biraz otoriter ve zorlayıcı olabilir, ama annem bana zorluk çıkarmaya niyetlendiğinde her zaman onu ikna etmeyi başarır. Son birkaç aydır psikoloğa gitmem için ısrar eden annemin tavrının yumuşaması onun sayesinde olduğuna eminim.

Ŗu anda beni psikoloğa gitmem için zorluyor ama bence bana kendi kendime karar vermem için zaman tanımak istedi. Onu bu ve milyonlarca baŖka Ŗey için sevdiğim ve saygı duyduğum için, onunla tartıŖmak yerine ne isterse yapacağım.

Yine de Fury'yi konuŖmamız gerekecek. Bu sabahki saçmalıklar beni çok sinirlendirdi, zaten bu aralar yeterince gerginim; Fury'nin ortaya çıkıp bana daha fazla stres yaŖatmasına gerek yok. King'in onu ya da diğer adamları bizi kontrol etmesini istemesini anlıyorum, ama bunu yaparken biraz daha dikkatli olmalı, yoksa paranoyam ve panik halim daha da artacak.

Arabanın kapısına vuran bir ses beni rküttü ve dönüp büyükannemin bana baktığını gördüm. "Tanrım, Zara, dıŖarısı çok sıcak. İçeri gir, ocuğum."

Ona gülümseyerek, "Merhaba, büyükanne," derim ve arabadan inip ona sarılırım. "Burada ne yapıyorsun?"

Sarılmamız bittiğinde omuzlarımı tuttu ve bana alışık olmadığım bir ciddiyetle baktı. "Annen Ŗu anda iyi değil. Bana ihtiyacı var."

Annemin büyükanneme *ihtiyacı* olması, çok acı çekiyor olmalı. "Fibroidleri mi?"

Omuzlarımı hızlıca sıktıktan sonra bıraktı. "Evet." Bunun üzerine, üç yaŖındaki kardeŖim Cade'in olduğu eve doğru önümden yürüdü.

Cade bana atlayıp ağlayarak "Zawa!" diye bağırdı.

Annemin bunu nasıl baŖardığını bilmiyorum — dört yaŖından küçük iki ocuk, bir de on iki yaŖındaki Robbie. Üstüne üstlük, Holly ve benim için de çok endiŖeleniyor. Bir de hamileliği ve fibroidlerinin yol açtığı komplikasyonlar var.

Cade'i kucaklamak için kaldırdığımda annem bize doğru geliyor. YavaŖca yürüyor ve yüzünde ya da vücut dilinde acı belli olmasa da, acı çektiğini biliyorum. Onu böyle görmekten nefret ediyorum ve durum giderek kötüleŖiyor gibi görünüyor.

Cade'e bir öpücük verip onu yere indiriyorum ki anneme sarılabileyim. O da koridordan koŖarak yatak odasına gidiyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diyor annem yumuşak bir sesle, bana sıkıca sarılırken.

Büyükannem mutfaktan seslenerek bizi bölüyor. "Çaydanlığı koydum. Yeşil çay ister misin Zara? Yoksa karanlık tarafa mı geçtin?"

Annem ve ben gülümseriz. Birkaç ay önce et ve kahveyi bıraktım. Büyükannem benim deli olduğumu düşünüyor.

"Yeşil çay lütfen," diye sesleniyorum, annem bana bakarken.

Son zamanlarda verdiğim kiloları, kolumdaki yeni dövme ya da içki içmeyi gündeme getirmesini bekliyorum ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, "Nasılsın?" diyor.

Hiç beklemediğim bir şey. Bir an için şaşıyorum ama kendimi toparlayıp "İyiyim" diyorum. Yalan. İyiden çok uzağım ama bunu ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.

Gözleri yumuşar ve bir şey söylemeye başlar, ama keskin bir ağrı onu durdurur. Eli karnına gider ve yüzünü buruşturarak eğilir. Dengede kalmak için bana uzanır ve acı içinde bir ses çıkararak elimi sıkar.

Onunla birlikte bekliyorum. Elini gevşetince, "Oturmak ister misin?" diyorum.

"Evet." Neredeyse fısıltı gibi.

Onu oturma odasındaki koltuğa götürürüm. Koltuğu çok büyüktür ve onu orada görünce, yedi aylık hamile bir kadın için ne kadar minyon olduğunu fark ederim.

"Bu gece dışarı çıkmayacaksın galiba," diyorum, onun önünde çömelerek. O ve King akşam yemeğine çıkarken çocuklara bakmamı istemişti. "Hayır.

Üzgünüm. Gelmeyin diye sizi arayacaktım."

Bir an duraksadı. "Ama seni görmek istedim. Senin için endişeleniyorum, bebeğim."

"Beni merak etme. Senin de yeterince derdin var. Robbie nasıl?" En son duyduğuma göre, ona kötü örnek olduğunu düşündüğü bir arkadaşıyla vakit geçirmesini

kötü örnek olduğunu düşündüğü bir arkadaşıyla vakit geçirmesini yasaklamış.

“Bir süre babanla kalacak.” Sesindeki üzüntüyü duyuyorum ve bu beni çok üzüyor. Annem ve babamın arası iyi değil. Babamın ebeveynlik konusunda güvenilmez hale gelmesi nedeniyle ilişkilerimiz hiç olmadığı kadar kötü. Geçen yıl, babamın yeniden evlenip yeni bir aile kurmasıyla ailemizde büyük değişiklikler oldu. Eskiden velayeti paylaşmaya özen gösterir, anneme bizi yetiştirmede yardım eder ve genel olarak çocuklarına değer verirdi, ama son zamanlarda bizi neredeyse tamamen unuttu.

"Nasıl oldu bu? O mu istedi yoksa babam gerçekten gelip yardım etmek istedi mi?" Ona karşı olan tavrımı saklayamıyorum. Hayatımda ona en çok ihtiyacım olduğu anda, o benim için hiç orada olmadı.

"Yapma Zara. Baban elinden geleni yapıyor..."

"Dalga mı geçiyorsun?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Babam en son ne zaman bizim için bir şey yapmaya çalıştı? Ne zamandan beri onu savunuyorsun?" Hatırlayabildiğim kadarıyla, yıllardır kavga ediyorlar. Bana kalırsa, şimdi ona karşı yumuşama zamanı değil.

Annem içini çekiyor. “Babanla iyi bir ilişkin olmasını istiyorum ve şu anda berbat bir baba olduğunu biliyorum, ama yakında kendini toparlayıp her şey değişmeden önceki babana döneceğini umuyorum. Sana karşı kapandığını görmekten nefret ediyorum, çünkü ilişkinizin tamamen çökmesinden korkuyorum.” Sesi yumuşar, endişeyle ekler: "Bu yıl hayatın seni bu kadar sertleştirmesi de çok üzüyor beni. Sadece benim küçük kızım olarak kalmanı istiyorum. Bunun saçma ve imkansız olduğunu biliyorum, ama sen küçükken seni daha iyi koruyabiliyordum."

Yutkunuyorum, gözlerim doluyor. Olanlar için bir gün daha ağlamayı reddediyorum; zaten çok fazla gözyaşı döktüm. Derin bir nefes alıp, “Onun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum anne. Artık ayaklarına kapanan birini buldu.” diyorum.

"Umudumu kaybetmiyorum."

Ona başımı sallıyorum. "Hamilelik hormonları seni yumuşatmış. Benim tanıdığım ve sevdiğim Lily King nerede?"

Koridordan derin bir ses geliyor: "İnan bana, o lanet hormonlar onu herkese karşı yumuşak yapmadı."

Yukarı bakıp odaya giren King'e gülümsüyorum. O haklı; annem ona karşı yumuşak davranmıyor. Hormonlar ve fibroidlerinin neden olduğu ağrının yanı sıra, bu hamilelik sabah bulantıları ile onu çok zorluyor ve King'in davranışlarına karşı daha az sabırlı. Bu, aralarında sorunlara neden olmuyor ama. King'in böyle bir şeye izin vereceğini sanmıyorum. King, annemi yönetme konusunda hiç kimsenin başaramadığı bir yeteneği var. Arkanıza yaslanıp onun bir süre çılgına dönmesine izin verdikten sonra, tam da doğru zamanda onu tekrar rayına oturtabiliyor. Tüm bu süreç boyunca tartışıyorlar ama günün sonunda birbirlerinin arkasını kolluyorlar.

Gözleri annesine dikilmiş. "Yine acı mı çekiyorsun?"

"Ben iyiyim." Durumu önemsiz göstermeye çalışıyor. Her zaman böyle yapar, çünkü King kulüp işleriyle çok meşgul ve onun endişelerini daha da artırmak istemiyor.

Ona doğru yürür. "Bana yalan söyleme, Lily." Eğilerek onu kollarının arasına alır. "Annen beni aydınlattı. Lanet olsun, sana bir bakmam yeter."

Kız ona direnmeye çalışıyor. "Bırak beni, King. Artık ağrım yok ve Zara ile biraz vakit geçirmek istiyorum."

Onu dinlemeden koridora doğru yürüdü. "Yatağa yatıp dinlenmeni istiyorum. Zara seninle orada vakit geçirebilir."

Onları koridordan yatak odalarına kadar takip ediyorum, yol boyunca tartışmalarını dinliyorum. Bazen davranışları neredeyse komik. King çok dominant bir adam ama annemle başa çıkmakta zorlanıyor. Umarım beni onun sevdiği gibi sevecek bir adam bulurum. Yani, o kadar otoriter olmasa da olur, ama babamın bir kadını sevmek şeklinden her zaman daha iyidir. Babamın sevgi tarzını sevdiğimden değil tabii. Artık

daha yaşılandım ve olayları daha net görebiliyorum, babamın aslında sevgisini ifade etmeyi bilmeyen, son derece güvensiz bir adam olduğunu anlıyorum. Bunun yerine, manipüle ediyor ve kontrol etmeye çalışıyor. İstedğini elde edemediğinde ise, başka birinde aramaya devam ediyor.

King annemi yatağa yatırır ve yanına oturur. "Annen akşam yemeğini hazırlayacak ve ben çağrılırsam gece burada kalacak. Sen burada kalacaksın ve tualete gitmek dışında yerinden kıpırdamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Tanrım, King, hayır. Yapacak işlerim var..."

"Bekleyemeyecek işin yok."

Yüksek sesle nefes verir, hayal kırıklığı bellidir. "Bana sürekli emir veremezsin. Ağrı başladığında dinleneceğime söz veriyorum."

"Senin ve çocuğumuzun iyi olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yaparım." O, kararlı ve emredici. Annemin tam da ihtiyacı olan şey, çünkü kendi bildiğini yaparsa, bebeği doğana kadar herkes için her şeyi yapmak için koşturup duracaktır. "Ve bu, gelecek hafta Melbourne'a seyahatimizi iptal etmek anlamına gelirse, yaparım Lily. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Annem bir an sessiz kalır, sadece King'e bakar. Sonunda, "Seni sevdiğim için şanslısın. Beni düşündüğün için minnettarım, ama senin gibi istediğini elde eden bir erkeği kabul edecek çok kadın tanımıyorum," der.

O, annesinin dudaklarına bir öpücük kondurup ayağa kalkar. "Neyse ki ben sadece seni istiyorum."

King ayrılırken annemin gülümsemesini yakalıyorum. Onunla deli gibi kavga ediyor olabilir, ama hala ilk tanıştıkları zamanki gibi ona deli gibi aşık.

King'in gözleri benimkilerle buluşur ve bana zor sorular soracağını anladığım bir ifadeyle gölgelenir. Çenesini kaldırarak, "Bir dakika izin ver" der.

Koridora çıktığımızda, "Randevuyu sen mi ayarladın?" diye sorar.

Ugh. "Henüz değil." Kaşlarını çatınca ekliyorum, "Psikologları Google'da aradım ama açıkçası çok fazla seçenek vardı ve karar veremedim."

"Sana birini bulacağım."

Bu beklenen bir şeydi, bu yüzden onunla tartışmadım. "Teşekkür ederim."

"Bilgileri bu akşam mesaj atarım." Annemin olduğu yatak odasına bir göz attıktan sonra bana döndü. "Çok uzun kalma, annem çok yorgun."

Konuşmayı bitirmiş ve gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyor, ama benim konuşmak istediğim bir şey daha var. "Fury bu sabah benim evime öylece gelmesinin sebebi ne?"

King, bizi korumak için böyle davranıyor, ama kendimizi korumamıza yardımcı olabilecek bilgileri bize vermek istemiyor. Annem, bunun bizi tehlikeli olabilecek kulüp işlerinden korumak için yaptığı bir şey olduğunu söylüyor ve ben bunu anlıyorum, ama yaşımla ilerledikçe, onun daha fazla bilgi paylaşması gerektiğini hissediyorum. Bu yüzden, soruma cevap verip "Endişelenme. Ben hallederim" dediğinde sinirleniyorum.

"Ama bu benim soruma cevap değil," diye karşı çıkıyorum. Gözlerinin kısılmasından, benden pek hoşnut olmadığını anlıyorum. "Lütfen bana neler olduğunu söyle. Daha fazla önlem almam ya da her zamankinden daha dikkatli olmam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

Beni başından savmak yerine söylediklerimi düşünür ve sonunda şöyle der: "Henüz ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Öğrenir öğrenmez sana da haber veririm. O zamana kadar, adamlarımdan biri seni 24 saat gözetim altında tutacak."

Aslında ondan farklı bir cevap beklediğimi fark edince bacaklarım titremeye başladı ve boğazım kurudu. Belki de yanlış alarmdı ya da sorunu çoktan çözmüştü. O hayatımıza girdiğinden beri kulüp, varlığını tehdit eden birçok sorunla başa çıkmıştı ama ailemizin 24 saat gözetim altında tutulması gerektiği bir durum hiç olmamıştı.

Korkumu yutarak, "Söylediğin için teşekkür ederim," diyorum. Sözlerim biraz titriyor ve o bunu fark ediyor, yüzü çatılıyor.

"Sizi koruyacağız," diyor, sesi kararlı, inancı mutlak. "Bu konuda endişelenmenizi istemiyorum."

"Uh, bu biraz zor." Zihnim endişeyle dolup taşıyor.

Gözleri endişeyle benimkileri arıyor ve ailemizin bir parçası olduğundan beri bana ne kadar iyi bir baba olduğunu hatırlıyorum. "Zara," diye başlıyor ama bir şey onu durduruyor ve devam etmeden önce parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Siktir, bunun olmasını istemedim. *Bu* yüzden sana kesinlikle bilmen gerekmedikçe hiçbir şey söylemiyorum. Ben hallederim ve senin güvenliğini sağlarım. Sen sadece buna odaklan."

Annem yatak odasından seslenerek bizi keser. "Zara, sıcak su torbasını getirir misin lütfen?"

"Ben getiririm," der King bana. "Sen gidip onunla biraz vakit geçir. Zara?"

"Evet?"

Sesi alçaldı. "Seni özlüyor."

Tanrım, hayatımda beni bu kadar suçlu hissettirebilecek tek kişi King'dir. Genelde ağır silahlarını pek kullanmaz, ama yıllar boyunca annemle aramız kötü olduğunda birkaç kez kullanmıştır.

Soyulduğum geceden beri kendimi ondan uzaklaştırdım. Annem o geceden sonra yapmam gereken her şeyde bana yardım etti, ama utancım yüzünden ondan uzaklaştım. Yaptığım seçimler için beni yargılamadığını biliyorum, ama yine de bazı günler onunla yüzleşmek zor geliyor.

Başımı sallayarak, tekrar zorlukla yutkunup, "Ben de onu özlüyorum" diyorum. "Bunu sadece sen düzeltebilirsin."

"Biliyorum. Ve inan bana, bunun için uğraşıyorum."

"İyi." Bunun üzerine, sıcak su torbasını aramak için yanımdan ayrıldı.

Şimdilik tüm bunları bir kenara bırakıyorum. Annemle biraz vakit geçirmek, sonra eve gidip uzun bir banyo yapmak istiyorum. Anneme birçok yönden benziyorum; ikimiz de banyoda meditasyon yaparak rahatlamaya çalışıyoruz.

"Gel buraya otur, bebeğim," der yumuşak bir sesle, yatağı okşayarak.

Ona sokulup başımı omzuna yaslıyorum. Kolunu omzuma doladığında hissettiğim anlık rahatlık, bu günlerde neden ondan uzak durduğumu sorgulamama neden oluyor. King çok haklı; bir psikoloğa görünmem gerekiyor. Sevdiklerime geri dönmenin bir yolunu bulmam lazım. Muhtemelen onları kendime çekmem gerekirken, aylardır onları kendimden uzaklaştırıyorum.

"Seni seviyorum anne," diye fısıldıyorum, duygularım yine altüst olduğu için gözyaşlarım çok uzak değil.

O da beni sıkıca sarar. "Ben de seni seviyorum, Zara."

King sıcak su torbasını getirir, anneme verir ve iyi olduğundan emin olduktan sonra odadan çıkar. Uzun süre sessizce yatıyoruz. Belki de aylardır hissettiğim en huzurlu an bu ve annemin yanına taşınıp onunla daha fazla zaman geçirmem gerektiğine karar veriyorum.

Annem sessizliği bozar ve "Sanırım bir oğlumuz olacak" der.

Ona bakıp gülümsüyorum, çünkü başka bir erkek çocuğu olmasını çok isteyeceğini biliyorum. Onun için kızlar çok fazla uğraş gerektiriyor. Yanına oturup, "Neden böyle düşünüyorsun?" diyorum. Annem birçok şeyi düşünürken ve yaparken çok tuhaf nedenler öne sürer, bu da beni her zaman eğlendirir.

O da gülümser. "Öyle biliyorum."

Gülümsemem sırtıta dönüşüyor. "Eminim öyledir."

Büyükannem odaya giriyor. "Neye bahse giriyoruz?"

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sadece annem ve onun çılgın davranışları. Az önce bana nasıl erkek çocuk sahibi olacağını bildiğini söyledi."

"Anneni yargılama, çocuğum. Sen de hamile kalmadan yargılama. Annelerin çocukları hakkında bazı şeyleri bilmesinin bir anlamı vardır."

Kendime hissetmemem gerektiğini söylemeden önce, içimi derin bir keder kaplar. Hemen ardından suçluluk duygusu gelir ve birdenbire düşünemediğimi, göremediğimi, duyamadığımı hissederek kendime gelmeye çalışırken görüşüm bulanıklaşır. *Başa çıkamıyorum.*

Yataktan aceleyle kalkarken annemin endişeli bakışları üzerime düşer. "Zara! Bekle." Oturur ve yataktan kalkmaya çalışır, ama şiddetli bir ağrı onu durdurur. Acı içindeki çığlıklarını duyarım, ama kendi acım beni tüketir, cevap veremem. *Buradan çıkmam lazım.*

"Zara," diyor büyükannem, sesinde belirgin bir şaşkınlık var, "Ne oluyor, canım?"

"Gitmem gerek. Annemi kontrol etmek için sonra ararım."

Koridordan geçip dışarı çıkıyorum, sanki bir saniye gibi geliyor, o kadar hızlı hareket ediyorum. Arabama ulaştığımda, nefesimi toplayıp kendimi sakinleştirmek için birkaç dakika bekliyorum.

İyi olacağım. Bunu yapabilirim.

Ben kötü biri değilim.

Telefonum çalıyor, düşüncelerimi bölüyor. O kadar dağınık durumdayım ki, cevap vermeden önce arayanın kim olduğunu kontrol etmiyorum. "Ne?"

Holly'nin sesi kulaklarımda çınlıyor. "King'le biraz fazla vakit geçiriyorsun galiba."

Söylediklerini duyuyorum ama kafamda canlanmıyor. Telefonumu sıkıca kavrayarak, "Ben kötü biri değilim, değil mi Hols?" diyorum.

"Siktir, Zar, ne oldu?"

Onun sorusunu duymazdan geldim. "Eğer yapabilseydim bebeği tutardım." *Ağlamayacağım.*

Ağlamayacağım.

"Biliyorum, tutardın. Sen kötü bir insan *değilsin*, Zara. Sana bunu söyleyen sana bunu söyleyen çok kötü bir insan. Kimdi o?"

Uzun, çaresizce ihtiyaç duyduğum bir nefes alıyorum. "Kimse söylemedi." *Sadece kendim, ve bu başkalarının söylemesinden çok daha kötü olabilir.*

"Seni almam ister misin?"

"Hayır, araba kullanabilirim." *Kullanabilirim.* "Neden aradın?"

"Durup makarna almanı isteyecektim, akşam yemeği için spagetti yapayım diye, ama şimdi direkt eve gelmeni istiyorum. Ben

dışarı çıkıp alırım."

Bir kez daha derin nefes alıyorum. "Hayır, durup alacağım."

Sessizleşir ve ne yapacağını düşündüğünü anlarım. Holly sert bir kadın olabilir, ama aynı zamanda kendine has bir şekilde şefkatli biridir ve benimle ilgilenmek, yanına taşındığımdan beri üstlendiği bir görevdir. "Bana ihtiyacın olursa dışarıda yalnız kalmanı istemiyorum, ihtiyacın olursa ara beni. Tamam mı?"

Nefes vererek, beni göremese de başımı salladım. "Ararım. Seni seviyorum Holly."

"Evet, ara. İyi bak kendine." Sonra kapıyı kapatıyor. Holly duygularını ifade etmekte pek iyi değildir. Bu konuda babama çekmiş, bana ise tam tersi. Bazen bu kadar farklı olmamıza rağmen nasıl aynı evde yaşayabildiğimizi merak ediyorum.

Kontak anahtarını çevirirken, bir ay önce kürtaj yaptırdığım bebeği düşünmemeye çalışıyorum. Kürtajdan beri bunu yapmaya çalışıyorum ama her geçen gün daha da zorlaşıyor. Bugün de farklı değil, ama sonunda sadece süpermarkete gidip makarna almaya odaklanmayı başarıyorum. Ayrıca bu akşam yapmaya karar verdiğim kekler için birkaç malzeme de alacağım. Geceyi pasta yaparak geçireceğim. Partilere ve içkiye iyi bir alternatif olacağını umuyorum.

Fury

HAgarty tam bir baş belası. Hayatımda pek çok pislik gördüm ama o en kötülerinin en kötüsü. Onu izliyor ve geçmişini araştırıyorum. İşlerini araştırdım ve öğrendiklerim midemi bulandırdı. Beni midemi bulandırmak kolay değildir.

Parasının çoğunu fahişelik, porno, çalıntı mallar ve kara para aklamaktan kazanıyor. Bu bilgiler benim için yeni değil. Yeni olan şey, artık işlerinin çoğunu iki adamın halletmesi ve böylece yeni favori aktivitesi gibi görünen şeye kendini kaptırabilmesi: Sokaktan genç erkek çocukları alıp onlara yeni bir hayat vermek. Bu yeni hayat, istediği zaman onları sikmek, istediği zaman dövmek ve fuhuş ve pornoya zorlamaktan ibaret. Son saydığımda, sokaktan on çocuğu "kurtarmış". Ve her günün sonunda evine, karısına ve kızlarına gidip, Avustralya'da başarılı bir araba bayiliği zinciri işleten saygın bir vatandaş gibi davranıyor.

Salı günü öğle yemeğinden hemen önce, onun sahibi olduğu apartmanlardan birinin önünde oturmuş, onun geri dönmesini beklerken, King aradı. "Hagarty'den ayrılıp Zara'nın yanına git ve günün geri kalanında ona göz kulak ol. Mace öğleden sonra beş civarında devralacak."

"Bu gece yine Hagarty'yi izlememi mi istiyorsun?"

"Hayır, bu gece izin al, yarın sabah kulüpte buluşalım. Saat 10 civarında."

"Tamam."

Telefonu kapatıp Zara'nın evine gittim. Bildiğim kadarıyla King, Zara'nın tehlikede olduğuna dair somut bir kanıt bulamamıştı, ama yine de günün her saati onu gözetim altında tutuyordu.

Oraya varmam kırk dakika sürer. Sarge, biraz sohbet ettikten sonra ayrılır ve ben uzun bir öğleden sonraya hazırlanırım. On dakika sonra, Zara arabasını garajdan çıkarır ve yola çıkar, ben de onu takip ederim.

Otuz dakika sonra, bir tıp merkezinin yer altı otoparkına giriyoruz. Zara arabasından inerken bana bakıyor. Gülümsemiyor, ama saçmalamıyor da, bu da günümü güzelleştiriyor.

Sonra bir saatten biraz fazla bir süre onu bekleyerek geçiriyorum. Arabasına döndüğünde başını eğik tutuyor ve göz teması kurmuyor. Omuzları kambur ve gözlerim giydiği bol siyah elbiseye takılıyor. Elbise, onun yaşındaki kadınların genellikle giymediği bir şekilde vücudunu saklıyor. Ancak elbisenin saklayamadığı şey, onun güzelliği. King'in aylar önce beni kenara çekip ona bakmamamı söylemesine hiç şaşırmadım.

Zara kusursuz cildi, dolgun dudakları, mavi gözleri ve uzun sarı saçlarıyla çok güzel. Birinin üzerine kusarken bile parıldayan, doğal bir güzelliği var. Buna bir de kıvrımlarını ekleyin, klasik bir sarışın bomba.

Onun çıkmasını bekliyorum ki peşinden gidebileyim, ama arabası çalışmıyor. Son nefesini vermek üzere olan eski bir Ford; çalışmamasına şaşırmadım.

Çekip gidiyorum. Motosikletimi bırakıp kapısına yürüyorum ve yüzümü ona doğru eğiyorum. Yüzünden gözyaşları akıyor ve bana "ağladığımı sakın söyleme" der gibi bakıyor, ben de söylemiyorum. "Kaputu aç."

Yutkunup başını salladı ve dediğimi yapmak için harekete geçti.

Kaputu kaldırdım ve daha iyi günler görmüş bir motorla karşılaştım, bujilerin değiştirilmesi gerektiği bile belliydi. Bakmaya devam edersem başka ne bulacağım kim bilir. Ancak King aradı ve dikkatimi arabadan başka yere çekti.

"Bu gece planlar değişti. Mace devraldıktan sonra kulüpte sana ihtiyacım var."

"Tamam."

Telefonumu cebime geri koyarken, Zara arabayı tekrar çalıştırmaya çalışıyor. Motor her zamanki gibi çalışıyor, ama bu sefer araba çalışıyor.

Kaputu indirip penceresine geri yürüdüm. Yüzünden süzölmeye devam eden gözyaşlarından bahsetmeden, "Bujilerini değiştirip motorunu kontrol ettirmelisin. Durumu çok kötü." dedim.

Direksiyonu sıkıca kavrar. "Evet, yapılacaklar listesinde."

Sözleri sert ve zorlama. Konuşmak yerine başka bir şey yapmayı tercih ettiğini hissediyorum, bu yüzden tavanına hafifçe vurup "Bir dakika izin ver" diyorum.

Ben motosikletimi çalıştırmamı bekledi, sonra park yerinden çıktı. Onu evine kadar takip ettim ve motosikletimi evinin önüne park ettim, sorun çıkmasın diye her iki yöne de dikkatle baktım. Zara arabasını garaj yoluna park etti ve aceleyle içeri girdi. Başını eğik tutarak deli gibi gözyaşlarını siliyordu. O uzmanlık merkezinde ne yaptı da bu kadar üzüldü diye merak ettim.

Bir saat kadar hiçbir şey olmaz. Zara'nın sokağı sessizdir, sadece iki araba görürüm. Bu işimi kolaylaştırır ama çok sıkıcıdır. Hagarty'yi izlemeyi tercih ederdim. En azından o daha hareketlidir, bu da bana yapacak bir şey verir.

İki gencin caddeden aşağı indiğini izlerken Zara bana doğru geliyor. Yüzünde hiçbir ifade yok. Kolları vücudunu sarıyor. Kendinden emin görünmüyor ve bu beni şaşırtıyor çünkü her etkileşimimizde kendinden emin görünüyordu.

Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "İyi misin?"

Başını sallar ve kollarını indirir. "Evet." Bir süre durur ve tekrar konuşmaya başladığında, sesindeki gerginlik kaybolmuştur, vücut dili de öyle. "Ben, şey, kek ister misin diye bakmaya geldim. Kek yaptım."

"Çikolatalı mı?"

Üzgün gözlerinden bir gülümseme belirir. "Evet. Vanilyalı, kırmızı kadife ve limonlu da var. İsteddiğini seç." Gülümsemesi genişler ve omuzlarını silker. "Ya da hepsini al."

"Hepsini bugün mü yaptın?" Kek yapmanın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama bir saatte dört kek yapmak epey zahmetli gibi görünüyor.

"Hayır, cumartesi gecesi yaptım. Hani, deli gibi yatak odama girip beni uyandırdığın gün. O gün." O zaman onu kızdıran bir olayı hatırlatıyor, ama bugün hiç kızgın görünmüyor.

"Hangisi en iyisi?"

"Şey, benim favorim her zaman çikolatalıdır, ama bu sefer limonlu kekini gerçekten tavsiye ederim. Gerçekten çok lezzetli." Yüzünde başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir gülümseme belirir.

Kahretsin.

Zara'yı hep sert birisi olarak tanıyordum. Zor birisi. Bu yumuşak tarafı bambaşka bir şey.

İçeri girmek için dönüyor ama bana bir bakıyor. "İçeri gelip yemek ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, burada kalıp etrafa göz kulak olmam lazım."

"Tamam. Kahve içer misin?"

"Evet."

"Kekinle birlikte içmen için yapayım."

Bununla birlikte, o gitti ve ben onun arkasından bakakaldım, gözlerimi onun kışından ayırmamak için deli gibi uğraşıyordum. O bol elbisesiyle örtmüş olabilir, ama onun altında ne olduğunu ben biliyorum.

Elimi yüzüme sürerek, onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Bunun sırası değil. *Ya da bu kızın.* Burada kiminle uğraştığımı hatırlamam lazım: King'in kızı.

O giteli beş dakikadan biraz fazla olmuştu ki, modifiye edilmiş bir Commodore onun evinin önüne çekti ve iki serseri indi. Onlara bakarak serseri olduklarını anladım, çünkü bana kendi yaşlarındaki kardeşimi hatırlattılar. Zara veya Holly için bir tehdit oluşturmuyor gibi görünseler de, riske girmeyeceğim, bu yüzden bahçeden koşarak evin ön kapısına doğru gittim ve onları durdurdum.

Günlerdir yıkanmamış gibi görünen kirli sarı saçlı uzun boylu olan, King'in hoşnutsuzluğunu çekecek kadar saygısız bir bakışla bana bakıyor, bu yüzden tahminimce bu çocuk kızının etrafında olmasını istemez. "Sen iyi misin dostum?" diyor, tavırları küstahça.

Cevap veremeden, arkamdan Zara'nın sesi geliyor. "Tommy? Burada ne yapıyorsun?"

Tommy bir an beni izlemeye devam ettikten sonra bakışlarını Zara'ya çevirdi. "Geçen haftadan beri seni görmedim Zara. Nerelerdeydin?" Bu küçük pislik onu yatırmak istiyor, ama Zara'nın verdiği sinyallere bakılırsa, bu his karşılıklı değil gibi görünüyor.

Yanımda durur, kollarını yine benimle rahatlamadan önceki gibi vücuduna sarar. "Meşguldüm."

"Ne yapıyordun? Cumartesi gecesi partime neden gelmedin?"

Kolları yanlarına düşmüyor, vücuduna yapışık kalıyor. "Sana ilgilenmediğimi söyledim ve ciddiye aldın."

O kolunu uzatıp ona uzanıyor ama ben onu engelliyorum, öne çıkıp kolunu itiyorum. Bana kaşlarını çatarak baktığında, "İlgi duymadığını söyledi. Gitmelisin," diyorum.

Artık onun ve diğer adamın tüm dikkatini çekmişim. İkisi de kavga etmeye hazır gibi bana bakıyorlar.

"Sen de kimsin lan, pislik?" diye bağırdı Tommy, sonra aniden başını Zara'ya çevirdi. "Beni artık istememenin sebebi o mu? Onunla mı yatıyorsun?"

Zara'nın kolları sonunda düşer ve onun içindeki ateş yeniden alevlenir. "Hayır, onunla yatmıyorum ve yatsam bile seni ilgilendirmez Tommy, çünkü *biz birlikte değiliz!*"

Dudakları kıvrılır ve öfkeyle Zara'ya bakar, sonra bana döner. "Aylardır benimle oynuyor. Onunla yatarken bunu biliyor muydun? Bilmeliydim. Zara Bennett'ın herkesi becerdiğini herkes biliyor."

Bu çocuğa karşı duyduğum yoğun nefretimi bastırmaya çalışıyorum, çünkü şu anda en son yapmak istediğim şey, kazanma şansı olmayan bir gençle kavga etmek. Ama o, benim hiç zaman ayırmadığım türden bir genç; ne gençken ne de o zamandan beri.

Zara öne adım atar ve kendini kaybederken onu sertçe iter. "Bir daha sakın bunu söyleme! Ben kimseyle yatmam!" O geriye sendeler ve Zara ona doğru ilerlemeye devam eder, bu sefer onu arkadaşının üzerine iter. "Senden nefret ediyorum Tommy! Seni neden sevdiğimi bile bilmiyorum."

Zara ona tokat attığında harekete geçiyorum, kolumu beline doluyorum, onu kaldırıp ondan uzaklaştırıyorum. Gözlerimi ona dikip bağıryorum, "Defol git buradan ve bir daha geri gelme!"

Zara benimle mücadele eder, tutuşumdan kurtulmak için deli gibi çabalar ama onu sıkıca kendime doğru çekiyorum. Bacakları tekmeliyor, kolları havada çırpınıyor ve "Bırak beni!" diye bağıryor.

Tommy bana yine pis bir bakış atar. "O tamamen senin. Şimdi yalvarsa bile sikimi yalatmam."

Ağzından çıkan pis sözler öfkemi körükledi ama yine de kendimi tuttum. Ben buraya iş için geldim, Zara'nın sorunlarına karışmak için değil. İşime dikkatimi verdiğim an, düşmanımın içeri girebileceği an. Bunun olmasına izin veremem, bu yüzden öfkemi dışa vurmak yerine, "Git!" diye bağıryorum. Sonra Zara'yı yere indirip, yüzüne yaklaşarak iki kolundan tutuyorum. "Bana karşı gelmeyi kes. Sana yardım ediyorum."

Gözleri ateşle parlıyor. "Senin yardımına ihtiyacım yok, Fury. Kendi savaşımı kendim veririm."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Savaşabiliyormuşsun, ha?"

O, savaşa girmiş gibi omuzlarını dikleştirerek yerinde durur. "Evet!"

Karşı karşıya dururken araba kapılarının çarpması ve motorun çalışmaya başlaması sesleri zar zor duyuluyor. "Ben aynı fikirde değilim. Ben burada olmasaydım, kim bilir kendini ne boka sokardın. Parti gecesini de unutmayalım. O gece tek başına pek iyi değildin."

"Ben iyi olurdum, siktir git. Cidden, git buradan. Günler oldu ve biz burada iyiyiz. Kimse peşimizde değil. Sana ihtiyacımız yok."

"Büyü artık, prenses. Bana ihtiyacın var ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Ama inan bana, gitmek isterdim. Seni korumak, yapmak istediğim en son şey."

Nefesi hızlanıyor, öfkesi her yerini kaplıyor, bana öfkeyle bakıyor. "Ben de bugüne kadar seni yanlış yargılamışımdır diye düşünüyordum. Meğer yanılmışım."

Bunun üzerine dönüp içeri giriyor.

Tanrım.

Gençlik dramalarına hiç tahammülüm yok. Bu iş ne kadar çabuk bitsin, o kadar iyi.

Zara

T Bugün berbat, berbat bir gün oldu ve bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ancak saat daha 4:00, yani kendimi alkolle mahvetmezsem, bu berbat güne veda etmek için hala birkaç saatim var. güne veda edebilmem için hala uzun bir zaman var. Üstelik son zamanlarda hiç uyuyamadığım için, yarın sabaha kadar çok uzun bir zaman var.

Az önce olanlardan sonra Fury'ye ne kadar kızgın olduğumu düşünmemeye çalışıyorum, ama imkansız. Vücudumun her hücresi bu öfkeyle dolu. Onun neyi var bilmiyorum, ama beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sinirlendirip öfkeliendiriyor. Yani, Tommy gibi adamlar beni sinirlendirir, ama ben o saçmalıkları umursamam. Fury'nin ise sürekli aklımda olduğunu fark ediyorum.

Dışarı çıkıp ona haddini bildirmek istiyorum, ama sonunda daha da sinirleneceğimi biliyorum. Fury kolayca geri adım atacak birine benzemiyor. Muhtemelen benimle tartışmaya devam edecek ve benim tarafımı dinlemeyecektir.

Mutfakta dolaşıp bu öfkemle başa çıkmak için seçeneklerimi düşünürken, psikoloğumun bugün verdiği tavsiye aklıma geldi. Onunla konuşmayı sevmiyordum, ama denemem için bazı fikirler vermişti.

Egzersiz. Anksiyeteyle başa çıkmak için egzersizi bir araç olarak kullanmamı söyledi.

Koşmaya gideceğim.

Aylardır koşmadım. Eskiden çok severdim, ama bu yıl üniversite beni çok yordu ve derslerim yoğunlaşınca bir ara bıraktım. Belki de aradığım şey budur; zihnimi dolduran ve korkumu ve utancımı o kadar güçlü ve canlı tutan, onlardan asla kaçamayacağım sonsuz düşünce döngüsünü durduracak şey.

Koşu şortumu ve tişörtümü çıkarır, koşu ayakkabılarımı giyer, Nike şapkamı bulur ve dışarı çıkarım. Fury, ön bahçeden koşarken ve sonra bahçeyi keserken beni izler. Duyduğum kadarıyla hiçbir şey söylemez, ama kendi kendine mırıldandığını görürüm. Sonra onun beni takip ettiğini fark ederim. Arkamda koşuyor. Neden böyle bir şeyin olacağını düşünmediğimi bilmiyorum. Yanımda birinin olması fikri hoşuma gidiyor, çünkü tek başıma dışarı çıktığımda korku duymadan edemiyorum, ama onun olması hoşuma gitmiyor. Durup ona dönerek soruyorum

"Ciddi misin? Benimle koşacak mısın?"

O da benim kadar bu durumdan etkilenmiş görünüyor. "Bu benim işim."

"King'e söylemem, sen ara verip beni rahat bırakırsan."

Beni saçma bulmuş gibi başını salladı. "Ben mola verirken sana bir şey olursa ne olacak sanıyorsun? Lanet olsun Zara, ne dediğini bir düşün."

"Söylediklerimi düşünüyorum." *Sadece onun kastettiği şekilde değil.*

Tanrım, neden bu konuda haklı olmak zorunda ki? O kadar sinir bozucu ki.

"Düşünmüyorsun." Çenemi bana doğru itti. "Dön ve işine bak. Bu konuşma zaman kaybı."

Bunu söylemedi.

Ellerimi belime koydum. "İşini yaptığını anlıyorum, ama neden bazen bu kadar pislik olman gerekiyor? Konuşmamın senin zamanını boşa harcadığını söylemek çok kaba."

Çenesini oynatıyor. "Sadece gerçeği söylüyorum; *bu* benim zamanımın kaybı. İkimizin de zamanının."

"Evet, ama söyleme şeklin biraz daha iyi olabilir. Bana güven."

O başka bir kabalık söylemeden, ben arkanı dönüp koşmaya devam ediyorum.

Sonraki bir saatimi onu ve hemen arkamda olduğunu düşünmemeye çalışarak geçiriyorum, ama başaramıyorum. Hem de feci şekilde. Aklımda *sadece* o var.

Fury'yi ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Bu yılın başlarında Cade'in doğum günü partisindeydi, her zaman dikkatimi çeken kararlı ve kendinden emin adımlarla içeri girmişti. King'i bulmaya niyetliydi ve ben de kaldığı beş dakika boyunca onu takip ettim. Yeterince uzun sürmedi ve onu iyice inceleyemeden gitmişti. Onun dövmeli kasları, kalın sarı saçları ve kararlı havası, hayal kurmam için yeter de artar bile. O günden beri onu sadece kulüpte gördüm, diğer üyelerle arka tarafta kavga ederken ya da bir kulüp fahişesi üstüne çökmüş halde barda otururken.

O ilk günden beri ona aşığım. Holly'den onun hakkında bilgi alması için yalvardım, ama bana sadece adını verdi - Ryan Hayes - ve çoğunlukla kendine kapalı biri olduğunu söyledi. Şimdi, geçen haftaki partiden sonra, ona çok kızgınım, ama ona olan çekiciliğimden kurtulamıyorum. Bu, onun en çılgın ve en sinir bozucu özelliklerinden biri. Ona bakıp anında nefret duymak istiyorum, ama duymuyorum.

Yaklaşık bir saat koştuk. Ne yazık ki, Fury'nin benimle olduğuna sevindiğimi itiraf etmeliyim. Soygun olayından beri, düşüncelerim o kadar paranoyak ve tanımadığım insanların bana zarar vereceğine odaklanmış durumda ki, o benimle olmasaydı, koşarken kendimi kaybederdim.

Birkaç kişinin yanından koşarak geçtim ve anında içimde panik hissettim; Fury'nin arkamda olduğunu bilmek bu paniği hafifletmeye yardımcı oldu.

Evime yaklaşıncı yavaşladım ve geriye doğru koşmaya devam ederken ona döndüm. Çok sıcak bir gün ve öğleden sonra hava pek serinlemedi, Fury de sıcaktan etkilenmiş görünüyor. Koşmaya hazırlıklı olmadığı için kot pantolon ve siyah tişört giymiş. Onun için üzülüyorum ama bunu ona asla söylemeyeceğim.

"Ne zamana kadar buradasın?" diye sordum.

"Beş gibi." Koşarken terlemiş, ama adam formda; benim kadar yorgun değil.

"Çok koşar mısın?" "Biraz."

"Sadece bana sataşırken mi çok konuşuyorsun?" "Evet."

Bu konuşmadan ne beklediğimi bilmediğim için geri dönüp eve kadar koşarak gittim. Eve vardığımızda, tek kelime etmeden içeri girip bir bardak soğuk su doldurdum. Bardağı dışarıya çıkarıp ona uzattım. "Al. Bir dahaki sefere koşu kıyafetlerini de getir. Ve bir içecek şişesi. King, yıldız üyesini sıcak çarpmasından kaybetmeyi göze alamaz." Cevabını ya da içeceğini bitirmesini beklemiyorum. Koşudan sonra bu kadar yakınında olmak çok dikkatimi dağıtıyor. Ü s t e l i k vücudu kot pantolonla kaplı. Koşu kıyafetlerini getirirse ne kadar dikkatimi dağıtır, tahmin bile edemiyorum. Belki planlarımı yeniden gözden geçirmeliyim. görevdeyken koşuyu yeniden başlatmak.

Fury

C
Tanım.

Bugün tam bir felakete dönüştü. Zara'yı gözetleme görevinden sağ çıkmak istiyorsam, kafamdaki karışıklığı çözmem

Ve bunu çabuk yapmam lazım.

Onun tavırları beni deli ediyor. Ancak hayatta kalmamı engelleyen şey bu değil. Hayır, benim sonum olacak olan şey, ona karşı hissettiğim lanet olası çekim. Ve lanet olsun, neden birdenbire ona bu kadar çekildiğimi anlayamıyorum. Özellikle de bu öğleden sonra bana cehennem azabı yaşattığı halde. Onun, şimdiye kadar ilgimi çeken kadınlardan çok daha genç olduğu gerçeğini saymıyorum bile.

Bir saat boyunca onun peşinden koşmak bir erkeğe bunu yapar.

Koşarken pembe şort ve beyaz tişört giyiyordu. İkisi de dar değildi. İkisi de seksi değildi, ama Zara istese bile güzelliğini saklayamaz. Vücudu çok fit, kalçaları mükemmel ve göğüsleri tam avuç dolusu gibi. *Ne kadar mükemmel olduklarını asla bilemeyeceğim çünkü o benim için yasak bölge.*

Sadece bir saat boyunca sıcakta koştuğum için değil, soğuk bir duşa ihtiyaım var. Bana sırtını dđnerek koşarken, gđęslerinden gđzlerimi ayırmak için çok uğraşmak zorunda kaldım. şu anda hangisi daha zor bilmiyorum: onun tavırlarıyla başa çıkmak mı, yoksa gđzlerimi ondan ayırmak mı? King, bu őęleden sonra kafamdan geçenlerin yarısını bilseydi, nefes almamı zorlaştırırdı.

Zara beni dışarıda yalnız bıraktıktan kısa bir süre sonra Mace gelip devraldığında hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Selam kardeşim," dedi. Sonra terli halimi gđrnce kaşlarını çattı. "Spor yapmış gibi gđrnyorsun."

"Evet, yaptım," diye mırıldandım. Çenemi eve doğru çevirerek, "Sana çok sorun çıkardı mı?" diye sordum.

"Hayır dostum, bana pasta verdi. Neden? Onunla sorun mu var?"

O pastayı hiç gđrmedim. "Öyle de denebilir."

"Bana karşı çok tatlı. Tıpkı annesi gibi. Onu ne yaptın da kızdırdın?"

"Hiçbir fikrim yok." Aslında bir fikrim var, King'in kızı, haklı bir prenses gibi davranırken ona bunu sđylemekten hoşlanmıyor.

Onu Mace'e bırakıp King'i gđrmek için kulüp evine giderim. Orada işim bittiğinde bira alıp eve dđnerim. Eve vardığında Lynette'in beni beklediğini gđrnce pek hoşuna gitmez.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, n kapıya doğru ilerlerken.

Bana doğru yaklaşıyor, yüzünde cilveli bir glmsemi var. "Hadi ama, Fury. Geçen haftadan sonra barışabiliriz diye düşünmüştüm."

Çok yaklaşınca onu itiyorum. "Ne barışması? Bir daha seni gđrmek istemediğimi sđylemiřtim." Tanrım, bugünün kadınları.

Gđzlerinde şaşkınlık belirir, bu da beni şaşırtır. Geçen hafta ona açıkça sđylemiřtim; aramızda hiçbir şey olmayacağını sđylemiřtim, neden kafası karışık bilmiyorum. Dudaklarını ısırır. "Sadece

o anın heyecanıyla söylediğini sanmışım, bilirsin, kavga ederken. Ciddi olduğunu düşünmemişim."

"Lynette, bir şeyi netleştirelim: Ben asla içimden gelmeyen bir şey söylemem, bu yüzden bir şey söylediğimde, onu kafana sok."

Kolyesiyle oynadı, sonra kirpiklerini kırıştırarak parmağını köprü kemiği boyunca gezdirdi. Siktir. Bu gece bu saçmalığa ihtiyacım yok. "Geçen hafta sana bağırdığım için özür dileysem ne dersin? Ne cevap verirsin?"

"Hiçbir şeyi değiştirmem derim."

"Ciddi misin? Yani, tek istediğin buysa, sikini emmekten mutluluk duyarım. Sana sorun çıkarmam..."

Bunu daha fazla dinleyemem. "Kendini duyuyor musun? Kendine gösterdiğin saygısızlığı? Sana söylediğim onca şeyden sonra neden sikimi emmek isteyesin ki?"

Sonunda anladığını belli eden bir ifadeyle kaşlarını çatıp şöyle diyor: "Şimdi de pislik gibi davranıyorsun. Daha önce beni sikmek senin için hiç sorun olmamıştı. Bana hiç saygı göstermedin ki."

"Evet, gösterdim. Seks için varım, ama bunun *sadece* seks olduğunu anlamayan bir kadınla asla sevişmem. Seni yanlış anladığımı kabul ediyorum. Bunun olduğundan daha fazlası olduğunu düşündüğün için üzgünüm. Ve şimdi sana sevişmeyecek kadar saygı duyuyorum."

Bunu birkaç saniye düşündükten sonra, benim yapacağını düşündüğümün tam tersini yaptı. Gitmek yerine, bana yaklaştı ve gülümsedi. "Tamam, şimdi anladım. Bu seksten başka bir şey değil."

Parmağımı saçlarımın arasına soktum. "Lanet olsun, Lynette. Ne yapıyorsun sen? Bu *hiçbir şey* değil. Seninle bir daha yatmayacağım. Gitmen gerek."

Dudakları düzleşir ve sonunda benden uzaklaşarak akıllıca bir şey yapar. "Peki. Ama burada bir şeyi kaçıırıyorsun. Biliyorsun

Yatakta sihirliydik. Bunu hatırlayıp beni özlediğinde aramaya zahmet etme."

Onun arkasından bakarken söylediklerini düşünürüm. Seksimiz iyiydi. Bu yüzden onunla birkaç kez yattım. Ama sihirli değildi. Öyle olsaydı onu kesinlikle uzaklaştırmazdım. Onun düşündüğü şekilde sihrin var olduğuna bile inanmıyorum. Bana göre seks tamamen fiziksel bir tatmin. Başka bir şey değil.

O gittikten sonra içeri girip bir bira alıp kanepeye uzanıyorum. Duş almam lazım ama bira daha çok lazım. Bir yudum alırken aklıma Zara geliyor ve zihnimde onu koşu şortuyla canlandırıyorum. O görüntüyle birlikte tavırları da gözümün önüne geliyor. Genelde karşılık veren kadınlardan hoşlanmam, bu yüzden onun küstahlığı beni bu kadar tahrik etmesi beni çok şaşırtıyor. O küstahlığı alıp onu susturmak istiyorum, ama aynı zamanda daha fazlasını da istiyorum. O lanet olası bir akıl avcısı ve daha önce bir kadına karşı böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

Bir genç kız.

O lanet olası bir genç kız.

Senden yedi yaş küçük. Ve King'in lanet kızı.

Boğazıma daha fazla bira döküyorum.

Nasıl bakarsam bakayım, kaybederim. Onu izlemeye devam edersem, sikim onun için daha da sertleşecek. Bunu çok iyi biliyorum. Eğer bunu yaparsam, King'in gözünde ölmüş sayılırım. Ve eğer onu görevimden alıp başka bir iş vermesi için rica edersem, çok kızacaktır. King'den farklı bir iş istemezsiniz. Onun gözünde iyi kalmak istiyorsanız, istemezsiniz.

Siktir.

Birayı bitirip duş almak için soyunurken, bu düşünceleri kafamda çevirip duruyorum. Duştan çıktığımda, kendimi toparlayıp bu işi yapmam gerektiğine karar veriyorum. Dışarıda bir sürü kadın var, Zara tek değil.

Zara

T Bu hafta benim için pek iyi geçmedi. Bitmesini istiyorum. İşler zorlu geçiyor; patronum bana karşı mutlu olduğundan çok huysuz davranıyor. Genelde iyi anlaşırdık.

Şey, ama son zamanlarda vardiyalarımı kesti ve yaptığım hiçbir şeyden memnun değil gibi görünüyor. Kitapçada çalışmak, okurken hayalimdeki iş ama ciddi ciddi yeni bir iş aramam gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca Marissa, onu aramamı ya da görmeye gitmemi söyleyerek telefonumu patlatıyor. Geçen gün Tommy'ye onu azarladım diye bana çok kızdı. O da artık onunla takılmak istemiyor gibi görünüyor, bu da Puck'ın da istemediği anlamına geliyor. Ve bu onun için tamamen benim suçum. Üstüne üstlük, Holly ile de bazı konularda çatışıyoruz. Bir de Fury var. Sinir bozucu Fury. Ugh, ondan daha baş belası birini tanımıyorum. Keşke King onu başka bir işe verseydi.

Bugün gece vardiyasına geçti. Saat 5'ten biraz önce kitapçının önünde durduğunu gördüm. *Ne güzel.*

"Zara, işin bitti," diyor Allen, düşüncelerimi bölerek. "Haftaya vardiyaları yeniden düzenledim, eve gitmeden önce kontrol et."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yine vardiyamı mı kestim?"

Bana pişmanlıkla bakıyor. "Mecburdum, işler yavaş."

Kahretsin.

Son zamanlarda fazla vardiyam olmadığı için işlerin yavaşladığını fark etmemiştim. Sadece yoğun günlerde çalışıyordum.

"Oh, tamam."

Hâlâ pişmanlıkla bana bakıyor. "İşlerin düzeleceğini umuyorum ama açıkçası emin değilim."

Bir müşteri servise gelince ofise gidip eşyalarımı ve yeni vardiyaların kopyasını alıp çıkıyorum.

Haklıymışım. Haftaya sadece iki vardiyam var. Bu gidişle, yemek ve benzin parasını bırak, kirayı bile ödeyemeyeceğim. Tanrım, bir de arabamı tamirciye götürmem lazım. *Kahretsin.*

Neyse ki arabam ilk denemede çalıştı. Salı günü psikolog randevumdan sonra arabam çalışmadığından beri, çalışması için dua ediyordum. Belki Tanrı benim yanımdadır.

Annem ve King'in evine kısa bir yolculuk yapıyorum. Bu akşam onlarla akşam yemeği yiyeceğim. Gerçi King'in orada olmamasını umuyorum. Dün beni aramaya çalıştı, muhtemelen psikologla görüşmenin nasıl gittiğini sormak için. Onunla bu konuyu konuşmak istemiyorum, çünkü hiç iyi gitmediğini düşünüyorum, bu yüzden aramasına cevap vermedim. Ve bu akşam onunla bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Fury arkamdan garaj yoluna girip, vardığımızda motorunu kapatıyor. Ona hiç aldırış etmiyorum. İki gün önceki koşumuzdan beri neredeyse tek kelime bile konuşmadık. Ve ben kesinlikle tekrar koşmaya çıkmadım. Ona çok fazla ilgi duyduğum için yanına yaklaşmamaya karar verdim, çünkü ilgilenmek istediğim son erkek o.

"Zawa! Zawa!" Cade beni gördüğünde her zaman çok heyecanlanır.

Onu kaldırıp kocaman öpüyorum, o da benden çok daha ıslak bir öpücükle karşılık veriyor. Küçük kolları boynuma dolanıyor ve bana kocaman gülümsüyor. "Babam çikolatalı süt yapıyor! İster misin?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Tabii, küçük adam." Onu yere indiriyorum. "Bana nerede olduğunu göster."

Cade'i mutfığa takip ederek King'i içecek hazırlarken buluyorum. Bana kısa bir bakış attıktan sonra işine geri dönüyor. "İçecek ister misin, Zara?" diye soruyor, beni iyi tanıdığı için başka bir bardak uzanıyor bile.

"Tabii ki. Milo'dan fazladan bir kaşık eklemeyi unutma."

Bana tekrar bakar. "Hiç unuttum mu?" Gözleri, sadece evde annem ve bizimle birlikteyken gördüğüm hafiflikle parlar. King, bu evin dışındayken hep çok streslidir.

Gülümseyerek başımı sallarım. "Hiç." Dikkatini içeceklere geri çevirdiğinde, "Annem nerede?" diye sorarım.

"Meredith'i yıkıyor."

"Sen içecekleri hazırlarken ben gidip ona bakayım."

"Konuşmamız lazım," diye seslenir, ben koridora doğru ilerlerken.

Evet. Hayır.

"Merhaba tatlım," Annem banyoda beni görünce selam veriyor. "Günün nasıl geçti?"

Meredith beni görür ve oyuncaklarını suya atarak mutlu bir şekilde gülücükler atar. Annemin yanına, küvetin kenarına oturur ve Meredith'in yanaklarını sıkarım. "Merhaba, güzel kız."

O sevinçle çılgılık atar ve daha fazla su sıçratır. Mutluluğu bulaşıcıdır ve kısa sürede annemle ikimiz de gülüyoruz. Bebekleri seviyorum. Dünyayı daha güzel bir yer yapıyorlar.

Annem bacağıma uzanır ve elini üzerine koyar. "Bana gününü anlat."

Paylaşmak ve moralimizi bozmak istemediğim için iç çekiyorum, ama o yine de bilmek isteyecektir. "Fena değildi, ama sonra kitapçada işlerin yavaş olduğunu ve Allen'ın vardiyaları kısalttığını öğrendim."

"Seninki?"

"Evet. Haftaya sadece iki vardiyam var." "Belki başka bir iş aramanın zamanı gelmiştir."

"Evet, belki." Bu fikir beni heyecanlandırmıyor ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğimden, "Senin günün nasıl geçti? Ağrın nasıl?" diye soruyorum.

Meredith'i küvetten çıkarır. "Bugün fena değil." Annem "fena değil" dediğinde aslında "çok kötü" demek istiyor. Bu yalanın peşinden bir gülümseme ekleyerek, "Meredith'i giydirip mutfakta buluşuruz" der.

Meredith'in odasına doğru giderken ben mutfığa geri dönüyorum. King ve Cade mutfak masasında oturmuş Milos içip balık tutmaktan bahsediyorlar. Bu onların ortak hobisi ve King'in Cade'e her şeyi öğretmesini izlemeyi çok seviyorum.

King'in gözleri benimkilere takılır. "İçkini al da otur." Bu, "gel konuşalım" anlamına gelir. Sonra Cade'e, "Zara ile konuşmam lazım, dostum. Odanda arabalarla oynamak ister misin? İşimi bitirince gelip seninle oynarım" der.

Cade'in gözleri parlıyor. "Evet!" Arabalarıyla oynamak dünyadaki en sevdiği şey ve babasının onunla oynaması da en sevdiği şeylerden biri. Roket gibi fırlayıp beni King'le baş başa bırakıyor.

"Seni bu kadar rahat görmek güzel," derim, masadaki karşısındaki sandalyeye otururken. "Bunun daha sık olması lazım."

"Kızım telefonlarıma cevap verseydi olurdu." King'in gözlerinde ve sesinde yine o yoğunluk belirir ve onu aramadığım için kendimi kötü hissederim.

"Üzgünüm. Endişeni dikkate almalıydım."

"Evet, yapmalıydın. Neden benden kaçıyordun?"

Bu konuşma beni tedirgin ediyor, ellerimi bardağıma sarıyorum. King o gece olanları ve kürtağını bilmiyor ve ben de bilmesini istemiyorum. Annem ve Holly dışında kimsenin bilmesini istemiyorum. Tüm bunları "asla tekrarlanmayacak ve konuşulmayacak" anılar kasasına kilitlemek istiyorum.

Derin bir nefes alıp, sorusuna olabildiğince dürüstçe cevap veriyorum. "Psikoloğu gördükten sonra kendimi iyi hissetmedim. Onunla uyuşamadığımızı düşünüyorum. Ve sana bir daha ona gitmeyeceğimi söylemek istemedim."

Sessizce, düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Lanet olsun, Zara, bana her zaman dürüst olabileceğini biliyorsun ve ben de bunu kabul ederim. Hoşuma gitmeyebilir, ama asla önemsemem."

"Biliyorum King, ama aynı zamanda başka bir psikolog bulmam için beni zorlayacağını da biliyorum ve buna hazır hissetmiyorum."

"Çünkü düşünmek ve konuşmak çok zor mu?"

Yutkunuyorum. Sadece böyle konuşmak bile çok zor, gerçek olayları konuşmak ise daha da zor. "Evet."

"Bu yüzden biriyle konuşman gerekiyor."

"Konuşacağım, ama henüz değil. Bunu kendim sindirmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Bence bu en iyi seçim değil. Geçen gün gördüklerimden sonra olmaz." "O zamandan beri olmadı. Ben iyiyim. Üstesinden gelmeye çalışıyorum."

Öne eğilir, gözleri gözlerime dikilir. "Kaç kez oldu?"

Böyle zamanlarda King'in bu kadar iyi bir baba olmamasını diliyorum. Bizi yüzleşmek istemediğimiz şeylerle yüzleşmeye zorluyor, ama şu anda tek istediğim gerçek babam gibi davranıp bu konuyu kapatması. Kendi saçmalıklarıyla başa çıkmama izin vermesi. Ama o böyle biri değil ve asla da olmayacak. Ve ona yalan söylemenin sonunda asla işe yaramadığını öğrendim, çünkü istediği bilgiyi her zaman bulmanın bir yolunu buluyor.

Göz teması kurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Her an ağlayacakmış gibi hissediyorum ve gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpmam gerekiyor. Ayrıca onun talepkar bakışlarından uzaklaşmaya ihtiyacım var. Gözlerimi indirip kucağıma bakarak o anı yakalıyorum. Tekrar ona baktığımda, gözlerinde şefkat görüyorum. Bu, içime ve kalbime derinlemesine işliyor ve onun sadece beni koruduğunu anlıyorum. Beni seviyor. Yine zorlukla yutkunup sessizce söylüyorum, "Birkaç kez oldu. Birkaç kereden fazla. Belki beş kez falan."

"Ve bunun normal olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu sefer sesi daha yumuşaktı, sesindeki şefkat gözlerindekiyle aynıydı.

Kafamı sallıyorum. *Lütfen ağlama. King'in önünde olmaz.* "Hayır." Yine sessiz kalıyor. Sanki zihninin çalıştığını görebiliyorum. Düşünüyor. Bana bu konuda nasıl yardım edebileceğini bulmaya çalışıyor. "Annen randevulara seninle birlikte gelse yardımcı olur mu? En azından başlangıçta. Ya da Holly?"

Bunu düşünmemiştim, ama yardımcı olabilir. "Deneyebilirim."

"Tamam, şöyle yapacağız. Birkaç randevuya öyle git, eğer hala mutlu değilsen, sana başka bir psikolog buluruz. Bildiğim kadarıyla, birbirinizi iyi tanıyabilmek için birkaç seans gerekebilir, o yüzden biraz sabret."

Bu noktada, muhtemelen psikologdan çok, tüm bu süreci sevmediğimi kendime itiraf ediyorum. İçten içe bunu biliyordum, ama kabul etmek istemiyordum. King, bununla yüzleşmeye devam etmemi sağlayacak. Bunun için ona minnettar mı olmalıyım, yoksa ona kızmalı mıyım, emin değilim. Ama "Teşekkür ederim" diyorum, çünkü en azından beni önemseddiğini biliyorum. Her şeyden kaçmaya çalışıyor olsam da, farkında olduğum tek şey, beni önemseyen insanlara ihtiyacım olduğu.

Annem yanıma gelir ve yanımda durur. Elini omuzlarıma koyar ve yumuşak bir sesle "İstersen seninle gelirim" der.

Nedenini bilmiyorum, ama sanırım sesindeki duygular yüzünden, gözyaşlarım akmaya başlıyor. Artık onları tutamıyorum.

yutmaya çalışırken, ya da en azından denerken, başımı sallayıp "Eğer çok acı çekmiyorsan, çok isterim" diyorum.

King ayağa kalkar ve masanın etrafında benim algılayamayacağım kadar hızlı hareket eder. Meredith'e uzanır ve annemle beni yalnız bırakır. Annem beni kucaklayarak sarar. "Sana yardım etmek için asla çok acı çekmem, Zara. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Birkaç dakika sarılırız, sonra onu bırakıp "Biliyorum, ama sen iyi değilsin anne. Acı çekiyorsan ve iyi değilsen bir şey yapmanı istemiyorum" derim.

Annem gözyaşlarımı siler. "Annelerin görevi budur."

"Evet, biliyorum, ama..." Sesim kesiliyor çünkü onu bu konuda ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yok. İyi olsa da ölüm döşeğinde olsa da tüm randevularıma geleceğini biliyorum.

"İyi, anlaştık. Bir sonraki randevun ne zaman?"

"Önümüzdeki Salı." İptal etmeyi planlamıştım, ama şimdi iptal etmeyeceğim. King ile yaptığım anlaşmaya sadık kalacağım.

Sesi fısıltıya dönüşür. "Ona kürtaждан bahsettin mi?" Bu konuda her zaman hissettiğim utanç duygusu beni kaplar. "Hayır."

"Ah, Zara. Bebeğim, bunu biriyle konuşmalısın, ve sen bana ve Holly'ye kapandığından beri..."

"Hazır değilim, anne." Sesim istemediğim kadar sert çıkıyor. "Lütfen beni buna zorlama. Soygunu gündeme getirmek ve bununla başa çıkmak yeterince zor zaten." Bebeğime yaptıklarımla yüzleşmeye hazır değilim.

Cade mutfağa koşup "Anne! Akşam yemeği istiyorum!" diye bağırınca bu konuşmadan kurtuluyorum.

Bacağına çarparak koşar ve annesi onu kucağına alır. Bunu yaparken yüzünün buruştuğunu görüyorum. "Baban nerede, Cade?"

"Buradayım," diye gürler King, bize tekrar katılır. "Barbeküyü hazırlayayım."

Annem ona döner. "Fury'yi yemeğe davet edebiliriz diye düşündüm."

King başını sallar. "Evet." Bana bakar. "Gidip onu çağırır mısınız?"

Tanrım, bu yapmak istediğim en son şey, ama King'in beklediği tek cevap evet, bu yüzden başımı sallıyorum. "Evet."

Annem ve King harekete geçerek akşam yemeğini hazırlamaya başlarlar. O dışarı çıkar, annem ise buzdolabından sosisleri ve biftekleri çıkarır. Ben de Fury'yi bulmak için ön tarafa doğru yürürken, aslında hiçbir işe yaramayacak bir oyalama taktiği olarak ayaklarımın ucunda sürünerek ilerlerim.

Onu garaj yolunun sonunda, caddeye doğru bir şeye dikkatle bakarken buluyorum. O kadar odaklanmış ki, neredeyse yanına gelene kadar yaklaşmamı duymuyor. Bana dönmeden, "Gidiyor musun?" diyor.

"Ne izliyorsun? Beni çıkarken duymadığın için ilginç bir şey olmalı."

Bana bakıyor. "Verandaya adımını attığın anda duydum." Anlıyorum. King'in onu beni izlemekle görevlendirmesinin iyi bir nedeni varmış.

Yaklaşıp gözlerimi kısarak yolun aşağısına bakıyorum, onun dikkatini çeken şeyi görmek için. Bir şey bulamayınca ona dönüp soruyorum. "Orada bir şey yok."

"Vardı." "Ne?"

"Sana zarar verecek bir şey yok." "Evet, ama neydi?"

Bana bakarkenki sinirli hali yeni bir şey değil. O kadar alıştım ki artık farkına bile varmıyorum. Artık Fury ile özdeşleştirdiğim bir bakış. Sonunda, "Yolda bir kedi ve bir ördek yürüyordu," diyor.

"Birlikte mi?"

"Evet." Ben cevap vermediğimde - çünkü bu *hiç de* beklediğim bir cevap değildi ve ne diyeceğimi bilemedim - o ekledi: "Kedi, ördeği sanki kendi yavrusuymuş gibi ensesinden kaldırdı."

"Huh," diyorum yavaşça, onun açık şaşkınlığı karşısında şaşkınlık içinde. Yani, adam sert biridir; onu böyle şaşırtan ya da dikkatini çeken bir şey olması beni şaşırtıyor. Ama iki hayvanın birbiriyle iyi geçinmesi gibi basit ve doğal bir şeyin dikkatini çekmesi hoşuma gidiyor.

"Ne?" diye soruyor.

Gülümsüyorum, Fury'nin benden hiç görmediği bir şey, ama bu sefer görüyor. "Hayretine kapılmanı sevdim. Hepsi bu."

Konuyu tamamen değiştirerek, "Gidiyor musun?" diye sordu. "Hayır. King senin bizimle akşam yemeği yemeni istiyor."

Ağzının düz bir çizgiye dönüşmesi, bu fikri benim kadar sevdiğini gösteriyor. Ama başını sallayıp "Tamam" diyor.

Peşimden içeri giriyor ve ben yol boyunca kendimi çok rahatsız hissediyorum. Ona olan lanet çekiciliğim beni çok heyecanlandırıyor. Mutfağa vardığımızda ve o King'in bulunduğu arka terasa çıktığında minnettara oluyorum.

Tanrım, Zara, kendine gel. O

Fury.

Sinir bozucu Fury.

Ah, ama o çok seksi. Ve

huysuz.

Gah. Neden hep pisliklere çekiliyorum ki?

"Zara," diye seslendi annem, ben Fury'nin King'le konuşmasını izlerken, "Salatayı yapabilir misin lütfen?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, sözlerim birbirine karışıyor ve dikkatimi Fury'den başka yere çevirmeye çalışırken ayağım takılıyor.

Annem kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, ayaklarımın beni sakar gibi göstermeden hareket etmesini sağlıyorum.

Annem ve ben sonraki yirmi dakikayı salataları hazırlamak, içecekleri çıkarmak ve masayı kurmakla geçiririz. King ve Fury içeri geri döndüklerinde, ben masada yüksek sandalyesinde oturan Meredith'e yemek yediriyorum. O kadar

yaptığım işe o kadar dalmışım ki, neredeyse içeri girdiklerini fark etmiyorum. Ancak Fury yanımdan geçerken kolu koluma değiyor ve bana bakmak için yavaşlıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, gözlerindeki ateş çok belirgin ve karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Oh. Tanrım.

O da bunu hissediyor.

Ancak, gözlerimiz buluştuğu anda, o arkasını dönüp yoluna devam ediyor. An çok kısa sürüyor ve o masaya geri döndüğünde, gözleri benden uzak, yüzü yine ifadesiz, neredeyse hayal mi gördüm diye merak ediyorum.

Ama hayal etmedim.

Eminim hayal etmedim.

Fury, Cade'in karşısındaki koltuğa oturuyor. Hâlâ göz teması kurmuyor, onun yerine annemle sohbet ediyor. Birkaç saniye sonra ona baktığımı fark ediyorum ve hemen başka yere bakıyorum. O sırada King'in bana kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

"Melbourne'a ne zaman gidiyorsun?" diye sordu annem, dikkatini benden uzaklaştırarak.

"Haftaya. Muhtemelen pazartesi," diyor. "Neden?"

"Fury gelip sana olukları temizlemede yardım edeceğini söyledi. Bu hafta sonu evde olacağını merak ettim ve madem evde olacaksın, cumartesi günü bunu yapmak için uygun bir gün olabilir diye düşündüm."

Gülmemeye çalışıyorum. Annem her zaman King'e emir vermeye çalışır. Yıllardır onunla yaşıyor ve bu ailede tüm kararları onun verdiğini biliyor olmasına rağmen.

King'in kaşları kalkar ve Fury'ye döner. Fury ise, kurtarılma umudu olmayan birinin ortada kalmış gibi ona bakar. King sonra anneme bakar ve "Beklemek zorunda. Cumartesi Brisbane'den çocuklar geliyor" der.

Annemin gözleri büyür ve elindeki çatal bıçakları masaya bırakır. "Bugün Perşembe, King. Bana bu haberi ne zaman verecektin? Sanırım Cumartesi akşamı kulüpte barbekü yapacağız, değil mi?"

"Şimdi söylüyorum. Ve evet, eğer yapabilirsen, cumartesi gecesi için bir şeyler ayarlamamı istiyorum. Eğer yapamazsan, Monroe'ya söylerim.

"Yardım edebilirim," diyorum.

Annemin yüzü minnettarlıkla doldu. "Teşekkürler, bebeğim." Sonra tekrar King'e baktı. "Yapabilirim, ama cidden, bir dahaki sefere biraz daha önceden haber verirsen sevinirim."

Telefonum çalıyor ve sandalyemin üzerinde asılı olan çantama uzanıp aramayı reddediyorum. Hemen tekrar çalıyor, Marissa'nın aradığını görünce çıkarıp sessize alıyorum. Aramaya devam edecek ve bu King'i sinirlendirecek; akşam yemeğinde telefonla konuşulmasından hoşlanmaz.

Konuşmaya geri döndüğümde, annem ve King, King'in cumartesi günüyle ilgili ona haber vermemesinden bahsediyorlar, Meredith yanımdaki mama sandalyesinde kendi kendine mırıldanıyor, Cade annemin dikkatini çekmeye çalışıyor ve Fury yine sinirli bir ifadeyle beni izliyor. Burası tam bir tımarhane ve benim için çok fazla. Ya da belki de benim için fazla olan sadece Fury'dir. Her halükarda, bu yemeğe müdahale etmek gerekiyor.

"Ördeklere takıntılı kedi kimin?" Tüm gözler bana çevrildi.

"Ne?" Annem şaşkın bir şekilde soruyor. "Hangi kedi?"

"Öğleden sonra sokakta bir kedi ördekle dolaşıyordu.

Kedi, ördeği kedi yavrusu gibi kaldırdı. Kimin kedisi bu?"

Annem ve King, komşuların şekerleri bittiğinde birbirlerinin kapısını çaldıkları türden bir mahallede yaşıyor. Burada herkes birbirini tanıyor, bu yüzden kedinin sahibini bilen biri çıkmasını bekliyorum.

"O John'un kedisi," diyor King. "Birkaç kapı aşağıda oturan çiftçi. Senin sevdiğin peyniri yapıyor."

“Ooh.” Gülümsüyorum. “Bir dahaki sefere uğrayıp onu göreceğim. O kediyle tanışmak istiyorum.”

Annem hala kafası karışık. "Kedi ördeği boynundan mı tutuyor?"

"Evet," diyorum, Fury'ye bakarak, "Fury onları öğleden sonra görmüş ve bana anlatmış. Kendim görmek istiyorum."

Meredith yüksek sandalyesinin masasına vurmaya başlar ve annesi sandalyesini iterek ayağa kalkar. Tam o sırada keskin bir acı onu vurur ve acı içinde ikiye katlanır, dudaklarından yüksek bir çığlık çıkar.

King hızlıca ayağa kalkar ve ona koşar. Acı o kadar şiddetlidir ki, kendini ayakta tutamaz. Ona yapışır ve King onu kollarının arasına alır. Bana bakarak, "Çocuklara bakabilir misin?" der.

Ben başımı sallarım. "Evet."

Gözleri teşekkür ediyor ama sesli olarak söylemiyor; annesini yatak odasına götürmek için bizi bırakıyor.

Meredith, anne babasının gidişini izlerken ağlamaya başlar. "Hey, bebeğim," derim, ayağa kalkıp onu sandalyeden çıkarırım. Onu kaldırıp "Ben buradayım" derim.

Bana direnir, anne babasından başka kimseyi istemez. Onu sıkıca sararak Fury'ye bakarım. "Çocuklarla aran nasıl? Ben Meredith'le ilgilenirken Cade'e bakıp yemeğini bitirmesine yardım edebilir misin?"

Tereddüt etmez. "Tabii, sen git, ben hallederim."

"Teşekkürler."

Kollarını ve bacaklarını sallayan Meredith'i oturma odasına götürüp kanepeye oturtuyorum. Onu kucaklayıp, annesinin ona tekrar tekrar söylediği en sevdiği ninni şarkılarını yumuşak bir sesle söylüyorum. Onunla burada yirmi dakika kadar vakit geçirip, beni sevdiğim o gamzeli gülümsemesiyle mutlu bir şekilde gülümsene kadar onu sakinleştiriyorum.

"Cade'i görmek ister misin?" diye soruyorum ayağa kalkarken.

Gülümsemesi genişler ve başını sallar. "Cay!" Bundan sonra heyecanlı bir gevezelik başlar; Meredith ağabeyini çok seviyor. Aklını annesinden ve King'den uzaklaştırdığı için rahatlarım.

annesi ve King'i unutturmuş olmaktan rahatladım. İkisi de yatak odasından çıkmadıklarına göre, annemin acısı bu gece çocuklara bakamayacak kadar şiddetli olmalı.

Meredith'i kalçama alıp mutfak masasına doğru yürürken Cade'i arıyorum ama ne o ne de Fury orada.

Meredith'in bakışlarıyla karşılaşınca, "Nerede acaba? Belki yatak odasındadırlar?" diyorum.

O kalçama zıplıyor ve başını sallıyor. "Cay!"

"Tamam, hadi gidip onu bulalım!" Meredith'in dikkatini anne babasından başka bir şeye çekmek için sesime olabildiğince coşku katıyorum. Meredith bazen onlara, özellikle de annesine çok yapışık olabilir. Bu gece hepimizin en son ihtiyacı olan şey yapışık bir Meredith.

Cade ve Fury'yi Cade'in yatak odasında buluruz. Koridorda yürürken Meredith'i tamamen sessiz olmaya ikna ettiğim için bizi duymazlar. Annemi rahatsız etmek istemiyorum.

Cade'in oyuncak arabalarıyla yerde oynarken sırtları bize dönük. Dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Tabii ki Fury'yi arabalarıyla oynamaya ikna etmiştir.

Fury yan yatmış, Cade'e eskiden sahip olduğu, oyuncak arabalardan birine tıpatıp benzeyen bir arabadan bahsediyor. Gözlerim onun kışına, sonra sırtına kayıyor. Adam kas yığını. Dikkatimi çok dağıtıyor. Özellikle de kıyafetleri ona bu kadar yakıştığında. Ve bugün giydiği siyah tişörtü giydiğinde. Onu birkaç kez giyerken gördüm ve siyah tişörtlerin neyi bu kadar çekici bulduğumu bilmiyorum ama bayılıyorum. Eğer erkek arkadaşım olsaydı, ona siyah tişörtten başka bir şey giymemesini söyledim. Özellikle de o tişörtü. Ya da en azından onun kadar dar olan bir tişörtü.

Kahretsi

n.

Yeter.

O senin erkek arkadaşın değil ve asla olmayacak.

Ondan hoşlanmıyorsun. Unuttun mu?

"Zawa!" Cade beni görür ve ayağa kalkarak bana doğru koşar.

Fury başını çevirir ve gözlerimiz karşılaşır. Siyah tişörtü kadar yakışan o sinirli ifade yok artık. Onun yerine daha yumuşak bir ifade var. Onda hiç görmediğim bir ifade. Hoşuma gitti.

Cade bacaklarıma çarpar, küçük kolları bacaklarımı sıkıca sarar. Meredith, kardeşini gördüğü için heyecanla kollarımda kıpırdanır. İkisi de bu kadar küçük insanlar için çok güçlüler.

"Tamam çocuklar, sakın olun," diyorum ama ikisi de dinlemiyor. Cade vücuduma tırmanmaya çalışırken, Meredith kollarımdan kurtulmaya çalışıyor. İkisini de sakinleştirme girişimim başarısız oluyor.

Fury hızlıca hareket eder, bacaklarını içeri çekerek kendini yerden iter. Bana doğru gelir, uzanır ve Meredith'i benden alır. Direneceğini beklerim, ama direnmez. Onu hiç tanımadığı birine gittiğini görmediğim kadar kolay bir şekilde ona gider. Sonra bir kolunu kaldırır ve saçını çeker, mutlu Meredith konuşmalarıyla coşar. Fury ona gülümser, sonra bana gülümser ve tanrım, gülümsemesi her şeydir. Yüzünü, vücudunu ve odayı doldurma şeklini tamamen değiştirir. Çünkü Fury böyle biridir: bulunduğu her odayı doldurur. Genellikle bu, King'in yaptığı gibi güçlü ve baskın bir şekilde olur, ama daha küçük ölçekte. Gülümsediğinde, tüm atmosfer rahatlar. Böyle olduğunda ona çekiliyorum. Aramızdaki mesafe artık samimi geliyor.

"Teşekkür ederim." Sözlerim yumuşak, biraz tereddütlü. Onun yanında kendimi çok kararsız hissediyorum. Birbirimizi sadece sinir ve hayal kırıklığı açısından tanıyoruz. Bunların ikisi de şu anda yok ve bu haliyle ondan emin değilim.

Gülümsemesi hafifler ama gözlerinden hiç kaybolmaz. "Saat kaçta yatıyor?"

Çocukları tanıyormuş gibi konuşuyor. Belki de tanıyordur; ben onun hakkında ve hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Genelde bu saatlerde, ama şu anda uyanık. Uykuya dalması biraz zaman alabilir."

"Sen denemek ister misin, yoksa ben yapayım mı?"

“Şey, çocukları uyutmak konusunda bilgili misin?”

Yüzü eğlenceyle doldu. "Beni gerçekten kestir, değil mi prenses? Evet, çocukları iyi tanırım. Yeğenimin ilk iki yılını geçirmelerine yardım ettim."

Cade'in ısrarla dikkatimi çekmeye çalışmasaydı, bu cevaba daha fazla kafa yorardım. Fury bir bebeği büyütmüş mü? Onu gerçekten de çok iyi tanıyormuşum. "Cade'i tekrar oyalar mısın, ben yapayım."

Meredith'i bana uzatarak, "Anlaştık," dedi.

Onu ve kardeşim oyuncak arabalarla oynamaya bırakıp Meredith'i odasına götürdüm. Bezini değiştirdikten sonra onu yatağına yatırdım ve ışıkları kısarak annemin yaptığı gibi ona kitap okudum. Bitirdiğimde, gözleri uykuya dalmak üzere olduğunu gösteren uykulu bir ifadeye bürünmüştü. Ama uyumadı. Her uyutmaya çalıştığımda yaptığı gibi, uyumamak için direndi.

Bu konuda çok kötüyüm.

Sonraki yirmi dakika, ben odadan çıkmaya çalışırken ve her denememde Meredith ağlarken geçer. Dürüst olmak gerekirse, bir bebeği uyutmak konusunda hiçbir becerim yok.

King içeri girip bizi keserek, "Annemi hastaneye götüreceğim. Gece burada kalıp çocuklara bakar mısın?" diyor.

"O iyi mi?"

"Ağrısı çok şiddetli ve kanaması var. Hafif bir kanama ama sadece fibroidlerden kaynaklandığından emin olmak istiyorum."

Son birkaç aydır annem ve hamileliği için endişeleniyordum ve bu haber endişemi daha da artırdı, ama korkumu bastırıp başımı salladım. "Ben kalıp çocuklara bakarım. Yarın işim yok, istediğin kadar kalabilirim."

Uzun bir nefes verdi. "Çok teşekkür ederim."

Başımı salladım. Teşekkür ettiğimi biliyordu.

O gider ve ben endişemi kafamdan atmak için elimden geleni yaparım. Bu her zamanki kadar zor değil çünkü Meredith kafamdan başka bir şey düşünemeyecek kadar bana dert yanıyor.

On beş dakika daha geçer, uykusu değişmez. Değişen tek şey, giderek daha huzursuz olmasıdır.

On dakika sonra saçımı yolarken Fury köşeden başını uzatır. "Yardım ister misin?"

"Tanrım, bu işte berbatım," diye fısıldayarak bağıyorum ve başımı sallıyorum.

Odaya girip ağlayan Meredith'i kollarının arasına alıyor.

Onu kucaklayarak, "Cade, ona iyi geceler öpücüğü vermeni istiyor," diyor. "Yatakta mı?"

"Evet. Onu yıkadım, pijamalarını giydirdim ve ona kitap okudum. Bana her şeyin yerini gösterdi. Oldukça yorgun ama kız kardeşinin öpücüğünü bekliyor."

"Hay sıçayım," diyorum sessizce, "Sen çocukların dilinden anlayan birisin. Bu çocukları bu kadar kolay uyutmak imkansız."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Sadece yeterince pratik yaptım." Çenesini kapağıya doğru uzatır. "Git. Onu uyuturum."

Meredith ile Cade ile olduğu kadar şanslı olacağına hala şüphelerim var, ama on beş dakika sonra mutfağa geldiğinde, bu şüphelerimden vazgeçiyorum. Ayrıca onu zihnindeki kalıplardan da çıkarıyorum. Pislik gitmiş. Onun yerine, hakkında daha çok şey öğrenmek istediğim bir adam var.

Bulaşıkları yıkamayı bırakıyorum. "Ciddi misin?"

Uyuyor mu?" "Evet."

Bir elimi bulaşık suyundan çıkarıp ona su damlacıkları sıçrattım. "Kapa çeneni. İğrenç. Bana tüm sırlarını anlatman gerekecek. O çocuk benim yanımda *asla* uyumaz."

Yüzündeki baloncukları siler ve kurulamak için bir havlu ve tabak alır. "Üzgünüm prenses, söyleyecek sırrım yok. Ya anlarsın ya da anlamazsın."

Sesi şakacıydı ve itiraf etmeliyim ki bu çok hoşuma gitti. Ona daha fazla baloncuk attım. "Ukala. Neyin var bilmiyorum ama eminim öğrenilebilir bir şeydir."

"Eminim haklısın. Ama dur, Cade kaç yaşında? Üç mü?" Gözleri daha da şakacı bir şekilde parlıyor. "Bu üç yılda çok iyi iş çıkarmışsın."

Bu sefer baloncukları fırlatmıyorum; bu sefer ona tokat atıyorum. "Sana hiç kimse ne kadar pislik olduğunu söyledi mi?"

Elim karın kaslarına değdiği ve sözler ağzımdan çıktığı anda, gözlerindeki şakacı bakış kaybolur ve yerini ateşli bir bakış alır. Ne olduğunu anlamadan, bir anda karşımda durmuş, bana bakıyor. "Sen bana yeterince söyledin," diye boğuk ve sert bir sesle söylüyor.

Aramızdaki hava değişir. Elimin hala onun karın kaslarına bastırılmış olduğunu fark ederim.

Ayrıca, orayı gerçekten çok sevdiğimi ve onun da sevdiğini fark ediyorum.

Ona bakıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatımda ilk kez bir erkekle ne yapacağımı bilmiyorum. Ama bu, Tommy'nin düşündüğü gibi benim sürtük olduğumdan değil. Çünkü şimdiye kadar sadece yaşıtımla flört ettim ve onlar benden ne istediklerini çok iyi biliyorlardı. Herhangi bir durumda nasıl tepki verecekleri de belliydi. Fury farklı. O benden büyük ve onu anlamak kolay değil. Bu geceye kadar benden hoşlanıyor gibi bile görünmüyordu, çekici bulduğunu hiç söylemedi.

Vücudumu sıcaklık kaplarken dudağımı ısıyorum. Bana bakışı bana her türlü çılgın şeyi yapıyor, en azından sıcaklık hissetmek. "Artık senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum. Yani, kesinlikle pislik eğilimleri var, ama ben, şey, senin içinde derinlerde bazı iyi özellikler olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Ellerini mutfak tezgahının iki yanına koyarak vücudunu bana daha da yaklaştırdı. "Öyle mi?"

"Evet." Sesim nefes nefese ve bu onu etkiliyor gibi. Burun delikleri genişliyor ve gözleri benimkilerden ayrılıp vücudumda geziniyor. Tanrım,

gözlerinin orada olmasını seviyorum. Çok seviyorum. "Artık çocukları, kedileri ve ördekleri sevdiğini biliyorum. Başka neyi sevdiğini merak ediyorum."

Gözleri hemen benimkilere dönmüyor. Vücudumu yavaşça inceliyor. İşini bitirdiğinde, kendimi çok muhtaç hissediyorum. Onu öpmek, dokunmak ve hiç kimseyi istemediğim kadar onu istemiyorum. "Görünüşe göre sahip olamayacağım şeyleri seviyorum," diyor seksi bir sesle.

"Oh." Durmadan ağzımdan çıkıyor.

Burada ne oluyor?

"Evet, oh." Düşük bir homurtu.

Gömleğini avuçlarımla sıkıp vücudumu ona doğru çekiyorum. Bundan sonra ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum, ama Fury kontrolü ele alıyor ve tezgahdan uzaklaşarak bir adım geri atıyor. "Siktir." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Siktir." Bu seferki daha derin bir homurtu.

Gömleğini bırakıyorum. An bozuluyor ve ben çok garip bir durumda kalıyorum. Fury olanlardan pek etkilenmemiş görünüyor. Hatta, sanki büyük bir hata yapmış gibi bana bakıyor. Bu duyguya ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden lavaboya dönüp yıkamak için kirli bir tabak alıyorum. Belki de bu hiç olmamış gibi davranabiliriz. Eminim o da bunu istiyor.

"Zara," diye başlıyor ama duruyor.

O söylemeden önce ben, "Ben burada bitireyim, sen işine dön" diyorum.

Bir an sessiz kalıyor. "Evet, tamam."

Uzaklaşan botlarının sesini duyunca hayal kırıklığımı görmezden gelmeye çalışıyorum. Hayal kırıklığı hissetmem bile, az önce olanlar kadar kafa karıştırıcı. Onu nefret etmekten, onu öpmekten başka bir şey istememeye nasıl geldim?

Fury

"Anladığımız kadarıyla Zara'ya yönelik tehdit gerçek değil," diyor Axe Cuma öğleden sonra King, Hyde ve benimle bazı konuları görüşmek için kulüp evine geldiğinde.

King'i dün gece Lily'yi hastaneye götürdüğünden beri görmedim. Yorgun görünüyordu, ama Lily'nin iyi olduğunu söylediğinde rahatladığı belli oluyordu. Geceyi King'in evinin dışında geçirdim. Zara ile mutfakta olanlardan sonra, hayatta içeri girip yatamazdım. Mace sabah 6'dan biraz önce geldi ve ben de olabildiğince çabuk oradan ayrıldım. Haftaya Melbourne'a gitmeyi iple çekiyorum. Zara'dan ve ona olan ilgimden uzaklaşmam lazım.

"Ricardo, Black Deeds'le yatmaya çalıştı ama onlar onunla hiçbir şey yapmak istemedi," diye devam etti Axe. "Onun işlerini iyice araştırdık ama Storm'u veya Storm'la bağlantılı herhangi birini tehlikeye atacak başka biriyle bağlantısı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadık."

"Yani sence o güvende mi?" diye sordu Hyde, kollarını kavuşturup ayaklarını genişçe açarak.

"Evet."

Hyde, King'e bakar. "Bir süre daha onu gözetim altında tutmak istiyor musun? Eğer istersen, bunu ayarlamak için bazı şeyleri yeniden düzenleyebilirim."

Düzenlemek istediği iş, Melbourne şubesi başkanı Winter'a yardım etmek için gelecek hafta Melbourne'a yapılacak gezi.

King, oturduğu masadan kalkar ve dikleşir. "Evet, istiyorum. Bu bilgiye güveniyorum ama riske girmek istemiyorum. Her taraftan pislikler üstümüze üstümüze gelirken riske girmek istemiyorum." Bana bakar. "Sen ve Devil sırayla Zara'ya göz kulak olun, gelecek hafta hepimiz Melbourne'a gittiğimizde sen geride kalıp ona 24 saat göz kulak ol. Şansımız yaver giderse, orada çok uzun süre kalmayız."

Siktir.

Yapmak istediğim şey bu değil. Kesinlikle değil.

King bana bakarak devam etti: "Hagarty konusunda iyi iş çıkardın. Bu olay onu uzun süre hizada tutacaktır, bu da Stark'ı da hizada tutacağı anlamına gelir."

Axe gelmeden önce Hagarty'yi konuşmuştuk ve King bana onunla işimin bittiğini söyledi. Şimdiye kadar ortaya çıkardığım kirli çamaşırlar onun amaçları için yeterli. Stark'ı hizada tutacak kirli çamaşırlar derken neyi kastettiğini bilmiyorum, ama onunla uğraşmanın King'in stres seviyesini yüksek tuttuğunu biliyorum, yani bu, Stark konusunda biraz rahatlayabileceği anlamına geliyor olmalı.

İşimiz biter ve kulüp binasının ön kapısına doğru koridordan ilerlerim. Bu öğleden sonra ve bu gece Zara'yı izlemek benim görevim. Dün geceden sonra, King'e benim sikimi kesip günahlarım için beni asması için bir neden bulmak için görevde olsam da olur. Koşmaya gittiğimiz günden beri Zara'dan gözlerimi ayırmamak için uğraşıyorum, ama dün gece onu yepyeni bir

ışıkta gördüm ve gördüğüm şey o kadar hoşuma gitti ki, ona olan ilgim daha da arttı. Öyle ki, neredeyse onu pyordum. Babasının evinde.

şu anda hayattaki tek amacım, ona elimi sürmeden her günü atlatmak. Bunun için onun nefret ettiğ pislik olmaya geri dönmem gerekiyorsa, öyle olsun. Onu gözetleme görevi yakında bitecek ve birbirimizle hiçbir ilgimiz kalmayacak. O zamana kadar, onu şimdi tanıdığım şefkatli kız ve kardeş değl, eskiden sandığım şımarık küçük prensesmiş gibi davranacağm.

Klp evinden çıkıp onun evine doğru yola koyuluyorum. Evin önüne geldiğimde, o garaj yolunda arabasının önünde durmuş, arabasına bağryor. Kaput açık, o da motorun üzerine eğlmiş, ne yaptığını biliyormuş gibi deli gibi bir şeyleri dokunup duruyor.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye soruyorum, yanına yaklaşarak.

O güzel mavi gözleri bana bakıyor. Gözlerindeki öfkenin arabadan mı yoksa benden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Dün gece aramızdaki dinamik değşti ve şu anda nerede olduğumuzu bilmiyorum.

Gözlerindeki fke yumuşadı. "Bu araba başımın belası!" "En son ne zaman servise götürdün?"

"Tanrım, sakın bana bu konuda da nutuk atma. King bu konuyu hiç kapatmyor."

Ona bekleyerek bakıyorum. "Ne zaman?"

"Tamam, çok uzun zaman oldu. Bir yıl kadar. Ama King'e söyleme, tamam mı? Yakın zamanda yaptırdığımı sanıyor."

"Yapmadığın halde yaptırdın mı?"

"Evet! Yoksa bu konuda bana sürekli sataşırdı."

Kaşlarımı attım. "Neden ona doğruyu söylemedin ve yaptırmadın?"

Bana sanki dünyanın en aptal insanıymışım gibi bakıyor. "Ah, bilmiyorum, belki pahalı olduğ içindir."

"Siktir, Zara, King'in motorlardan anlayan bir sürü arkadaşı olduğnu bilmiyor musun? Eğr paran yetmezse

paran yoksa bedavaya halledilebilirdi." Onun kötü bir seçim yaptığını düşünsem de, bunun onun hakkındaki yeni izlenimimi pekiştirdiğini inkar edemem. Ailesinden bedavaya bir şey istememiş olması beni etkiliyor.

Ellerini beline koydu ve bana meydan okuyan bir bakış attı. "Evet, belki de onun kafasının benimkinden çok daha kötü sorunlarla dolu olduğunu bildiğim için onunla uğraşmak istemiyorum."

"Evet, belki de onunla uğraşmalısın çünkü o senin güvende olduğunu bilmek ister, özellikle geceleri. Burada değil de başka bir yerde arıza yapsaydın ne olurdu bir düşün."

Söylediğim bir şey onu etkiler ve savunmacı tavrı kaybolur. "Tamam. Anladım. Onunla konuşacağım."

"Senin için bir bakayım."

Beni eliyle uğurlar. "Sorun yok. King'le hallederim. Sana zahmet vermek istemem."

Neden ona yardım etmeye devam ettiğimi bilmiyorum, ama sanki ağzım bedenimi ele geçirmiş ve her yere sözler saçmaya kararlıymış gibi. "Bütün gece burada boş boş oturacağım. Şimdi bir bakayım, tamir edebilir miyim."

Bir an sessiz kaldıktan sonra yavaşça, "Tamam, teşekkürler," dedi. Sonra, "İçecek bir şey ister misin? Hava çok sıcak," diye ekledi.

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Bir adım geri çekilerek, "Hemen dönerim," der. Bunun üzerine arkasını dönüp içeri girer. Sanki içeri girmek için acele ediyormuş gibi. Ne olduğunu anlamadım ama bir şey oldu. Sesi değişti ve benden uzaklaşmak için neredeyse kendi ayağına takıldı. Kadınları asla anlayamayacağım.

Zara

G Tanrım, daha garip olamazdım herhalde. Cidden, benim neyim var böyle? Dün gecedен sonra Fury'yi aklımdan çıkaramıyorum. Onun hakkında kafam çok karışık. Benden hoşlanıyor mu? Ben ondan hoşlanıyor muyum? Yoksa aramızdaki bu şey -eğer buna şey denebilirse- sadece fiziksel mi? Adam çok yakışıklı, buna şüphe yok, ama ona karşı hissettiğim tek şey bu mu? Of. Ortaya çıkıp bana yardım etmek için bir şey teklif etmesi kafamı daha da karıştırıyor. Şimdi de nazik davranıyor. Dün geceki gibi. Onunla vakit geçirmek istiyorum. Ve *bu* sadece fiziksel bir çekim gibi gelmiyor.

Keşke Holly burada olsaydı. İkimizden pratik olan o. Bu fikrin ne kadar kötü olduğunu anlayana kadar beni ikna ederdi. Benden yaşça büyük olması bir yana, Fury Storm'un adamı. King aylar önce bana kuralları koydu ve onun adamlarından uzak durmamı söyledi. Fury ile aramızda bir şey olmasına asla izin vermez. Holly burada olsaydı bana bunu hatırlatırdı.

Bu yüzden, bana bilgeliklerini aktaracak bir ablam olmadığı için, kendime mantıklı şeyler söylemeye çalışıyorum. Fury'ye bir bardak soğuk su doldurup, bu çekiciliğin büyümesine izin vermenin neden kötü bir fikir olduğunu tüm nedenleriyle anlatıyorum. Beşinci nedene geldiğimde telefonum çalıyor. Bakıyorum, arayan Marissa. Yine. Bugün onun araması bu onuncu kez.

Sadece konuşmaya devam edeceğini bildiğim için telefonu kapıyorum. "Selam," diyorum, istediğimden daha sert bir sesle. Ama kendime engel olamıyorum; Marissa'ya karşı sert davranıyorum.

"Oh hayır, tüm aramalarımı görmezden gelmemişsin gibi 'hey' deme," diye tersledi. "Ne oluyor Zara?"

Marissa'nın benim için iyi bir arkadaş olmadığını ve artık onu hayatımda istemediğimi fark ettim. Arkadaşlığımızı bitirmek zor olacak, ama sürdürmek daha da zor olacak. "Kişisel sorunlarım var." Yalan değil. "Ama konuşmamız gerek." "Tabii ki konuşmamız gerek. Tommy'ye onu artık görmek istemediğini neden söyledin?"

görmek istemediğini söyledin?"

"Çünkü sevmiyorum. O adam bir pislik."

"Bu seni daha önce hiç engellemedi."

"Bu ne demek şimdi?"

"Sen her zaman pisliklere ilgi duymuşsun demektir. En azından Tommy bu civardaki en yakışıklı olanı ve yakışıklı bir en iyi arkadaşı var."

"Ben her zaman pisliklere ilgi duymadım."

"Evet, sevdin. Ve tanıdığım herkesten daha fazlasıyla yattın."

O yüzden kendini bu kadar üstün görme."

Yeter. Benden bu kadar. "Biliyor musun Marissa? Ne kadar kötü bir arkadaş olduğunu kanıtladın ve ben seninle işim bitti."

"Ah hayır, kaltak, bu arkadaşlıkta kötü arkadaş olan ben değilim. O sensin. Artık partilerimin yarısına bile gelmiyorsun, geldiğinde bana bok gibi davranıyorsun ve Puck'la olan şansımı mahvettin. Sen Tommy'yle artık takılmak istemiyorsun diye o da gelmeyi bıraktı"

gelmiyor, bu da Puck'ın da gelmemesi anlamına geliyor. Sen çok bencilsin."

Arkadaşlığımızın dışında durup içeriye bakarken, yıllardır parçası olduğum dünyasının sığılığını görüyorum. Ama bu aynaya bakmak gibi, çünkü az önce bahsettiği şeyler benim de eskiden odaklandığım şeylerdi. Bir yerlerde, bu şeyler benim için önemli olmaktan çıktı.

En çok acı veren şey, onun beni hiç tanımaması. "Hayır, sen kötü bir arkadaşsın Marissa. Herkese benim sürtük olduğumu söylüyorsun. Bunu yaptığını biliyorum, çünkü gerçekten öyle olduğumu düşünüyorsun. Öyle olmadığım halde, bunu bilmediğin için, sonunda kendime itiraf ettim ki, beni o kadar umursamıyorsun ki bunu bile bilmiyorsun. Beni yeterince önemsemiyorsun ki, benimle ilgili gerçekten önemli bir şeyi öğrenmeye bile zahmet etmiyorsun."

"Bebeğim," diyor, sesi zehirle dolu, "sen bir fahişesin. Kendine öyle olmadığını söylemeye çalışmayı bırak. Ve siktir git. Arkadaşlığın ne zaman biteceğine ben karar veririm. Bunu herkes bilir."

Onu tekrar düzeltmeye ya da hayatımda tam olarak üç erkekle yattığımı söylemeye zahmet etmiyorum. İkisi erkek arkadaşımdı. Biri tek gecelik bir ilişkiydi. Bunların hiçbirisi beni sürtük yapmaz. Ayrıca, bir kızı bu şekilde yargılamaya bile inanmıyorum.

"Hoşça kal Marissa," diyorum ve telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum.

Telefonu masaya bırakıp tuhaf duygularla ona bakıyorum. Arkadaşlığımız sona erdiği için rahatlamış, ama aynı zamanda biraz da üzgünüm. Ayrıca midem biraz bulanıyor, ki bu çok garip çünkü bunun hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biri olabileceğini biliyorum.

Düşüncelere dalmışken Fury'nin derin sesi beni gerçeğe geri getirir. Gözlerimi kırıp ona odaklanırım. "Üzgünüm," derim, "Ne dediğini duymadım."

Kaşları çatıldı. "İyi misin?" "Evet."

Yaklaşıyor. "İyi görünmüyorsun Zara."

Ona ne olduğunu söylemek istemiyorum, ama bana içten endişeyle bakışında beni açığa çıkaran bir şey var. "Sanırım en iyi arkadaşımla arkadaşlığımı bitirdim."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yoksa biliyor musun?"

Ona bakarken oda sessiz, ama kafamın içinde çok gürültü var. *Marissa'ya gerçekten bittiğimizi söyledim mi? Bununla sorunum yok mu? Bu artık hiç arkadaşım olmadığı anlamına mı geliyor? Çünkü Marissa, okuldan birlikte okuduğumuz hiç kimsenin benimle bir ilgisi kalmaması için elinden geleni yapacaktır. Ve Fury neden önümde durmuş, beni önemsiyormuş gibi bakıyor?*

"Biliyorum." Sesim titriyor ve duygularımı bastırmaya çalışıyorum.

Bir an sessiz kalır. "Eğer sen bitirdiysen, ben de kabul ediyorum, o berbat bir arkadaştı."

Başımı sallıyorum, yine zorlukla yutkunuyorum. Fury önümde dururken duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Evet, öyleydi."

Yine, cevap vermeden önce biraz zaman geçirdi. "Benim tecrübeme göre, arkadaşlar fazla abartılıyor. Onsuz daha iyi olacaksın gibi görünüyor."

"Muhtemelen öyle olurum."

"O adam geri geldi mi?"

Onun sorusu beni şaşırttı ve Marissa'ya o kadar odaklanmışım ki, kimi kastettiğini anlayamadım. "Hangi adam?"

"Tommy."

"Ah." Kafamı sallıyorum. "Hayır. Buraya geldiği günden beri onu görmedim."

"İyi. O bir pislik."

Onun benim iyiliğime gösterdiği ilgi yüzünden karnımda kelebekler uçuyor.

Bu ilgisini seviyorum. Bakışlarım

dudaklarına kayıyor.

Sadece bir kez tatmak yeter.

Sonra onu rahat bırakıp King'in bana söylediğini yapacağım.

"Zara?"

Sesi çok seksi. Sert. Tam bir erkek. Çıktığım erkekler gibi değil.

Sadece bir kez tatmak ve bir kez dokunmak istiyorum.

Tanrım, o kaslar.

Bu, şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir.

Hiçbir şeyden bir taneyle yetinemeyeceksin. Özellikle de o her gün buradayken.

"Tommy'den vazgeçtim," diye patladım.

Fury'nin gözleri bana dikilir. "Başka biriyle mi?"

Hayır

Seninle.

Ama bunu ona söyleyemem. Aşık bir aptal ergen gibi görünürüm.

Tam o sırada bir mesaj gelir ve tüm dikkatini ona verir. Kaşlarını çatıp bir cevap yazıp bana tekrar bakar.

Bu konuşmayı bitirmek ve onu evden çıkarmak için, onunla dudaklarını birleştirmek için duyduğum çaresiz arzumdan uzaklaşmak için, su bardağını ona doğru itiyorum. "Arabam nasıl gidiyor?"

Bardağı alıyor. "Hâlâ arıyoruz." Sonra bana mekanik terimleriyle konuşmaya başlıyor, çoğunu anlamıyorum. Egzoz manifoldu, egzoz gazları, oksijen sensörleri, yakıt enjektörleri gibi kelimeler ve benim için hiçbir anlam ifade etmeyen daha birçok kelime havada uçuşuyor. Dikkatle dinliyorum, konuşması bittiğinde bana anlayabileceğim önemli bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Ancak, "Bu biraz zaman alabilir" diyerek konuşmasını bitiriyor.

"Oh, tamam."

"Garaj boş mu? Çalışmak için biraz ışığa ihtiyacım olacak."

"Evet. Holly gece dışarıda." "İyi."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıkar ve ben de tuttuğum nefesimi yavaşça veririm. Bu işi gerçekten halletmem lazım.

Beş saat geçer, Fury araba için bazı parçalar almaya çıkar, sonra geri gelir ve arabayı tamir eder. Ben bu saatleri uzun bir banyo yaparak, hayatı düşünerek ve kafamdaki tüm sorunları unutmak için altı kek pişirerek geçiririm.

Fury saat 10'u biraz geçe içeri girdiğinde, her yeri yağ ve kir içindeydi. Giysileri, saçları ve yüzü dahil tüm vücudu kirle kaplıydı. Terli ve kirli haldeyken bile onu hala çok seksi bulmam, onunla ilgili düşüncelerimin ne kadar karışık olduğunun bir kanıtıydı.

Araba anahtarlarımı mutfak tezgahına koydu ve "Tamir edildi" dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Gerçekten mi?" Arabamın artık umut kalmadığını düşünmüştüm.

"Evet." Sonra tamir ettiği her şeyi sayıp bitirir ve şöyle ekler: "Bundan sonra, o arabayı altı ayda bir veya on bin kilometrede bir, hangisi önce gelirse, servise götürmeni istiyorum. Eğer paran yetmezse ve King'den istemek istemiyorsan, kışını kaldır ve bana gel, ben hallederim."

Gözlerim hala fal taşı gibi. Birden fazla nedenden dolayı. "Şimdi de King gibi konuşuyorsun, patronluk taslıyorsun."

"Evet, çünkü bizim söylediklerimizi duymaya ihtiyacın var. Çok ciddiym; sen bir kadınsın, gecenin bir yarısı ıssız bir yerde araban bozulursa yapamazsın. Arabana bir daha o hale getirme."

Bana patronluk taslamasını sevmiyorum ama arabamı bozup beni bir yerde tek başıma bırakmamam konusunda ona hak veriyorum. Ayrıca arabamı tamir ettiği için minnettarım, bu yüzden karşılık vermiyorum. Dilimi tutmak çok zor çünkü ben doğuştan savaşıyım ama kendimi zorluyorum.

"Ne kadar borçluyum?"

"Hiçbir şey. Yapabilirsem tamir ederim demiştim."

"Evet, ama parçaların maliyeti ne olacak?" *Tanrım, lütfen yüzlerce dolar demesin. Yüzlerce doları nereden bulacağım bilmiyorum.*

"Hiçbir şey, Zara. Bir tanıdığım var. Bana karşılığında bir bok verdi."

"Yani sana bir maliyeti oldu. Sana parasını ödemek istiyorum."

"Siktir," diye mırıldanır ve tezgâhtaki keklere bakar. "Duşunu kullanmama izin ver, sana kek keseyim, ödeşmiş olalım."

"Tamam," diyorum, ona ödemeyi tercih etsem de. "Sana havlu getireyim, kirli kıyafetlerini banyo kapısının önüne bırak, çünkü parçaların parasını ödememe izin vermeyeceksen, en azından kıyafetlerini yıkamama izin vermelisin."

Kafasını sallar. Kızgın bir şekilde değil, daha çok yarı eğlenceli yarı sinirli bir şekilde. "Sen hep bu kadar tartışmacı mısın?"

"İnanın bana. Hayatım boyunca annemle ve dört yıl boyunca King'le yaşarken bu konuda hiçbir şey öğrenmediğimi sanmıyorsunuz, değil mi?"

Elleri gömleğinin eteğine gider ve onu başının üzerinden çeker.

Gömleği bana atarak, "Tuvalet nerede?" diye sorar.

Onun kaslarını izlemekle o kadar meşgulüm ki, onu zar zor duyuyorum. Giysileri üzerindeyken çok beğendiğimi sandığım kasları. Meğer onları tam olarak takdir edememişim.

Cevap bekleyerek bana baktığını fark edince, gözlerimi ona çeviriyorum. Gözlerinde gördüğüm ateş beni derinden vurur ve erkekler ve seks hakkında bildiğim her şeyin Fury'nin bana öğretebileceklerinin yanında hiçbir şey olmadığını hissedirim. Çünkü hiç bir erkek bana onun gibi bakmamıştı. Aylarca bir erkeğe bakmak bile istemediğim halde, Fury dikkatimi büyük bir şekilde geri çekmiştir. Bu iyi hissettirir.

"Şey, sana gösteririm." Sözlerim cırtlak bir sesle çıkıyor. Utanç verici tiz bir ses, bu garip durumdan kurtulmak için aceleyle ona banyoyu göstermeye çalışıyorum. Aceleyle, Holly'nin koridorda bıraktığı bir kutuya takılıyorum.

Tökezlerken, güçlü kolu belime dolanır ve düşmemi engeller. Vücudum ona yapışır, sırtım ona döner. Ona bu kadar yakın olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini inkar edemem. "Dikkatli ol," dediğinde, kulağıma gelen sıcak nefesi beni dönüp onu öpmek üzere tehlikeli bir noktaya getirir.

Yapma.

Ona haksızlık olur.

King ona ne yapar kim bilir?

"Teşekkürler." Kendimi toparlayıp, damarlarımdan akan şehveti görmezden gelerek onun kollarından kurtulup banyoya doğru ilerledim.

Hedefimize vardığımızda, koridordaki çamaşır dolabından hızlıca bir havlu alıp ona uzattım. "Giysilerini koridorda bırak, ben yıkarım."

Gözlerim onun vücuduna bakmamak için her yere bakıyor. Bunun için madalya almam lazım. Bunun yerine, Fury'nin boğuk sesiyle "Teşekkürler" demesi ile ödüllendiriliyorum.

Ona atlamayacağım.

Dilimi onun boğazına sokmayacağım. Kalan

kıyafetlerini yırtıp atmayacağım.

Başımı sallayarak onu yalnız bırakıp mutfağa doğru olabildiğince hızlı yürüyorum. Çok fazla kek ya da dondurma lazım.

Ya da tekila.

Neden onun kıyafetlerini yıkamak iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Bunu iyi düşünmemişim, çünkü onları yıkayıp kurutmak, onun duş almasından çok daha uzun sürecek. Bu da onu bir havluyla oturup beklemek zorunda bırakacak.

En kötü fikir.

Biraz kek kesip yiyorum.

Karamel çamuru.

Çok lezzetli.

Ama duşta olan adamı aklımdan çıkarmaya yetmiyor. Elma tarçınlı kekten bir dilim kesip yiyorum.

Hala hedefime ulaşmak için yetmez, ama bu hızla, o bitirene kadar altı kekin hepsini yemiş olacağım, bu yüzden durup koridora geri dönüp onun kıyafetlerini almaya karar veriyorum. Birkaç dakika dışarıda durup duşun sesini dinliyorum, ama onun kıyafetlerini alıp neredeyse koşarak çamaşır odasına gitmekle iyi bir karar veriyorum. *Holly benimle gurur duyardı.*

Keklerin üzerine krema sürmeyi bitirip temizlik yaparken, Fury mutfğa sadece bir havluyla giriyor. Kolunu kaldırıp ıslak saçlarını parmaklarıyla tararken gözlerimiz karşılaşıyor. "Duşu kullanmama izin verdiğin için teşekkürler."

Beynim, sergilenen tüm seksiliğe zar zor ayak uydururken, onun sözlerini de takip etmeye çalışıyor, ama çamaşır makinesinde olan kıyafetlerini hatırlamayı başarıyorum. "Merak etme. Kıyafetlerine bakayım. Kurutucuya koymak için hazırdırlar."

"Ben çoktan koydum."

"Oh."

Sessizce birbirimizi izlerken hava gerginlikle doluyor. Bu hissi sadece ben yaşamadığımdan eminim, ama bir erkekle ilgili durumu yanlış yorumladığım ilk sefer değil, o yüzden belki de yanıliyorumdur.

Gerginlik, o tezgahın önüne bir tabure çekip "Kek nasıl?" dediğinde öfkeye dönüşüyor.

Yapacak bir şey olduğu için rahatladım ve ona karamelli kekten bir parça kestim. Tabağı ona doğru kaydırduğımda, "Sen yemiyor musun?" dedi.

"İnan bana, yedim. Daha fazla istemiyorum."

Gözleri benimkilere kilitlenirken çatalı eline aldı. "İnan bana, biraz daha yesen kimse bir şey demez." dedi.

Onunla bu konuyu açmamaya karar verdiğim için ne yapacağımı bilmiyorum. Onun yemek yemesini izlemek de ne yapacağımı bilememe neden oluyor. Cidden, bu adam benim için dünyadaki en seksi erkek. Yemek yemeyi bile seksi hale getiriyor.

Onun üzerine salya akıtmaktan başka bir şey yapmak için çaresizce, "Yeğenin kaç yaşında?" diyorum.

Konuşmanın yönüne şaşırmış gibi görünüyor, ama cevap veriyor: "Geçen ay beş yaşına girdi."

"Onunla çok zaman geçiriyorsun?"

Kekten bir ısırık daha alırken gözlerinde pişmanlık belirliyor. "Artık değil."

"Neden?"

"Annesi iki yıl önce evlendi ve Darwin'e taşındı. O zamandan beri onları sadece bir kez gördüm."

"Adı ne?" Elma tarçınlı kekten bir parça kesip ona veriyorum, çünkü çamurlu keki bir çırpıda yedi.

"Violet." Elma kekinden bir lokma aldı.

Dirseklerimi tezgaha dayayıp öne eğildim. "Yani annesi senin kız kardeşin değil mi?"

"Hayır."

"İnsanlar sana soru sorduğunda fazla konuşmayı sevmiyorsun, değil mi?"

"Çok soru soruyorsun."

Gülümsüyorum. "Evet. Başkalarının hikayelerini severim." "Ben sevmem."

Gülümsemeye devam ediyorum. "Anlıyorum."

İkinci dilim kekini bitirip tabağı işaret ediyor. "Kek yapmayı iyi biliyorsun."

Omuz silkiyorum. "Biraz
pişirebilirim." "Sen çok
pişirebilirsin."

"Biliyorsun, bir pislik için, istediğinde iyi olabiliyorsun." "Artık beni
pislik olarak görmediğini sanıyordum."

"Kararlarında bu kadar aceleci olmamaya karar verdim. Bu konuda acele
etmiyorum."

"Akıllıca."

"Bugün 'pislik değil' sütununda birkaç puan kazandın." "Ne için?"

"Birincisi, arabamı tamir etti. İkincisi, parasız olduğum için bana acıyarak
parça masraflarını karşıladı."

"Yani bugün iki puan mı?"

Burnumu kırıştırdım. "Şey, bana düzenli bakım yaptırmamı söylediğinde bir
tik kaybettin. Ama sonra daha fazla pasta yiyebileceğimi söyleyerek geri
kazandın. Ve şimdi bir tane daha ekledim çünkü pasta yapabileceğimi söyledin.
Yani, pislik olmaya devam etmek istiyorsan, o acımasız tarafını biraz daha
görmem gerek. Sadece söylüyorum."

Öne eğilir, gözleri gözlerime dikilir. "Prenses, sen sadece pasta *yapmıyorsun*,
pasta yapımında ustasın. Diğer tüm pasta yapımcılarını utandırıyorsun."

Bütün vücudum parladı. Gururla. Mutlulukla. Arzu ile. "Teşekkür
ederim," dedim yumuşak bir sesle. "Bu benim için çok anlamlı."

"Sadece gördüğümü söylüyorum."

Derin bir nefes alıp kendimi uzun bir geceye hazırlarım, çünkü beni
bekleyenin bu olduğundan eminim. Fury yarı çıplak ve pislik olmayan haliyle,
onunla gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmamak için kendimi tutmakla
geçecek uzun bir gece olacak.

Fury

seks yapmam lazım.

Ve çok yakında.

Zara'dan kurtulmak için tek umudum, onu kafamdan atmam için bir kulüp fahişesi bulmak, çünkü son iki geceden beri sürekli onu düşünüyorum. Dün gece pasta yiyip onunla vakit geçirmek çok kötü bir karardı, bir daha asla yapmayacağım.

Bugünü spor salonunda geçirdim, boks yaparak hayal kırıklığımı atmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Ve şimdi Zara'nın annesine yardım edeceğini söylediği barbekü için kulüp evine geldim, yani burada ona rastlamayı bekliyorum. Bugün izin günümü burada geçirmek istemediğimi söylemek yetersiz kalır. Birkaç saat kalıp, King beni gördükten sonra gideceğim.

Buraya geleli yarım saat oldu ve kulüp binasının arkasında Nash'le sohbet ediyordum ki onu gördüm.

"Siktir lan," diyorum, gözlerimi onun vücudunda gezdirirken bu kelimelerin ağzımdan çıkmasını engelleyemiyorum. Uzun, bol beyaz bir elbise giymiş ve saçları dağınık bir topuzda toplanmış. Kolunda bir sürü bilezik sallanıyor ve altın bir kolye dikkatimi göğüslerine çekiyor. Siktir, o mükemmel.

Nash bakışlarımı takip edip alçak sesle ıslık çaldı. "Siktir, dostum, bu çok kötü bir fikir."

"Evet." Nash'in bunu söylemesine gerek yok; bunu her şeyden daha iyi biliyorum. Yine de, kendimi daha ne kadar inkar edebileceğimi bilmiyorum.

"Kötü fikir ne?" Nash'in sevgilisi Velvet bize katılırken sorar. Ancak dikkatinin yarısı bizdedir, çünkü yakınlarda oynayan çocukları gözlüyor.

Kolunu beline dolayarak onu kendine çekip sırtarak, "Fury, King'in kızına sarkıyor. King, ona yaklaşırsa onun aletini kesip geri kalanını da küçük parçalara ayırır."

Velvet bana acıyarak bakar, ama cevap veremeden oğlu çimlerin üzerinden koşarak J'nin kızlarından birinin peşine düşer. "Zeke!" Oğlunun dikkatini çeker. "Buraya gel."

Zeke bir anlığına Jewel'den gözlerini ayırır, annesine bakar, sırtarak gülümser ve sonra Jewel'i kovalamaya devam eder.

"O, kemiklerine kadar senin oğlun," der Velvet, Nash'e. "Ve daha iki yaşında. Büyüdüğünde nasıl olacak, Tanrı bilir."

Nash, oğlunun yaptığı gibi sırttı. "Eğer o benim oğlumsa, nasıl biri olacağını biliyoruz."

Velvet'in ona attığı bakış, annemle babam arasında hiç görmediğim bir bakıştı. Sevgi, öfke ve şefkatin hepsi bir arada. "Onu sakinleştirmen lazım, yoksa Jewel'i kovalamaya devam ederse biri yaralanacak."

Nash onu bırakıp, yetişkinlerin arasında kovalamaca oynayan çocuklara döner. "Jewel," diye seslenir. "Buraya gel, tatlım."

Jewel'in yüzü gülümsemeyle dolarken Nash'in yanına koşar ve Nash onu karşılamak için çömelir. Zeke de hemen arkasından gelir ve Nash ikisini de kollarının arasına alır.

"Kim oyun oynamak ister?" diye sorar.

İkisi de aynı anda "Ben!" diye bağıarak yüzleri ışıl ışıl olur.

Nash parmağını dudaklarına koyar ve "Şşş. Bu çok özel bir oyun, ikiniz de olabildiğince sessiz olmalısınız" der.

Zeke'nin kaşları atılır. "Neden?"

Velvet'in gözleri benimkilere takılır ve "Tıpkı babası gibi" der.

"Sessiz olacağınıza ve yetişkinlerin etrafında koşmayacağınıza söz vererseniz, gelip size kitap okurum," der Nash.

Jewel heyecanla zıplamaya başlar. Zeke onun kadar emin görünmüyor ama heyecanı bulaşıcıdır ve o da zıplamaya başlar.

"Tamam," der Nash, onları tekrar sakinleştirerek, "Koşmayacağınıza söz veriyor musunuz?"

Zeke başını sallar. "Evet."

Jewel tuhaf bir yüz ifadesi yapar ve yerinde dans eder gibi hareket etmeye başlar. "işini yap."

Velvet harekete geçerek Jewel'in elini tutar. "Ben götürürüm, bebeğim." O da oğlunun elini tutar. "Hep birlikte gidelim, sonra babanız size kitap okur."

 ayrılır ve Nash Melbourne gezisinden bahsetmeye başlar, ama ben sadece yarı kulakla dinliyorum çünkü dikkatim Brisbane'li adamlardan biriyle konuşan Zara'ya kaymıştır. Her ne diyorsa onu güldürüyor, bu da onun kocaman sırtmasına ve ona yaklaşmasına neden oluyor. O pislik ağızını kulağına yaklaştırıp bir şey söylediğinde vücudum geriliyor. Kaslarımı gevşeten tek şey, yüzünde yayılan kaşlarını atması ve ondan uzaklaşması. Az önce söylediğı şey onu etkilememiş ve hızla yanından ayrılıyor.

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi veriyorum.

"Fury, az önce söylediğim şeyi duydun mu?" diye soruyor Nash.

Gözlerimi Zara'dan ayırıp onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Hayır, duymadım."

Nash başını sallar. "Evet, eminim duymamışsındır. Başka bir kadın bul ve bunu unut. Pazartesi bizimle Melbourne'a geliyor musun diye sormuştum?"

"Hayır, King burada kalmamı istiyor."

"Hyde de kalıyor, değil mi?"

"Evet, birkaç kişi daha. Ama kulübün çoğu gidiyor. Bu çete saçmalığı King'i çok rahatsız etti, bu yüzden herkesin yanında olmasını istiyor."

"Winter bazılarıyla ne kadar çabuk halletse de, onlar daha fazla çete üyesini getiriyorlar. Daha önce hiç duymamıştım, ama lanet olası bir ordu kuruyorlar gibi görünüyor."

Zenith çetesi altı ay önce birdenbire ortaya çıktı ve Storm'un bölgesini istila etti. King, Avustralya'nın doğu kesiminde kokain ve silah ticareti yapıyor ve herkes onun işine karışmamak gerektiğini biliyor. Ama bu pislikler, onun bölgesinin bir kısmını ele geçirerek onun öfkesini üzerine çekti ve işler yakında sakinleşmezse, savaşı zorlayacaklar. King ve Brisbane çetesi, Winter'a onları kontrol altına almak için Melbourne'a gidiyor.

Madison, "Nash, Zeke kendini yaraladı ve Velvet yardımını istiyor" diye bağırarak bizi keser.

"Kahretsin," diye mırıldanır Nash. "O çocuk bir gün bütün kemiklerini kıracak."

Beni düşüncelerimle baş başa bırakır. Kafamda olmasını istemediğim bir kadın hakkında düşünceler.

Buradan çıkmam lazım ve mutfağa yaklaşırken Zara'nın yüksek sesini duyunca neredeyse amacımı gerçekleştirmişim. Yavaşlayarak Lily'nin yüksek sesini de duyuyorum. Kürtaj konusunda tartışıyorlar. Başkalarının işine karışmak istemediğim için yürümeye devam ediyorum. Zara ofisten çıkıp, beni iterek geçip koridordan ön kapıya doğru koşarken

sonra Zara fırlayarak, çılgın bir enerjiyle beni itip geçerek koridordan n kapıya doğru koşmaya başladı.

Lily onun peşinden koşar, beni görünce durur. Gözleri benimkilerle buluşur, panikle doludur. "Tanrım." Gözyaşları yüzünden akar. "Lütfen onun peşinden git, Fury. Arabasına binmemesini saçla. Bu halde araba kullanmasını istemiyorum."

Zara'nın peşinden gitmek, yapmak istediğim son şeydi. Onun araba kullanmasını ya da üzülmesini umursamadığımdan değil, aptalca bir şey yapma riskine girmek istemediğimden. Ancak Lily'ye hayır diyemedim, bu yüzden başımı salladım ve dediğini yaptım.

Birkaç dakika sonra Zara'yı arabasında ağlarken buluyorum. Yolcu kapısını açıp içeri girdiğimde başını kaldırıyor. Ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece gözyaşları akarken bana bakıyor.

Siyah rimel yüzüne akıyor. Burnu kızarmış.

Gözleri şişmiş.

Ve hala grdğim en güzel kadın. "Anahtarları ver," diyorum, elimi uzatarak.

Kaşlarını atıyor. "Neden?"

"nk bu haldeyken bir yere gidemezsin." "Sen benim patronum musun?"

"Annen."

Başka bir keskin cevap beklerken, o başını direksiyona gömüp daha da ağlamaya başlar.

Siktir.

Bu konuda hiç bilgim yok, ama Lily bana her zaman iyi davrandı, en azından ihtiyacı olduğunda ona yardım etmeliyim. Zara'nın halinden anlaşıldığı kadarıyla, şu anda gerçekten yardıma ihtiyacı var.

Başımı koltuğa yaslayıp, uzun bir yolculuğa hazırlandım. Tecrübelerime göre, Zara gibi ağlayan bir kadın, kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyaç duyar.

kendini toparlaması gerekir.

Otuz saniye bile geçmeden başını kaldırıp bana baktı. "Tartışmamızı duydun mu?"

"Birazını." "Ne kadarını?"

"Fazla değil."

Yüzünü sildi ama gözyaşları kurumadığı için pek işe yaramadı. "Her zaman bu kadar kaçamak mı konuşursun? Ne duyduysan söyle bana."

Gözlerini bırakmıyorum. "Ne duyduğumun önemi yok. O boktan şeyler benimle kalacak ve benimle hiçbir ilgisi yok."

Aramızdaki konsolda duran çantasını alır, içinde bir şey ararken çılgınca karıştırır ve çok hızlı konuştuğu için anlamadığım kelimeler mırıldanır. Bir mendil çıkarır ve burnunu siler. Bu, büyükbabamın burnunu silerkenki halini hatırlatır. Çok gürültülü. Ses arabayı doldurur, burnu sümkük içinde.

Yarısında durup, "Yani sen bizim kürtajım hakkında tartıştığımızı duydun mu?" diyor. Burnunu biraz daha sümkürüyor, sonra tekrar durup, "Evet?" diye soruyor.

Burada gerçekten çok yanlış bir şey var. Oturmak istemediğim bir arabada, gözleri yaşlı, burnunu sümküren ve umurumda olmayan şeyler hakkında bana sorular soran bir kadınla oturuyorum. Buradan çıkmak için can atmam gerekirdi, ama atmıyorum.

"Biraz duydum ama..."

Burnunu silmeyi bitirir. "Ama yok, Fury. Duydun ve artık biliyorsun. Ve bu çok berbat çünkü kimsenin bilmesini istemediğim özel bir mesele."

"Tanrım, Zara, bu pisliği her yere yayacağımı mı sanıyorsun? Yaymayacağım. Ve gerçekten dürüst olmak gerekirse, kürtaj yaptırdın mı,

düşürdün ya da iki kez düşürdün, umurumda değil. Bu senin meselen. Benim değil. Unut gitsin."

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Annenle aran iyi mi?" diye sordu.

"Hayır. Ben on dokuz yaşındayken öldü." Neden bu soruyu cevapladığımı bilmiyorum.

"Ölmeden önce yakın mıydınız?"

"Hayır." Zara'nın duymak isteyeceği son şey, babamın kardeşimle benim annemle yakın olmamamızı nasıl sağladığıdır. Onu o kadar sık dövdüğü için günlerinin çoğunu yatakta hayatta kalmaya çalışarak geçirdiği. Ona yakın olmak istedim, ama babam bunu benden çaldı. Ve sonra, o öldükten sonra, kanser bunun için bir şansım olmamasını sağladı.

Koltuğunda yer değiştirip yan dönerek bana bakıyor. Gözyaşları azalmış, biraz sakinleşmiş görünüyor. "Bir ay önce kürtaj oldum. Annem ve Holly bunu bilen tek kişiler. Annem her adımda bana destek oldu, ama şimdi bir psikologla konuşmam için ısrar ediyor ve ben buna hazır hissetmiyorum. Yıllardır yaşadığımız en büyük kavgayı yaptık." Yanaklarından daha fazla gözyaşı akıyor. "Ona çok kötü şeyler söyledim."

"Öfkenin etkisiyle her zaman içimizden gelmeyen şeyler söyleriz.

Aileler böyledir."

"Evet, ama sanki hayatım mahvoluyor gibi hissediyorum. Geçen yıl her şey çok iyi gidiyordu, ama bu yıl... Bu yıl berbat geçti." Buna bir şey söylemiyorum, çünkü söyleyecek yararlı bir şeyim yok. O da soruyor: "Kızı olan kardeşin dışında başka kardeşin var mı?"

"Hayır, sadece bir erkek kardeşim var. Ve hayır, biz de yakın değiliz."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bak sana, paylaşmayı öğrenmişsin." Tekrar hareket ederek bacaklarını çaprazlayarak koltuğa oturdu. "Yani sadece sen ve baban mı var?"

"Tanrım," diye mırıldandım, başımı tekrar koltuğa yaslayıp nefes verdim. "Şimdi beni sorularla boğacaksın, değil mi?"

Başını sallayıp yumuşak bir sesle "Hayır, istemiyorsan sormayacağım" dediğinde beni şaşırttı.

İçimden bir ses bunun ona iyi geleceğini söylüyor. Sorunlarını düşünmekten uzaklaşmaya ihtiyacı var. "Sadece ben varım. Annemle babam öldü."

Zara genç olabilir ve benim istediğimden çok daha meraklı olabilir, ama algısı da çok keskin. Ailem hakkında daha fazla bilgi almak için beni sıkmak yerine, "Yeğenin çok uzakta yaşadığı için üzüldüm. Sanırım en çok onu özölüyorsun," diyor.

Ben pek konuşkan biri değilim ve bu konuşma yeterince uzadı. Elimi tekrar uzatıyorum. "Anahtarlarını ver."

"Ben iyiyim. Kendim eve gidebilirim."

"Hayır, annene seni eve bırakacağımı söyledim." "Gerçekten, ben..."

Bana anahtarları verme niyetinde olmadığı için, ona doğru eğilip anahtarları kendim kontak anahtarından aldım. Hiç de iyi bir fikir değildi. Bu bizi birbirimize çok yaklaştırdı.

Onun itirazlarını görmezden gelerek arabadan inip onun tarafına doğru yürüdüm.

Kapıyı açıp çenemi ona doğru kaldırdım. "Çık dışarı. Ben sürüyorum."

"Eve nasıl gideceksin?" diye soruyor arabadan inerken. "Yürürüm."

Bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra, arabanın etrafından dolaşıp diğer tarafa bindi. Emniyet kemerlerimizi takarken, "Az önce 'pislik değil' sütununa bir tik daha ekledim," dedi.

Arabayı çalıştırıp geri geri gittim. "Bu annen için. Ona borcum vardı." "Demek borcun ödendi, öyle mi?"

Elimi onun bacağına koymak yerine vites koluna sıkıca koyarak başımı sallıyorum. "Öyle de denebilir."

Bana dönerek bir bacağı koltuğa koyar ve diğer bacağının altına geçirir. Hareket ederken yan gözümle dekoltesini görürüm. Vites kolunu daha sıkı kavrar ve tekrar yola bakarım.

Lanet olası, gözlerini yoldan ayırma.

“Bunun annem için olduğunu istediğin kadar söyleyebilirsin, ama yine de o işareti koyacağım.” Elini uzatıp göğsüme koyarak ekledi: “Burada bir şey var. Eminim.”

Tanrım, lanet olsun.

Dokunuşu elektrik gibidir. Beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde arzu ile doldurur. Ona kuralları koymam gerekir.

Arabayı yolun kenarına çekip gözlerine bakarak sert bir sesle, "Olmayan bir şeyi başka bir şeyle karıştırma. Burada bir şey *var*," diyorum ve göğsümü işaret ediyorum, "ama seni temin ederim ki, hayal edebileceğinden çok daha karanlık bir şey."

Aramızdaki gerginlik onun sözlerini yutuyor ve araba sessizliğe bürünüyor. Ama bu gürültülü bir sessizlik ve Zara hakkında öğrendiklerime göre, uzun sürmeyecek. "Sanırım yanılmıyorum, Fury," diyor yavaşça. "Kalbin kara olabilir, ama kırmızı lekeleri de gördüm. Ve bana bakışlarını da gördüm. İlgilenmediğini inkar edemezsin."

"Sana, eşcinsel ya da kör olmayan herhangi bir erkeğin bakacağı gibi bakıyorum. İlgilenmekten bahsetmişken, ilgilendiğim çok şey var, ama en son ilgileneceğim şey, beni cehenneme gönderecek bir şeye dokunmak."

Gözleri uzun bir süre benimkileri aradıktan sonra bana yaklaşıp elini bacağıma koydu. "Aramızdaki şeyi görmezden gelmeye çalıştım, ama..."

Devam etmesine izin vermedim, çünkü devam edersem nereye varacağımızı kim bilir. Elini bacağımdan zorla çekip, "Bana bir daha dokunma, Zara. Ellerimi ve ağzımı sana değdirmek isteyebilirim, ama yapamam. Aramızda böyle bir şey olamaz. Baban benim başkanım olduğu sürece olmaz."

"King sana bana yaklaşmamanı mı söyledi?"

"Bana öyle söyledi ya da söylemedi, fark etmez. Başkanın kızı yasak bölge."

"Ama söyledi mi?" diye sordu.

"Bu konuyu seninle tartışmayacağım. Bu konuşmadan anlamam gereken tek şey, aramızda hiçbir şey olamayacağı. Anladın mı?"

Dudakları düzleşti. "Bana çocuk mu davranıyorsun?" "Siktir," diye mırıldandım.

"Sadece duyduğunu söyle."

"Evet, duydum. Ama şunu bilmelisin ki, bir erkekle yattığımda King'e koşup ona her şeyi anlatmam."

Bu, Zara ile gerçekten bittiğimi anladığım an. Bir erkekle yattığını söylediğinde, hemen beni değıl, başka birini onunla hayal ediyorum. Ve bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

Arabayı yola geri çeviriyorum. "Bu konuşma bitti," diyorum sertçe. "Ve ikimiz de durumumuzu biliyoruz."

Zara

“ "Yogaya geri döndüğüne sevindim," diyor Holly, pazar sabahı erkenden oturma odamızda lotus pozunu alırken. Bir saattir ayaktayım ve Fury'yi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Bu Bu poz genellikle beni sakinleştirir, ama bugün pek işe yaramıyor. "Yoga, psikologla yaptığın seanslara iyi gelecektir," diye ekliyor.

B Gözlerimi aralıyorum. "Belki."

"Hala psikiyatristten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Diğer gözümü de açtım ve onu kanepelerimizden birinde kıvrılmış halde buldum. "Sen gider miydin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hiç düşünmedim."

e "Ben senin adına cevap verebilirim Hols: İstemiyorsun. Bu fikri hiç sevmezsin ve muhtemelen gitmeyi reddederdin. O yüzden gitmek istemediğim için bana kızma."

Savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Sakin ol, Zar. Seninle bu konuda tartışmaya gelmedim."

n

Gerginleşen kaslarımı gevşetiyorum. "Değil misin?" King ve annem beni o kadar baskı altına aldılar ki, kız kardeşimin de onlar kadar kararlı olacağını varsaymıştım.

"Hayır. Senin için iyi olacağını düşünüyorum, ama bu seni bu konuda sıkıştıracağım anlamına gelmez. Şunu söyleyeceğim: Bu hafta sende bir değişiklik gördüm. Bunun psikologdan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyorum, ama bence bunun derinlerine inersen, nedenini bulacaksın."

"Ne gibi bir değişiklik gördün?"

"Bir haftadır içki içmedin ve Marissa ile Tommy ile ilişkilerini kestin. Bunlar çok önemli şeyler ve bence uzun zamandır yaptığın en iyi şeyler." Bana başını salladı. "Ve şimdi tekrar yogaya başladın."

"Ugh. İçki, koşu ve pasta yapma seçenekleri ortadan kalktığı için kafamı boşaltacak bir şey bulmam gerekiyordu."

"Koşmak ve pasta yapmak neden yasak? Ve kafandan atmaya çalışmak yerine, kafanda olanları düşünmen gerekmez mi?"

"Bu kadar çok şeker yediğim için sürekli kek pişiremem. Koşmak da söz konusu olamaz çünkü Fury benimle gelmek zorunda olduğunda sağlığım için çok tehlikeli." Durup gözlerimi biraz genişletiyorum. "O, kafamdan atmaya çalıştığım şeylerin yarısı."

Ağzı *O* şeklinde açılır. "Fury'den hoşlanıyor musun?" "Maalesef evet."

"Kahretsin, Zara, bu işin sonu yok."

"Biliyorum! Tanrım, her şey berbat."

Kaşlarını çatıyor. "Neden? Siz ikiniz..."

"Hayır, hiçbir şey yapmadık. Ama gerçekten istiyorum." İç çekip duruşumu bozuyorum. "Neden eşcinsel olan sen oldun? Kızlardan hoşlansaydım hayatım çok daha kolay olurdu."

"Evet, hayır. King hariç. O zaman evet, daha kolay olurdu."

Düzgün otururum, aklıma bir fikir gelir. "King'le konuşacağım.
Belki o bilirse..."

"Hayır, bu gerçekten kötü bir fikir, Zar. Bana güven. Bu sadece Fury'yi belaya sokar." "Ona kim olduğunu söylemeyeceğim. Sadece neden onunla çıkmama bu kadar karşı olduğunu onun adamlarıyla çıktığım için bu kadar karşı olduğunu sormak istiyorum."

"King, senin kime ilgi duyduğunu öğrenmek için kulübünü paramparça etmeyecek mi sanıyorsun?"

Haklı. "Tamam, ona kimseyle çıkmak istediğimi söylemeyeceğim; sadece bu konuyla ilgili varsayımsal sorular sorarak sıradan bir sohbet yapacağım."

Ayağa kalktığımda o da kalktı. "Cidden," dedi, "King aptal değil. Varsayımsal sorular sormaya başlarsan, dikkatini çekersin."

Onun tavrına olan öfkem alevlenir. King'i saygı duyuyorum ve seviyorum, ama bazen tamamen mantıksız olduğunu düşünüyorum. "O benim artık çocuk olmadığımı anlamalı. Ben yetişkin biriyim ve yetişkin duyguları var."

"Seni uyarmadım deme," diye bağıyor, ben koridordan yatak odama doğru yürürken.

On beş dakika sonra giyinmiş ve King'i görmeye hazırdım. Annemle de konuşmak istiyordum, böylece iki kuş bir taşla vurmuş olacaktım. Garajdan çıkarken, Fury'nin evin önünde park etmiş, kamyonetine yaslanmış olduğunu gördüm. Garip, genellikle gece vardiyasında olurdu.

Arabayı park ettim, dışarı çıktım ve ona doğru yürüdüm. Dün aramızda hiçbir şey olamayacağını söylediği için ne bekleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden çekinerek basit bir "Merhaba" ile selam verdim.

Beni gördüğüne sevindi mi sevindi mi, anlayamıyorum. Omuzlarının duruşu sevindiğini düşündürüyor ama gözleri kafamı karıştırıyor. Ancak söyledikleri ve sert sesi, şüpheye yer bırakmıyor. "Arabana bin, Zara."

Azarlandığım için yanaklarım kızardı. O kadar şaşırdım ki, ne diyeceğimi bilemedim. "Ne?"

Çenesi arabamı işaret ediyor. "Duydun beni."

"Evet, duydum ama neden bu kadar sert davrandığını anlamıyorum." Çenesini oynatıyor. "Bir sınırı aştık. Ben o sınırı geri alıyorum." "Hangi sınırı aştık, Fury?"

"Aramızda bir şey olmasını istediğini düşündüren şey."

"Yani o çizgiyi aşmak için tekrar pislik olman gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hiçbir şeye geri dönmem gerekmiyor. Ben sadece kendimim, prenses."

Onun böyle davranmasından nefret ediyorum ve bu, King ile konuşma kararlılığımı daha da artırıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et. Bu arada, ben King ile bu konuyu konuşacağım ve onu..."

Fury bana yaklaşır, vücudu sert bir kararlılıkla parıldamaktadır. "King'in başı yeterince dertte; buna bir de bu gerekmez. Bu önemsiz bir şeyken olmaz."

"Bu önemsiz bir şey değil."

"Evet, önemsiz." Ondan gelen soğukluk, nemli havayı unutturacak kadar güçlüydü. "En iyi ihtimalle kısa süreli bir ilişki, King'e anlatacak bir şey değil."

Daha önce azarlandığımı düşünüyorsam, şimdi yerime oturtulmuş gibi hissediyorum. Öyle ki, yerin yarılması ve beni yutmasını diliyorum.

Fury hakkında bunu biliyordum.

Onun bir pislik olduğunu biliyordum.

Her gece farklı bir kulüp fahişesiyle yatan türde bir adam olduğunu biliyordum.

Nasıl bu kadar aptal olup aramızda bir bağ olduğunu düşünebilirdim? Vücudumun her santimi yanıyor gibi.

Buradan çıkmam lazım.

Bulabildiğim tüm haysiyetimi toplayarak, daha dik durup omuzlarımı geriye attım. "Söylediklerimi geri alıyorum. Sen tanıdığım en büyük pisliksin

senin."

Mmkn olduğunca hızlı bir şekilde arabama doğru yürüdüm, içine girdim ve hayal kırıklığı ve incinmişlikle dolu bir çığlık atarak garajdan ıktım.

Siktir git Fury.

Onu sevmek, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeylerin başında geliyor. Ve bu, gerçekten aptalca şeylerin olduğu çok uzun bir liste, bu da bunun ne kadar aptalca olduğunu gösteriyor.

Annemi görmek için arabayla kulüp evine gittim ve büyükannem onun burada olduğunu söyledi.

Pazar günü için henüz erken, saat 10'u biraz geçmişti, bu yüzden ortalık sessizdi. Annem mutfakta Tatum ve Madison'a temizlikte yardım ediyordu, bu beni şaşırttı.

"Dinlenmen gerekmiyor mu?" diyerek onlara katıldım. Geçen hafta sonu hastaneye gittikten sonra doktor onu yatak istirahatine almıştı. Uzun tartışmalardan sonra King, dn barbekye katılmasını, hiçbir şey yapmaması şartıyla kabul etti.

"Güven bana," diyor Madison gülümseyerek, "Ona hiçbir şey yapmasına izin vermiyoruz. Öyle görünüyor çünkü ona katkıda bulunduğunu düşünmesini sağlıyoruz."

Madison'ı gerçekten seviyorum. O, olanı olduğu gibi söylüyor ve saçmalıklara tahammül etmiyor. Bir keresinde King'in söylediği bir şeye karşı çıktığını hatırlıyorum; onu kızdırmış olabilir, ama tartışmayı o kazanmıştı.

Annem tereddütle bana bakıyor. Onu suçlamıyorum; dn kavga ettiğimizde ortalık pek iyi değildi. O zamandan beri konuşmadık. "Hey, bebeğim," diyor yumuşak bir sesle. "Bugün nasılsın?"

"Konuşabilir miyiz?" Tanrım, bu mesafeden nefret ediyorum. Geçen yıl ikimiz de ilişkimizi hiç olmadığı kadar güçlü hale getirmek için çok çalıştık ve son birkaç aydır bazı darbeler aldık.

"Tabii ki." Kızlara bir göz attı. "Hemen dönerim."

Tatum eliyle onu uğurlamasına gerek olmadığını işaret etti. "Hayır, gitme. Biz hallederiz, Monroe da yardıma geliyor, biz iyiyiz."

"Harlow da geliyor," diyor Madison. "Git otur. Hemen çıkarız."

Annem kulüp barına doğru önümüzden gider ve biz köşeye otururuz. Burada birkaç üye var ama hepsi baygın, bu yüzden oda bize kalır.

Annem bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben önce konuştum. "Dün söylediklerim için özür dilerim. Hepsini geri alıyorum."

Rahatladığı belli oluyor, uzun bir nefes veriyor. Elimi tutuyor ve "Ben de özür dilerim, Zara," diyor. Bir süre duruyor. "Ama daha iyi bir şekilde söylemeliydim, ama sözlerimi geri almıyorum." Sesi yumuşuyor. "Hala kürtaşı unutmaya çalışmak yerine biriyle konuşman gerektiğini düşünüyorum."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum ve yapacağım. Salı günü psikologla bu konuyu konuşacağım. Yani, bunu yapmak istemiyorum ama sen ve Holly bunun gerekli olduğunu düşünüyorsanız, ikinize güvenmeyi seçiyorum."

Annemi iyi tanıyorum, içten içe bu habere çok sevindiğini biliyorum. Ama dışarıdan bakıldığında, soğukkanlı ve sakın görünmek için elinden geleni yapıyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Seninle geleceğim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sen dinlenmelisin. Holly'den benimle gelmesini isteyeceğim." Ve gelemese, büyük bir kız olarak bunu tek başıma yapacağım. Ama bunu anneme söylemiyorum, çünkü tek başıma olduğumu öğrenirse gelip beni alacağını biliyorum.

Yüzündeki ifade, randevuda benimle birlikte olmak için her şeyi yapacağını söylüyor, ama bunu söylemiyor. Bunun yerine parmağını bana doğrultuyor ve "Tamam, ama sonra seni arayıp nasıl olduğunu soracağım, telefonuna cevap ver, tamam mı?" diyor.

Gülümsüyorum. "King'den otoriter olmanın püf noktalarını öğrenmişsin."

Gölümseyerek başını sallır. "O adam bir gün beni öldürecek."

"Ve sen başka türlüünü istemezdin." Onu kollarımın arasına alıp sarıyorum.
"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Fury'nin bana daha önce hissettirdiklerinden sonra, sonsuza kadar onunla burada kalmak istiyorum. Kollarında. O benim güvenli limanı. Kahretsin, onun bana attığı tekme yüzünden, bugün onun yanında olmayan her yer benim için güvenli liman.

Zara

“**L** Geçen sefer, yaşadığın travma hakkında çok genel olarak konuştuk ve bana aileme ve hayatına dair bazı bilgiler verdin,” diyor psikoloğum Salı öğleden sonra.

Onunla seansım olduğunda. "Bugün, saldırıya uğradığım geceye geri dönüp o gece olanları konuşmak istiyorum."

Ona hayır demek istiyorum, ama söylemiyorum. "Tamam." Ağzım kurumuş, kelimeler boğazımda düğümleniyor. O tekrar konuşmayı sessizce oturarak beni beklerken, ben başlıyorum: "Pitt Caddesi'nde yürüyordum. Saat geç olmuştu. Aslında sabahın erken saatleriydi, saat 2'yi biraz geçmişti." Konuşmayı kesip, geldiğimde bana verdiği su bardağına uzanıyorum. Suyu ihtiyacım var.

Bir yudum alırken, "Gece daha erken başlamak istiyorum" diyor.

Yudum almayı bırakıyorum, vücudumdaki her kas geriliyor. *Hayır.*

"Neden?"

Cevabını düşünür ve sonra şöyle der: "Geçen hafta kendinizi suçladığınızı duydum. Bunun nedenini araştırmak istiyorum."

Nereden geldiğini biliyorum ve tamamen haklı. Sadece bunu onunla keşfetmeye gücüm var mı bilmiyorum çünkü şu anda

içimdeki her şey kalkıp gitmemi söylüyor. Beni gerçekten engelleyen tek şey, Holly'nin dışarıda beni bekliyor olması. Neyi daha çok istediğimden emin değilim: bu odadan kaçmak mı, yoksa seansı bitirip kız kardeşimi ve ailemi gururlandırmak mı?

Derin bir nefes alıp, göğsümü sıkıştıran ağırlığı görmezden gelmeye çalışarak baştan başlıyorum. "O gece, arkadaşlarımla şehirdeki bir kulüpte başladı." *Tanrım, lütfen kalbimin bu kadar hızlı atmasını durdur.* "Bizim için sıradan bir geceydi. Kokteyl içtik, biraz Molly aldık, saatlerce dans ettik. Aylardır takıldığım çocuk... Yani, seks değil... O hariç her şey... O başka bir kızla takıldı ve Marissa, en yakın arkadaşım... Artık arkadaşım değil ama eskiden öyleydi... Bana da birini bulmamı söyledi. Aptalcaydı ama kafam güzeldi ve her şey berbat durumdaydı, bu yüzden iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Tommy'ye "siktir git" demek gibi bir şeydi."

"Tommy, takıldığın adam mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet. O bir aptal. Şimdi anlıyorum, ama geçen yıldan beri ona aşkıttım. Aramızda bir çekip bırakma oyunu vardı. Her şey çok karışmıştı. Neyse, kulüpte bir adamla tanıştım ve saatlerce dans ettikten sonra bana geceyi birlikte geçirmek istediğini söyledi. Kabul ettim, ki bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Yani, o zamana kadar sadece iki erkekle yatmışım. Ve tek gecelik ilişkilerim de yoktu." Bir an durup gözlerine bakıyorum, beni dinlemesini istiyorum. "Okulda sürtük olarak tanınıyordum ama öyle değildim. Erkeklerden hoşlanıyordum, deli gibi flört ediyordum ve onlarla çeşitli şeyler yapıyordum ama sadece erkek arkadaşım ile yatıyordum."

Yine su bardağına uzanıp bir yudum daha alıyorum, ağızımdaki kuruluğu gidermek için. Ayrıca konuşmayı bırakabileceğimi, artık yeterince bilgi aldığımı söylemesini bekliyorum. Ama söylemiyor. Sadece başını sallayıp "Sonra ne oldu?" diyor.

Bardağı masaya koyarken elim biraz titriyor, hemen geri çekip kucağıma bastırıyorum. Parmaklarım kıpır kıpır, gözlerim yere bakıyor. "Onunla

onunla otele geri döndüm. O benden yaşça büyüktü, yirmi sekiz falan. Tam bilmiyorum, ama benden çok daha deneyimliydi. Başlangıçta her şey harikaydı. Çok nazikti ve beni mutlu etmek istiyor gibiydi." Gözlerine tekrar bakıyorum, gözyaşlarımın akmaması için var gücümle uğraşıyorum. "Ama sonra işler ters gitti. Sertleşmeye başladı." İlk gözyaşım düşüyor. Artık gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. Anılarım böyle üstüme üstüme gelirken, utanç duygusu beni ele geçirirken. "Ona sert seksten hoşlanmadığımı söyledim, ama o bana sadece kendimi bırakmamı, bitirdiğinde hoşuma gideceğini söyledi." Gözlerim o kadar dolmuş ki, neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Silmeye zahmet etmiyorum, çünkü daha fazlası akacak. Zorlukla yutkunarak, deli gibi başımı sallıyorum. "Bunu yapamam. Bugün olmaz." Ayağa kalkıyorum. "Üzgünüm."

Onun cevap vermesini beklemeden odadan kaçtım, Holly'nin yanından geçip kapıdan dışarı çıktım. Güvenli olmayan bir hızla merdivenleri indim, binanın ön kapısından dışarı koştum. Hayatta kalmak için ihtiyacım varmış gibi temiz havayı ciğerlerime çekerek, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Dayanılmaz utanç ve acı veren anıları durdurmak için.

Bunu yapamam.

Bugün olmaz, asla

olmaz. Bu çok fazla.

Boğuluyorum.

"Zara."

Fury'nin arkamdan gelen sesine irkildim, ama ona dönmedim. Beni o kadar korkuttu ki, paranoya krizlerimden birini yaşıyormuşum gibi göğsüm sıkıştı. Önümdeki korkuluğa tutunup nefes almaya odaklandım, tam bir kriz haline gelmeden bu durumu kontrol altına almaya çalıştım.

"Zara, iyi misin?" Bu sefer sesi o kadar yüksek değil, ama tonu acil ve bu da duygularımı daha da kabartıyor.

Öfkeyle arkanı dönüyorum, zihnim kontrol edemediğim düşünce ve duygularla karışmış durumda. "İyi mi görünüyorum? Hayır! İyi değilim! Ama senin için *sadece bir seks objesi* olduğum halde umursuyormuş gibi davranmana ihtiyacım yok. İşini yap ve beni rahat bırak."

Ondan uzaklaşarak arabama doğru yürüdüm. Holly'yi beklemem gerektiğini biliyordum ve arabama varır varmaz bekleyecektim. Şu anda tek ihtiyacım olan Fury'den olabildiğince uzaklaşmaktı.

Ancak onun başka planları var. Bana yetişip kolumu yakaladı ve beni durdurdu. Hemen ondan kurtulmaya çalıştım ve kolumu onun elinden çekip çıkardım. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri "benimle uğraşma" der gibi parladı. "Ben işimi yapıyorum. Anahtarlarını ver."

Onun söylediklerini yapmam gerektiğine dair tüm uyarıları görmezden geldim. "Hayır. Kendim sürebilirim."

"Hayır, süremezsın." Elini uzattı. "Ver şunu."

Başımı öne doğru uzatıp ona yaklaşarak bağırırım, "Hayır! Ben senin emirlerini uygulayacak biri değilim ve senin dediklerini yapmak zorunda değilim!"

Yüzünde bir duygu fırtınası kopar. "Ben sana emir verebilecek biriyim. King, seni korumamı söylediğinde bana bu yetkiyi verdi. Ve şu anda senin korumaya ihtiyacın var." Gözleri gözlerime dikilir ve alçak, sert bir sesle, "Anahtarlarını ver, arabaya bin ve işimi yapmama izin ver." der.

Kalbimin psikologla yaptığım seans yüzünden mi, yoksa Fury yüzünden mi bu kadar hızlı ve sert attığını artık bilmiyorum.

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama bunun boşuna olacağını biliyorum. O, en azından inatçı ve işine bağlı biridir. Bu yüzden anahtarlarımı ona uzatıp arabama doğru yürüyorum ve yolcu kapısında onun beni içeri almasını bekliyorum.

Bana neredeyse ulaşmışken Holly sesleniyor: "Zara! Bekle!"

"Ben iyiyim Holly. Fury ile uğraşmam gerektiğini saymazsak."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor.

"Belli ki iyi değilsin Zar," diyor Holly bize ulaştığında. Yüzünde biraz telaş var, bu hiç ona göre değil. Holly sabit, sakın biridir. Çoğu zaman duygularını benim kadar kolay ifade edemeyen bir robot gibidir. "Orada ne oldu?"

Bu konuşmayı yapmak istediğim son kişi olan Fury'ye bakıyorum. O da benim kadar istekli görünüyor. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu, Holly'yi tanıdığım ve sevdiğim kişiye geri döndürüyor. "Bunu söylemekten bıktım artık! Eğer bu konuyu konuşmazsan, iyileşemezsin. Aptalca davranmayı bırak, Zara."

Zaten aptal hissediyorum; Holly'nin bana böyle demesi kendimi yüz kat daha kötü hissettiriyor. Özellikle de bunu, itiraf etmek istemediğim kadar çok sevdiğim birinin önünde yapması. Bu, tüm savunma mekanizmalarımın devreye girmesine ve ağzımdan kötü sözler çıkmasına neden oluyor. "Siktir git Holly, siktir git bu boktan her şey. Her şeyden bıktım."

Bunun üzerine onu itip geçerek onlardan uzaklaşıp otopark çıkışına doğru yürüyorum.

"Evet, doğru, işler zorlaşınca çekip git," diye bağıyor Holly. "Her zaman yaptığın şey bu."

Sözleri canımı yakıyor ama çok kızgın ve incinmişim, durup mantıklı düşünemiyorum. Tek istediğim ikisinden de olabildiğince uzaklaşmak. *Sorunlarımdan olabildiğince uzaklaşmak.*

Ama öfkem başka türlü düşünüyor. On adım bile uzaklaşmamıştım ki kolunu belime doladı, beni yerden kaldırdı ve arabaya geri taşıdı. "Lanet olsun, Zara, kışını bu lanet arabaya sok ve akıllıca bir şey yap. İçeride olanlar her neyse, belli ki

seni mahvetmişse, şu anda olman gereken son yer sokaklarda tek başına dolaşmak değil."

Ona karşı direniyorum ama g¼c¼m onunkine karşı yetersiz ve beni arabaya bindiriyor. Beni kemerle bağlayıp sert bir şekilde, "Kıpırdama yoksa ne olacağını bilirsin, bundan hoşlanmayacaksın," diyor.

Bana karşı öfkesi yepyeni bir boya ulaştı ve o kadar sert ve kararlı ki dediğini yapıyorum. Ayrıca, Holly'ye ve ona karşı öfkelenmeme neden olan vahşi enerji dalgası yatışmış ve beni bitkin bir halde bırakmış. Sadece eve gidip odama kapanıp uyumak istiyorum.

Fury ve Holly kısa bir konuşma yaparlar, sonra o da arabaya biner ve eve doğru yola çıkarız. Kapıya yaslanıp vücudumu Fury'den uzaklaştırarak gözlerimi kapatırım. Yol boyunca ikimiz de konuşmayız ve evime vardığımızda, hızlıca "Teşekkürler" diyerek arabadan iner ve yatak odama giderim.

Psikologdan ayrıldıktan sonra olanları düşünmek için eve gelirken yirmi dakikam vardı ve şimdi kendimi dünyadaki en aptal insan gibi hissediyorum. Fury'nin benim hakkımda böyle düşünmesine şaşmamalı; günlerimi bana yardım etmeye çalışan insanlarla kavga ederek geçiriyorum ve bu sırada aptalca kararlar alıyorum. Yine de kendimi durduramıyorum. O kadar inişli çıkışlıyım ki, bir an onların önerdiklerini tamamen kabul ediyorum, ama bir sonraki an korku, paranoya ve utanç beni vurunca, kaçmak, tüm bu zor duygulardan ve düşüncelerden kurtulmak istiyorum. Kendimi tekrar iyi hissettirecek her şeyi yapmak istiyorum ve bu, yaşadıklarım hakkında konuşmak asla dahil değil.

Zara

I Birkaç saat uyuyorum ve uyandığımda kendimi daha iyi hissediyorum. Hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum, ama sanki patlamam ya da belki de psikologa açılmaya başlamam içimdeki bir şeyi serbest bırakmış ve beni rahatlatmış gibi.

farklı düşüncelere yönelmemi sağladı. Daha iyi düşüncelere.

Mağdur olmayı bırakıp kontrolü ele almam lazım. Öyle yapacağım.

Holly mutfakta gürültü yapıyor. Tencere ve tavaların sesini ve küfürlerini duyabiliyorum. Başka bir şey yapmadan önce ondan özür dilemeliyim, bu yüzden kendimi yataktan sürükleyerek mutfığa doğru sürünerek gidiyorum.

Beni görünce yavaşlıyor. "Nasılsın, huysuz?"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip tezgâhın önündeki tabureye oturuyorum. "Biraz daha iyi."

"İyi. Annene gittiğini haber verdin mi?"

"Evet." Durup, ona tam olarak ne söylemek istediğimi düşünmeye çalışıyorum, ama tek bildiğim, bir cadaloz gibi davrandığım için özür dilemem gerektiği. "Özür dilerim, Hols. Kendimi kaybettim ve pişman olduğum şeyler söyledim ve yaptım. Ve

Bir daha yapmayacağım demek isterdim ama muhtemelen yapacağım, çünkü şu anda hayatım berbat."

Kız kardeşim, davranışlarım için saçma bahaneler uydurup paçayı kurtarmama izin veren biri değildir, bu yüzden beni hemen hizaya getirir. "Zar, hayatında berbat değilsin; sakinleşip, düşünmeden hareket edip, aptalca kararlar vermeden önce düşünmekte berbatın tekisin. Ve kendine berbat olduğunu söyleyip durursan, beynin de buna inanmaya başlayacak, o yüzden bu saçmalığı kes." Yumuşayarak ekliyor: "Ayrıca, kendine biraz zaman tanı; çok kötü bir şey yaşadın ve bunun üstesinden gelmen zaman alacak."

Mutfığa bakarak başımı sallıyorum ve akşam yemeği için hazırladığı yemeği fark ediyorum. "Misafirimiz mi geliyor?"

"Bir misafir. Jackie. Kızartma yapıyorum, sana da bol sebze koyacağım."

Jackie şu anki kız arkadaşı. Holly çok fazla flört eder ve genellikle kız arkadaşlarıyla uzun süre birlikte olmaz, ama Jackie bir aydan biraz fazla süredir birlikte, bu yüzden Holly'nin onu gerçekten sevdiğini düşünüyorum. Onunla birkaç kez tanıştım ve onu seviyorum, ama ikisiyle birlikte akşam yemeği yemek istemiyorum. Onları en son birlikte gördüğümde, birbirlerine yapışmışlardı ve bu akşam bunun için havamda değilim.

"Yemek için endişelenme. Ben dışarı çıkacağım." "Nereye?"

"Sinemaya gidebilirim." Yerel sinemada salı geceleri filmler yarı fiyatına.

"Yalnız kalmak için doğru ruh halinde olduğundan emin misin? İstersen Jackie'yi arayıp gelmemesini söyleyebilirim. Birlikte film izleyebiliriz."

Kafamı sallayarak tabureden indim. "Hayır, ben iyiyim."

"Zara," dedi, sesinde hafif bir uyarı tonu vardı, "Gece tek başına dışarı çıkmak tetikleyici olabilir. Henüz kendini böyle bir duruma sokmak akıllıca mı?"

Karnımda dolanan belirsizliği görmezden gelerek, "Bence bunu yapmam gerek. Belki de kendimi korkuyla yüzleşmeye zorlamak bana iyi gelir. Ayrıca, ihtiyacım olursa Fury ya da diğerleri yakınlarda olur." Fury'den yardım isteyeceğimden değil, ama tanıdık birinin yakınlarda olduğunu bilmek kendimi güvende hissetmemi sağlar.

Yavaşça başını sallar. "Tamam."

Hiç ikna olmadığını anlayabiliyorum. "Hols, o geceki gibi sokaklarda dolaşmayacağım. Sinemanın kapısının yakınına park edeceğim. Güvende olacağım."

Mutfaktan çıkarken, "Çevrene her zaman dikkat et," diye seslendi.

Kimse anlamıyor ama ben *her zaman* çevremde olup bitenleri kontrol ediyorum. Bu, kapatamadığım takıntılı bir alışkanlık haline geldi. Arabama binmeden önce, camlardan içeride kimse olup olmadığını kontrol ediyorum. Arabadan inmeden önce, etrafta kimlerin olduğunu görmek için çevreyi tarıyorum. Nereye gidersem gideyim, görüş alanıma giren herkesi gözlemliyorum. Eve geldiğimde, evde kimse saklanmadığından emin olmak için evin her odasını ve dolabını kontrol ediyorum. Evde yalnızsam, her zaman yanımda bir bıçak bulunduruyorum. Ve liste uzayıp gidiyor. Soyulduğum geceden beri sınırları bozuk birine dönüştüm ve bu çok yorucu. Bu cehennemden çıkmanın bir yolunu bulmam lazım. Korkulu durumlara kendinizi maruz bırakmanın korkuyu yenmeye yardımcı olabileceğini okudum, bu yüzden bu gece tek başıma dışarı çıkmanın yardımcı olabileceğini umuyorum.

Duş alıp saçımı yıkıyorum. Sonra giymek için uzun, dökümlü kırmızı bir elbise seçiyorum, uzun saçlarımı gevşek dalgalar halinde kıvrıp makyaj yapıyorum. Bunların hepsini, soyulduğumdan bu yana geçen iki ayda yaptığımdan daha fazla zaman harcıyorum. O günden beri dikkatleri kendimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapma ihtiyacı hissettim. Kulüp evindeki barbekü günü, uzun zamandır ilk kez dikkatlerin tekrar üzerimde olmasını istediğim gündü. Fury'nin dikkatini istedim. Aylardır giymediğim en güzel elbiseyi giydim ve takılarla süsledim. Bunu yapmak iyi geldi. Bu gece, berbat bir günün ardından,

kendimi iyi hissetmek istiyorum ve fark ettiğim şey, o gece olan her şey için kendimi suçladığım kadınlığımı kapatmak için çaresizce çabalamamın bana bir faydası olmadığı. Duygularımın beni boğmasından dolayı değil, kendim olmayı bıraktığım için de çok inişli çıkışlı bir dönem geçirdim.

Fury'yi ve ilgisini gerçekten sevmiştim. Gerçek olmasa bile, beni kabuğumdan çıkardı. Aylarca kendimi içine soktuğum kabuğumdan. Onun yanında olmak, kendimin iyi yanlarını hatırlattı. Gülmeyi ve eğlenmeyi sevdiğimi hatırlattı. Erkeklerle flört etmeyi seviyorum. Kendimi güzel ve iyi hissetmeyi seviyorum. Ve bunların hiçbirisi başkalarının değerli özellikler olarak gördüklerine uymuyorsa, siktir et; bunlar beni ben yapan özellikler. Ve içimde bir şeylerin düzelmesi için tek umudumun kendime tutunmak olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Holly'ye veda ettikten sonra garaja girip arabayı geriye aldım. Dışarıda Fury'yi görmeyi bekliyordum ama görmedim. Dışarıda kimse yoktu. Sokağa çıkıp durdum ve etrafıma baktım; tek bir kulüp üyesi bile yoktu.

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavrar, korkum yavaşça içimde kabarmaya başlar. Paranoyam da öyle. O pislik en yüksek vitesse geçer ve kafamda bir sürü yararsız düşünce dolaşmaya başlar. Fury'nin incinmesinden, bir sonraki hedefinin ben olacağına, Holly'yi evde yalnız bırakırsam incineceğine, Fury'nin artık beni korumaya değer bulmayacağına ve daha milyonlarca senaryo hayal ederim.

Dur!

Tanrı aşkına, kes şunu. Artık dayanamıyorum.

Derin bir nefes alıp veriyorum, sonra telefonumu çıkarıp King'i arıyorum.

"Zara," diye cevap veriyor ilk çalınıştta, "Ne oldu?"

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm..."

"Siktir, ne oldu?" Sesinden endişesini duyuyorum ve onu aramamış olmayı diliyorum. Melbourne'da meşgul; en son ihtiyacı olan şey benim endişelenmesi.

Sesimdeki tüm korkuyu gizlemeye çalışarak, "Hayır, bir şey yok. Sadece bu gece beni kim izleyecek diye merak ediyordum," diyorum.

"Siktir, seni aramalıydım. Tehdit asılsız çıktı. Artık endişelenmene gerek yok."

"Oh... tamam... İyi o zaman." *Kahretsin.*

"İyi olduğundan emin misin? Sesin garip geliyor."

"Evet. Üzgünüm, kötü bir gün geçirdim. Ama iyiyim."

"Lily bugün randevun kötü geçtiğini söyledi. Bir sonraki randevun ne zaman?"

"Önümüzdeki Salı." İlk gittiğimde bir sürü haftalık randevu aldım ve ne kadar nefret etsem de, bugünkü randevu ne kadar berbat geçse de, gitmeye devam etmem gerektiğini biliyorum. Her şeyin ortasında olmadığım zamanlarda, bunun yapmam gereken şey olduğunu mantıklı bir şekilde kabul edebiliyorum. Ancak tüm duygularım yoğunlaştığında ve düzgün düşünemediğimde, tam tersini yapmaya karar veriyorum. Bir şekilde ortayı bulmam, sakinleşmem ve tüm kararlarımı oradan vermem gerekiyor. Ama bu başka bir günün sorunu. Şu anda sadece bu geceyi atlatmam gerekiyor.

"Güzel," diyor. "Seninle gurur duyuyorum, Zara." Tanrım.

King böyle şeyler söylediğinde, bu benim için çok büyük bir şey. O duygularını dışa vuran bir adam değil, bu yüzden bunu yaptığında beni çok etkiliyor. Şimdiye kadar iki kez benimle gurur duyduğunu söyledi. Diğer sefer, lise mezuniyet törenimin olduğu geceydi. Onuncu sınıfa kadar berbat notlar aldıktan sonra, notlarımı yükseltmek için çok çalıştım ve başardım. On ikinci sınıfta, sınıfımızın tarihindeki en yüksek notu aldım ve bunun için ödül kazandım. Kendimle çok gurur duyuyordum ve ailemin ödülü almak için sahneye çıkmamı izlemesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Özellikle babamın. Sonuçta, notlarımı yükseltmek için çoğunlukla onun dikkatini çekmek için çalışmışım. Törene gelmeyeceğini öğrendiğimde yıkılmışım. Kendimi istenmeyen bir çocuk gibi hissettim, ki bu çok saçmaydı çünkü annem ve King her zaman yanımda olmuştu, beni sevdiklerini her zaman göstermişlerdi. O gece törene gitmeden önce King beni kenara çekip benimle gurur duyduğunu ve iki yıldır gösterdiğim çabayı gördüğünü söylediğinde, bundan sonra babam olarak ona güveneceğime karar verdim.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim titriyordu. "Seni seviyorum, King."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi, endişelenmem gereken bir şey varsa söyle, çünkü eğer bir sorun olduğunu ve senin iyi olmadığını öğrenirsem ve ben bundan haberdar olmazsam, cehennemi boylarsın."

Duygularımı yutuyorum. Bu, King'in duygusal hali ve benim için çok önemli. "Evet, zorlanıyorum ama sanırım yavaş yavaş kafamda bir şeyler oluşmaya başladı. Endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum."

"Bir şey ihtiyacın olursa ara beni. Haftaya başında evde olurum."

"Ararım."

Hoşça kal demeden telefonu kapatıyor. Hiçbir zaman hoşça kal demeden telefonu kapatmaz ve bence hiç de kapatmayacak. Ama bu beni rahatsız etmiyor, çünkü King böyledir.

Telefonumu yolcu koltuğuna koyup iki elimi direksiyona koydum.

Bunu yapabilirim.

Güvende hissetmek için kimseye ihtiyacım yok. Derin nefes al.

Bunu yapacağım.

Ayağımı pedala basıp sürmeye başlıyorum, nefesime ve düşüncelerime odaklanıyorum. Paranoyak düşünceleri kafamdan atmak çok zor oluyor ama geri dönüp eve gitmeden sinema kompleksine varabiliyorum.

Arabayı park yerine koyup motoru kapatıyorum ve otoparkı gözden geçiriyorum. Saat neredeyse 20:30 ve hava karanlık ama otopark iyi aydınlatılmış. Etrafta kimseyi görmüyorum ama düşüncelerim beni, insanların sütunların arkasına saklanıp bana saldırmak için beklediklerine inandığım zihinsel bir yere götürüyor.

Siktir.

Neden tekrar normal olamıyorum?

Derin nefes al.

Çantama uzanırken ellerim titriyor.

Telefonumu almaya çalışırken elime tutuşturuyorum.

Lanet olsun.

Başımı koltuğa çarptım, kalbim deli gibi atıyordu, göğsüm sıkışmıştı, gözyaşlarım akıyordu.

Neden o gece dışarı çıktım?

Neden o adamla o otele gittim?

Neden gece yarısından sonra otelden çıkıp tek başıma sokaklarda dolaşmak gibi aptalca bir şey yaptım?

Gözyaşlarımı deli gibi silerim ve ciğerlerime hava çekerim. Bunu yapacağım.

Bu arabadan çıkıp sinemaya gireceğim. Yapabilirim.

Daha derin nefesler.

Kapı koluna uzanıyorum.

Başım dönüyor ve otopark üzerime çöküyor.

Tanrım, öleceğim. Biri var

burada.

Bu çok fazla.

Nefes

alamıyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Kontak anahtarını çevirmeye çalışıyorum ama kolum ve elim o kadar titriyor ki yapamıyorum. Bu da paniğimi daha da artırıyor ve tamamen kendimi kaybediyorum.

Ağlıyorum.

Çığlık
atıyorum.

Boğuluyorum.

Ve sonra telefonum çalıyır.

Beklemediğim için çok korkuyorum. Aynı zamanda rahatlamış hissediyorum; telefon hayatımın kurtarıcısı gibi geliyor ve hemen elime alıyorum.

"Alo?" Gözyaşlarım ve korkularım arasında sesim bozuk çıkıyor.

"Zara? Sen misin?"

Marissa.

Neden beni arıyor?

"Evet, benim."

"İyi misin? Sesin iyi gelmiyor."

Zihnim karmakarışık, onu doğru anladığımdan emin olamıyorum, ama sesinden gerçekten iyi olup olmadığını merak ettiği anlaşılıyor. Nefes almakta zorlandığım için, gerçek halimi gizleyemiyorum, bu yüzden ona doğruyu söylüyorum. "Hayır." Sesim boğazımda düğümleniyor.

"Kahretsin. Tamam, neredesin? Seni almaya geliyoruz."

Biz mi?

Ona soru sormaya zahmet etmiyorum; beni almaya gelen biri, *herhangi biri* olduğu için çok minnettarım. Ona nerede olduğunu söylüyorum ve o da on dakika içinde orada olacağını söylüyor.

Bekleme süresi on dakika değil, on saat gibi geliyor. O geldiğinde, ter içindeyim ve sadece cenin pozisyonuna kıvrılıp hayattan vazgeçmek istiyorum.

Kapıyı açtığımda "Aman Tanrım, ne oldu?" diye soruyor.

Şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor.

Söylediği kelimelere neredeyse hiç kulak asmıyorum ve şokunu fark etmiyorum bile.

Tommy ve Puck'ın da onunla birlikte olduğuna pek dikkat etmiyorum.

Tek istediğim buradan bir an önce çıkmak.

Arabadan sendeleyerek inerken dizlerim tutmaz ve düşerim. Tommy koşarak gelir ve beni yakalar. "Lanet olsun, Zara, ne oldu?" O da endişeli görünüyor. Beynim, ikisinin de bana karşı hissettiği endişeyi, onları tanıdığım kişilerle bağdaştırmaya çalışıyor. Ama tüm bu düşünceleri görmezden gelip sadece ona sarılıyorum. Yaşadığım bu korku hikayesinde Tommy benim güvencem ve benim için önemli olan tek şey o.

İkisine de cevap veremiyorum. Tek yapabildiğim Tommy'yi kollarımın arasına alıp omzuna yaslanarak ağlamak. Arabalar, sürüş ve beni birinin evine geri götürmekten bahsettiklerini duyuyorum, ama sesler çok uzak geliyor. Sanki etrafımda uçuyorlar ama ben onları yakalayamıyorum. Onları bilincime çekip anlamlandıramıyorum. Biri beni kaldırıp arabanın arka koltuğuna oturtuyor. Tommy olmalı, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, onun koltuğumda oturup bana sarılmış olması.

ben.

Sonra, hareket eden bir arabanın sabit ritmi farkıma varır. Gözlerimi kapatır ve Tommy'nin göğsüne yaslarım.

Yorgun hissediyorum.

Günlerce uyuyabilirmişim gibi.

Artık bunu yapmak istemiyorum.

Zaman geçiyor. Yine saatler geçmiş gibi geliyor.

"Geldik," diyor Tommy yumuşak bir sesle. *Neden bu kadar nazik konuşuyor? Bana hiç nazik davranmamıştı.*

Başımı kaldırıp gözlerini karşılayarak gözlerimi kırpıyorum.

"Nerede?" "Marissa'nın evinde."

Beni arabadan indirip içeriye sokuyor. Onun oturma odasına doğru ilerlerken, kolumu koluna dolayarak "Zara ve ben sen içecekleri hazırlarken biraz bekleyelim" diyor.

Beni uzun koridordan geçerek yatak odasına götürüyor. Kapıyı arkamızdan kapatıp, "Bebeğim, banyoya girip temizlenmelisin. Yarın sana su geçirmez rimel almalıyız," diyor.

Ne demek istediğini sormak istiyorum, çünkü yarın birlikte bir şey yapmamız hiç mantıklı gelmiyor, ama asıl istediğim kendimi banyoya kilitleyip kendime gelmeye çalışmak. Birkaç dakika sonra, banyoya güvenli bir şekilde girdikten sonra, iki elimi lavaboya koyup başımı eğiyorum ve uzun derin nefesler alıyorum.

Kalbim tamamen sakinleşmemişti ama en azından artık deli gibi çarpmıyordu. Vücudumun geri kalanı da tehdidin geçtiği haberine yavaş yavaş alışıyordu. Tabii ki kanlı bir tehdit yoktu.

Başımı kaldırıp aynadaki kendime bakıyorum. Marissa haklı: Yeni maskara almam lazım. Yüzüm maskara izleri ve gözyaşı lekeleriyle dolu soyut bir tablo gibi. Normalde umursardım ama bu gece umursamıyorum. Ve bu çok özgürleştirici bir his. Ama aynı zamanda, ne kadar dibe battığımı da merak ediyorum.

Yüzümü yıkadıktan, birkaç kez derin nefes aldıktan ve kendimi topladıktan sonra banyodan çıkıyorum. Marissa artık yatak odasında değil. Benimle "bir dakika konuşmak" istemişti, ama ne oldu? Her zamanki Marissa. Hiçbir şey değişmemiş.

Uzun koridordan geçiyorum; Marissa'nın ailesi, borçlanarak alabilecekleri en büyük evi inşa etmişler. Bu evde on kadar yatak odası var. Havuzlu evi saymıyorum bile. Tenis kortu da var. Beş arabalık garaj da. Beş araba da var. Mesele şu ki, bu ev her şeyle dolu olabilir, ama burada ruh yok. Marissa ve ailesini nasıl bu kadar harika bulabilmiştim? Meğer para konuşuyormuş, ama başka hiçbir şeyi umursamıyormuş.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, üçünü medya odasında bulduğumda. Puck'ın kucağında kıvrılmış. *Tabii ki öyle.*

"Konuşabilir miyiz?" diyorum.

Sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi bana bakıyor, ama Puck'ın kucağından kalkıp bana doğru geliyor ve beni mutfığa götürüyor. "Ne var?"

"Neden beni bu gece aradın?"

Yüzü, nefret ettiğim sıkılmış ifadeye bürünüyor ve omuzlarını silkiyor. "Sebepsiz. Senin hakkında konuşuyorduk. Arayayım dedim."

Her zamanki gibi. Marissa asla önemli bir şey söylemez. Başımı sallıyorum. "Tamam, o zaman işimiz bitti. Beni almaya geldiğin için teşekkürler, ama artık yine arkadaş olmayacağız." Mutfak tezgahında araba anahtarlarımı görmüşüm, onları alıp çıkmak için dönüyorum. Holly'yi arayıp beni almasını isteyeceğim. Bu, bugün aldığım en akıllıca karar olabilir.

Bana uzanıyor. "Dur."

Kolumu onun elinden çekiyorum. "Neden? Burada benim için hiçbir şey yok."

Onunla soğuk bir tonla konuştuğumdan mı, yoksa ona attığım acı bakıştan mı bilmiyorum, ama ilk kez kendinden emin görünmüyor. Ve bana gerçekten içten bir şekilde söylüyor. "Seni özledim." O kadar yumuşak söylüyor ki, arkasındaki duyguyu neredeyse kaçıırıyorum.

İtirafına şaşıyorum. Sorun şu ki, ona aynı şeyi söyleyemem, çünkü bu yalan olur.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Sana söylediğim kötü sözler için özür dilerim" diyor.

Onun saçma özrü benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. "Sana inanmıyorum. Beni gerçekten özlediğini sanmıyorum. Kendini daha iyi hissetmek için şikayet edecek ve kötü davranacak birini özlediğini düşünüyorum."

Dudakları düz bir çizgiye dönüşüyor. "Bak, inan ya da inanma," diyor biraz tavırlı bir şekilde, "bu doğru. Sana sürük dememeliydim. Ya da sana o tür şeyler söylememeliydim. Sen benim için önemli olan tek arkadaşımsın ve seninle takılmayı özledim. Tommy'nin pislik olduğunu düşünsen de, sana ne kadar kötü davrandığımı fark etmemi sağlayan kişi oydu."

Bu, Marissa'nın bana söylediği en güzel söz olabilir. Ve bu çok üzücü. Onu tanıdığım yıllar gözümün önünden geçiyor ve onun gibi birinin arkadaşım olmasına izin verdiğim için kendime kızıyorum.

ve

hayal kırıklıklarımı paylaştım, ama o bunları kabul edip özenle ve dikkatle korumak için hiçbir şey yapmadı.

Ve yine de, kendime kötü davranmaktan vazgeçemedim çünkü Tommy bize katıldığında, içinde ne olduğunu Tanrı bilir bir bardak uzatıp "Bu seni daha iyi hissettirecek, bebeğim" dediğinde, o içkiyi içmek için can atıyorum.

"Ne o?"

"Votka."

Haklı, votka kendimi daha iyi hissettirecek. Elimin uzanıp bardağı ondan almak için kaşındığı hissi bunu söylüyor. Ama lanet olsun, artık kendimi daha iyi hissetmek için alkole bağımlı olmamaya çalışıyorum.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Sanırım eve gideceğim."

Yaklaşıyor. "Hadi ama Zara, hepimiz seni özledik. Biraz kal."

Bir içki iç."

Tanrım, çok yakışıklı, ama şu anda tek görebildiğim çirkinlik.
"İstemiyorum..."

Bang!

Bang!

Bang!

Yüksek sesli patlamalar içimi sarsarken, kendimi Tommy'nin üzerine atıyorum, hissettiğim tüm güvenlik duygusu paramparça oluyor. Bu seslerin ne olduğunu veya nereden geldiğini bilmiyorum, ama zihnim bana tüm hayatım boyunca onlardan korkmam ve nerede ve nasıl olursa olsun sığınacak bir yer aramam gerektiğini söylüyor.

Zaman yavaşlıyor.

Dünya bulanıklaşır.

Kulaklarım savaş sesleriyle çınlıyor, çünkü bana öyle geliyor. Asla kazanamayacağımı düşündüğüm lanet bir savaş.

Tommy, "Siktir, Zara, Jimmy'nin arabasının geri tepmesiydi," diyene kadar çılgılık attığımı fark etmiyorum.

Ondan uzaklaşıp bir adım geri atıyorum, bu gece olan her şeyden tamamen şaşkına dönmüş durumdayım. Bana içkiyi tekrar uzattığında tereddüt etmiyorum; alıp votkayı bir dikişte içiyorum.

Bu gece yapacağım son şey olsa bile, zihnimi irademe boyun eğdireceğim.
Hayatımı yöneteceğini düşündüğüm için siktir et.

Öfke

Telefonum beni uykumdan uyandırdığında babamı rüyamda görüyorum.

Her zamanki rüya.

Yumruğu.

Annemin yüzü.

Kırılan kemikler.

Beynimin çalan sesi gelen bir telefonla ilişkilendirmesi biraz zaman alıyor. Çünkü haftalardır ilk kez derin bir uykuya dalmışım. Yorgunluk sonunda beni yakaladı. King için çalıştığım saatler ve uykuya esir olduğum uykusuzluk arasında, birkaç hafta boyunca sadece uyumak iyi gelirdi.

Otururken bacaklarımı yatağın kenarına atıp telefona uzanıyorum. Arayan kim olduğunu kontrol etmeden telefonu kulağıma dayayıp "Ne?" diye homurdanıyorum. Kim olursa olsun çok sinirliyim; King bana bu gece izin vermiş ve aramayacağını söylemişti, yani telefondaki kişi benim öfkemi çekecek.

"Fury. Bu saatte aradığım için özür dilerim, ama bir iyilik yapman gerek." "Holly?"

"Evet."

"Ne yardımı?" Yatağın yanındaki saate baktım. Gece yarısı.

"Zara'yı bulamıyorum. Telefonuna da cevap vermiyor."

Sesinde duyduğum endişe dikkatimi çekti. Ya da belki de sadece Zara'nın adı beni böyle etkilemişti. Artık beynimin onunla ne durumda olduğunu kim bilir; tek kesin olan şey, beynimin berbat bir durumda olduğu.

"Dışarı mı çıktı?"

"Evet, sinemaya. Bir saat önce evde olması gerekirdi. Sinemaya gittim ama arabasını göremedim. Arkadaşının evine de gittim ama orada da yok." Kısa bir süre duraksadı. "Onun için endişeleniyorum, Fury. Kafası çok karışık. Ama onu başka nerede arayacağımı bilmiyorum."

Yataktan kalkıp Zara'yı bulmaya odaklanıyorum. "Bana onun numarasını ve arkadaşlarının numaralarını ve adreslerini gönder."

"Sadece Marissa'nın numarası ve adresi var. Annem daha fazlasını bilir, ama şu anda onu bu konuyla endişelendirmek istemem..."

Üzerime bir gömlek giyerek, "Hayır, zahmet etme Lily. Henüz değil. Bana bilgileri gönder yeter."

"Tamam... Beni haberdar et. Seni bu yüzden aradığım için üzgünüm, başka ne yapacağımı bilemedim."

Kot pantolonumu giyerken telefonu kulağımın ve omzumun arasına sıkıştırdım. "Onu bulduğumda haber veririm."

Telefonu kapatıp anahtarlarımı alıp aşağıya, kamyonetime doğru yürüdüm. Anahtarı kontağa soktuğumda Holly'nin mesajı geldi. Hemen Zara'yı aramaya çalıştım ama sesli mesaja düştü. Arkadaşını aradım ama aynı yanıtı aldım. Sonra ikisine de nerede olduklarını soran bir mesaj attım. Cevap beklemeden Axe'ın numarasını aradım.

"Saat neredeyse gece yarısı olduğu için önemli bir şey olduğunu varsayıyorum," diyor cevap verdiğinde.

"Evet. Zara kayboldu. Telefonunu bulman lazım."

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı? King beni aramadıysa, bu konudan haberi yoktur herhalde." Axe, ikisi arasında daha sakin olanı, bu kesin. İşler ters gittiğinde serinkanlılığı beni her zaman etkiler.

"Bir nedeni olmadan onu rahatsız etmek istemiyorum."

Tanrı korusun, öyle bir şey olmasın.

"İyi karar. Bir şey öğrenirsem haber veririm."

Telefon kapandı, ben de arabayı geriye çekip Holly'nin Zara'nın arkadaşının adresine doğru yola çıktım. On beş dakika sonra Marissa'nın evinin önünde duruyordum. Ev lanet olası bir malikaneydi, sanki içinde parti varmış gibi ışıklar yanıyordu ama evde kimse yoktu.

Zara'yı tekrar arıyorum.

Yine sesli mesaja düşüyor.

Yakında telefonuna bakacağını umarak bir mesaj daha bırakıyorum.

Nerede bu lan, Zara?

Holly oraya gitmiş olsa da sinemaya bakmaya karar verdim. Çevresindeki sokakları kontrol edip, onun yaptığından daha geniş bir alanda arama yapacağım.

Yolun yarısına gelmişim ki Axe arıyor.

"Bana bir şeyin olduğunu söyle," diye cevap veriyorum.

"Var. Adresi mesaj attım."

Mesaj geliyor ve bakıyorum. "Oradan beş dakika uzaklıktayım.

Teşekkürler dostum."

"Umarım iyidir."

Ben de.

Ben de lanet olsun ki.

Tanrım, bu olay beni çok gerdi. Bunun başkanın kızının kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yok, tamamen başkanın kızını, başına kötü bir şey olmasını korkacak kadar önemseydiğim için.

Çoğu insana karşı ilgim çok azdır, bu yüzden Zara'nın bu ölçekte nasıl bu kadar yükseldiğini bilmiyorum. Ama yükseldi. Onu bulduğumda, onu bu ölçekte nasıl aşağı indireceğimi bulmam gerekiyor. King'in kızına ilgi duyduğum için hayatımı cehenneme çevirmesinden daha önemli şeyler var.

Axe'in bana gönderdiği adrese vardığımda, buranın Ricardo'nun işini halletmek için Devil'le buluştuğum gece onu bulduğum yerin aynısı olduğunu fark ettim. Yüksek sesli müzik ve her yerde sarhoş gençler... Sanki déjà vu yaşıyorum. Zara partide sarhoş olup herkesi endişelendiriyor olması beni sinirlendiriyor. Onu bulmak için yolumdan çekmem gereken her genç, sinirimi daha da artırıyor.

Tanrı onu bulduğumda yardım etsin.

"Hey!" Bir genç, onu kenara ittiğimde bana seslendi. "Neden bu kadar acelen var? Ellerini dikkatli kullan."

Arkamı dönüp gömleğini tutuyorum. Onu kendime çekip, "Zara ya da Marissa'yı gördün mü?" diye soruyorum.

Soruma gözleri fal taşı gibi açılır. "Evet. Tommy ve çocuklar ile arka tarafta."

Tommy.

Kahretsin.

Bu ismi duymak öfkemi bambaşka bir boyuta taşır.

O küçük pislikle ne işi var? Onu bulduğumda kendi ellerimle boğazını sıkacağım.

Kalabalığın arasından zorla geçerek sonunda Zara'yı görüyorum.

Siktir.

Lanet olsun.

Zara, Tommy'nin kucığında oturuyor. Elleri ve ağzı her yerinde. Vücudunun yarısı ortada olduğu için, olanların farkında bile olmadığını anlıyorum. Zara her zaman vücudunu iyi örtmeyi başarır; böyle bir şeyin halka açık bir yerde olmasına izin vereceğini sanmıyorum.

"Ellerini ondan çek!" diye bağırarak onlara doğru koşuyorum.

Tommy ağzını ondan çekip bana kendini beğenmiş bir bakışla vurunca, içgüdülerimin doğru olduğunu anlıyorum.

O onu itip ayağa kalkarken ben de kanepeye ulaşıyorum. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama o bir şey söylemeden yumruğumu indiriyorum. Arkadaşları itiraz ederken, o yere düştüğü yerden kalkmaya çalışırken, eğilip gömleğini tutup onu ayağa kaldırıyorum. Sonra tekrar yumruğumu indiriyorum.

Onunla işim bittiğinde, Zara'ya bir daha yaklaşmayacak, onu bir daha düşünmeyecek bile.

"Fury?" Zara'nın sesi kafamdaki tüm düşünceleri keser ve Tommy'ye yumruk atarken beni durdurur. Ona doğru bakınca, Tommy'nin bıraktığı yerde kanepede yavaşça otururken görürüm. Yüzünde şaşkınlık vardır.

Dikkatimi Tommy'den ayırdığım anda, yanımdan bir çocuk gelip sol yanağıma bir yumruk atar. Ama çok zayıf bir yumruk, neredeyse hissetmiyorum bile. Elimi uzatıp onu boğazından yakalar ve duvara dayarım. "Deneyimek ister misin, pislik?" diye bağıriyorum, vücudum şiddet arzusu ile dolmuş durumda. Burası benim için tehlikeli bir yer, bu çocuklar için de öyle, bu yüzden bu arzuyu bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Boğazını sıkıtiğında yüzü kızarır. Tutuşumu gevşetmek için parmaklarımı tırmalamaya çalışır ama hiç şansı yoktur. Benim gibi gerginken olmaz.

"Zara," arkamdan bir kız sesi duyuldu. "Arkadaşına defolup gitmesini söyle. Bu hiç hoş değil. Gary bu saçmalığı sürdürürse hepimizi kovacak."

"O sarhoş Marissa," başka bir kızın sesi, "Senin dediklerini anlayabilecek durumda değil ki."

"Fury? Ne..."

Zara'nın ayağa kalkmaya çalıştığını görmek için zamanında döndüm. O iki kaltak onu izlerken yere düştü.

Arkadaş seçerken biraz tavsiyeye ihtiyacı var, orası kesin.

Küçük pisliğı bırakıp Zara'yı kollarıma alıyorum. Onun arkadaşları dediğı pisliklere haklarını vermeden partiden çıkıp onu arabaya taşıyorum.

Onu arabaya bindirirken, dağınlık halini görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Karışık, düğümlü saçlarından, yüzünü kirleten makyaj kalıntılarına, buruşuk elbisesine kadar, zor bir gece geçirmiş gibi görünüyor. Onu burada bulduğum için öfkem hala yüzeyde ve ayılır ayılmaz bu konuyu konuşacağız, çünkü bu saçmalık sona ermeli.

Öfke

Yolun yarısında Zara koltuğunda öne doğru eğilir ve midesinin bulandığını söyler. Onu partiden kurtardığım ilk seferin tekrarlanmasını istemediğimden, eve uğramaya karar veririm.

. Onun evinden daha yakındır ve bu gece onun kusması olmadan hayatta kalma şansım olabilir.

Tam zamanında yetişiyoruz ve kusmadan önce onu banyoya sokmayı başarıyorum. Şiddetle kusuyor, ne kadar ve ne içtiğini merak ediyorum. Arkasında durup saçlarının kusmuğa bulaşmaması için tutuyorum çünkü kusmuğun saçlarına bulaşıp bulaşmadığını umursayacak durumda değil.

"Tanrım... Bir daha asla içmeyeceğim..." Sözleri, tekrar kusmasıyla kesiliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve arkamı dönüyorum. Sesler ve koku beni de kusmaya yaklaşıyor.

Böyle yaklaşık beş dakika daha kalıyoruz, sonra o tuvalet kağıdına uzanıp yüzünü siliyor. Topuklarının üzerine oturarak tuvalet kağıdını

tuvalete atıp yerden kalkar.

Tuvaleti sifonu çeker, bana döner, ayakları titriyor. Yüzünde pişmanlık belirir ve sarhoş bir sesle "Seni yine partiden kurtarmak zorunda bıraktığım için özür dilerim" der.

Ona sinirlenmek istemediğim için çenemi sıkıyorum, ama sinirlenmek üzere olduğumu biliyorum. Ne de olsa babamın oğluyum; bir şeye sinirlendiğimde öfkemi kontrol edemiyorum. Ve Zara yüzünden sinirliyim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu da nereden çıkardın? Ve neden o pisliğin sana dokunmasına izin verdin?"

Onun güzel gözleri yaşlarla dolarken yüzü buruşuyor. Başını sallayarak, "Ben istememiştim..." diyor. Söylediği cümleyi bitirmeye bile çalışmadan, orada öylece durup gözyaşlarının yüzünden akmasına izin veriyor.

Hiç ilişkiyle uğraşmadığım için duygusal kadınlarla deneyimim yok. Nörotik, talepkar ve dramatik kadınlar, vermek istediklerimden fazlasını almak için peşimden koşarlar, evet, ama bu değil. Bu tamamen başka bir duygu ve ben bu konuda çok acemiyim. Ancak ben mantıklı bir adamım ve onun hakkında bildiklerim arasında bağlantılar görüyorum.

Son zamanlarda çok fazla alkol alıyor.

Kürtaj yaptırmış.

Psikologa gidiyor.

Ona uzanıp başının arkasını avuçlayarak kendime çekiyorum.

Elleri gömleğime uzanıyor ve başını boynuma gömerek gömleğimi sıkıca tutuyor.

Uzun bir süre böyle kalıyoruz, o sessizce ağlıyor. Sonunda başını kaldırıp bana baktığında, ona karşı hissettiğim tüm öfke yok olmuş. Aptalca bir şey yaptı ve bence buna bir son vermesi gerekiyor, ama diğer insanlar gibi insan olduğu için onu suçlayamam. Acı çektiğimizde berbat şeyler yaparız. Bunu ben çok iyi bilirim.

Gözyaşlarını silerek, tereddütlü bir gülümsemeyle şöyle diyor: "Sık sık banyonda berbat haldeki kızlara yardım etmek için takılıyor musun, yoksa ben şanslı olan mıyım?"

"Bunu daha önce yaptığımı söyleyemem." O kadar güzel ki, berbat haldeyken bile.

"Teşekkür ederim."

Ondan uzaklaşıyorum. "Holly'yi araman lazım. Sonra seni eve bırakayım."

O da başını sallar. "Önce diş macunu alabilir miyim?" "Tabii."

Onu temizlenmesi için yalnız bırakıp arka terasa çıkıp Axe'ı aradım. Konuşmam bittiğinde içeri girdim ve Zara'yı kanepede dizlerinin üzerine dirseklerini dayamış, başı eğik otururken buldum. Yaklaştığımı duyunca bana baktı ve yüzündeki ıstırap karşısında nefesimi tuttum.

"O gece o saatte tek başıma yürümemeliydim. Onu bırakmamalıydım... Tanrım..." diyor, sesi parçalanmış bir acıyla dolu, başı tekrar eğiliyor.

Yaklaşıyorum, beynim onun söylediklerini anlamaya çalışıyor. "Onun yapmasına izin vermemeliydim" demesi tüm dikkatimi çekiyor. Özellikle de onu saran duygularla. "Ne?" Düşük sesle çıkıyor. Sert. Talepkar. Kimden bahsediyor bu kız?

Başı birden geriye doğru kalkıyor. Soruma ya da belki de sesimdeki tona şaşırmış gibi görünüyor. "Olmayabilirdi... Eğer yalnız olmasaydım... Geri dönmeseydim..." Sarhoş ve sözleri dağınık, tutarsız bir şekilde çıkıyor.

Hareket etmeyi bırakıyorum. "Neyin olmayabilirdi?"

Cevap vermez ve aramızdaki sessizlik gergin bir hal alır. Aklımda, olmuyabilecek bir sürü senaryo canlanır.

Bilmek ihtiyacım acil hale geliyor ve bu seferki isteğim bir talep değil, bir emir. "Ne oldu lan, Zara?"

Ses tonumla irkilir. Bu onu daha mantıklı bir duruma getirir. Kan çanağına dönmüş gözlerinde yine yaşlar birikir, ama bu sefer akmazlar. Bunun yerine derin bir nefes alır ve şöyle der: "Taksiye param yoktu, o yüzden otelden eve yürüdüm. Kimseyi arayıp beni almasını isteyecek kadar utanıyordum... Bu yüzden soyuldum." Bir an konuşmayı kesip ekledi: "O adamla yatmamalıyım." Adamın adını anarken sesi titredi.

"Hangi adam?"

Yutkunur. "Bir kulüpte tanıştım. Tommy'yi kışkandırmak için onu kullanıyordum... Çok aptaldım. Onun o işlere bulaştığını bilseydim..." Yüzü, bana baktığı sırada hissettiği aynı ıstırapla bükülür ve deli gibi başını sallar. "Ona hayır dedim... Ama belki de deneyimsizliğimdendir diye düşündüm... Belki zamanla hoşuma gider diye..."

Ağzından çıkan hiçbir kelimeyi sevmiyorum. Önünde çömelerek, "Sana tecavüz mü etti?" diyorum. Sert bir ton kullanmamak için gerçekten çok uğraşıyorum, ama başaramıyorum. Siklerini pantolonlarında tutamayan ve ellerini kendilerine saklayamayan orospu çocukları beni çileden çıkarıyor.

Gözleri büyüdü ve gözyaşları akmaya başladı. Bu sefer tamamen yıkıldı ve bu konuşmaya devam etmenin onu daha da kötüleştireceğinden eminim, bu yüzden onu açılmaya zorlamaktan vazgeçtim. Bunun yerine kanepeye geçtim, onu kollarıma aldım ve istediği kadar ağlamasına izin verdim.

Bu yaklaşık yarım saat sürer. Sonra sessizleşir ve vücudunun benimkine yaslandığını hissederim. Onu eve götürmem gerektiğini biliyorum, ama bana sarılma şekli bu düşünceyi görmezden gelmeme neden oluyor. Bulduğu huzuru bozmak istemiyorum, çünkü tahminim doğruysa, bu günlerde pek huzur bulamıyor.

Nefesi düzenli bir ritme girdiğinde, bu gece burada uyuyacağına karar veriyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. Onu dikkatlice kaldırıp yatak odama taşıyorum ve yorganın altına yatırıyorum. Biraz kıpırdanıyor ama tamamen uyanmıyor. Birkaç dakika onu izleyip iyi olduğundan emin olduktan sonra sessizce odadan çıkıp tekrar arka terasa gidiyorum.

Ellerimi korkuluğa dayayarak başımı geriye yasladım ve uzun nefesler aldım.
Siktir.

Telefonumu çıkarıp Holly'yi arıyorum.

"Fury, neredesin? Endişeden deliye dönüyorum. Zara aradığında, çok geç kalmayacağını sanmıştım." Sesinde endişe duyuyorum.

"Hâlâ benim evindeyiz. Uyuyor, bırak uyusun, sabah eve getiririm."

"Uyandır ve hemen eve getir." "Hayır."

"Bence bu en iyi fikir değil..."

"Bana güvenmiyor musun, Holly?"

Sessiz kalıyor. "Evet, ama..."

"Ama yok. Onu uyandıracak durumda değil. Bana güveniyorsan, yarın eve getiririm."

Yine sessizlik. "Tamam." Onun kabulü tereddütsüz değil; bunu çok net duyuyorum, ama buna aldırmıyorum. Bana güveniyor ve burada önemli olan tek şey bu.

"Uyandığında seni aratırım."

Cevabını beklemiyorum. Telefonu kapatıyorum ve karanlık geceye bakıyorum. Zara'nın neler yaşadığını kim bilir, ama içimden bir ses bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor. Ve neden bu gece burada kalmasına karar verdiğimi de kim bilir. Şu anda tek bildiğim, bu kızın şimdiye kadar hiçbir kızın yapamadığı kadar kanımda olduğu. Ve benim yapmam gereken her şeyi yapmam gerekirken...

Onu kurtarmak yerine, tam tersini yapmaya karar verdim. Tehlikeden kaçmak yerine, kollarımı açıp onu içeri alıyorum.

Zara

Garip bir yatak odasında uyanırken önceki gece yavaşça aklıma geliyor. Fury'nin yatak odası. Eh, onun evinde olduğuma göre odası bu olmalı. Dün gece onun banyosunda kustuğumu hatırlıyorum.

gece, o saçımı tutarken kusmuştum. Bu beni çok utandırıyor. Yani, sevdiğin adamın kusarken saçını tutmasından daha kötü bir şey var mı? Gerçi, bu noktada Fury benim tüm kötü yanlarımı görmüş durumda; tüm arkadaşlığımız—eğer buna arkadaşlık denebilirse—benim açımdan utanç verici davranışların büyük bir gösterisi. Ve şimdi, kendimi hiç bu kadar berbat hissetmemiştim.

Ayaklarımı yere dikkatlice koyup, dik dururken nasıl hissettiğimi deniyorum. Fena değil.

Çok iyi de değil, ama yataktan kalkmak için yeterince iyi.

Fury'nin evi yüksek tavanlı, koyu renkli ahşap zeminli ve erkeksi gri tonlarda. Ayrıca duvarlarında hiçbir şey asılı ve hiçbir dekorasyon yok. Ondan bunu beklemiyordum ama yine de çok sade.

Onu arka terasta, elinde kupa, kot pantolon ve sevdiğim siyah tişörtüyle buluyorum. Yaklaştığını fark etmemiş gibi davranıyor ama fark ettiğinin biliyorum, çünkü her zaman tetikte.

"Selam," diyorum ve onun yanına, korkuluğun yanına geçiyorum.

Bana dönüp baktığında, gözlerinde gördüğüm sıcaklığa şaşıyorum. "Nasılsın?" Sesinde bile sıcaklık var. Ve endişe.

Onun ruh hali endişemi hafifletiyor. "Berbat. Ama bunu hak ettim."

İçkisini bitirmeden önce birkaç saniye bahçesine bakıyor. Sonra bana bakarak, "Kahve yapıyorum. İster misin?" diyor.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Bugün sadece su içmeliyim."

Bunu, beni incelediği gibi, beni biraz rahatsız eden yoğun bir bakışla algılar. Sanki beni inceliyor, beni anlamaya çalışıyor gibi.

"Evet, fena fikir değil." Çeneyle ekran kapıyı işaret etti. "Sana da getireyim."

İçeri giriyoruz ve Fury kendine kahve yaparken, ben kahvaltı barına bir tabure çekip oturuyorum.

"Uzun zamandır burada mı yaşıyorsun?"

diye soruyorum. "İki yıldır."

"O zaman duvarlara bir şey asmayacaksın herhalde." Kaşlarını çatı.

Boş duvarlara işaret ettim. "İki yıldır dekorasyon yapmadıysan, bundan sonra da yapmayacaksın herhalde."

Tezgahın etrafından dolaşıp yanımdaki tabureye oturur. Hâlâ beni anlamaya çalışır gibi izliyor. "Dün geceyi hatırlıyor musun?"

Tamam.

Hemen konuya giriyor.

Biraz su içiyorum. Oyalıyorum. "Biraz." "Hangi kısımları?"

Bir yudum daha su içip oyalamaya devam edince, "Zara, dün gece seni çok kötü bir halde buldum. Senin bulmak istemeyeceğin türden bir halde. Sonra bana başına gelenleri anlattın. Ve şunu söyleyeyim, ya bunu konuşacağız ya da seni hemen annene götürüp, onunla konuşmanı sağlayacağım, çünkü kafamda, bunu yapman gerekirken kimseyle konuşmadığın fikri var."

Nefesim yavaşlar ve kaslarım gerilirken, sessizce ona bakarım, gitmek bilmeyen duygularımı yutmaya çalışırım.

O haklı, kötü durumdaydım ve bunu bilmek için onun beni nasıl bulduğunu bilmeme bile gerek yok. Tommy'den o içkiyi içmiş olmam bunu gösteriyor. Artık alkole güvenmemeye karar vermiştim, ama sonra başka başa çıkma stratejileri bulmak yerine alkole başvurdum.

Bu durumla başa çıkma şeklimi değiştirmem gerekiyor. Gözleri şiddetli bir şefkatle dolu olduğu için kendimi şöyle söylerken buluyorum: "Sinemaya gittiğimde panik atak geçirdim ve uzun lafın kısası, Marissa panik atak geçirdiğim sırada beni aradı ve bana yardım etti, ben de o partiye gittim."

"Bu atakları sık sık yaşıyor musun?"

"Birkaç kez oldu." "Sanırım daha da kötüleşiyor. Belki."

"Onlardan kaçınmak için mi içiyorsun?"

Ona gerçekten bilmek istediği şeyi sorması için mükemmel bir fırsat verecek bir şey söylemek üzere olduğumu bildiğim için kalp atışlarım hızlanıyor. "Hayır, onları tetikleyen şeyleri unutmak için içiyorum."

Çenesini hareket ettiriyor. "O gece ne oldu?"

Dün gece ona bazı şeyler söylediğimi söyledi, ama hayatım pahasına da olsa ne söylediğimi hatırlayamıyorum. Sert yüz ifadesinden, ona söylememem gereken şeyler söylediğimi tahmin ediyorum

söylememem gerektiğini düşündüğüm şeyler olduğunu tahmin ediyorum. Ama madem söyledim ve ne söylediğimi ne söylemediğimi bilmiyorum, bu noktada ona tüm hikayeyi anlatmamın daha iyi olacağını düşündüm.

Ona gecenin nasıl başladığını anlatıyorum. Kulüpte. Arkadaşlarla. Ve nasıl aptalca bir gecelik ilişki için otele döndüğümü. Bu noktada utanç duygusu başlıyor ve konuşmayı kesmek istiyorum. Ama kesmiyorum. Bunu içimden atmam lazım.

Uzun bir yudum su içmek için durup cesaretimi topluyorum. "Ne yaptığını bilen bir erkekle seks yapmak istedim. Bilirsin, beni tatmin etmeye çalışırken beceriksizce davranmayan, daha yaşlı bir erkek." Durup derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Ayrıca Fury'nin kürtağını öğrendiğinde beni yargılamadığını da hatırlıyorum. En kötü yaptığım şeyi zaten biliyor. "O sert davrandı, ama ben istediğini yapmasına izin verdim. Sonra beni kovduğunda, olanlardan o kadar utandım ki Holly'yi ya da başka birini arayıp beni almaya gelmelerini isteyemedim, eve yürüyerek gittim." O gecenin dehşeti zihnimi doldururken ona bakıyorum. "Soyulmam benim hatam. O otelde olmamalıydım ve tek başıma sokakta dolaşmamalıydım." Gözyaşları içinde fısıldarken suçluluk duygusu beni acayip bir şekilde sarıyor. "Bir bebeği öldürmek zorunda kalmam benim hatam."

Mavi gözleri çelik gibi sertleşir. "O sana tecavüz etti."

Bu bir soru değil, bir ifade. Ve aramızda çınlayan sesi çok şiddetli. "Hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallayıp gözyaşlarımı siliyorum. "Hayır, yapmadı."

"Dün gece ona hayır dediğini söylemiştin. Yanlış mı anladım?"

"Tecavüz değildi. Başta hayır dedim, ama sonra... Ben de kabul ettim."

."

Çenesi sıkılaşıyor ve kendini tutmak için çok uğraşıyor gibi görünür.

"Hayır dedin ve sonra kabul ettin, bu bana tecavüz gibi geliyor. Bunu sadece bir kez söylersin Zara ve kendini bilen her erkek bunun ne anlama geldiğini bilir."

"Anlıyorum, ama ben tekmeliyor ya da bağırarak durması için yalvarmıyordum."

"Anlıyorum, ama durması için tekmeliyor ya da çığlık atıyormuşum gibi değildi."

"Ama sen hayır dedin ve o devam etti. Herhangi bir şekilde güç kullandı mı?"

O gece olanları düşününce utanç duyuyorum ve yanaklarım kızarıyor, gözlerim yine doluyor. "Evet, ama onu durdurmadım." *Tecavüz değildi. Tecavüze uğramadım. Onu durdurmadım.*

Hâlâ duyduklarına razı değil. Gözleri o kadar sert ki bakamıyorum. "Zara," diyor ve sesinde kendini tuttuğunu duyuyorum. Sert tonunu korumaya çalışıyor. Ama başaramıyor. "Bana bak."

Gözyaşlarımı silerek dediğini yapıyorum ve tekrar gözlerine bakıyorum. Sertliği biraz azalmış, yerine daha önce gördüğüm şefkat gelmiş. "Babam tüm çocukluğum boyunca annemi dövdü. Ona zorla sahip olmayı da severdi. Annem hep hayır derdi. Babam onu hep görmezden gelirdi. Bir kadın hayır dediğinde ve erkek onu dinlemediğinde bunun tecavüz olmadığını asla kabul etmem. Hayır dedikten sonra evet ya da buna benzer bir şey söylemediysen, o tecavüzdür."

Beni sikerken, ellerimi sıkıca tutup, kaçmamın imkânsız olduğunu bildiğim bir güçle beni yere bastırırkenki adamın yüzü gözümün önüne geldi. Sürekli yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmuş, devam etmesine izin vermem için beni ikna etmişti. Başta hayır dedim, ama kendimi güçsüz hissettiğimde ona karşı koymadım. Yaptığı bazı şeylerin canımı yaktığını söylediğimde de durmadı. Fury'nin anlattığına göre, gerçekten düşünürsem, iyi bir adam benim tepkime rağmen devam etmezdi.

Her şeyi yeniden yaşarken hıçkırarak ağlıyorum. Tüm utanç. Tüm suçluluk. Tüm kendimi suçlama. Her şey geri geliyor ve bunları hissetmemek için kendimi engellemeye çalışmak yerine, her bir parçasının beni tüketmesine izin veriyorum. Ve ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Duygularımı engellemeye çalışmak çok yorucuydu.

Zihnimde ve bedenimde sürekli bir savaş. Sanki daha önce hava almayı engelleyen, ciğerlerimde dolup taşan bir boşluk var.

Fury'nin eli enseme dolanıyor ve tabureden kalkıp yanıma geliyor. Beni kendine çekip teselli ediyor ve ben uzun süre böyle onunla kalıyorum.

Başımı kaldırıp yüzümü silerken, yumuşak bir sesle "O adamla olanları kimseye anlatmadım, ama haklıydın, anlatmam gerekirdi" diyorum.

Elini ensemin arkasında tutuyor. "Neden kimseye anlatmadın?"

Ona bakıyorum, utancımдан utanıyorum. Bu lanet olası bir döngü. "Çok utandım. Tek gecelik bir ilişki yaşadığım için, istediğimde onu durdurmadığım için, hamile kaldığım için" — sesim titriyor — "kürtaj yaptırdığım için."

Gözleri yine çelik gibi parlıyor, ama çok kısa sürüyor ve sonra kayboluyor. "Birincisi, tek gecelik ilişki yaşamayı seçmekten utanılacak bir şey yok. Utanılacak tek seks, birini zorla seks yapmaya zorlamaktır, bu yüzden benim açımdan, utanması gereken tek kişi sana kendini zorla kabul ettiren o orospu çocuğudur." Sesi yumuşuyor. "Kürtaj konusunda ise, o hissi asla bilemeyeceğim, ama eminim ki en iyi seçimi yaptığını düşünmüşsündür. Hayat bize boktan bir durum sunarsa, boktan seçenekler arasından seçim yapmak zorundayız. Kendine merhamet etmenin bir yolunu bulmalısın, Zara."

Merhamet, Fury'nin konuşacağı bir konu olarak hiç aklıma gelmemişti. "Merhamet mi?"

Başını sallar. "Evet" — sesi duyguyla kalınlaşır — "babam öldükten sonra, annem oğullarını şiddet dolu bir evde büyötmüş olduğu için kendini suçladı. Kendini ve bizi oradan kurtarmak için daha fazla çabalamadığı için kendini suçladı. Bir gece, yaptığım kötü bir şey yüzünden kendimle kavga ederken, bana kendime merhamet etmemi söyledi. Bir serbest geçiş. Merhametin onu ayakta tutan tek şey olduğunu söyledi." Elini boynumdan

boynumu bırakıyor, elini saçlarımın üzerinden nazikçe geçirerek indiriyor. "Merhametin kalbimizin kırıklarını iyileştirdiğini söyledi."

Bunu söyledikten sonra içimi kaplayan duygular, konuştuğumuz şeyle hiçbir ilgisi yoktu, Fury'nin bana ruhunun bir parçasını verdiği gerçeğiyle ilgiliydi. Elimi onun kalbinin üzerine koyarak, yumuşak bir sesle, "Senin tamamen karanlık biri olmadığını biliyordum," dedim.

Gözleri benimkileri arıyor, ne aradığını bilmiyorum. "Psikologla bir sonraki randevun ne zaman?"

"Önümüzdeki Salı."

"O tarihi öne almalısın."

Haklı olduğunu biliyorum, bunu yapmam gerektiğini biliyorum, ama yine de endişe göğsümü sıkıştırıyor.

Fury ise bana kaçış yolu bırakmıyor. King'in zorba bir adam olduğunu düşünüyorsam, Fury ona taş çıkarmıyor. "Seni arabaya bindirip kendim götürmem gerekirse, yaparım Zara. Bunları bana söylemek başka, seninle yaşamana yardımcı olabilecek birine söylemek başka. Tezgâhın üzerindeki telefonumu alıyor. "Psikiyatristinin numarası burada mı?"

"Şu anda ciddi misin? Beni arayıp randevu alacak mısın?"

O, sert bir ifadeyle başını sallar. "Son derece ciddiyim."

Telefonu elinden alıp aradığı numarayı buluyorum. Ama "Hayatımdaki lanet olası otoriter erkekler" diye mırıldanarak kendim arıyorum.

Fury olduğu yerde kalırken, yarın psikologtan randevu alıyorum. Telefonu kapattığımda yanıma yaklaşıp, "Seni eve bırakmadan önce kahvaltı ister misin?" diye soruyor.

Yemek düşüncesi mideme vurur. "Tanrım, hayır. Yersem kusabilirim. Beni yeterince kusarken gördüğüne eminim."

"Evet, ben de gördüğüme eminim."

Yüzüne gülüyorum. Biraz hasta gibi görünüyor. "Kusmaya dayanamıyorsun, değil mi?"

"Siktir," diye mırıldanıyor, "Konuşmayı kes ve arabaya doğru yürü."

Zara

”

"Erkeklere karşı neden farklı hissetmediğimi anlamıyorum" diyorum psikoloğuma ertesi gün. "Normal hissediyorum. Hatta ilgimi çeken bir erkek bile var. Ondan korkmuyorum ya da

Her şey.

Bu seans boyunca ona acı verici bir dürüstlikle açıldım. Bazen nefes almıyormuşum gibi hissettim ve tekrar kaçmak istedim, ama kaçmadım. Orada kaldım ve o gece olan her şeyi anlattım.

Yaptığım şeyi tecavüz olarak adlandırmakta hala zorlanıyorum. Sanki olanlarla benim gerçekte inandıklarım arasında bir kopukluk var.

Psikolog öne eğilip bana şefkatle baktı. "Zara, travma yaşamışsın. Cinsel saldırı ve soygun arasında, üstesinden gelmen gereken çok şey var. Bununla başa çıkmanın doğru bir yolu yok; sadece senin yolun var. Tıpkı tecavüze uğrayan insanların olay sırasında tek bir tepki vermemesi gibi. Korku beyni ele geçirdiğinde, ön frontal korteksi etkiler ve sizi alışkanlıklarınıza ve reflekslerinize güvenmeye zorlar. Kaçış yolu bulunamazsa, aşırı hayatta kalma refleksleri devreye girer ve donma ve dissosiyasyon gibi tepkiler ortaya çıkar.

e
n

Donma ve dissosiyasyon gibi tepkiler ortaya çıkar. Bazı insanlar donarken, bazıları karşı koyar. Bazıları direnirken, bazıları ağlar. Bazıları bayılırken, bazıları dissosiyasyon yaşar. Anlaman gereken şey, tüm bu tepkilerin, saldırıya karşı duyulan korkuya beynin verdiği tepkiler olduğudur." Bir süre duraksar. "İyileşme yolun da kendine özgü bir rota izleyecektir. İyileşme süreciniz, başkalarınınkinden çok farklı olacaktır. Toplum genellikle, kurbanların belirli bir şekilde görünmesi ve belirli bir şekilde tepki vermesi gerektiğini söyler, ancak bu doğru değildir."

Konuşurken gözyaşları yüzümden akıyor. Her şey beni çok etkiliyor. Fury ile konuşana kadar o gece olanları belirli bir şekilde görüyordum. O gece bana saldırılmıştı. Şimdi ise tecavüze uğradığım gece gibi hissetmeye başlıyorum. Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Sana tüm bunları okuyabileceğin çeşitli çevrimiçi kaynakların linklerini vereceğim. Utanç ve kendini suçlamayı bırakabilmen için kendini eğitmen önemli. Ayrıca, düşüncelerini ve duygularını bir günlüğe yazmanı öneririm. Ve daha önce konuştuğumuz öz bakım uygulamalarını yap. İyileşmen zaman ve sabır gerektirecek. Normal hissetmek ve birine ilgi duymak konusunda ise, bu konuda normal diye bir şey olmadığını, sadece senin kendi yolculuğun olduğunu unutma. Bir ilişki kurmaya karar verirsen, yavaş ilerlemeni ve bazı şeylere verdiğin tepkilerin alışık olduğun gibi olmayabileceğini bilerek bu ilişkiye girmeni öneririm. Ve bu normal. İhtiyaçlarını iletme çok önemli."

Gözyaşlarımı silerim. Son zamanlarda tek yaptığım kanlı gözyaşlarını silmek gibi geliyor. "Teşekkür ederim."

Ayakta dururken bana sıcak bir gülümsemeyle bakar. "Kendine iyi davran, Zara. Her günü tek tek yaşa. Ayrıca, haftada birden fazla görüşmek istersen ya da ihtiyacın olursa, çekinme. Konuşmak terapötik bir etkiye sahiptir."

Başımı sallıyorum ama odasından çıkmadan başka bir şey söylemiyorum. Konuşsam, bebek gibi ağlayacağım.

Holly beni görünce ayağa kalkar. Yüzünde sempati dolu bir ifade belirir. "Buraya gel," der ve beni kucaklayarak kendine çeker.

Bu kadarı yeter; kendimi tutamayıp kollarında hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Tanrıya şükür bekleme odası boş, ama bu noktada tüm dünya ağladığımı görse bile umurunda olmazdı. Her şeyi içimden atmam lazım ve bunu kız kardeşimin kollarında yapmam lazım.

Konuşacak kadar kendime geldiğimde, ondan uzaklaşıyorum. "Çok kafam karışık, Hols."

Dün Fury beni eve getirdiğinde, onunla konuştuklarımızı ona anlattım. Anladığını gösteren bir şekilde başını salladı. "Biliyorum, bu yüzden bütün günü izin aldım ve istediğin her şeyi yapacağız. Konuşmak istersen konuşabiliriz. Uyumak istersen uyuyabilirsin. Bana pasta yapmak istersen yapabilirsin." Gülümsüyor. "Bu arada, ben pasta seçeneğine oy veriyorum."

Holly bu sabah benimle gelmek için sadece birkaç saat izin almıştı. Bütün günü ayırması benim için çok önemli çünkü randevudan sonra yalnız kalmak istemiyorum.

"Sanırım annemi görmeye gitmek istiyorum." "Ona söylemeye hazır mısın?"

"Evet. Eğer o da isterse, bütün gün onunla vakit geçirebiliriz. Belki güneşin altında, havuz başında bir gün geçiririz."

"Sonra eve gidip bana pasta yapacaksın, değil mi?" diye gülüyorum. "Evet, sana pasta yapacağım."

Annemin evine yarı yolda bir mesaj alıyorum.

Fury: Psikolog nasıldı?

Adını telefonuma kaydetmiş mi? Geçen gece beni aramaya çalıştığında numaramın onda olduğunu söylediğini biliyordum, ama adını da kaydettiğini bilmiyordum.

BEN: Zor.

Fury: Ona her şeyi anlattın mı?

Ben: Evet.

Fury: İyi.

Ben: Öğleden sonra geç saatlerde pasta yapacağım. Gelip bizimle birlikte yiyebilirsiniz.

O cevap vermediğinde hayal kırıklığına uğradım, ama aslında cevap vereceğini de beklemiyordum, bu yüzden üzerinde fazla durmadım. Bunun yerine telefonumu bir kenara koyup yapacağım işe konsantre oldum. Psikolog utanç ve kendini suçlama hakkında ne derse desin, o geceyi düşündüğümde hala bu duygularla boğuluyorum. Psikoloğun haklı olduğunu ve zamanla bu duyguları aşabileceğimi umuyorum. Ancak şimdilik, hala başa çıkmam gereken bir sorun. Ve tüm bunları annemle konuşma düşüncesi, bu duyguları daha da şiddetlendiriyor.

"Babam geldi," diyor Holly, annem ve King'in evinin garaj yoluna girerken.

"Bu, Robbie'nin orada kalma süresinin dolduğu anlamına geliyor herhalde," diyorum alaycı bir tonla. Babam sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda ortaya çıkar ve sanırım oğlunu geri vermek istiyor.

"Ya öyle ya da para istemeye geldi." Babam bir işte tutunamıyor ve yeni karısı lüks şeylerin peşinde, bu yüzden sürekli para arıyor. Annemden para istemeye cesaret etmesi beni deli ediyor. Annem asla evet demez ama bu onu durdurmaz.

"Açıkçası, King neden babama artık gelemeyeceğini söylemiyor, anlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Holly arabasını babamın yanına park ediyor. "İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz, Zar."

Biliyoruz. King, babamla ilişkimizi elimizden almaz, bu yüzden onun gelmesini asla engellemez, ama eminim ki bunu yapmayı çok isterdi.

Arabadan inmek için kapıyı açtığımda, annemle babamın hararetli bir şekilde konuştuklarını duyarım. Anlaşılan annem sonunda babama karşı sabrını yitirmiş.

"Bana bu saçmalıkları söyleme, Linc. Uzun zamandır iyi bir baba olmadın."

"Siktir, Lily, melodramatik davranıyorsun. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Tabitha ve bebeğin şu anda bana ihtiyacı var; her şeyi bırakıp bir anda eski karımın yanına koşamam."

Holly ve ben, annemle babamın tartıştığı annemin evinin ön merdivenlerinin altında duruyoruz. Annemin sesi alçalıyor. Bu, "şimdi gerçekten batırdın" dediği ses; onun içinde ortaya çıkmaması için her zaman elimden geleni yaptığım ses. "Senden bir şey isteyen eski karın değildi, kızındı. Ve senden dünyaları istemedi. Son altı ayda seni bir kez aradı ve inan bana, o aramayı cevaplamaman ya da geri aramaman, ilişkinize uzun süre düzeltmeyeceğiniz bir zarar verdi."

Annemin bakışları bana yöneldiğinde, babam dönüp bizi gördü. "Merhaba kızlar," dedi ikimize, ama gözleri benim üzerimdeydi. Bir an durduktan sonra anneme döndü. "Yapacak işlerim var, bu konuşmayı başka bir gün bitirmeliyiz."

Sözleri canımı yakıyor. Beni merdivenlerin altında karşılayıp artık beni kızı olarak görmediğini söyleseydi, daha iyi olurdu, çünkü kendimi öyle hissediyorum.

Merdivenlerden koşarak iner ve Holly ile beni yanağımızdan öper. Sonra kısa bir süre durur ve bana bakar. "Seni seviyorum, bebeğim. Umarım bunu biliyordursun."

O arabasına doğru yola çıkmadan önce cevap verme fırsatı bulamıyorum. Gitmeden önce anneme son bir şey daha söylüyor. "Bugün okuldan sonra Robbie'yi de getireceğiz."

Onun arabayla garajdan çıkmasını izlerken hayal kırıklığı ve reddedilmişlik hissi içimi kaplıyor.

"Kahretsin, Zara," diyor annem merdivenlerden inerken. "Keşke o sırada gelmeseydin."

"Neden? Duyduğuma sevindim, çünkü artık onun bizi umursamadığını kesin olarak biliyorum. Umarım onu yine savunmazsın." Eğer savunursa, kendimi kaybedeceğim.

Kafasını sallıyor. "Hayır. Onu savunmaktan bıktım." İç çekiyor ve yorgunluğunu her kelimesinde hissediyorum. "Bunu yapmaya devam edecek kadar yorgunum."

"Tamam," diyor Holly, "Onun hakkında bu kadar yeter. Çok sıcak, hemen havuza girmem lazım."

Annem şaşırmış görünüyor. "Bugün burada mı takılıyorsunuz?"

"Evet," diyor Holly. "Bugün kızlar günü."

Annemin bize attığı gülümseme, bu habere duyduğu saf sevinci ele veriyor. "Tanrım, bugün buna ihtiyacım var. King yokken çocuklar çok yaramazlık yaptı. Sadece dinlenip hiçbir şey yapmayacağım bir güne ihtiyacım var."

"Bugün büyükannem mi bakıyor onlara?"

"Evet, gece de onlar onda kalacak, yani önümde yemek pişirmeyecek, temizlik yapmayacak ve hiçbir şey düşünmeyecek uzun saatler var. King ararsa da cevap vermeyeceğim. Bugün mesajla idare etmek zorunda kalacak."

Kaşlarımı çattım. "King ne zamandan beri mesaj yerine aramayı tercih ediyor?"

Annem kolunu koluma dolayarak gözlerini genişletir. "Hiç bilmiyorsun. Bu hamilelik onu diktatöre çevirdi, neredeyse her gün iki kez arıyor. Saçmalık."

"Ah, bunu sana söylemek istemezdim anne," diyor Holly, "ama King her zaman bir diktatör olmuştur."

“Eh,” diyor annem merdivenleri çıkarken, “diktatörden sonraki seviye her neyse, o seviyeye ulaştı. Açıkçası, bu bebeğin doğup onun sakinleşmesini istiyorum.”

Babamı görmek ve onun tarafından tekrar incitilmek hoş bir duygu olmasa da, annem ve Holly ile birlikte olmak iyi geliyor. Bu günlerde pek arkadaşım kalmadı ama annem ve kardeşim var. Binlerce sığ arkadaş bile bana onların verdiği şeyi veremez.

"Anne," diyorum yumuşak bir sesle, "sana söylemem gereken bir şey var."

Sesimden mi duydu yoksa annelik sezgisi mi, bilmiyorum, ama gözleri sevgi ve şefkatle dolarak bana bakıyor ve beni oturma odasına götürüyor. Üçümüz otururken ona içimi döküyorum.

Ona söylemenin zor olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Ama aslında, dünyada ruhumu açıp sadece kabul görebileceğim tek bir kişi varsa, o da annemdir, bunu bilmeliydim. Çünkü ergenlik döneminde onunla ilişkilerimde zorluklar yaşamış olsam da, onun bana olan inancının mutlak olduğunu öğrendim.

Öfke

T Zara'ya psikiyatrist randevusu için mesaj attıktan üç gün sonra, hala onu düşünüyorum. Hiçbir kadın beni bu kadar etkilememiştir. Kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

onun kek davetini kabul etmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Onun kekten çok daha fazlasını istediğimi herkes bilir.

Bu işim için tehlikeli olmaya başladı ve bu boktan durumun sona ermesi lazım çünkü King dün Melbourne'dan döndüğünden beri Storm çok karışık. Oradaki baş ağrıları geçmedi, daha da şiddetlendi. Ama Stark da ensesinde, bu yüzden planlanandan erken eve döndü, onun işlerini halletmek için. Bu yüzden Zara'yı kafamdan atmak için deli gibi uğraşıyorum; yapacak işlerim var ve lanet olası dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yok.

Hedefime gözlerimi diktim. Yalnızca annesinin sevebileceği bir yüze sahip uzun boylu İtalyan adam. Dedektif Stark, King'e onu canlı olarak getirmemiz konusunda net talimatlar verdi. Bu da işimi çok daha zorlaştırıyor. Ateş ettiğimde, öldürmek için ateş ederim. Ama bu işi batırırsam King hayalarımı keser. Bu

önemli bir iş. Bu adamı teslim ettikten sonra Stark'ın bir süre onu rahat bırakacağına dair bir şeyler mırıldandı. Onların ilişkisini keseceği günü hala bekliyorum. Storm'un o orospuyla dört yıl çalışması bana çok uzun geliyor, ama King'in neden bir şey yaptığını kim bilir? Başkanım hiçbir zaman sebepsiz yere bir şey yapmaz, bu yüzden burada da bir sebep olduğuna inanıyorum.

Hedef hareket ediyor.

Siktir, bu şimdye kadar çalıştığım en kötü yer. Martin Place. Cumartesi gecesi, Sydney'in tam ortasında, her yer insan dolu. Adamı bulmak çok zordu ve bu haftalardır ilk kez görüldü. Axe beni aradı ve bugün sonra ne zaman ortaya çıkacağı belli olmadığı için bu fırsatı kaçırmamamı söyledi.

Adam kalabalığın arasında dolanırken onu takip ediyorum. Pislik hızlı hareket ediyor ama bu benim heyecanımı daha da artırıyor.

Hızımız arttıkça şehir bulanıklaşıyor.

Onunla benim aramda insanlar geçip gidiyor.

Acı çektirdiğimi hayal ederken içimi kaplayan enerji dalgası.

Her şey zihnimde birleşiyor ve beni hedefime doğru daha sert ve daha hızlı itiyor.

Bir pub'a girerken aceleyle iki kadını neredeyse yere deviriyor. Onu takip edip, hedefine ulaşmak için insanları itip kakarak merdivenlerden aşağı iniyorum.

Meğer o yer, sanki birisi bir haftada üretilbilecek miktardan daha fazla bok atmış gibi kokan lanet olası bir erkek tuvaletiymiş.

Kendini bir kabine kilitliyor.

Ben sabırsızca bekliyorum.

Saatim 9:02'yi gösteriyor. Bu pisliğe 9:04'e kadar süre veriyorum. O zamana kadar bitmezse, kapıyı tekmeleyip onu oradan çıkaracağım.

Telefonumu çıkarıp Hyde'a konumumu detaylı olarak yazan bir mesaj atıyorum. O ve Devil, minibüsle bana gelmek için bu bilgiyi bekliyorlar.

Tuvalet sifonu çekildi ve İtalyan çıktı. Doğruca yumruğuma.

"Siktir!" diye bağıyor, tuvaletin kapısına doğru sendeleyerek geri çekiliyor.

Sözlerle zaman kaybetmiyorum. Onun kendine gelmeden hızlıca tekrar yumruk atıyorum. Kafası kapıya sertçe çarpıyor. Ses kulaklarıma çok hoş geliyor. Adrenalin damarlarımdan akıyor. Hayatımın anlamı bu.

Birkaç yumruk daha atınca yere düşüyor ama nakavt olmuyor. Kolları ve bacakları çırpınışlarına bakılırsa, bu pislikte hala çok mücadele gücü var.

Beni geriye savuracak kadar sert bir tekme atmayı başardı. Bu ona yerden kalkıp bana saldırması için fırsat verdi.

Yüzünde öfke dolu bir ifadeyle üzerime atılırken, "Sen de kimsin lan?" diye bağıyor.

Cevabımı vermeden hemen sonra yumruğu çeneme isabet etti. "Senin en kötü kabusun."

Küçük bok çukurunda kavgaya tutuşuyoruz ve kırık camlar, parçalanmış tuvalet kapıları, duvarlarda açılan delikler ve kan gölü içinde ben kazanıyorum. Ama bu başından beri belliydi. Ben kavgada asla kaybetmem. King'in her zaman beni çağırmasının sebebi budur.

Onun baygın bedeninin üzerinde dururken, erkekler tuvaletinin kapısı açılır ve bir adam girer. Gözleri bana takılır takılmaz durur. "Lanet olsun," diye mırıldanır.

İtalyan'a bakarak, "Siktir, bu Stefano. Onunla ne halt ediyorsun?" der.

Bu, hiç ihtiyacım olmayan bir sapma. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyorum ve iyi bir yere varmayacağı kesin.

Silahımı çekip kafasına doğrultuyorum. "Sana söylemem gerekirse, arkanı dönüp buradan çekip gitmeyeceksin, değil mi?"

Silahımı görmezden gelir ve tahmin ettiğim gibi bana doğru bir adım atar. "Haklısın," diye homurdanır.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Kafasına bir kurşun sıktım.

O yere yığılırken, Hyde kapıdan içeri girer. Ölü adama bakarak, yüzünde çok iyi bildiğim sinirli bir ifade belirir. Bana bakarak sorar, "Bu gerekli miydi?"

Silahımı kaldırdım. "Evet, gerekliydi." Ayrıca King umursamayacaktır. Emirleri her zaman aynıdır: İçeri gir, istediğimizi al ve çık. Ne pahasına olursa olsun.

Ama Hyde, King değil. Sık sık anlaşmazlığa düşerler. Ben pek aldırış etmiyorum; benim için King patronumdur. "Bir kez olsun geldiğimde temizlemem gereken bir şey olmasa iyi olurdu."

Başkan yardımcısı bunun olasılığının çok düşük olduğunu biliyor. İnsanlar hep yoluma çıkıyor. Hyde benim gibi değil. O da çok iyi dövüşür, ama karışıklığı sevmez. Ben mi? Ben karışıklığı severim. Hayatı ilginç kılıyor. Ne kadar karışık olursa o kadar iyi.

"Tamam," dedi, "hadi yapalım ve buradan gidelim."

Hızlıca temizlik yapıp King'in bizi beklediği depoya gidiyoruz. Oraya vardığımızda Dedektif Stark'ın da onunla birlikte olduğunu görünce çok şaşıyorum. Onu buraya davet etmek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Burası, hiçbir polisin asla bilmemesi gereken işleri yaptığımız yer.

"Hala nefes alıyor mu?" King, minibüsten atlarken sorar. Gergin görünüyor, bu da bu adamın neyin peşinde olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Evet. Her şeyi tam istediğin gibi hallettim." Hyde minibüsten iner. "Vurduğun adam hariç."

King, Stark'ın sessizce izlediği sırada ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. Stark, duyduklarından hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Temiz mi?" Yani onu bize bağlayacak hiçbir şey bırakmadık mı?

Hyde başını sallar. "Evet."

Stark öne çıkar. "Storm'la hiçbir bağlantısı olmasın. Bu işin başımıza bela olması gerekmez." Kahretsin, buz gibi bir kadın.

Duygusuz. Onun gibi bir kadınla hiç tanışmadım. King'e dönerek, "Hadi bitirelim şunu," diyor.

Stefano'yu götürürken Hyde'a "Bu kadının nesi var? Neden burada?" diyorum.

"Tek bilmen gereken, Melbourne'da yaşadığımız bir sorunda bize yardım ettiği. Bu adam bunun karşılığıydı."

Saat 11'den biraz önce eve varıyorum ve on beş dakika boyunca sıcak düşün altında durup üzerimdeki kir ve kanı yıkıyorum. Vücudum yorgun ama zihnim uyanık. Damarlarımdaki adrenalin yüzünden bu gece pek uyuyamayacağım.

Kurulanıp bir kot pantolon giydikten sonra mutfığa gidip daha önce aldığım viski şişesini aldım. Alkol beni sakinleştirecekti. Televizyonu açtım ve kanepeye oturmuş dinlenmeye başlamıştım ki bir mesaj geldi. King'den olduğunu düşünerek hemen baktım.

ZARA: Evde misin?

Fury: Neden?

Zara: Holly dışarıda. Evde tek başıma deli gibi oluyorum.

ONU ARIYORUM.

"Selam," diyor o yumuşak, seksi sesiyle, ki bu ses beni deli ediyor. "İyi misin?"

Hat sessizleşiyor, ben de tekrar ediyorum. Bu sefer biraz daha sertçe, çünkü bilmek istemem, istemediğimden çok daha fazla. "Zara, iyi misin?"

"Kendimi aptal gibi hissediyorum, Fury. Ona dışarı çıkmasını söyledim çünkü korkularıyla yüzleşmek istiyorum ve bu süreci kendi evimde başlatmanın en iyi fikir olduğunu düşündüm. Mantıklı olarak, güvende olduğumu biliyorum, ama bu gece burada yavaş yavaş kendimi kaybediyorum.

Bu gece Holly eve gelene kadar sana gelip seninle takılabilir miyim? Yani, yatmayacaksan... Yatıyorsan rahatsız etmek istemem. Tanrım... Özür dilerim. Ben..."

"Zara, dur. Sen aptal değilsin." Sonra, tüm mantığımın aksine, kendimi şöyle derken buluyorum: "Orada kal. Ben sana geliyorum."

Yine sessizleşti ve sonra "Tamam. Teşekkür ederim" dedi.

Tanrım, ben ne yapıyorum böyle?

On dakika sonra Zara'nın evinin önüne geldim ve kapısına kadar olan kısa mesafeyi yürürken, beni bekleyen kıvrımlar ve cazibelerin saldırısına karşı kendimi hazırladım.

Çıplak ayakla, erkeklerin gördüğü en dar siyah kot pantolon ve önü V şeklinde açık, ince, şeffaf beyaz bir tişört giymiş olarak kapıyı açtığında, ona mesajına cevap vermemiş olmayı diledim. V şekli gözlerimi göğüslerine çekti ve orada o kadar uzun süre kaldılar ki, gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, o da beni aynı ateşle bakıyordu.

Tanrım, daha evine bile girmedim ama şimdiden ellerimin üzerinde olduğunu hayal ediyorum.

"Saçını kestirmişsin," diyorum, içeri girmek için geri çekildiğinde.

Kapıyı kapatıyor. "Evet. Değişiklik istedim."

Saçları artık omuzlarının hemen üzerinde ve seksi dalgalar halinde sarkıyor. Bir dahaki sefere değişiklik yapmak istediğinde kafasını kazıtmasını önermek dilimde ama kel bir Zara bile beni tahrik ederdi herhalde. *Mahvoldum lan.*

Oturma odasına doğru ilerliyorum ve neredeyse varmışım ki, o gömleğimi tutup beni yavaşlatıyor. "Geldiğin için teşekkürler. Geceni böldüğüm için özür dilerim." Gözlerinde tereddüt var, benden ne bekleyeceğini tam olarak bilmiyor gibi.

"Hiçbir şeyi bölmedin. Zaten bu gece heyecanlıyım, saatlerce uyuyamayacağım."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Kulüp işleriyle mi uğraşıyordun? Akşam yemeği yedin mi?"

"Daha önce bir şeyler yedim."

"Ne?"

Neden yediğim şeyi konuşuyoruz bilmiyorum ama ona cevap veriyorum. "Kebab aldım."

Kolumu tutup beni mutfağa götürdü. Bir tabureyi işaret ederek, "Kebabdan daha iyi bir şey yapayım sana," dedi.

"Gerek yok..."

Bana otoriter bir bakış attı. "Otur. Tartışmayacağız, yapacağım."

Oturmam beni çok şaşırtıyor. Ama oturuyorum ve o buzdolabını karıştırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Bana bakarak soruyor, "Sevmediğin bir şey var mı?" "Hayır."

"Alerjin var mı?" "Hayır."

"Yani, benim pişirdiğim her şeyi yiyeceksin?"

"Evet."

Gülümser. "Bu işleri kolaylaştırır."

Sonra buzdolabını karıştırmaya devam eder ve sonunda bana yemek pişirmek için gerekli malzemeleri bulur.

"Tamam," der, tezgahı bir sürü sebzeyle doldurarak. "Umarım benim spesiyaillerimden birine hazırsındır."

Malzemelere bakıyorum. "Nedir?"

Bir kesme tahtası ve bıçak alır. "Bekleyip göreceksin." Kırmızı biberi şeritler halinde keserken, "Yemek yapar mısınız?" diye sorar. "Hayır, dondurulmuş bir şeyi fırına atıp ısıtmayı yemek yapmak saymazsan." yemek pişirme saymazsan."

"Ama yemek yapabilirsin, değil mi?"

"Evet, ama tek başına yemek pişirmek zaman kaybı gibi geliyor."

Biberleri bitirip bana bakarak durur. "Hep yalnız mı yaşadın?"

Belki de lafların arasında bir anlam arıyorum, ama bana bakışından, aslında "hiç bir kadınla yaşadın mı?" diye sorduğunu düşünüyorum.

Başımı sallıyorum. "Evet. Annem öldükten sonra altı ay kardeşimle yaşadığım süreyi saymazsak."

Kar bezelyelere geçerek, "O da Sydney'de mi yaşıyor?" diye sorar.

Ailem hakkında asla konuşmam. Çoğunlukla kimse sormadığı için, ama aynı zamanda en sevmediğim konu olduğu için de. Aile, Zara için olduğu kadar benim için de önemli değil. En azından kan bağı olan aile değil. Öte yandan, Storm ailem benim için her şey demek.

İçinde milyonlarca soru olduğunu bildiğimden, bu soruya bir cevap verip bir sonrakine geçmesini umuyorum. "Hapiste. Adelaide'de. Dört yıldır görmedim."

"Oh, tamam. Violet ve annesiyle görüşüyor mu?"

"Onunla hiçbir ilgisi yok. Calvin boktan bir insan ve bu babalık görevine de yansıyor."

Kesme işlemi yavaşlar ve tüm dikkatini bana verir. Yumuşak bir sesle şöyle der: "Ama sen bunu biraz telafi etmişsin gibi görünüyor. Yani, kimse gerçek babanın yerini tam olarak dolduramaz, ama inan bana, iyi bir adam o rolün içine girdiğinde, bu büyük bir fark yaratır. Ve baban boktan bir babaysa, onun yerine geçen iyi bir adam hayatı güzel hale getirebilir. Umarım yeğeninin hayatında bir fark yarattığını biliyorsundur."

Bana böyle bir şey söyleyecek kadar beni önemseyen bir kadın tanımamıştım. Zara'nın söylediği her kelimenin içten geldiğini biliyorum, çünkü onunla haftalarca vakit geçirdikten sonra, her zaman dürüst olduğunu anladım.

“Umarım Violet’in hayatında bir fark yaratmışımdır. O, benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyordu. Bu hayatta bildiğim tek bir şey varsa, o da bir çocuğum olursa, onu her iki ebeveyni de tanıyacak ve sevecektir. Bundan emin olacağım.”

"Onun için ne yaptığını bilmiyorum Fury, ama şunu söyleyeceğim: King'le olan deneyimlerime göre, hayatımda her gün yanımda olması bile benim için çok önemliydi, benim için yaptığı onca şey bir yana. Hepimiz sadece bizi gören ve ihtiyacımız olduğunda yanımızda olan birini isteriz, değil mi? Onun orada olduğunu bilmek, kendimi güvende ve sevildiğimi hissettiriyor. Violet senin orada olduğunu bilerek büyüyecek ve bazı günler bu her şey demek.”

O haklı. Bu, benim büyürken hiç sahip olmadığım bir şey. Tek bildiğim şey, çoğu gün dayak yiyeceğiydi. Ama bu, gece yarısı onunla konuşmak istediğim son şey, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Bunun içinde et var mı?"

Havada ciddiyet yerini, bana küstah bir gülümsemeyle saldırmasına bırakıyor. "Et seven bir adamsın, ha?"

Tezgahın üzerinde duran sebzelere bakıyorum. "Bunları tercih ederim."

"Senin vücudun varken sağlıklı besleniyorsundur diye düşünmüştüm. böyle bir vücudun varsa sağlıklı besleniyorsundur diye düşün

"Bu kasları yeşil şeylerle yapmıyorum."

Gözleri ateşle parladı ve tekrar doğramaya başladı. Tekniği biraz sertleşti, sanki yaptığı işe tam olarak konsantre olmamış gibi, parmağını kesecek diye endişelenecek kadar.

Elini tutarak onu durdurdum. "Bana bırak." "Neredeyse bitti."

Tabureden kalkıp tezgahın etrafında dolaştım. Bıçağı elinden alıp daha ısrarcı bir şekilde, "Böyle devam edersen parmağını keseceksin." dedim.

Bana bakarken aynı anda vücudunu bana doğru çevirip yaklaşıyor. Sanırım ne yaptığının farkında bile değil.

zaten yakındık; şimdi ise King'in çıldırmasına neden olacak kadar yakındık.

Elini göğsüme bastırarak, "Dikkatli ol. Kırmızın daha fazla görünüyor" diyor.

Anlamadığı şey, bunu benden çıkarıyor olması. Daha önce hiç yaşamadığım duyguları ve arzuları yüzeye çıkarıyor. Ve bu, beni tanımadığım şekilde davranmaya itiyor.

Ama lanet olsun, hepsini seviyorum.

Her duygu, her hareket, her kelime.

O benim damarlarımdan akıyor ve ben onun orada kalmasına izin veriyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, yapmamam imkansız.

Çenemi ona doğru çekip homurdandım, "Ben aç bir adamım prenses, o yüzden kışını ocak başına koy ve yemek yapmaya başla."

O da bana o lanet olası küstahlığını göstermeyi ihmal etmiyor. "Sen o sebzeleri kesip bitirirsen yaparım."

Sebzeleri bitiriyorum ve o bana yemek yapıyor. Sebzeli tavada kızartma, önüme koyduğunda pek hoşuma gitmemişti ama tadı çok güzel.

"Beğendin, değil mi?" diye soruyor, ben bitirirken.

"Bütün sebzeler bu kadar lezzetli olsaydı, bu vücudu yapmak için onları kullanırdım."

O öne eğiliyor. "Bence o vücut hakkında biraz daha az konuşup, sen de bulaşıkları yıkamaya biraz daha fazla odaklanmalısın, böylece o vücudu hareket halinde görebilirim."

Siktir.

Kaşlarım çatıldı. "Şunu doğru anladım mı; sen çağırdığında buraya geliyorum, bana yemek yapıyorsun, ben de sebzeleri kesmene yardım ediyorum, sonra da yemekten sonra bulaşıkları yıkıyorum? Burada işler böyle mi yürüyor?"

O da benim kaşlarımı kaldırarak cevap verdi. "Şunu bir anlayayım; sen ev yapımı bir yemeğe daha minnettar olması gereken yetişkin bir mızımızsın. Ve onu pişiren kadına biraz minnettarlık göstermelisin.

"Lanet bulaşıkları yıkarken, o da kontrol edebilsin diye kıcını lavaboya götür."

Sadece ağzından çıkanları dinlemek bile beni sertleştiriyor; o ağız benim üzerimde olsaydı ne kadar sert olurdu, sadece hayal edebiliyorum.

Bu treni yavaşlatmam lazım.

Kahretsin, bu lanet treni raydan çıkarmam lazım.

Tabureden kalkarak seksi şakayı kesip, "Bulaşıkları yıkadıktan sonra izleyecek bir şey bulmalısın," diyorum.

Zara söylediklerimi anlar ve yavaşça başını sallar. "Evet, muhtemelen öyle yapmalıyım."

Mutfaktan çıkmasını izlerken, ilk kez değil, babasının benim başkanım olmamasını diliyorum.

Beni iki saat boyunca *Friends* bölümlerini izlemeye zorluyor.

Tanrım, yardım et.

Holly, Zara'nın bu gece kız arkadaşında kalmasının uygun olup olmadığını sormak için saat 1:00 civarında ona mesaj atar. Zara mesajı okuyup bana ilettiğinde yüzündeki paniği kaçırmam.

"Kanepede yatarım," diyorum.

"Emin misin? Rahatsızdır." Ağzından çıkan sözler yüzündeki ifadeyle uyuşmuyor. Kalmam için yalvarmak istiyor.

"Kanepe olur. Ona dışarıda kalmasını söyle."

"Teşekkür ederim." Bana yönelttiği aşırı minnettarlık göğsüme çarptı. Hayatımda birinin bana bu şekilde baktığını hatırladığım tek diğer an, Violet'in annesinin, bir haftalık market alışverişini ve yeni bebeğine yardım edeceğime dair söz vererek kapısına geldiğim gün bana teşekkür ettiği andı.

"Evet," diyorum sertçe.

Bir de bakıyorum, televizyonu izlerken başını omzuma yaslamış, elini karnıma koymuş, bana sokulmuş.

Tanrım.

Bu gece tehlikeli bir yola sapıyor.

Ancak, bana yaslanıp on dakika içinde uykuya daldı.

Tanrıya şükür.

Onu bir süre uyumaya bıraktım, onu tamamen uyandırmadan taşıyabileceğim kadar derin bir uykuya daldığını düşünene kadar. Onu yatak odasına taşıyarak yorganın altına yatırdım. Kot pantolonunu çıkarmayı düşündüm. Onsuz çok daha rahat olurdu, ama bir erkeğin onu soyarken uyanmasını istemedim. Yaşadıklarından sonra bunu ona yapamazdım. Bu yüzden onu giyinik bırakıp lambasını kapatıyorum ve geceyi geçirmek için oturma odasına geri dönüyorum.

GERÇEKTEN UYUYA KALDIM. Kolayca yapamadığım bir şey. Zara'nın kabus gördüğü sesiyle uyandım. Yavaşça kendime geldim, ama çığlık attığında tamamen uyandım ve odaya koştum.

Odaya girdiğimde yatakta debeleniyor, lambayı yakıp yatağın kenarına oturuyorum ve onu kollarımın arasına alıp sakinleştirmeye çalışıyorum. Elleri gömleğimi sıkıca tutuyor ve ben saçlarını okşayıp onu sakinleştirmeye çalışırken bana yapışıyor.

Onu tamamen sakinleştirmek on dakika sürer. Nefesini kontrol altına aldıktan sonra beni bırakır ve başucuna yaslanır, dizlerini göğsüne çeker, kollarını dizlerine dolayarak gözleri işkence dolu bir acı ile dolmuştur. "Bu ne zaman geçecek?"

Sesindeki ıstırap, ona bunu yapan orospu çocuğuna duyduğum öfkeyi uyandırıyor. Ama öfkem, onun en son ihtiyacı olan şey, bu yüzden öfkemi bastırıyorum.

O da sorusunun cevabını aramıyor. Sadece burada olduğumu bilmek istiyor.

Korkusunun geçmesini beklemek için yanında oturacak birine ihtiyacı var.

Uzun bir süre sessizlik hakim olur, ta ki sonunda bana bakıp "Beni yatağa sen mi yatırdın? Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum" diyene kadar.

Başımı sallıyorum. "Kanepede uyuyakalmışsın." "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyorum. "Şimdi iyi misin?"

Panik yine yüzüne yansıyor. "Burada benimle uyur musun?"

Tanrım.

Yere bakıyorum. "Evet, tamam." "Yerde değil, Fury."

Kahretsin.

"Bu iyi bir fikir değil, prenses."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Ve ihtiyacım olmasa senden istemezdim." "Burada boğuluyormuşum gibi hissediyorum," diye eklediğinde, içtenlikle söylediği bu sözler beni ikna etti. Kadınların beni manipüle etmeye çalışmasına alışkınım, ama Zara bunu yapmıyor. Bu, tam da yapmak istediğim şey olmasına rağmen görmezden gelemeyeceğim bir yardım çağrısı.

Botlarımı çıkarır ve yatağın etrafından dolanırım. Yanına uzanır, ellerimi başımın altındaki yastığa koyar ve tavana bakarım. *Ne halt ediyorum ben?*

Lambayı kapatıp bana dönerek bacağını kıvrırken bacağıma değiyor.

Sonra tekrar uykuya dalıyor ve ben onu nasıl hayatta tutacağım diye düşünerek kalakaldım.

Zara

S Kot pantolonla uyumak dünyadaki en rahatsız şey.
Dünyadaki en *rahat* şey, Fury'nin beni kucaklayarak uyandırması, o kocaman kollarıyla beni sıkıca sarması.

Bana güven veriyor.

"Uyanık mısın?" diye soruyorum.

"Evet." Sabah sesindeki boğuk tonu bambaşka bir şey. Hayatımda daha çok buna ihtiyacım var.

Birkaç saniye geçtikten sonra kollarını benden ayırıp yuvarlanıyor. Onu hemen özlüyorum.

Ona doğru dönerim. "Dün gece için teşekkür ederim." Gece yarısından hemen önce ona mesaj attığımda berbat bir haldeydim. Ondan önceki üç saat boyunca kendime iyi olduğumu, geceyi tek başıma atlatabileceğimi söylemiştim. O aradığında endişemi gizlemeye çalıştım; ona yardım istemek için ona ulaştığım için kendimi çok aptal hissettim.

Dikkatini tavandan bana çevirir. "Çok kabus görür müsün?"

"Biraz."

"Ne sıklıkla?"

"Haftada birkaç kez."

"Ve evde yalnızken korkuyorsun. Bu normal mi?"

Yenilmiş ve başarısız hissederek başımı sallıyorum. "Evet." Ona cevap verirken sesim titriyor. Bunları ortadan kaldırmaya çalıştım, ama başaramadım, aksine daha da kötüleştiler. Ya da belki de kötüleşmediler, ama her seferinde zihnimde birikip, tırmanamayacağım bir dağ gibi hissettiriyorlar. Bu karmaşanın üstünden atlayıp diğer tarafa geçemeyeceğimi hissediyorum.

O da oturur, bacaklarını yataktan sallıyor ve ayağa kalkar. Çenesini kaldırarak, "Kahvaltı yapalım, sonra sana gerekirse kendini savunmak için yapabileceğin bazı şeyler göstereceğim," der.

Ben yataktan kalkmadan odadan çıkıp koridora geçiyor. "Ah, önce duş almam lazım," diye sesleniyorum.

"Çabuk ol, prenses. Bugün yapacak işlerim var," diye bağıyor.

Bana prenses diye seslenmesini sevdiğim için kendimi çok garip hissediyorum, çünkü ilk başta bunu kötü bir şekilde söylemişti. Ama artık kötü bir şekilde söylemediğini düşünüyorum. Yine de, onun beni sevdiği şekilde sevmediğimi kendime hatırlatmam gerekiyor.

Duşa girip olabildiğince çabuk çıkıyorum. Hızlı duş almayı beceremediğim için Fury, ben ona katılmadan önce domuz pastırması ve yumurta pişirmeye vakit buluyor.

Yumurtaları tabaklarımıza aktarırken bana bakıyor. "Hızlı düşün bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Denedim." Karşısındaki tabureye kayarak oturuyorum ve "Nankörlük etmek istemem ama ben pastırma yemem. Hepsini sen ye." diyorum.

Yaptığı şeyi bırakır. "Kim domuz pastırması yemez ki?" "Ben."

"Siktir, sen vegan mısın?"

"Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Kafasını sallar. "Kötü bir şey değil, ama ben veganların vaazlarını dinlemeye tahammülüm yok. Senin için birçok şey yaparım Zara, ama o saçmalıkları dinlemek onlardan biri değil."

Veganlık konusunu atlıyorum — çünkü ben vegan değilim — ve benim için bir sürü şey yaptığını söylediği kısma odaklanıyorum. Sözleri içimi ısıtıyor. Benim için her şeyi yapacak aile üyelerim var, ama Fury gibi benim için bu kadar zahmete girip yardım edecek bir arkadaşım hiç olmadı.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle. "Başlangıcımız zor oldu, biliyorum, ve muhtemelen on sekiz yaşındaki bir arkadaş aramıyordun, ama bil ki, bir tane buldun."

O buna cevap vermekte gecikti. Hatta, sanki uzun bir süre hareketsiz kalıp bana bakakaldı. Öyle ki, bunu söylediğim için biraz utanmaya başladım. Tanrım, muhtemelen beni aptal bir genç kız sanıyordur...

"Öyle değildim ve değilim," diyor sert bir sesle.

Arkadaş istemediğini söylüyor, ama gözleri aynı şeyi söylemiyor. "İnsanlar arkadaş olarak görmedikleri insanlar için 'bir sürü şey' yapmazlar. Sen istesen de istemesen de biz arkadaşız. Sadece söylüyorum." Gözlerimi yemek tabaklarına indiriyorum. "Şimdi kahvaltımı ver de yiyelim, böylece bu kendini savunma işini halledip sen de bugün yapman gereken işlere gidebilirsin. Bu arada, ben vegan değilim, ama senin o çok sevdiğin vegan propagandasıyla seni taciz etmeye bayılacağım."

"Lanet olsun," diye mırıldanarak tüm pastırmayı tabağına tıktırdı. Sonra tabağını bana doğru iterek, "İstersen kahve de var," dedi.

"Gördün mü, biz gerçekten arkadaşız; bana da kahve yaptın."

Kaşlarını kaldırıp bana sinirli bir bakış attı. "İster misin, yoksa bütün gün oturup saçma sapan konuşmak mı istiyorsun?"

Gülüyorum. "Evet derdim ama kahve içmem."

Erkeklerin yaptığı göz devirme hareketini yapar ve mırıldanır, "Tabii ki içmezsin."

Kahve fincanını ona doğru itiyorum. "İç şunu, tatlım. Yapacak işlerimiz var."

Yüzündeki ifade paha biçilemez ve arkadaşlığımızda bunun daha çok olacağına karar veriyorum. Fury çok yoğun ve ciddi; onu biraz sarsacak ve hayatına biraz eğlence katacak benim gibi bir arkadaşına ihtiyacı var.

KAHVALTIDAN SONRA mutfağı birlikte temizliyoruz. Fury mutfakta işini iyi biliyor, bu beni etkiliyor. Ama evi de tertemizdi, bu yüzden onun oldukça evcimen olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum, lavaboyu boşaltırken birden onun yaşını bilmediğimi fark ediyorum.

"Yirmi beş."

"Doğum günün ne zaman?" Bana "gerçekten bunu mu yapıyoruz?" bakışını attığında, "Cidden, doğum günleri yılın en güzel günleridir. Senin doğum gününü bilmem lazım ki, o günü senin için özel hale getirebileyim." diyorum.

Gözleri sertleşir. Tanıdığım o ciddi, yoğun Fury'ye geri döner. "Doğum günleri benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Kutlamam."

Ailesi hakkında bana anlattıklarını hatırlayınca kalbim acıyor. O bana anlattığında, kendime o kadar odaklanmışım ki bunu gerçekten sindiremedim, ama o zamandan beri düşündüm. Özellikle onun ve ailesi hakkında öğrendiğim diğer her şeyi düşününce.

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle, onu zorlayarak konuşmak istemiyorum. Sonra, havayı hafifletmek için

"Bu arada, benim doğum günüm 25 Aralık ve doğum günümle Noel'i birleştirip tek bir hediye almayı hiç sevmem" diyorum. Ona anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Sadece bil diye söylüyorum, böylece ona göre davranabilirsin."

O başını sallayarak gülümser. "Uyarı için teşekkürler prenses. Şimdi kışını dışarı çıkar da şu kendini savunma hareketlerini çalışalım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Dışarısı çok sıcak."

"Dışarıya çıkmadın ki bunu bilebilesin."

"Dostum, burası sıcak; dışarısı dayanılmaz olacak, biliyorum."

O inler. "Bunu içeride yapamayız, yer lazım. İşimiz bittikten sonra tekrar dış alabilirsin. Ayrıca" —gözleri vücuduma kayar

—“kadınlarda gördüğüm en kısa şortu giyiyorsun; terleyip ölecek değilsin.”

Şortuma bakıyorum. "Bu kısa değil." "Tabii ki kısa."

Bu şortlar eskiden giydiklerimden çok daha fazla bacaklarımı örtüyor. Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Gözlerine tekrar bakarak, "Sen kesinlikle körsün," diyorum ve arka bahçeye doğru yol alıyorum.

Haklıydım: dışarısı çok sıcak, ama şikayet etmiyorum. Bana göstermek istediği şeyi bekliyorum. Sıcaklık hakkında mızızlanıyor olabilirim, ama bana yardım etmek için zaman ayırdığı için minnettarım.

"Yapman gereken ilk şey," diyor, bana yaklaşıp, "biri sana yaklaşırsa yüksek sesle bağlamak. Ona kolay bir hedef olmadığını göster ve geri çekilmesini söyle, etrafta kimse varsa duyacakları kadar yüksek sesle."

Başımı sallayıp "Tamam" diyorum, kalbimin hızla atmaya başladığını görmezden gelmeye çalışarak.

"Hedef alman gereken yerler," diyor, her birini söylerken işaret ediyor. "Gözler, burun, boğaz, kasık." Bir an durup nazikçe soruyor, "İyi misin?"

Tanrım, hayır, iyi değilim, ama bu bilgilerin işime yarayacağını bildiğim için devam etmesini çok istiyorum. "Bu bende bazı şeyleri hatırlatıyor," diyorum, biraz titreyerek. "Göğsüm sıkışmış gibi hissediyorum. Ama durmanı istemiyorum."

Söylediklerimi düşünerek bir an durur. Sonra başını sallayarak, "Bir fikrim var," der.

"Ne?"

"Bu lanet şeyi yumrukla. Kendini savunma kısmına sonra geçeriz."

"Ne?"

"Boks," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ben ona kaşlarımı çatarak bakmaya devam edince, "Boks beni çocukken kurtardı. Öfkemden kurtulmamı sağladı ve hayatım boyunca hissettiğim zayıflık hissinden sonra kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Sana da yardımcı olabilir, olmayabilir, ama denemeden bilemezsin."

"Nerede yapacağız?" Milyonlarca gözün üzerimde olacağı bir spor salonunda yapma fikri pek hoşuma gitmiyor.

Tereddüdümü anlamış olmalı ki, gözleri yumuşadı ve "Benim evimde yaparız" dedi.

Fury

Zara boksda doğuştan yetenekli. Çevik ve hızlı hareket ediyor. Refleksleri iyi ve bunları kullanma konusunda kendine güveni var. Söylediğim her şeyi dinliyor ve

Ancak onun en büyük avantajı, bundan veya sert vuruşlardan korkmaması. O savaşmak istiyor. Bu, ona kendini savunmayı öğretmeme yardımcı olacağına dair bana güven veriyor, çünkü savaşmak istemeyen birine bu becerileri öğretirsen, o becerileri savaşmaktan kaçmak ve kaçmak için kullanır, ama doğal bir savaşçıya bu becerileri öğretirsen, o becerileri savaşmak için kullanır.

Ve onun ihtiyacı da bu: onu engelleyen korkudan kurtulmak için savaşmak. Psikoloğuyla zihinsel gücünü geliştiriyor; ben de fiziksel gücünü geliştirmesine yardım edeceğim.

"Aman Tanrım, bu çok iyi!" diyor bir saatlik çalışmanın ardından. Yüzü kızarmış, gözleri parlıyor ve garajımın zeminine yığılırken nefesi kesilmiş durumda. Gözlerimi alamadığım şey

zaten güzel olan yüzünü daha da güzelleştiren gülümsemesi. Onu tanıdığım dan beri bu kadar gülümsediğini görmemiştim.

Çenemi kaldırıyorum. "Kalk, henüz bitirmedik." Onun buna ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için onu sertçe itiyorum, ama aynı zamanda bunu kaldırabileceğini de düşünüyorum.

Derin nefesler alarak, "Yapabileceğimi sanmıyorum," diyor.

Eğilip onu kaldırıyorum. "Yapabilirsin. Yapamayacağını söylediğin anda yapamazsın." Yumruk eldivenlerimi kaldırıyorum. "Yine ayak çalışması yapacağız. Sonra kısa bir mola vereceğiz."

Gözleri büyüdü. "Dostum, yorgunum. Kısa bir moladan daha fazlasına ihtiyacım var."

"On dakika ara vereceğiz. Sonra on dakika ip atlayacağız. Sonra bitirdin."

Benimle tartışmasını bekliyorum ama tartışmıyor. Bir an bana öfkeyle bakıyor ama çalışmayı yapıyor ve bitiriyor. *Sonra* gerçekten çok yorgun düşüyor, ki bu benim amacımdı. Anksiyete ve korku nedeniyle vücudu adrenalinle dolmuş; egzersiz bu adrenalin atmasına yardımcı olacak.

"King'in sana verecek işi kalırsa, iyi bir PT olursun," diyor onu yukarı çıkardıktan ve soğuk su içirdikten sonra. "Ama cidden, biraz sertmişsin. Bir an bayılacağım sandım."

"Ama yapmadın ve şimdi ne yapabileceğini biliyorsun." "Bir kum torbası ve eldiven almam gerekecek."

"Bana sormadan bir şey alma. Doğru malzemeye ihtiyacın var. Ve devam etmek istediğine karar verene kadar benimkini istediğin zaman kullanabilirsin."

Bana gülümsedi ve ikimizi işaret ederek, "Gördün mü, arkadaşlar. Sen benim eşyalarımı kullanmama izin veriyorsun, ben de gece yarısı sana gelip seninle vakit geçiriyorum. Biz kesinlikle arkadaşız."

Tanrım, onunla arkadaşlıktan çok daha fazlasını istiyorum ve bu çok tehlikeli bir şey. Zara, uzak durmamın

gittikçe uzak durmamın zorlaştığını fark ettiğim acımasız bir siren. Ancak, en azından onu sürekli bahsettiği arkadaşlık bölgesinde tutmam gerekiyor.

"Tamam, işim var, seni eve bırakayım." Bardağını boşaltıyor.

"Sadece tuvaletini kullanabilir miyim?"

Ben başımı sallayınca, beni bırakıp koridora doğru yürüdü. Gömleğimi değiştirmeye karar verdim ve yatak odama girdim.

Değiştikten sonra odamdan çıkıp evin ön tarafına doğru yürüdüm. Ön kapıya yaklaşırken, Zara'nın düşürdüğü bir şeyi almak için eğilmiş, kıçı havada duran halini gördüm.

"Siktir." Sansürlemeden ağızımdan kaçıyor. Ben kıç adamıyım ve bu, Tanrı'ya hiç görmemek istediğim bir manzara. Artık beynime kazındı.

O dikleşir ve bana döner. Hareket etmiyoruz.

O an, kafamın içinde bir savaşın yaşandığı dayanılmaz bir uzunluğa dönüşüyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpmekten başka bir şey istemiyorum. Bana doğru bir adım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha atınca başımı sallayıp "Hayır" diye homurdanıyorum.

O dinlemiyor.

Karşımda durana kadar gelmeye devam ediyor. Tam karşımda. Lanet olsun, çok yakınımda.

Gözleri benimkileri arıyor ve diyor ki, "Bana bunun sadece bir gecelik ilişki olacağını söylediğinde, ciddi miydin?"

"Sana bunu söylediğimde," diyorum, sesimde hissettiğim tüm gerginlikle, "King ile sorun yaşamamak için işleri yolunda tutmaya çalışıyordum."

Tanrım, neden ona yalan söylemedim ki? "Yani ciddi değildin?"

Kafam yalan söylemem için çılglık atıyor. Onun vücudunun her santimini tanımak istemediğimi ve saatlerce onu tatmak istemediğimi söylemem için. Ama bunu yapamam. Artık istediğimi inkar edemem.

"Bu, hızlı bir sevişmeden çok daha fazlası, prenses."

Nefesi hızlanıyor ve dudakları aralanıyor. Aramızdaki son adımı atarak elini göğsüme koyuyor. Dokunuşu yakıyor, arzum daha da artıyor. "Seni öpmek istiyorum."

Elini göğsümden çekip sıkıca tutuyorum. "Hayır."

Siktir. Hayır.

Elini almak için benimle mücadele eder ve "Bunu bir yere varamayacağını biliyorsan, neden sürekli ortaya çıkıyorsun? Neden mesajlarıma cevap veriyorsun? Neden bana yardım etmeye devam ediyorsun?" der. Sonunda elini benimkinden çekip göğsüme vurur, sinirlenir. "Yaptığın her şey seni daha çok sevmeme neden oluyor!"

Bu durum kafamı karıştırıyor ve onun öfkesinden sıyrılıyorum. "Seni daha çok sevmeni sağlamaya çalışmıyorum; iyi olduğundan emin olmak istiyorum, çünkü lanet olsun, geçen geceki halin çok kötüydü ve senin için endişelendim."

"Saçmalık."

Çenemi sıkıyorum. "Tekrar denemek ister misin?" Sesim alçak ve sert çıkıyor. Ona kızgın olduğum için değil, bu durumdan çok sinirli olduğum için.

Savaşa hazırlanır gibi omuzlarını düzeltir. "Saçmalık dedim. Endişelenmiş olabilirsin, bunu takdir ediyorum, ama yaptığın her şeyin tek nedeninin bu olduğunu söylemen saçmalık."

Öfkem içimi kaplıyor. "İstediğin kadar saçmalayabilirsin. Gerçek şu ki, bu konuyu sonsuza kadar tartışabiliriz, ama sonuç asla şu andakinden daha iyi olmayacak." Çenemi kapıya doğru çeviriyorum. "Burada işimiz bitti."

Gözleri birkaç saniye daha benimkilerde dolaştıktan sonra arkasını dönüp evden çıktı. Ondan sonra bana tek kelime bile etmedi. Kızgın. Kahretsin, ikimiz de kızgın. Doğru kararı verdiğimi bilsem de, hiç öyle hissetmiyorum.

Zara

Fury'yi görmeyeli iki hafta oldu. Bana "burada işimiz bitti" dediği günden beri. O zaman bana, o günkü tartışmanın bittiğini kastettiğini sanmıştım. Şimdi düşününce, *bizim* ilişkimizin bittiğini kastettiğini anlıyorum.

Tamamen. Yani, sonsuza kadar uzak kalacak.

Son iki haftayı onu aklımdan çıkarmaya çalışarak geçirdim.

Psikoloğumla iki randevum daha oldu. Her geçen gün daha kolaylaşıyor ve onun öğrettiği teknikleri kullanarak korku ve paranoyayla başa çıkma yeteneğimin geliştiğini hissediyorum. Bunun uzun bir yolculuk olabileceğini açıkça söyledi, ben de buna hazırlıklıyım.

Tekrar her gün koşmaya başladım. Haftada birkaç kez yoga yapıyorum. Bu gerçekten işe yarıyor. Ayrıca, yeni en iyi arkadaşım olan pastacılık sayesinde yediğim tüm kalorileri yakmama da yardımcı oluyor. O kadar çok pasta yapıyorum ki, anneme ve büyükanneme vermeye başladım. Bundan mutlu olan tek kişi muhtemelen King'dir; annem ve büyükannem de benim kadar şekerli şeyleri sevmezler.

İş arıyorum da. Şu ana kadar pek şansım yok ama pes etmiyorum. Kitapçıda işlerin yakın zamanda düzeleceğe benzemiyor ve acilen paraya ihtiyacım var. Özellikle de yeni tamircimle artık dostane ilişkilerim kalmadığı için.

Son iki haftadır yapmaya başladığım en sevdiğim şey ise, görme yetisini kaybetmiş bir emekli köyünde yaşayan bir bayana kitap okumak. Köyden birisi patronuma bu işi yapmak isteyen biri olup olmadığını sormak için aradı ve ben de Rosie'yi üç kez ziyaret ederek ona kitap okudum. O da benim kadar romantik romanları seviyor ve çok eğlenceli birisi. Neredeyse yetmiş yaşında ama elli gibi davranıyor. Gözlerinin onu terk etmesi çok üzücü, bu yüzden hayatına kitapları geri kazandırmaya yardımcı olmak beni mutlu ediyor. Tüm berbat arkadaşlarımla ilişkiyi kesmeye karar verdiğim ve Fury de benim arkadaşım olmak istemiyor gibi görüldüğü için, Rosie ile vakit geçirmek çok güzel.

Cumartesi öğleden sonra geç saatler ve Holly arayıp eve giderken Sarge'dan bir bisiklet parçası almamı istediğinde, Rosie ile üç saat boyunca kitap okuduk. Sarge kulüpte olduğu için yolumu uzatıp parçayı almaya uğradım.

Arabamı ön kapının yanına park ettim ve bugün burada ne kadar çok bisiklet olduğunu fark ettim. İçeride gürültü olacağı tahminim, ön kapıdan içeri girdiğim anda doğrulandı. Bardan gelen kahkahalar ve gürültü, uzun zamandır burada duymadığım kadar yüksekti.

"Selam Zara," diye selamlıyor beni adamlardan biri, biraz sarhoş ve çok mutlu. Kree'nin çalıştığı bara doğru kalabalığın arasından geçerken hepsi aynı şekilde selamlıyor beni. Kree biraz stresli görünüyor.

Bara ulaştığımda, ona doğru eğilip "Yardım gerekmiş gibi görünüyorsun. Yardım edeyim mi?" diyorum.

Yüzü rahatlatarak başını salladı. "Evet kızım, hemen buraya gel. Doğum günü kutlaması var ve ben zamanında haber veremediğim için yardım çağıramadım."

Ona gülümsüyorum. Kree'yi annem kadar iyi tanımıyorum — onlar çok yakındır — ama onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Esprili, alaycı ve eğlenceli biridir ve özellikle kimsenin saçmalıklarına tahammül etmemesini seviyorum.

"Sen o tarafı al," diyor, ben bara doğru ilerleyip ona katılmak için.

Hızlı hareket ediyorum çünkü servis bekleyen çok adam var ve ilk dalgayı yirmi dakikadan kısa bir sürede hallediyoruz. Başka bir dalga geleceğini biliyorum çünkü bara daha fazla adam giriyor, ayrıca daha önce servis yaptıklarımız da yakında başka içki isteyecekler.

Bir dakika nefeslenirken, birçok kez konuştuğum kulüp üyesi Knuckles, barın üzerinden eğilip "Bundan sonra barda mı çalışacaksın, güzelim?" diyor.

Cevap veremedim, diğer üyelerden biri olan Texas, "Siktir git kardeşim, ölmek mi istiyorsun? King her an burada olabilir, kızına tatlı sözler söylediğini görürse, cehennemi boylarsın" diyor.

"Siktir git," dedi Knuckles. "Siz pisliklerin yapmak istediği şeyi yapıyorum sadece."

"Evet, ama biz pisliklerin hepsi akıllı orospu çocukları." Texas omuz silker. "Hayat senin, dostum, ama lanet olsun, senin yerinde olsam farklı bir hayat seçerdim."

"Beyler," derim, konuşmaları yamulmadan araya girerek. "Kim bir içki ister? Ve hayır, Knuckles, bundan sonra barda çalışmayacağım. Bugün sadece Kree'ye yardım ediyorum." O beni rahatsız etmiyor. Zararsız ve sadece eğleniyor. Ayrıca, bu adamlarla kendimi hep güvende hissetmişimdir çünkü Storm ailesine bulaşmamak kuralına uyarlar.

Knuckles bana sırtarak gülümser. "Belki Kree sana daha sık yardım etmene izin verir. Uzun bir günün sonunda senin gelmen hoş olur."

Bu konuşmayı bitirmek üzereyim, çünkü onu cesaretlendirmek istemiyorum
—Fury'nin Knuckles ile

Teksas. Mutlu değil. Aslında, bana bakıp "Bardan ık" derken yüzünde hiç bu kadar karanlık ve pis bir ifade görmemiştim. Sonra dikkatini Knuckles'a çevirip "Sen de defol git buradan. Bir daha ona öyle konuştuğunu duyarsam, cehennem seni bulur" dedi.

Vay canına.

Burada neler oluyor?

Sanki ateş püskürüyor ve nedenini hiç anlamıyorum.

Knuckles tartışmaya çalışıyor ama Texas onu çekip, Fury'ye karşı gelmenin değmeyeceğini söylüyor. Ama ben dinlemiyorum bile, çünkü gözlerim önümde duran ve Knuckles'ı öldürmek istercesine bakan adama sabitlenmiş durumda.

"Ne oluyor, Fury?" diye soruyorum.

Öfkeli bakışlarını bana çeviriyor. "Hemen o barın arkasından ıkmanı istiyorum." Bu bir emir; uymayı düşünmediğim bir emir.

"Hayır. Kree'ye yardım ediyorum."

"Siktir, Zara." Bu sözler adeta ağzından fırlıyor. Bir dakika sonra, barın arkasına geçip kolumu tutuyor ve beni odadan dışarı sürüklüyor.

"Fury! Lanet olsun. Bırak beni!" Onu itmeye çalışıyorum ama çabalarım boşuna. Beni durdurmak için çok kararlı.

Ne olduğunu anlamadan, beni koridordan çekip üye odalarından birine soktu. Olanlara o kadar şaşkınım ki etrafıma bakmaya bile zaman bulamıyorum; sadece Fury'ye odaklanmış durumdayım.

Arkamızdaki kapıyı çarparak kapatıyor. "Bir dahaki sefere sana bir şey söylediğimde, onu yapacaksın! Anlaşıldı mı?"

"Aman Tanrım, hayır! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

"Bütün kulüp üyeleri az önce olduğu gibi gözleri üzerindeyken, sana bir şey yapmanı söyleyebilirim. King'in seni o barın arkasında istemesi imkansız."

"Bu kadar abartma. Sadece Knuckles ve Texas vardı."

Yaklaşıyor, beni duvara doğru itiyor. "Sana garanti ederim, sana bakan sadece o ikisi değildi."

Ona bakarken nefesim hızlanıyor ve zorlanıyorum. "Bu yüzden kızgınsın, değil mi? Onların bana bakmasından hoşlanmadın."

Burun delikleri genişliyor. "Hoşuma gitmeyen şey, senin o tür bir durumda olmandı."

Elimi göğsüne vuruyorum. "Sen tam bir yalancısın! Beni istemiyorsun, ama başkalarının da bana sahip olmasını istemiyorsun. Mesele bu!"

"Seni ne kadar istediğimi bilmiyorsun Zara. Ellerimin vücudunda nasıl hissedeceğini, dudaklarımın dudaklarında nasıl hissedeceğini, seni nasıl inleteceğimi düşünerek çok fazla zaman harcıyorum. Ama sana sahip olamıyorum. Yapabileceğim tek şey senin güvende olmanı sağlamak, o yüzden lütfen, sana bir şey söylediğimde beni dinle."

Artık yapamıyorum. Ondan uzak duramam. Bana bu kadar dürüst davrandığı halde yapamam.

Dudaklarının tadını almak istiyorum.

Kahretsin, çok daha fazlasını istiyorum, ama şu anda dudakları tek düşünebildiğim şey.

Elimi boynuna dolayarak yüzünü kendime çekiyorum ve onu öpüyorum.

Dudaklarımız sanki birbirleri için yaratılmış gibi birbirine uyuyor.

Fury, dilim onun diline değdiğinde inliyor ve beni itmek yerine belimden tutup kendine çekiyor. İki elimi saçlarına doluyorum ve sanki son öpücüğüm gibi onu öpüyorum.

Tanrım, onu öpmeyi hiç bırakmak

istemiyorum. Tadı çok güzel.

Çok iyi geliyor.

Öpücük çılgınca hızlanıyor, o bana sürtünüyor, elleri vücudumun her yerinde. Bacağımı bacağına doluyorum, o da uyluklarımdan tutuyor, parmakları derime batıyor.

Kalbim korkuyla çarpmaya başlarken, zihnimde bir şey kopar. Onun parmakları.

Hayır, hayır, hayır.

Ellerini itiyorum, düşüncelerim karışıyor, bedenim kalbimin istediğini reddediyor.

"Hayır!"

Nefes alamıyorum.

"Siktir, Zara." *Fury*. "Siktir!"

Nefes almaya çalışıyorum.

Derin nefes al.

Güçlü kollar beni sarar, güvenli bir yere çeker.

"Çok üzgünüm," diyor, saçlarımı okşayarak. Tekrar tekrar.

Ona sarılıyorum, düşüncelerim ve kalbim yavaşça sakinleşiyor.

İyiyim.

O benim yanımda.

Beni uzun süre tutuyor ve sonunda panik yatıştığında, gözlerim yaşlarla dolu olarak ona bakıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Mavi gözleri bana şefkatle bakıyor. "Hayır, hayır. Bunun için özür dileme." Elini enseme kaydırıyor ve daha sert bir sesle diyor: "Bunun için *asla* özür dileme."

"Ne oldu bilmiyorum. Beni öpmeni istedim, ama sonra..." Tüm duygularımı bastırıp sözlerimi dökebilmek için zorla yutkunuyorum.

— "parmakların... anıları canlandırdı. "

O başını sallar. "Bilmeliydim." Yavaşça küfür eder. "Sana dokunmamalıydım."

"Ama mesele de bu... Ben istedim." Olanlara şaşkınlık içinde gömleğini sıkıca tutuyorum. *İstedğim bu değil.* "Bu asla geçmeyecek, değil mi?"

Elini başımın arkasına koyup beni kendine çekiyor. "Sadece zaman alacak."

Beni tutuyor ve bunları söylüyor, ama beynim tek düşündüğü şey, benim hasarlı bir mal olduğum ve bir erkeğin beni öpmesine bile dayanamadığım. Seks yapmaya çalışırsam ne yaparım, Tanrı bilir.

Fury, benim bu durumu toparlamamı beklemeyecek. Dışarıda milyonlarca kız varken, hangi erkek bunu yapar ki?

Onun kollarından kurtuluyorum.

"Gitmem gerek." Kaşlarını çatıyor.

"Nereye?"

Kapının yarısına kadar gelmişim. "Sarge'dan bir şey almam lazım, Holly'ye götüreceğim." *Yalan, yalan, hepsi yalan. Senden ve hissettiğim tüm bu hayal kırıklığı ve kafa karışıklığından uzaklaşmam lazım.*

"Zara," diyor, ben odadan çıkarken, ama durmuyorum.

Koridorda koşuyorum. Kafam çok karışık olduğu için King'i çok geç fark ediyorum ve ona çarpıyorum.

Durur ve kaşlarını çatarak bana bakar. "İyi misin?"

Kahretsin.

Az önce kulüp evinin yatak odalarından gelmişim, onun bana girmesine izin vermeyeceğini bildiğim bir yer.

Hızla başımı sallıyorum. "Gitmem gerek."

Onun cevabını beklemeden, onu itip geçip arabama koşuyorum.

Kulüp binasının garaj yolundan çıkarken son gördüğüm şey, Fury'nin beni izlerken durduğu. Peşimden gelmiyor, bu da haklı olduğumu kanıtlıyor: artık benim zararlı olduğumu bildiği için beni istemiyor.

Fury

F
Lalet olsun.

Zara'nın kulüp binasının kapısından çıkmasını izlerken, ona yaptığım şey için kendimi zihinsel olarak hırpalıyorum. Onun tecavüzünü kabullenemediği, hatta travmasını atlatamadığı bir zamanda ona elimi sürmektense,

onu tecavüzün travmasını atlatmaya çalışırken, tecavüzünü bile kabul etmemişken ona elimi sürmemem gerektiğini bilmeliydim.

Onun peşinden gitmek tek istediğim şey, ama onun buna ihtiyacı olduğuna emin değilim. Ona düşüncelerini ve duygularını toparlaması için biraz zaman ve alan vereceğim, sonra onun yanına gideceğim.

Arabasını artık göremediğimde içeri giriyorum. Bara girerken bir mesaj geliyor.

KING: Ofisime gel. Hemen.

Koridorda Hyde'a rastladım. Beni durdurdu ve "King sana bir şey yüzünden çok kızgın. Ne olduğunu bilmiyorum ama dostça bir uyarı: dikkatli ol. Onu uzun zamandır bu kadar sinirli görmemiştim" dedi.

"Teşekkürler, kardeşim."

King'in benden istediği hiçbir şeyi mahvetmedim, bu yüzden ne olduğunu anlamıyorum. Bir yanlış anlaşılma olmalı. Ya da Hyde bir şeyleri karıştırdı. Ancak King'in ofisine girdiğimde, çok kötü bir ruh hali içinde.

Sandalyesini geri itip ayağa kalkar. "Kapıyı kapat," diye bağırır, vücut dili öfkesini haykırmaktadır.

Kapıyı kapatıyorum. "Siktir, King, ne oluyor..."

Kendimi savunamadan üzerime saldırır. Odanın diğer ucuna koşar ve bana çarpar. Gömleğimi yakalar, beni duvara yapıştırır ve bağırır, "Kızımı sikiyor musun?"

Siktir.

Dişlerimi sıkıyorum. "Hayır."

Gözleri hiç bu kadar sert olmamıştı. Beni öne doğru çekip tekrar geri itti.

"Bana yalan söyleme, Fury. Az önce yatak odasının koridorundan çıktığını gördüm. Sonra da aynı yerden senin çıktığını gördüm. Sana bunu bir kez daha soracağım: Zara'yla yatıyor musun?"

Kendi öfkem yüzeye çıkar ve içimi ateş kaplar. Gergin bir şekilde, "Yalan söylemek benim işim değil, King. Onunla yatmadım."

Karşılıklı dururken, kesilebilecek kadar yoğun bir gerginlik üzerimize çöküyor. King benim başkanım ve ona çok saygı duyuyorum. Yıllar önce beni çukurdan çıkardı ve yavaş yavaş öldüren bir hayattan kurtardı. Ama burada durup ondan daha fazla bok yemeyeceğimi sanıyorsa, yanılıyor.

Sonunda, "Eğer ikinizin arasında olan şeyin daha da ileri gittiğini öğrenirsem, keşke hiç olmamış olsaydı diye pişman olursun. Zara

hayatını düzene sokuyor. Dikkatinin dağılmasına gerek yok."

Yumruklarımı sıkıyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

"Hayır, bitmedi lan," diye bağırarak beni bırakıp bir adım geri çekildi. "Bu gece bir işin var. Stark, İtalyan'ın ortadan kaybolmasını istiyor. Onun için gereksiz bir yük haline gelmiş. Adresi mesaj atarım."

"Başka bir şey yok mu?" Öfkemi bastıramıyorum; sorum acı bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

Siniri daha da artarken burun delikleri genişledi. "Beni sınıama, kardeşim."

Bu işi onun için yapacağım, ama önce sert bir içkiye ihtiyacım var. Sinirlerimi yatıştırmaya yetmez, ama iyi bir başlangıç olur.

İtalyan'ı düşündüğümünden daha çabuk buluyorum. King'in bana verdiği adreste ve yalnız. Hayatımı kolaylaştıran iki faktör.

"Dalga mı geçiyorsun?" diyor, onu banyoda bulduğumda. Duşta mastürbasyon yapıyor ve kendini savunmak için hareket ederken hızla penisini bırakıyor.

Burada başarı şansı yok, ama kavga beni her zaman ateşler, bu yüzden yavaşlayıp ilk yumruğunu bekliyorum. Yumruk bana doğru gelirken yana doğru dönüp bacağımı kaldırıyorum ve ayağımla onun yan tarafına sertçe vurarak onu duvara yapıştırıyorum. Kafasının fayanslara çarpması beni hedefime doğru itiyor. Homurdanıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor, ama o fırsat bulamadan üzerine atlıyorum. Ona saldırıyorum, iki elimle boynundan yakalıyorum. Bizi döndürüp, onu lavaboya çarpıyorum. Sonra kafasının arkasını aynaya vuruyorum, camlar her yere saçılıyor. O homurdanarak kollarını ve bacaklarını kullanarak benimle dövüşürken, yüzüne sert bir yumruk atıyorum.

"Gerçekten çok kötü bir gün geçirdim," diye bağıyorum, yüzümdeki teri silerek, kanı cildime bulaştırıyorum. "Bunu çabuk halledebiliriz ya da bu işi uzatabiliriz. Seçim senin. Ama eğer öyle düşünüyorsan, zamanımızı boşa harcamayı gerçekten çok istemiyorum."

Acıdan yüzünü buruşturarak nefes nefese kalır. Onun tüm enerjisini tükettim; artık hiç direnmiyor.

Konuşmayınca, "Burada bir déjà vu hissediyor musun? Sen, ben ve bir banyo. Kırık camlar. Sen cehennem gibi bir dünyada." Bıçağımı kınından çekip ona yaklaşıyorum. Bıçağı boynuna dayayıp, "Bu seferki fark, ben işimi bitirdiğimde nefes almayacaksın," diyorum. Kan akıtıp ekliyorum, "Hadi, orospu çocuğu, savaş benimle. Bir şey yap. Herhangi bir şey."

Hayata dönerek bağıırır, kendini lavabodan itip kollarıyla bana sarılır. Beni yere devirir, elimden bıçağı alır ve yüzüme yumruk atar.

Evet, lanet olsun.

Acının içimi delip geçmesine izin verirken, birkaç yumruk daha atmasına izin veriyorum.

Bunu
istiyorum.

Hoş geldin.

Parlak bir ışık patlaması.

Günlerimin monotonluğunu kesen sivri bir bıçak.

Acı her seferinde beni hayata döndürüyor. Onu vermek ve almak. Hiçbir şey beni aynı şekilde etkilemiyor. Babam yarattığı şeyden gurur duyardı. Kendisinin suretinde bir oğul. Acı çekmekten zevk alan lanet olası bir canavar.

"Görünüşe göre işimiz bittiğinde nefes almayacak olan sensin," diyor İtalyan, bana tekrar yumruk atarken.

Darbeyle başım banyosunun kirli zemine yana doğru savrulur. Kan ve tükürük yanımdaki duvara sıçrar.

Onun vurduğu darbelerden kanlar içinde kaldım.

Bunun nasıl biteceğini bildiğini sanıyor.

Beni hafife alıyor. Hepsi

öyle.

Bu, kavgadan zevk almanın en sevdiğim yolu.

Ve Storm'a katılmadan önce Sydney'in en değerli yeraltı dövüşçülerinden biri olmamın nedeni de bu.

Çünkü sonunda hepsi benim bu lanet senfoninin bestecisi olduğumu anlarlar.

İçimdeki gücü toplayarak kükredim. Bu gücü ve vücudumda dolaşan adrenalinle, onu kendimden iterek ayağa kalktım. Vücudumda vahşi bir enerji dalgası yükseldi ve beni transa benzer bir duruma soktu. Bu durumda, çoğu insanın hayatında hiç görmediği türden bir şiddete erişebiliyorum.

Tahmin edilemeyen hareketler yapıyorum. Hızlıyım. Çeviyim. Ve onun en beklemediği yerden saldırıyorum. Beni ileriye iten zihnim değil, küçük yaşlardan beri geliştirdiğim ince ayarlı savaşçı içgüdülerim. Çocukken babamla dövüşmemiş olabilirim, ama artık kimse benimle savaşıp kazanamıyor.

İtalyan, dövülmüş, kanlar içinde ve ölü olarak ayaklarımın dibinde yatarken, telefonumu çıkarıyorum.

"Bitti mi?" King, aramama cevap verince sorar.

Daha önceki saçmalıklarına hala kızgın olduğum için dişlerimi sıkıyorum.

"Evet."

"İyi. Onun evinde bulmanı istediğim bir şeyin fotoğrafını göndereceğim. Onu almadan oradan ayrılma."

Tek kelime etmeden telefonu kapatır. Birkaç saniye sonra bir mesaj gelir. Oyuncak bir telefonun fotoğrafı. Çok garip. Her yeri arar, on dakika sonra sonunda bulurum. Cebime tıktırıp mutfığa giderim ve yüzümdeki ve vücudumdaki kanı ve kiri

Dedektif Stark, her zamanki gibi, onun için biriyle uğraştığımda suç mahallini temizleyecektir.

Evden çıkıp ılık gece havasına çıkınca derin bir nefes alıyorum. Bu işin içimdeki gerginliği biraz azaltacağını düşünmüştüm ama olmadı. Çok kızgınım. King'in saçmalıkları duygularımı karıştırdı, hayal kırıklığı, kin ve öfkeyle dolu karmaşık bir hale getirdi.

Lanet olsun, Zara'yı istiyorum. Onu

öpmek istiyorum.

Ona dokunmak

istiyorum. Onu sikmek

istiyorum.

Ama hepsinden çok, başka bir şey istiyorum. Daha derin bir şey. Hayatımda hiç sahip olmadığım ve hiç arzulamadığım bir şey. Ve bu kafamı allak bullak ediyor.

Öfke

Saat 10'u biraz geçince, temizlenip kendimi toparladıktan sonra Zara'nın evine vardım.

Kapıyı açar, yüzümü görünce gözleri büyür, ama bunu fark etmez. King'le birlikteyken bu tür şeylere alışık olmalı. Bunun yerine, kollarını vücuduna sarar. "Geç oldu." *Kahretsin, onun ısıltısı nereye gitti?* Bana hiçbir şey hissetmeyen boş gözlerle bakıyor.

"Geç saatler bizim için her zaman işe yaradı, prenses," diyorum ve beni içeri davet etmesini beklemeden içeri giriyorum.

Kapı kapanır ve o da beni takip ederek oturma odasına girer. Benim seçtiğim kanepenin karşısına oturunca, ben de yanına oturmak için hareket ederim. Kendimi ona yaklaştırmaya zorlamam, her ne kadar bunu yapmak istesem de, onun biraz rahat etmesi için kendimi diğer uca yerleştiririm. Öpüştükten sonra kafasının nerede olduğunu bilmiyorum, ama görünüşe göre iyi bir yerde değil.

"Neden buradasın?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bugün olanları konuşmak için."

"Konuşacak bir şey yok, Fury."

Beni reddediyor. Tam da onu istediğimi kendime itiraf ettiğim anda. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim. "Konuşacak çok şey var, Zara. İlk olarak, ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Keşke bu konuşmayı yapmasaydık diyorum, çünkü bunun bir anlamı yok."

Onun ses tonunu sevmedim ve duyduğum hiçbir şeyi sevmedim. "Neden?" diye sordum.

Gözleri inanamayan bir şekilde büyüdü. "Gerçekten söylemem mi gerekiyor?" Cevap vermediğimde, bana bir sürü saçmalık söyledi. Bunları çözmek ve daha iyi bir şekilde bir araya getirmek için zaman harcamamız gerekecek. "Bana dokunduğunda çok korktum ve bir erkeğin bana dokunmasına bir daha tahammül edebilecek miyim bilmiyorum. Ben hasarlı bir malım ve eminim ki benim kendimi düzeltmemi beklemekten daha iyi şeyler yapabilirsin. Yani, soruna cevap vermek gerekirse, neden buraya gelip benimle konuşmak için zaman harcadığını bile anlayamıyorum. Dışarıda sana dokunmak isteyen birini bulmalısın."

Kendimi durduramadan kanepeden ona doğru kayıyorum. Ona dokunmuyorum, ama lanet olsun, dokunmak istiyorum. "Sen hasarlı mal değilsin, bunu bilmiyorsun. Başka birini bulmaya gelince, artık başka kadınları fark etmiyorum bile, Zara. Gördüğüm tek kadın sensin ve sana dokunmamın senin için sorun olmamasını beklemek için ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Bana hiç istemediğim bir şeyi istetdin. Güzel, nazik ve şefkatlisin ve sana olanları atlatman için zamana ihtiyacın var diye senden uzaklaşmayacağım."

Artık geri dönüş yok.

Zara, King'e verdiği sözünü tutma kararlılığını çaldı.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, ama benim geleceğimin onu içermesini istediğimi bilmesini istiyorum.

Gözleri yaşlarla doluyor ama ağlamıyor. Sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Kendini tutmak için çaresizce mücadele ediyor. "Bunu benim için yapmanı istemiyorum. Bu sana haksızlık," diyor, sesi kırık bir şekilde.

"Bunu senin için yapmıyorum," diyorum, sesimde ona bunu anlamasını istediğim yoğun arzuyu hissederek. "Bunu kendim için yapıyorum."

Onun kişisel alanına girmeyecek, ona dokunmayacak şekilde gerçekten çok uğraştım, ama gözyaşları dökülmeye başlayınca bir saniye daha dayanamadım. Ona uzandım, elimi başının arkasına koydum ve onu kendime çektim.

Kollarını tereddüt etmeden bana doladı ve birkaç dakika boyunca bırakmadı. Bıraktığında, "Tanrım, bu çok karışık. Bunu nasıl halledeceğiz bilmiyorum. Artık her şey bana farklı geliyor," dedi.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Benimle güvende hissediyor musun?" Şimdiye kadar dokunuşlarımdan hiç çekinmemesi, güvende hissettiği anlamına gelir umarım.

O da tereddüt etmeden başını salladı. "Evet."

"Bu iyi bir başlangıç, ve tek yapabileceğimiz şey, psikologunla çalışırken buradan devam etmek ve işleri yavaşça ilerletmek." King ise bambaşka bir hikaye olacak, ama bunu ona henüz söylemiyorum.

Bana tüm güvenini vermiş gibi bakarak, yumuşak bir sesle "Tamam" diyor.

Onu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, dudaklarından "hayır" kelimesi çıkmasaydı, bu beni paramparça ederdi.

Onu öpmek ve henüz kaldıramayacağı şekilde dokunmak için çaresizce can atarken, kanepeden kalkıyorum. Bu yolculukta ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye kararlıyım, ama lanet olsun, bunun için tüm irademi kullanmam gerekecek.

Kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor. "Az önce ne oldu?"

"Sen oldun." Kaşları çatıldığında, açıklıyorum. "Seni ne kadar istediğimin farkında değilsin sanırım. O"—kanepeyi işaret ediyorum—"seni tetikleyebilecek bir şey yapmamak için aramıza mesafe koymamdı."

Kaşlarını çatması, kalbimi sızlatan küçük bir gülümsemeye dönüşür. "Teşekkür ederim." Sonra gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşünce, küstah tarafı ortaya çıkar. "Ben de sen benim arkadaşım olmakla zorlanıyorsun sanıyordum, meğer arkadaşların yapmayacağı şeyleri yapmak istiyormuşsun."

Kafamı sallayarak gülümserim. "Ne saçmalıyorsun sen."

"Peki," diyor yavaşça, sanki bana zor bir soru soracakmış gibi, "Holly dışarıda ve ne zaman eve geleceğini bilmiyorum. Benimle televizyon izlemek ister misin? Belki kalırsın?"

Bunu ne kadar istediğimi bilmiyor. "Evet, ama yine *Friends*'i izlemeyeceğim. Birlikte olacaksak, yeni bir dizi bulman gerekecek. Ya da daha iyisi, uzaktan kumandayı bana ver de izleyeceğimiz şeyi ben seçeyim."

"Ah hayır, ben öyle düşünmüyorum."

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Nasıl olacağını düşünüyorsun?"

"Birlikte yeni bir dizi bulabiliriz, ama erkeğim uzaktan kumandayı istiyorsa, bunun için çabalaması gerekecek."

Onun erkeği.

Siktir, kulağa hoş geliyor.

Çenemi mutfağa doğru salladım. "Bunun için çalışmamı istiyorsan, biraz kek lazım."

"Ya yoksa ne yapacağız?"

"Sandalyeye oturup sen yaparken kışını izlemeye itirazım yok."

Gözleri parladı. "Bunca zaman biz sadece arkadaş olduğumuzu sanırken, sen benim kışımı kesiyordun, değil mi?"

"Ben erkeğim. O bir on numara. Başka nereye bakacaktım ki?"

"Siktir," diye mırıldanır. "Bu zor olacak, değil mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadan başımı salladım. "Evet." *Ama buna değecek.*

Bana yaklaşıp elimi tuttu, aramızdaki elektrik alev alev yanıyordu. Beni mutfığa götürürken, "Sana pasta keseceğim. Kıcıımı doya doya görmek istersen, bakabilirsin. Sonra izleyecek yeni bir dizi bulacağız. Sonra da sana sarılıp uyuyacağım." dedi.

Hayatım boyunca ilişkilerden kaçındım, ama şu anda, tam da olmam gereken yerdeyim. Onunla vakit geçirmekten daha çok yapmak istediğim bir şey düşünemiyorum.

Zara

W Pazar sabahı Fury ile uyandığımda, geçen sefer kaldığı gibi yine bana sarılmış. Yine onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Ereksiyonu bana baskı yapsa bile, güvende olduğumu biliyorum.

Beni öptüğünde korkmuş olmam çok sinir bozucu. Salı günü psikoloğumla bunu konuşmak için sabırsızlanıyorum çünkü Fury'nin beni öpüp dokunabilmesini istiyorum. *Tek istediğim tekrar normal olmak.*

Hareket ettiğimde kolları beni sıkıca sararak yerinde tutuyor ve "Kıçını sallama prenses. Kendimi zor tutuyorum" diye homurdanıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. *Onun gibi iyi bir adamı bulduğum için ne kadar şanslıyım?* "Sana bakabilmek için dönmek istiyorum."

Kollarını çekip dönmeme izin veriyor.

Sırt üstü yatar ve ben ona sokulduğumda, kolunu bana dolayarak beni kendine yaklaştırır.

Gözlerine bakıyorum. "İyi uyudun mu?"

"Evet, birkaç saat uyudum."

"Yatağım rahatsız mı?" Birkaç saat çok az.

Kollarını bana sıkıca sarar ve başını sallar. "Hayır. Hiç iyi uyuyamıyorum. Seninleyken, yalnızken olduğumdan daha fazla uyuyabiliyorum."

İyi uyuyamaması çok kötü, ama benimle birlikteyken daha iyi uyuduğu için mutluyum. Neden iyi uyuyamadığını merak ederken, aklım ona dair bildiklerime gidiyor. Bana anne babasıyla yakın olmadığını söylemişti. Babasının ne kadar şiddet dolu olduğunu, kardeşinin pislik olduğunu ve hiç bir kadınla yaşamadığını da anlatmıştı. Ailesinin ona sevginin ne olduğunu öğretmemiş gibi görüldüğu halde, birine nasıl bakacağını bu kadar iyi bildiğini merak ediyorum.

"Bunu nasıl bu kadar iyi öğrendin?" diye soruyorum. Kaşları çatılıyor. "Neyi?"

Kolumu göğsünün üzerinden kaydardım. "Senin bana baktığın gibi birine bakmakta. Ve yeğenine baktığın gibi."

"Ben bu konuda iyi değilim, Zara. Bunu bilmen gerek; ben sadece kendimi ve her günü atlatmayı önemsedim. Böyle bir ilişkiye girmek, hayatımda planladığım en son şeydi."

Ona gülümserim. "Eğer bu, bu konuda iyi olmadığın anlamına geliyorsa," diye alay ederim, "biraz beceri kazandığında nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Hala bana inanmadığını anladığımda, "Cidden, bir yerlerde, insanlara nasıl bakacağını öğrenmişsin. Biri sana göstermiş olmalı."

"Beni umursayan tek kişi King'di. Ve Violet'in annesi. Sonra da kardeşlerim."

"Storm'a ne zaman katıldın?"

"On dokuz yaşındayken." Daha fazlasını beklediğimi fark edene kadar kısa bir cevap veriyor. Artık ona soracak tüm sorularımın olduğunu bilmesi gerekirdi. "Faturaları ödemek için kavga ediyordum ve King ara sıra

bizi izlemeye gelirdi. Bir gece beni kenara çekip iyi maaşlı bir iş teklif etti. Oradan yola çıktık.”

King'i ve onun benim adamlarıyla çıkmamı istemediğini düşünmek istemediğimden parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Fury dün gece ortaya çıktığından beri bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum, ama bu yüzleşmemiz gereken bir şey. "King'i ne yapacağız?"

"O zaten bizim için savaşa hazır," dedi, beni şaşırtarak. "Neden? Biz hiçbir şey yapmadık ki."

"Dün o koridordan çıktığımızı gördü ve her şeyi anladı." "Kahretsin."

Elini saçlarımın üzerinden geçirdi. "Bu işin sonu iyi olmayacak. Dün olduğu gibi bana hiç böyle davranmamıştı."

"Onunla konuşurum, anlamasını sağlarım."

"Olmaz. Bu benden gelmeli."

Yüzüstü dönüp ona baktım. "Birlikte yapmalıyız." "Prenses, bu iş bittiğinde ortalık fena olacak.

olarak uzak durmanı istiyorum."

Söyledikleri beni dehşete düşürdü. Kesinlikle haklıydı; King bunu iyi karşılamayacaktı. "Henüz ona söyleme," dedim, sonuçları ertelemek istiyordum.

"Bunu sonsuza kadar erteleyemeyiz, Zara. Ve eğer bunu başkalarından duyarsa ya da daha ileri gittiğini anlarsa işler çok daha kötüye gidecek."

"Biliyorum, ama her şey mahvolmadan önce seninle biraz zaman geçirmek istiyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

"Siktir, sen benim sonum olacaksın," diyor ve beni kendine çekip sarılmak için geri çekiyor.

Bir süre sessiz kalıyoruz, sonra ben soruyorum, "Bugün planın ne?"

"Hiçbir şey."

Heyecanla dizlerimin üzerine çöküyorum. "Beni gezmeye götürmelisin."

Fury pek gülümsemez, ama bu öneriye gülümser. "Nereye?" "Herhangi bir yere. Bugün sadece seninle olmak istiyorum. Motosikletinin arkasında."

Çenesini kapıya doğru salladı. "Kalk da duş al. Sen duş alırken sana çay ve yumurta yapayım."

"Tercih ettiğim kahvaltıya olan hor görünüyü not aldım."

"Halletmemiz gereken bir sürü sorun var," der kuru bir şekilde, "ve et ve kahve konusunda yaşadığın deliliği de listeye ekliyorum."

Bu beni hazırlıksız yakaladı.

Bu adama aşık oluyorum.

Sonra birdenbire en büyük korkularımdan birini tamamen yok ettiğimi fark ettim: Tommy gibi erkekler için yaratıldığım korkusu. Ben onun gibi erkekler için yaratılmadım. Ben, tam karşımda duran adam gibi bir erkek için yaratıldım.

Parmaklarımı ağzıma götürüp öpüyorum, sonra da dudaklarına bastırıyorum. "Teşekkür ederim." İki küçük kelime, çok yumuşak bir şekilde söylenmiş, ama ben onları çok yüksek sesle duyuyorum, sanki bir aşk, minnettarlık ve mutluluk romanıymış gibi. Kalbim patlamak üzere ve birçok şey yüzünden kafam karışık olsa da, Fury yüzünden değil. Onu hayatımda istiyorum, tüm otoriter, koruyucu, şefkatli ve pislik halleriyle.

O da bunu hissediyor ve beynim onun ne yaptığını kavrayamadan oturup beni kucağına çekiyor, böylece bacaklarım onun bacaklarının üzerinde kalıyor. Elleri yüzüme geliyor ve en nazık, en şefkatli şekilde yanaklarımı avuçluyor. "Seni aramıyordum Zara, ama seni bulduğuma eminim. Ve seni bırakmayacağım."

Kollarımı onun etrafına doluyorum, dudaklarım yanağına değiyor ve ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum, ama bu anı mahvedecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. İçimde dudaklarımın senin dudaklarında olduğunu bil yeter."

"Siktir," diye inledi, ellerini belime koyarak beni kendinden kaldırdı. "Önce
duş alacağım."

O yatak odamdan çıkarken kahkahalarım onu takip ediyor.

*Ben iyi bir adam için
yaratılmışım. Fury için
yaratılmışım.*

Fury

“W "Bugün kafan nerede, kardeşim?" Zara'yı kendime ait yaptığımdan bir hafta sonra King soruyor. Hagarty ile yüzleşmek üzereyiz ve King haklı: kafam oyunda değil.

Zara'da. Lanet olsun, hep onda. Ayrıca King'e bizden bahsetmediğim gerçeğine odaklanmış durumda. Zara'ya iki hafta söz verdim. O iki hafta geçince ona söyleyeceğim. Ve umarım konuşmayı atlatabilirim. Çok fazla konuşma olacağını sanmıyorum. King fikrini anlatmak için kelimelere gerek duymaz.

"Burada," diye onu sakinleştiriyorum, bisikletlerimizden inip Hagarty'nin kapısına doğru yürürken.

"Umarım öyledir. Bu işin batmasını istemiyorum." Zara yüzünden benimle kavga ettikten sonra hala çok sinirli.

Hagarty'nin nehir kenarındaki malikanesinin ön kapısına vardık ve King kapıyı yumrukladı. Sokakta lüks arabalar diziliydi çünkü Hagarty bugün karısının doğum gününü kutlamak için tüm zengin ve güçlü arkadaşlarını davet ettiği bir parti veriyordu.

Eğer onunla bağlantılı politikacılar ve iş adamları, boş zamanlarında yaptığı pis işleri bilselerdi, bugün bu arabaların hiçbiri burada olmazdı.

King, aşırı giyinmiş ve aşırı makyajlı bir kadın kapıyı açana kadar kapıyı yumruklamaya devam eder. Kadınları bu kadar bokun altına saklanmaya iten şeyin ne olduğunu asla anlayamayacağım, ama bu kadının kocasının kusurlarından saklandığını iddia edebilirim.

Bizi küçümseyerek baştan aşağı süzer ve "Kimsiniz?" der.

King, kapının kapanmasını engellemek için bir botunu kapının içine koyar. "Biz kocanın arkadaşlarıyız, Natalie. Onunla kısa bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Kollarını kavuşturmadan önce King'in botuna bakıyor. "Bugün olmaz. Arkadaşlarımız geldi, o meşgul. Belki başka bir zaman..." "Hayır,"

dedi King sertçe. "Onu hemen çağır."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve yüzü gerilir. "Söylemem."

King eve bir adım daha girerek kadını sıkıştırır ve geriye doğru yürümesini sağlar, böylece evine tamamen girebilir. Parmağını evin arkasına doğru uzatarak homurdanır, "Kocanın kirli çamaşırlarının tüm arkadaşlarına yayılmasını istemiyorsan, gidip onu bize getir."

Gözlerindeki paniğin, kocasının pisliğin teki olduğunu bildiğini gösteriyor. Öfkeyle başını sallayarak, "Tamam... Burada bekle" der.

Partiden gelen sesin yönüne doğru aceleyle koşar ve birkaç dakika sonra Hagarty, gözleri öfkeden kararmış bir şekilde odaya girer. "Ne halt ediyorsun, King?"

King ona yaklaşır, ondan birkaç santim daha uzun ve çok daha iridir. Her halinden tehditkar bir havası vardır, ama Hagarty'nin şişirilmiş egosu ve yenilmezlik duygusu, omuzlarını geriye atıp King'e meydan okumasını sağlar.

"Sydney'i hizada tutuyorum, ne yapıyorum o kadar. Ve sen de bu konuda üzerine düşeni yapmalısın."

"Sen ne halt ediyorsun?"

"Hayatını hapiste geçireceğinden bahsediyorum ve hepimiz biliyoruz ki sen orada olursa sokaklar cehenneme döner. Seni sevmeyebilirim ama sen bu lanet ekosistemin bir parçasısın. Buradaki diğer piçleri kontrol etmeye yardımcı olan bir parçası."

"Tanrım, beyninin çalışma şekli çok eksik. Ne demek istiyorsun?"

King'in burun delikleri genişledi. "Yani, kafanı topla ve bu kadar açgözlü bir pislik gibi davranmayı kes. Polisler seni arıyor. Seni tutuklayabilecekleri hiçbir şey verme. Ve bu, çocuklarla ve pornoyla başlıyor. O çocukları Sydney'den çıkar, pis işlerini kapat ve bir daha hiçbir çocuğa dokunma. Anladın mı lan?"

Hagarty'nin dudakları düz, öfkeli bir çizgiye dönüşür ve gözleri King'e bıçak gibi bakar. "Buraya gelip beni tehdit edemezsin, King. İşler böyle yürümez. Bir anda arkamı kollayacak güçlü adamlardan oluşan bir ağa sahip olan benim. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok paraya sahip olan benim. Ve "siktir git" demeden seni ortadan kaldıracabilecek olan benim. Şimdi gözümün önünden kaybol ve bir daha bana yaklaşma."

King, Hagarty'nin gömleğini avuçlayıp onu kendine doğru çekince, odada vahşi, şiddetli bir enerji dalgası yükseldi. "Sen, sokulmaması gereken yerlere sikini sokmayı seven bir adamsın, bunu unutuyorsun. Ve bu boktan işin kamuoyuna duyulursa, güçlü arkadaşlarının hiçbirisi seni korumaz." Hagarty'yi yere düşecek kadar sert bir şekilde itti ve kafası yere çarptı. Ağır botlarıyla Hagarty'nin yattığı yere doğru yürüdü. Üzerine eğildi ve King'in uzun zamandır kimseye vurmadığını gördüğüm kadar sert bir şekilde yumrukladı. Birkaç kez tekrar ettikten sonra bağırdı, "Senin hayatını mahvedip seni acı içinde bırakacak olan benim. Partindeki o pisliklerin gücü var mı sanıyorsun? O gerçek güç değil. Bir adamı

dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilemeye zorlayan güç değil. İnsanları ortadan kaldırıp bir daha haber alınamayan türden bir güç değil. Ve kesinlikle beni senden kurtarabilecek türden bir güç değil." Eğilip yüzünü Hagarty'nin yüzüne yaklaştırdı. "Sana söylediğimi yapacaksın, bu lanet günün sonuna kadar, yoksa söz verdiğimde sözümü tuttuğumu öğreneceksin."

King mesajını bitirirken, başka bir adam odaya girer ve bizi görünce hızla silahını çeker. Ama ben bunu önceden tahmin etmişimdir ve ondan iki adım öndeyim. O silahını çekene kadar, aramızdaki mesafeyi kapatmış ve yumruğumu suratına indirmişimdir. Onu hazırlıksız yakalayıp silahını elinden düşürdüm. Karşı koydu ve yanağıma nişan aldı ama ben bunu tahmin edip yumruğunu kaçırdım. Ona sertçe çarparak onu duvara doğru ittim. Bir elimle boğazını sıkarak nefes alamayacak kadar sıkı tuttum, diğer elimle silahımı çekip o ne olduğunu anlamadan kafasına dayadım.

"Kıpırdama yoksa kafana kurşun yer," diye bağıríıyorum, vücudum acı vermek için yanıp tutuşuyor.

O, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışır, öfkesini homurdanarak, ama akıllıdır ve benimle kavga etmez.

.

"Dediğini yap, Marco," diyor Hagarty, King'e öfkeyle bakarak.

Marco'nun gözlerinde geri çekildiğini gördüğümde, boğazını son bir kez sıkıp ve sonra kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Bu gece işin hallolduğunu haber vermek için telefonunu bekliyorum," diyor King, Hagarty'ye. İşin halledildiğini öğrenmek için o telefon aramasına ihtiyacı olmayacağını biliyorum, çünkü Axe iş bittiğinde ona haber verecektir. Hagarty, King'in emrini yerine getirmeme konusunda herhangi bir umudu olduğunu düşünüyorsa, yanılıyor; King, iş ilişkilerini çok iyi takip ediyor ve istediğini elde etmek için harekete geçmekten çekinmez.

Evden çıkarken King telefonunu çıkarır ve birini arar. Dedektif Stark'ı.

"On beş dakika sonra orada olacağım," der ve bizimle buluşmak için gerekli ayarlamaları yapmıştır.

Kadının söylediklerini dinledikten sonra telefonu kapatmak için tuşa bastı.

Bana bakarak, "Eğer partiye gelmezse ne yapacağını biliyorsun," diyor. Sesindeki karanlık ton, gözlerindeki gerginlikle uyumlu.

Başımı sallıyorum. "Evet."

"İyi, çünkü bu boktan iş bugün bitecek."

Storm'u ezip geçen baskının tüm ayrıntılarını bilmiyorum, çünkü King bu konuyu King ve Hyde'ın arasında tutuyor, ama bugün bir şekilde Dedektif Stark'ın kontrolünü geri alacağını bana söyledi. Dört yıl boyunca onun işlerini halletmek ona çok pahalıya mal oldu, bunu biliyorum. Bu gelişmeden çok mutlu olduğumu söylemek yetersiz kalır. Onunla olan ilişkisini bilen tek kulüp üyeleri Hyde, Nitro, Devil, Kick, Winter ve ben. Ama King'den sonra onunla en çok uğraşan benim ve o kaltağı sevmiyorum. Ona kesinlikle güvenmiyorum, bu yüzden o uymazsa King'in bana söylediğini yapmaya hazırım.

On beş dakika sonra, tüm sohbetlerinin buluşma noktası olan terk edilmiş endüstriyel binanın arkasındaki çakıl taşlı yolu kesiyoruz. Dedektif Stark sırtını bize dönmüş, telefonuna bakıyor. Yaklaştığımızı duyunca dönüyor, sert bakışlarını bana, sonra King'e çeviriyor ve bakışlarını onun üzerinde sabitliyor.

"Umarım iyi bir sebebi vardır, King," diyor buz gibi bir sesle. "Bugün kızımın planları vardı, ama..."

"Planların umurumda değil, Isabel," diye başlıyor ve devam ederken ondan fişkıran zehirli sözleri umursamadığı açıkça belli oluyor. "Sen ve ben çalışma şeklimizi değiştiriyoruz."

"Hayır, yapmıyoruz." Daha fazla zehir.

Cebinden bir şey çıkarır ve ona uzatır. "Evet, yapacağız."

Ondan oyuncak telefonu alırken ses çıkarmadı - İtalyan'dan aldığım telefonda - ama vücut dili uzun bir nefes almayı ifade ediyordu. Neredeyse boğuluyordu, ama yine de hiçbir şey söylemedi.

King çenesiyle telefonu işaret eder. "Orada bulduğumuz çipi kopyaladım ve orijinalinde ne olduğunu unutursan diye bir kopyasını içine koydum." Ona bir adım yaklaşır. "Artık senden emir almayacağım, sen benden alacaksın. Ve ilk emrin Hagarty ile ilgili tüm soruşturmaları bırakmak."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ciddi olmuyorsun."

"Hagarty hakkında mı?" diye sorar. "Çok ciddiym. Onu sokaklardan uzaklaştırmanın çok kötü bir karar olduğunu söylemişim, şimdi de bunu yapmamamı sağlıyorum."

Kadın telefonu ona doğru salladı. "Bu yüzden mi beni bu bokla şantaj yapıyorsun?"

Aralarındaki mesafeyi kapatarak, kızın üzerine eğilir ve hırlayarak, "Hayır, şantaj yapmasan da bunu yapardım." der. Telefonu ona doğru uzatır. "Dört yıl önce senin çocuğunun benim sağduyumu engellemesine izin verdiğim hatamı düzeltiyorum."

"Senin ve işlerin hakkında çok fazla bilgi var bende, King. Bu oyunu oynayarak aptallık ediyorsun."

Elini kadının boynuna koyar. Boynunu sıkıca kavrayarak, alçak sesle homurdanır, "Beni hafife almamalısın, Isabel. Senin hakkında bildiğim şeyler, senin benim hakkımda bildiklerinden çok daha fazla. Ama emin olmak için" — kadını bırakır, telefonunu çıkarır, bir numarayı çevirir ve telefonu kadına uzatır — "Bize bilgisayarının şifresini vereceksin." Onun tereddüt ettiğini hissedince yanına yaklaşıyorum.

King ile bana bakarak, bu işe hiç niyetinin olmadığını belli eden bir ifadeyle. "Cesedimi çiğnemedenden olmaz. Hem, bilgisayarımı ele geçirmek için

bilgisayarımı ele geçirmek için...”

King konuşurken silahımı ona doğrultuyorum. “Bilgisayarın bizde. Ama ölmek istiyorsan, söylemen yeter. Adamlarım gerekirse bilgisayar korsanlığı konusunda uzmandır. Yeni ilişkimize dostça bir karşılıklı tavizle başlayabiliriz diye düşündüm.” Gözleri deli gibi parlıyor. “Sen taviz ver, ben alayım demek istiyorsun.”

Konuşmaya başlamayıp sadece bize bakınca, silahı şakağına dayayıp başını yana çevirmek için yeterli basınç uyguluyorum. Gözlerindeki buz, korkuya dönüşüyor ve tetiği çekmemem için yalvarıyorlar. Kafamı bir kez sallıyorum. King emir verirse tetiği çekmekten çekinmeyeceğim.

Sonunda, uzun süren gerginliğin ardından, kız şifresini söyler. Şifreyi telefondaki kişiye verdikten sonra, King telefonu kulağına dayar ve "İstediyini aldın mı?" diye sorar.

Onay aldıktan sonra telefonu kapatır ve Stark'a bakar. "Hagarty'nin işini hallet ve bitince bana haber ver. Bu gece." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşır.

Ben çıkarken Stark, "King, Hagarty konusunda hata yapıyor. Onunla bu konuyu konuşmalısın."

Ona geri döndüm. "Henüz anlamadıysan, kimse King ile *konusmaz* ve ben de konuşmaya niyetim yok. Sana söylediği şeyleri halletmeni ve artık bu lanet olası şovu yönetmediğini kabullenmeni öneririm."

Gözleri yine buz gibi oldu. "Seni dört yıldır izliyorum Ryan ve tek söyleyebileceğim, ona çok benziyorsun. Bu senin sonun olacak, çünkü sözlerimi iyi dinle, ikiniz de batacaksınız. Yakında olmayabilir, ama olacak. Bundan emin olabilirsiniz."

O kadın yalancı.

Batacak olan tek kişi o, ve şükürler olsun ki. Artık Storm gerçek işine dönebilir.

Fury

Zara: Ne zaman geleceksin?

Ben: Eve yeni geldim. Duş alıp geliyorum.

Zara: Sana akşam yemeği hazırlıyorum. Vegan düşmanı sen çok sevineceksin. Yemeğin yarısına et ekliyorum.

Kapının çalması mesajlaşmamızı keser. Duş alıp oraya daha çabuk gidebilecekken ona mesajlaşmaya çok zaman ayırmayı düşünmüyorum. Ona hızlıca bir mesaj daha atarım.

BEN: Beni oyalamayı bırak.

Zara: Huysuz herif.

KAPI TEKRAR ÇALİYOR.

Zara: Sorun değil. Seni hala seviyorum.

SİKTİR.

ZARA: Kahretsin, az önce söylediğimi duymamış ol.

TOKATLAR DAHA YÜKSEK ÇIKIYOR. Daha ısrarcı.

Zara'nın gönderdiği mesajlara bakmaya devam ederken kapıyı açıp "Ne?" diye bağıriyorum.

Ön kapımda duran ve bana bakan kadına bakıyorum.

Neden beni rahat bırakmıyor?

"Merhaba, Fury."

Parmaklarımla saçlarımı karıştırıyorum. "Lynette, burada ne halt ettiğini bilmiyorum ama ben tam da..."

"Hamileyim," diye patladı.

"Peki bununla ilgili ne yapmamı istiyorsun?" Tanrım. Kadınlar. Gözleri fal taşı gibi açılır. "Senin."

Dünya dönüyor.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

"Sen ne diyorsun lan? Her seviştiğimizde prezervatif kullandığından emin oldum. O bebek benim olamaz."

"Biri yırtılmış. Unuttun mu, pislik? Tanrım, beklediğim cevap bu değildi."

Aklım Lynette'i siktiğim zamanlara geri dönüyor. Siktir.

O haklı.

Prezervatiflerden biri
yırılmış. Tanrım, lanet
olsun.

Ona benim olduğundan emin olup olmadığını sormak istemiyorum ama lanet olsun, Lynette'in herkese yattığı bir sır değil. Belki de benim değildir.

"Senin, Fury." Aklımı okudu. "Kanıtlamak için istediğin her testi yaparım. Ama senden bu işe karışmanı istemiyorum, sadece bilmeni istedim."

Ön bahçemden bir korna çaldı ve bir kadın seslendi, "Hadi Lynette. Happy hour başlıyor!"

Bunu anlamaya çalışırken kafamda düşünceler çığ gibi akıyor. "Happy hour mu? Neden happy hour'a gidiyorsun? Sen

hamile

Kaşlarını çattı. "Hamileyken de içebilirsin, Fury." Düşüncelerim
birbirine karıştı.

O hamile.

Benim.

Ondan şüphe etmiyorum.

Bir şeyler içmeye çıkıyor.

Hem de lanet olası happy hour'a. O.

Lanet olası. Hamile.

Benden bir adım uzaklaşıp, merdivenlerden aşağı koşarak arabada bekleyen kişiye doğru gitmeye hazırlanırken, kolunu tutuyorum. "Happy hour'a gitmeyeceksin, Lynette. Benim çocuğumu taşıırken olmaz."

Sesim sert. Kararlı. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Ve o da sesimdeki bu tonu kaçırmıyor.

"Bu benim vücudum. Ne yapacağıma ben karar veririm."

Onunla birlikte dışarı çıkıyorum, kolunu daha sıkı tutuyorum. "Artık değil. O bebek doğana kadar, bu dünyaya mümkün olduğunca sağlıklı gelmesi için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

Bana d e l iymişim gibi bakınca, "Anladın mı?" diyorum.

O buna cevap vermiyor.

Kornalar tekrar çalıyor.

"Anladın mı?" diye

bağırıyorum.

Kahretsin, ocuğumun hayatını mahvedemez.

Ne yapmam gerekirse yapacağım; bebeğim sağlıklı doğacak.

Kolunu elimden çekip, "Evet, anladım lan. Ama bu konuda pislik gibi davranmana gerek yok. Bu bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyorsan, olabilirsin. Sadece senin isteyeceğini düşünmedim."

Hayatının bir parçası mı?

Onun hayatının lanet bir *parçası* olmaktan

daha fazlası olacağım. "Kaç aylık hamile?"

Omuzlarını silkiyor. "Birkaç ay kadar."

"Lanet olsun, Lynette. Nasıl bilmezsin?" "Bana bağırma! Bu çocuğu ben istemedim. Elimden geleni yapıyorum.

Sanırım doktor Temmuz'da doğacağını söyledi."

Derin bir nefes alıp kendime ona sinirlenmemem gerektiğini söylüyorum. Stres bebeğe iyi gelmez.

"Tamam, şöyle yapacaksın: eve gideceksin. Happy hour yok. İçki yok. Yarın sana gelirim, bir plan yaparız. Bunu birlikte halledeceğiz."

Gözlerini kırıştırıyor. "Gerçekten bunun bir parçası olmak istiyorsun, değil mi?"

"Lynette," diyorum kararlı bir sesle. "Bu bebek büyüdüğünde sadece babasının kim olduğunu değil, babasının onu sevdiğini de bilecek. Beni uzak tutmaya alış da görelim."

Yavaşça başını sallayarak, "Tamam," der ve gülümser, sonra elini göğsüme koyar. "Belki bir aile olabiliriz."

"Evet, belki."

O gittikten sonra, baba olacağım gerçeğini sindirdikten sonra, Zara'yı görmem gerektiğini düşündüm.

Ona bu çocuktan bahsetmeliyim.

Onun kalbini kırmam gerek.

Zara

“

"İkinizi çok desteklediğimi biliyorsun," diyor Holly, ben akşam yemeğini hazırlarken, "ama cidden, ona et mi pişiriyorsun? Bana bile et pişirmiyorsun."

Gülümsüyorum. "Aww, kıskanıyor. Çok tatlı." Holly hiç böyle olmaz. Biraz muhtaç gibi. Hoşuma gitti.

Ayağa kalkıp mutfak tezgahına oturur. "Peki, sevgili babacığın ne zaman söyleyeceksin? Oh, yapman gerekenler listesine eklemek için bir şey daha düşündüm: mağara dalışı." Kendinden memnunmuş gibi sırtarak başını sallar. "King'e itiraf etmek kadar tehlikeli değil."

Ona bir şaplak atıyorum. Fury ve benim hakkımda ona anladığımdan beri, King'e söylemem için bana cehennem azabı çekiyor, hayatımızda daha güvenli olabilecek şeyler yapmamız için bir sürü öneride bulunuyor. "Ona haftaya söyleyeceğiz, ukala."

"İyi bilmek. Cenazeye hazırlanayım. Fury'yi özleyeceğim." Kapının çalınmasıyla, "Seksi şeytandan bahsetmişken

şeytandan bahsettik." Tezgâhtan atlayarak, onu içeri almak için ellerimi çay havlusuna silerken bana eliyle işaret eder. "Sen devam et, ben onu çağırırım."

Kız kardeşimi seviyorum, bana acımasızca takılsa bile. Fury ile birlikte olmam konusunda bana her zaman destek oldu, ama King'in bu ilişkiye kesinlikle sinirleneceğine inanıyor. King'in mutlu olmayacağını biliyorum, çünkü bu bize söylediği şeyin tersine, ama kulübüne kabul ettiği biriyle çıkmamı neden istemediğini anlayamıyorum.

Holly ve Fury mutfağa gelir ve kapıyı çaldığında hissettiğim heyecan kaybolur.

Bir terslik var.

Tanrım, King'e söylemiş.

Yüzündeki ifade tam bir işkence gibi, başka türlü olamaz.

Holly, "Eşyalarımı alıp buradan gideceğim. Siz ikiniz tüm eti yiyin" derken, sessizce birbirimize bakıyoruz.

O gittikten sonra, ona yaklaşıp gözlerine baktım. "King'e söyledin."

Alnı bir an kırışır, sonra başını sallar. "Hayır. Ama bir şey var."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. O kadar hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Ne?"

Çok uzun bir süre sessiz kalır. O anlarda ona milyonlarca korkunç şeyin olmuş olabileceğini düşünürüm. Ama onun söyleyeceği şok edici haberi aklımın ucundan bile geçmez.

"Bugün baba olacağımı öğrendim." "Oh." Kalbim boğazımda daha hızlı atıyor.

"Evet, hepsi bu. Kahretsin, oh."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Bu haber onu kızdırdı mı? "Mutlu değil misin?"

Elini yüzüne sürer, gözleri hala ıstırap doludur. "Şok oldu. Sevmediğim, hatta gerçekten tanımadığım bir kadından çocuk sahibi olmak

böyle olmasını istemezdim." Durur. "Siktir, Zara, çocuk sahibi olmayı planladığımı bile bilmiyorum."

"Annesinin kim?" Bu, gerçekten sormak istemediğim bir soru, çünkü kıskançlık damarım çok güçlüdür. Fury'de henüz ortaya çıkmadı, ama şu anda derinlerde hissediyorum.

"Lynette."

Onu kulüpte görmüştüm ve pek sevmemiştim. Fury onunla yattığını öğrenmeden önce sevmiyordum, ama şimdi hiç sevmiyorum. Bu aptalca, çünkü tamamen kıskançlıktan kaynaklanıyor. Ama yine de, hislerime engel olamıyorum ve bu konuda her türlü hoş olmayan duygular besliyorum.

Lynette'e odaklanmamak için çaresizce, bunun yerine bebeği düşünüyorum. "Bebek ne zaman doğacak?"

"Temmuz. Sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyor musun?"

Ağzı öfkeyle büzülür. "O bilmiyor."

Kaşlarımı çatmaya devam ediyorum. Hangi hamile kadın bebeğinin ne zaman doğacağını bilmez ki?

"Siktir," diyor. "Bunu konuşmamız lazım."

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum," diyorum yavaşça, kafam karışmış bir halde. Sesinin tonunu sevmiyorum. Ve bana pişmanlık, keder ve özürün karışımı bir bakışla bakmasını hiç sevmiyorum.

Belime uzanıp beni kendine çeker. Saçlarımı okşayarak, "Çok berbat bir çocukluk geçirdim, sana biraz anlatmıştım," der.

Başımı sallayıp zorlukla yutkunuyorum. *Neden göğsüm sanki dünyam başıma yıkılacakmış gibi sıkışıyor?* "Evet."

"Hiçbir çocuğa yaşatmak istemediğim türden bir çocukluktu. Çocuklar, onları seven ve gerekirse dünyanın sonuna kadar gidecek iki ebeveyne layık." Söylemek istediklerini nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışır gibi duraksıyor. "Çocuğum için dünyanın sonuna kadar gitmem gerek. Ona iki ebeveyni olan bir yuva sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmam gerek."

Tanrım.

Bu yüzden bana öyle bakıyordu.

"Çocuğunu Lynette ile birlikte büyüteceksin."

Duymak istemediğim sözleri söylerken yüzündeki özür ifadesi daha da belirginleşir. "Evet."

Nefesim kesildi ve ellerimi göğsüne koydum.

Onun tutuşundan kurtulmak için ittiğimde, beni bırakmaz. "Zara... Lanet olsun, bizim için istediğim bu değil."

"Ben... biliyorum." Düşüncelerim ve sözlerim birbirine karışıyor.

Bu nasıl oluyor?

Mutluyduk.

Bir gelecek görmüştüm.

Onunla.

Benim için yaratılmış adamla.

Göğsüne daha sert bastırıyorum. Hâlâ beni bırakmayınca, "Fury, bırak beni," diyorum.

Yüzü acıdan buruşuyor. "İstemiyorum."

"Yapmalısın."

Beni daha sıkı tuttu. "Lanet olsun... Ben bunu istemedim." Sözlerindeki acı, kalbimi delen acıyla aynıydı.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, mutluluğum paramparça oluyor. Çocuğunu öncelikli tuttuğu için ondan nefret edemem. Çocuğu için bu seçimi yaptığı için. Bebeği için zor kararlar vermeyi anlayabilecek biri varsa, o da benim. Ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını tutuyorum. "Hayat bize boktan bir durum sunarsa, boktan seçenekler arasından seçim yapmak zorundayız."

İlk gözyaşım düşerken dudakları dudaklarıma yapışıyor. Bu öpücükle beni kendine ait ilan ediyor ve ben de ona izin veriyorum. Vücudum ona izin veriyor.

Ama her şey çok çabuk bitti ve şimdi onu bırakmak zorundayım.

Bizim için kurduğum tüm umutları ve hayalleri terk etmeliyim.

Fury'yi bırakıp, onun iyi bir adam olduğunu bildiğim kişi olmasına izin vermeliyim.

Benim için yaratılmamış iyi bir adam.

BÖLÜM II

Dört Yıl Sonra

Zara

L bitkileri
ölürüm.

Kendimi kurtarmak için bile onları hayatta tutamıyorum.

Cidden, 22 yıllık hayatımda bir kez bile bir bitkiyi hayatta tutamadım. Ve birçok kez bitki annesi olmaya çalıştım, yani sicilimde bir sürü başarısızlık var. Bunu, bir gün çocuk sahibi olursam annelikte başarılı olamayacağımın bir işareti olarak görmemeye çalışıyorum, ama belki de doğa bana bu yoldan asla gitmememi söylüyor. Yani, iyi olduğum başka birçok şey var. Yoga, koşu, boks, pasta yapma. Pazarlama da unutmayalım. İlk aşkım. Tabii, artık aşkım olmayan diğer ilk aşkım dışında. Ama bugün onu düşünmemeye çalışıyorum, ki bu çok zor bir şey çünkü Storm bugün burada olmamın sebebi. Ve Storm'u düşündüğümde, *onu* düşünmeden edemiyorum.

Kahretsin.

Çantama uzanıp mendil arıyorum. Ve telefonumu. Son beş dakikadır baktığım çiçeğin fotoğrafını çekmek istiyorum. Belki ne olduğunu anlayabilirim, bir tane alıp

Tanrı biliyor ki, kafamı her şeyden uzaklaştırmak için bir şeye ihtiyacım var.

"Zara." Dönüp Devil'in bana doğru geldiğini görüyorum, yüzü asık. Muhtemelen kulüpteki son gelişmeler yüzünden. "Ne zaman geldin? King zamanında yetişemeyeceğini söylemişti."

"Ben de gelebileceğimden emin değildim, ama her şeyi topladım ve nakliye kamyonunu düşündüğümünden daha çabuk doldurdum. Bu sabah Sydney'e uçtum ve doğruca buraya geldim."

Uzakta, annemin King, Winter ve Birdie ile birlikte durduğu mezarı gözlerim. Onları saran keder, az önce toprağa indirilen tabut kadar derine gömmek üzere. King, keder ve öfkenin öfkeli bir çelişkisi. Tanrı, onun kulübüne bunu yapanlara yardım etsin. Winter'ı hiç bu kadar vahşi görmemiştim. Adam yoğun, evet, ama onu çevreleyen fırtınalı, öngörülemez enerji değil, kontrollü bir yoğunluk.

Devil elini koluma koyuyor. "İyi misin?" "Hayır. Ama hangimiz iyi ki?"

Devil parmaklarını saçlarında gezdirip uzun bir nefes verdi. "Siktir, bu bok kafamı mahvediyor, Zar."

"Herkesin kafasını karıştırıyor, Devil. Kendini yalnız hissetme."

"Evet. Hepimizin endişelenecek çocukları yokken başa çıkmak çok daha kolaydı."

Çocuklarının nasıl olduğunu sormak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama burada durup bunu yapmaya devam edemem. Hiç gelmemeliydim. Babamı kaybetmenin acısı hâlâ taze iken gelmemeliydim. Ama annemi ve King'i desteklemek için burada olmak istedim, bu yüzden o duyguları derinlere gömmek için elimden geleni yaptım. Meğer cenazeler, duyguların iniş çıkışlarına neden oluyormuş. Ne yapacağımı bilmediğim duygular.

"Üzgünüm," diye patladım. "Gitmem gerek."

Onun cevabını beklemeden arkanı dönüp, kiralık arabama doğru olabildiğince hızlıca yürümeye başlıyorum. Otele gidip koşmam lazım. Uzun bir koşu. Bu, düşüncelerimi ve duygularımı bastırmaya yardımcı olur. *Tanrım, nasıl oldu da kendimi bu duyguların içinde buldum?* Her şeyi çözmek için psikoloğumla çok uğraştım. En kötüsünü atlattığımı sanıyordum.

Telefonum çalıyor.

Holly.

"Neredesin?" Telefonu açtım. "Burada olacağına söz vermiştin." "Del bu sabah uyuyakaldığı için işte takıldım. Hem de sabahın bu saatinde! sabah uyudu, işimiz gecikti ve henüz çıkamıyorum. Üzgünüm, Zar." Bir süre susar. "Onu gördün mü?"

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum. "Gelmeyecek galiba." Bu durum beni hem rahatlatıyor hem de hayal kırıklığına uğrattıyor. Delirdiğimin kesin bir işareti.

"Orada olacak. Bana güven."

Onu düşünmekten sinirlerim gerginleşti. "Peki, ben çıkıyorum." *Demek bugün onu göremeyeceğim.* "Hala izin alacaksın, değil mi?"

"Evet. Yarım saat içinde çıkmayı umuyorum. Sen nerede olacaksın?"

"Otelde. Koşmaya çıkacağım."

"Öğleden sonra hala daire bakacak mısın? Ben de gelebilirim."

"Evet. Gel. Sana ihtiyacım var. İlki saat ikide."

"Tamam. Cenaze törenine biraz uğrayacağım, sonra otelde buluşuruz."

"Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp o bitkinin fotoğrafını iyi çektiğimden emin olmak için kontrol ederken, birinin "Fury" diye seslendiğini duydum.

Başımı kaldırıp nefesimi yavaşlatıyorum ve Fury'nin oğlunu kucağında taşıyarak bana doğru geldiğini görüyorum. Noah olduğunu tahmin ediyorum ama onu hiç görmediğim için

onun hakkında biraz duymuştum ama fotoğraflarına bakmayı ya da onunla karşılaşabileceğim bir duruma girmeyi reddetmiştim. Yapamazdım. *Yapmak istemiyordum*. Ama hayat bir şekilde bizi yakalar ve zorluklarla yüzleşmemizi sağlar. Ve bu sefer de beni yakaladı.

Küçük çocuğun kızıl saçlarını, kahkahalarını, babasının istediği şeye karşı direnişini ve Fury'nin sonunda pes edip onu yürümesi için bırakışını izlerken bacaklarım titriyor. Ve, *aman Tanrım*, Fury'nin elini tutup onu güvenle yanında tutması. Hareketleri nazik. Şefkatli. Sevgi dolu. Çocukları istedikleri gibi davranmadığında birçok ebeveynin gösterdiği hayal kırıklığı ve sinirlilik yok.

Onlar mezara doğru yoluna devam ederken, ben çaresizce onları izlemeye devam ediyorum. Son dört yıldır bir gün bile aklımdan çıkarmadığım adamı içime çekiyorum.

Ve sonra olur. Fury'nin
gözleri bana kilitlenir.

Gerginlik kollarımda, bacaklarımda, göğsümde hissedilir. *Kalbim*.

Onunla aynı havayı soluma ihtiyacı beni ona doğru çeker.

Ona neredeyse ulaşmıştım ki, oğlu babasının elini çekip koşmaya başladı. Gözlerim Noah'a, sonra Fury'ye döndü. Her şey bir saniye içinde oldu, Fury'nin bana son bir kez bakıp "Siktir" dediğini gördüm, sonra oğlunun peşinden koştu.

Onun arkasından bakıyorum, tüm vücudum titriyor, göğsüm endişeyle çarpıyor ve buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Bunu yapamam.

Onu sevmek için dört yıllık acı çok büyük bir bedeldi.

Bu acıyı daha fazla çekmeyeceğim.

Arabama koşarak atladım ve kendimi güvenli bir yere ulaşmak için olabildiğince hızlı sürmeye başladım. *Ondan uzaklaşmak için*.

Sydney'e taşınmanın zor olacağını biliyordum.

Aylarca buna hazırlandım.

Ondan nasıl kurtulacağımı planladım.

Ama yaptığım hiçbir şey beni gerçekliğe hazırlamadı.

Vücudum biliyor, zihnim biliyor ve kalbim biliyor: Öfke, dört yıl önce olduğu gibi bugün de ruhumun yaşayan, nefes alan bir parçası. Ve onu hayatımdan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

"BUNU BEĞENDİM," diyor Holly, günün beşinci dairesine bakarken. Bu aynı zamanda listemdeki son daire ve ona katılıyorum; ben de beğendim.

Emlakçı bizim heyecanımızı fark edip, bu daireyi seçmem için uzun bir liste saymaya başlıyor. Ben ise Fury'den başka bir şey düşünmeye çalışarak dalıp gidiyorum.

"Zara." Holly bana vuruyor. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırıp sohbete geri döndüğümde, ikisinin de bana bakıp cevap beklediğini fark ettim. Neye cevap vereceğimi bilmiyordum ama başımı salladım. "Bu daireyi istiyorum."

Holly bana gözlerini kısarak emlakçıya, "Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" der.

Ajan başını sallar ve ön kapıya doğru yürür.

Holly beni balkona sürükler. "Tamam, dökül. Neyin var senin? Bütün öğleden sonra dalgın dalgın dolaşıyorsun ve emin olmadığın bir daireyi kiralamayı kabul etmen beni biraz endişelendirdi."

Dairenin baktığı parkı izliyorum. "Fury'yi gördüm." "Kahretsin."

Ve sonra, "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Noah'ın peşinden koştu. Ben takılmadım. Lynette onunla değildi, en azından o iyi."

Telefonum mesaj geldiğini bildiriyor, hızlıca bakıyorum. Pazartesi günü iş hakkında patronumdan haber bekliyorum.

ANGUS: Az önce daireye gittim. Eşyaların yok. Neler oluyor?

"Siktir." Holly'ye bakıyorum. "Angus."

Acı dolu bir yüz ifadesiyle bana bakar. "Ne istiyor?"

Onun acı dolu yüzüne karşılık veriyorum. "Bu hafta taşınacağımı söylemedim. Az önce daireye gitmiş."

"Dostum, siz beş aydır ayrıldınız. Ne bekliyordu ki?"

"Buraya taşınacağımı söylemiştim ama sanırım o bunu laf olsun diye söylediğini düşündü. Muhtemelen taşınacağım tarihi de söylemeliydim, böylece daireyi kiraya verebilirdi. Muhtemelen bu yüzden böyle davranıyordur."

"Hayır. Angus, zengin babasının dairesinde seni tutarken bir yandan da başka kadınlarla takılabileceğini sandı ve şimdi ona geri dönmeyeceğini söylediğinde şok oldu. Paraya ihtiyacı yok, Zar. O daireyi kiraya vermek umurunda bile değil. Tek umursadığı şey seni mülkü olarak elinde tutmak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Birisi bu konuda çok kararlı görünüyor."

"Birimizin hissetmesi gerekiyor ve sen onun yaptıklarını hiç umursamıyor gibi görünüyorsun, o yüzden ben hissetmeliyim."

"Umursuyorum, Hols, ama bu bana onu sevmediğimi ve hiç sevmediğimi fark ettirdi."

Telefonum tekrar titredi.

ANGUS: Zara. Mesajı okuduğunu görüyorum.

Ben: Taşındığımı söylemiştim. Taşındım. Anahtarı Zoe'ye bıraktım.

Beni arıyor ve tüm mantığımın aksine, cevap veriyorum. Cevap vermezsem pes etmeyeceğini biliyorum.

"Beni arama Angus. Ben..."

"Neredesin?"

"Sidney'deyim."

"Siktir, bebeğim, neden? Sorunlarımızı çözüyoruz sanıyordum."

"Biliyorum, ama ben öyle demedim. Bir kez bile. Asistanınla yattın; bundan geri dönüş yok."

"Bir kez oldu, Zara. Bir kez. Ve bir daha asla olmayacağını söyledim."

İç çekiyorum. "Bu konuşmadan çok sıkıldım. Beş aydır bunu konuşuyoruz ve ben bıktım. Melbourne'a dönmüyorum."

Bir an sessiz kalır. "Sana biraz zaman vereceğim. Sonra bu sorunu çözeceğiz."

Tanrım. "Dediğimi dinle, çünkü bunu bir kez daha söyleyeceğim. Biz bittik ve fikrimi değiştirmem için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hoşça kal."

Telefonu kapatmak için tuşlara basarken Holly'ye göz kırptım. "Tanrım. Hayır cevabını kabul etmiyor. Böyle devam ederse telefon numaramı değiştirmem gerekebilir."

Emlakçı, balkon kapısından başını uzatarak bizi keser. "Başka bir randevum var."

"Üzgünüm," diyorum, telefonumu çantama geri koyarak. "Daireyi gerçekten istiyorum."

Geniş bir gülümsemeyle, "Tamam, harika," diyor. Ardından, hangi belgeleri sunmam gerektiğini söylüyor ve sonraki adımları konuşuyoruz.

Holly'nin arabasına geri döndüğümüzde, başımı koltuğa yaslayıp "Senin gibi olmalıyım" diyorum.

O arabayı çalıştırır. "Nasıl? Neden?"

"Sadece uyumalı ve ilişkilere girmemeliyim. Ben bu işler için yaratılmamışım."

"Sen annemizin kızıydın, Zar. Sen ilişkiler dışında hiçbir şey için yaratılmamışsın

İlişkiler. Evet, iyi şanslar."

"Ugh." Haklı. "Bir süre ara vereceğim. Bir erkeğe baktığımı görürsen, bana tokat at."

"Önümüzdeki birkaç hafta seni çok göreceğimi düşünseydim yapardım."

Kaşlarımı çattım. "Neden yapmayasın ki?"

"Benim evim yerine oteli seçtin. Haftalarca işin nedeniyle sabahları erken kalkıp geceleri geç yatacağını söyledin. Bana ne zaman zaman ayıracak bilmiyorum."

Gülümserim. "Yaşlandıkça bağımlı oldun abla. Oteli seçmemin sebebi iş yerine yakın olması ve masraflarını şirketin karşılaması. Senin evini boyadığın da uzak durmam için başka bir iyi neden. Boya kokusuna dayanamıyorum."

Telefonum tekrar çaldı ve Angus'a fikrimi söylemeye kararlı olarak hemen açtım. "Angus. Dur. Sana söyledim..."

"Zara."

Kahretsin, Angus

değil. "King."

"Neredesin?"

"Holly'yle birlikteyim. Kiralık bir daire buldum." "Şu anda boş musun?"

"Şey, pek değil." *Kulüp evine gelmemi istiyorsan, hayır.*

"Ya öylesin ya da değilsin." Bana sert bir tonla konuşuyor.

"Öyleyim," diyorum yumuşak bir sesle, onu bu kadar çok saygı duymamış olmayı diliyorum. Saygı duymasaydım, ona yalan söyler ve benden istediği şeyi yapmaktan kurtulurdum.

"Kulüp evine gel. Annen burada." "Tamam."

Telefon kapanıyor ve beni anlamış bir bakışla izleyen Holly'ye bakıyorum.

"Kulüp evine mi gidiyoruz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve Fury'nin orada olmaması için dua bile etmiyorum. Orada olacak. Bundan eminim. Olan biten her şeye rağmen, bugün orada olmayan tek bir kulüp üyesi bile yok. King'in kuralı. Ve son zamanlarda bu kuralı sık sık uyguluyor.

Fury

“

Tanrım, Lynette, şimdi çıkıp onu getireceğim," diyorum, telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırarak Noah'ın pantolonunu değiştirebilmek için.

"On dakika önce gelmeni bekliyordum. Yapacak işlerim var, biliyorsun. Senin lanet olası varlığıyla beni onurlandırman için oturup beklemiyorum."

Tanrım, yardım et. O benim çocuğumun annesi olmasaydı, bu konuşma çok farklı olurdu. Hatta bu konuşmayı bile yapmazdık, çünkü onunla hiçbir ilgim olmazdı.

"Noah, lütfen kıpırdama," diyorum, onu yerinde tutmak için deli gibi uğraşıyorum. Bugün çok enerjik ve her zamankinden daha yaramaz. Sonra Lynette'e, "Yirmi dakika sonra görüşürüz," diyorum.

Telefonu kapatıp, tuvalet kazası geçirdikten sonra ona temiz pantolon giydiriyorum.

"Oynamak istiyorum," diyor Noah, tüm çocuklarla oynamaya geri dönmek için canını dişine takarak.

"Olmaz, küçük adam. Seni annene götürmeliyiz." Onu kucağıma alıp, içinde tüm eşyaları olan sırt çantasını omzuma atıyorum.

"Hayır!" Kollarımda debelenerek istediğini elde etmek için mücadele ediyor.

Onu belinden tutup, onunla birlikte çömeliyorum. "Hey," diyorum yumuşak bir sesle, "Annen seni bütün gün görmedi. Seni özledi. Onunla oynamak istemiyor musun?"

Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Oynamak istiyorum."

"Evet, biliyorum, ama tahmin et ne olacak? Yolda dondurma alacağız." Onu asla rüşvetle kandırmamaya çalışırım, ama bu noktada, onu annesine götürmek için ne gerekiyorsa yaparım. Şu anda benim hayalarımı sıktığına bakılırsa, ihtiyacım olduğunda her zaman dondurmayı kullanacağım.

Küçük yüzü aydınlanıyor ve kollarıyla boynuma sarılıyor. "Evet! Dondurma!"

Tanrıya şükür.

Onu kaldırıp odamdan çıkıp kamyonetime doğru yürürüz. Çıkarken King'le karşılaşırız.

"Geri dönecek misin?" diye soruyor.

"Evet. Noah'ı bıraktıktan sonra hemen dönerim." Herkesle görüşmek istediği şeyler var ve bugün Noah'a odaklanmam gerektiğini anladığını söylese de, ben burada olmak istiyorum.

O da başını salladı. "Seni bekleriz."

Noah'ı arabaya bindirip annesinin evine doğru yola çıkıyoruz, yolda dondurma almak için duruyoruz. Lynette kapıda beni kirli kirli bir ifadeyle karşılıyor. Noah'ı benden alıp, "Bu alışkanlık haline gelmemeli, Fury," diyor.

Onu takip ederek içeri giriyorum ve Noah'ın çantasını yatağının üzerine atıp mutfakta onlara katılıyorum. Ev çorba kokuyor ve tezgahın üzerine yayılmış küçük kaplara bakıyorum. Lynette, Noah için çorbayı bu kaplara bölüyor. Onun tüm saçmalıklarına katlanmamın sebebi bu; o, benim olmasını istediğim türde bir anne oldu. Oğlumuzu,

amaçladığım her şekilde seviyor. Ama lanet olsun, onu istediği gibi sevemediğimi hiç unutmamı sağlamıyor.

Buzdolabının üzerinde asılı olan gelecek haftanın programına bakıyorum. King'in savaşını bile onun organizasyon becerileriyle yönetebilir. "Salı akşamı ona bakmamı ister misin?"

Takip ettiğimiz standart bir programımız var, ama gerektiğinde birbirimize yardımcı olmak için esnek olmaya karar verdik. Şu ana kadar işe yarıyor. Ama bunu sadece dört aydır yapıyoruz, ne kadar sürecek kim bilir.

Noah'ı yere indirirken ben dondurmayı tezgaha koyuyorum. "Evet. Randevum var." Noah'ın istediği dondurmayı görünce ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor. "Neden aldın? Onun yemesini istemediğimi biliyorsun."

"Dondurma baba!" Küçük vücudu, kutuya uzanmaya çalışırken yukarı aşağı zıplıyor.

"Bu bir ödül."

"Dikkatli olmazsak, ikramlar norm haline gelir. Tanrım, Fury, neden hep böyle yapıyorsun?"

Lynette ve ben en iyi yaptığımız şeyi yaparken bir kase ve kaşık alıyorum. "Onun önünde bu konuyu tartışmayacağım Lynette."

"Sen tam bir..."

"Dur," diye emrediyorum, sesim onun karşı çıkmayacağını bildiği şekilde alçak. "Onun için bunu alayım, sonra konuşuruz."

"Baba!" Noah hala zıplıyor ve dondurma için heyecanlı.

Lynette bana son bir kez kötü bir bakış attıktan sonra mutfaktan çıktı. Noah'ın kasesine dondurmayı koydum ve o yerken yanında oturdum. Acele etmedik; birlikte yemek yerken asla acele etmeziz. Bu bizim zamanımız ve ben bu anları çok değerli buluyorum.

Yemeği bitirince onu odasına götürüp oyuncaklarını veriyorum, böylece Lynette ile baş başa konuşabiliriz. "Hemen dönerim," diyorum ona. Ama o oyuncaklarına dalmış, odadan çıktığımı fark etmiyor bile.

Lynette'i çamaşır odasında çamaşır makinesine çamaşır koyarken buluyorum. "Ona dondurma vermeyi alışkanlık haline getirmeye niyetim yok. Kulüpten çıkmak istemediği için benimle kavga etti, ben de onu rüşvetle ikna ettim."

Yaptığı şeyi bırakır. "Tamam. Ama onun yemeği konusunda aynı fikirde olursak çok sevinirim. Seninle kalıp her türlü abur cubur yiyip sonra eve gelip sana yediğin şeyleri yemediğin için bana azarlamasını istemiyorum."

Elimi yüzüme sürerim. Uzun bir gün oldu ve onun bizi zorladığı yola girmek istemiyorum. "Siktir, öyle bir şey olmuyor ve bunu sen de biliyorsun. Aramızı bozmak için lafları çarpıtma."

"Öyle bir şey yapmaya alışmıyorum." "Evet, yapıyorsun."

Konuyu değiştirmeden önce uzun ve berbat bir dakika boyunca bana bakıyor. "Dün Cara'yı gördüm."

Çenemi oynattım. "Ve?"

Gözleri hoşnutsuzlukla parladı. "Ve sen onu becerdin, bunu bana büyük bir zevkle anlattı. Dört aydan daha fazla bekleyebilirdin."

"Geçen hafta randevun olduğunu söylemedin mi?" Bu, girmek istediğim son konu, ama Lynette'i tanıyorum, ve söylemek istediği her şeyi söyleyene kadar bu konuyu bırakmayacak. Ve benim için, her zaman söyleyecek çok şeyi vardır.

"O farklı ve sen de bunu biliyorsun."

"Nasıl farklı olabilir ki?"

"Tanrım, sen tam bir pisliksin. Biz birlikteyken muhtemelen o sürtüklerle yatıyordun. Son altı aydır bana dokunmadın bile, bir yerlerde yapıyordun."

Lynette sekiz aylık hamileyken onu evime aldığım andan dört ay önce ayrıldığımız ana kadar başka bir kadına dokunmadım. Ve ondan sonra Cara'yla yatmam üç ayımı aldı. Ama

Bu, ona kaç kez söylesem de duymayacağı bir şey. Günlerini geçirebilmek için beni pislik kategorisine sokması gerekiyor, bu yüzden ilişkimizi yürütmek için deli gibi uğraştığımı ona söylemeye zahmet etmiyorum. Ya da başarısızlığımın tesellisini bir kadında değil, içkide bulduğumu. Bunun yerine, "Kulübeye dönmem lazım. Salı görüşürüz" diyorum.

Koridordan geçerken bana yağırdığı öfkeli sözleri duymazdan geliyorum ve Noah'ın odasına vardığımda bunların hiçbirini duymadığına şükrediyorum. Onu kollarıma alıp öpüyorum ve "Annenize iyi bakın, tamam mı? Birkaç gün sonra görüşürüz" diyorum.

Küçük parmakları yüzümü sıkarken bana öpücük verir.

Onu kucaklayarak sararım. "Seni seviyorum, Noah."

"Seni seviyorum, babacığım."

Onu her bıraktığımda içim parçalanıyor, ama Lynette ile ilişkimizin gidişatına bakınca, onun için en iyisini yaptığımı biliyorum. *Kötü durumların kötü seçenekleri vardır.*

Lynette'in evinden döndükten sonra kilisede King, "Dün Zero ile görüştüm," diyor. "Black Deeds'e geçen hafta Zenith'ten teklif geldiğini söyledi. Storm'a karşı kulüple ittifak kurmak istiyorlar." Oda içinde etrafına bakınıyor. "Sydney'de de Melbourne'da da."

Siktir, bu çok önemli bir haber. Zenith, dört yıl önce Melbourne'da kurulduğumuzda Storm'a çok sorun çıkarmıştı. Winter, iki yıl boyunca onlarla uzun ve kanlı bir savaş verdi ve her ne kadar sorun çözülmüş gibi görünse de gerginlik hiç azalmadı. İki hafta önce, Melbourne'daki Storm'a tüm güçleriyle saldırdılar ve beş kulüp üyesini öldürdüler. Ancak biz, Winter hazırlıklı olduğu için onlardan sekizini öldürdük. King buradan takviye gönderdi, bu yüzden bu sabah Knuckles için cenaze töreni düzenledik; o, Zenith'in ikinci saldırısında öldü.

ortaya çıktığında öldü. Sydney'e yerleşmek istemeleri, oyunu yeniden değiştiriyor.

"Zero onlarla ittifak kurmakla ilgilenmiyor," diye devam ediyor King. "Eğer iş o noktaya gelirse, bizim arkamızı kollayacaktır. Ve öyle olacağını düşünüyor. Onlarla konuştuğunda, sonunda Sydney'e taşınmaya kararlıydılar."

Winter, yüzü taş gibi sertleşmiş bir şekilde King'in yanına yaklaşır. "Bu orospu çocuklarıyla son uğraştığımızda, onlar iyi donanımlıydılar ve biz Melbourne'da henüz yerleşme aşamasındaydık ve donanımımız da yetersizdi, bu yüzden üstünlükleri onlardaydı." Çenesi sıkılaşıyor. "Bu sefer hazırız; yıllarımı bu hazırlıklara adadım." Odayı bir süre inceledikten sonra gözleri bizimkilere takılır. "Bugünden itibaren silah tedarikimizi artıracacağız. Her zaman en az iki tabanca ve iki bıçak taşıyın. Yedekleri yanınızda bulundurun. Ateş ettiğinizde öldürmek için değil, yavaşlatmak için ateş edin. Bu pislikleri Axe ve benim sorgulayabilmemiz için yakalayın." Tekrar duraksıyor. "Bu savaş kanlı olacak. Acımasız. Onları kışkırtacağız, bu da intikam peşinde olacakları anlamına geliyor. Buna hazırlıklı olmalısınız, çünkü saldırıyı Melbourne'da mı yapacaklarını yoksa buraya da mı getireceklerini tahmin edemiyorum."

Hyde ve Nitro devralır, stratejiyi tartışır ve bugün bizim için bazı silahlar getirdiklerini, ancak fazladan silahları depodan almamız gerektiğini söyler.

Kilise bittiğinde, kulüpte şiddetli ve şiddetli bir kararlılıkla enerji patlıyor. Çok sayıda üyemizin hayatını kaybetmesine kızgın ve bu orospu çocuklarını ortadan kaldırmaya kararlıyız.

Herkes odadan çıkarken King beni kenara çekiyor. "Bu gece bir işin var."

"Ne?" diye soruyorum, Winter da bize katılırken.

"Üçümüz Zero'nun verdiği bir ipucunu araştıracağız. Zenith ile bağlantısı olabilir. Hyde, Kick ve Nitro da başka bir ipucunu araştırıyor."

"Tek ipucumuz bu mu?" diye soruyorum.

Winter başını sallar. "Şimdilik. Axe ve Zane bu konuyu derinlemesine araştırıyor. Umarım yarın bize bir şeyler bulurlar."

"Melbourne'a ne zaman dönüyorsun?" diye soruyorum.

"Yarın gece uçuyorum. Döndüğümde saldırının birinci aşamasını başlatacağız."

"Nedir o?"

"Zane ve Griff liderliğindeki bir siber saldırı. Onları en çok acıtacak yerden vuracağız: maddi olarak. Bu adamlar çoğunlukla internet dolandırıcılığıyla geçimlerini sağlıyorlar. Akıllı adamlar ve izlerini iyi sakladıkları için neredeyse bir yıldır bu işin peşindeyiz, ama sonunda neyin peşinde olduklarını ve onları diz çöktürmenin bir yolunu bulduk. Ondan sonra, silahlarını ve paralarını tüketmemiz sadece an meselesi olacak."

King'e baktım. "Bu gece saat kaçta?"

"Hazırlan. Önce başka işlerimizi halledeceğiz. Bir saat sonra yola çıkarız."

Silah deposundan ihtiyacım olanları alıp, çıkmadan önce bir viski içmek için bara gittim. Knuckles'ın cenaze töreninden sonra kulüp yavaş yavaş boşalıyordu ve barın köşesinde boş bir masa buldum.

Silahlarımı kuşanırken başımı kaldırdığımda Zara'nın odaya girdiğini gördüm. Daha önce mezarlıkta yaptığı gibi nefesimi kesmişti. Onu dört yıldır görmemiştim, çok uzun bir süre olmuştu. Bu dört yıl ona iyi gelmişti. Hatta ona sahip olduğu güzelliğin ötesinde bir güzellik katmıştı.

Zara artık daha güçlü. Bunu ona bakarak anlayabiliyorum. Başını dik tutuşundan, daha önce sahip olmadığı bir özgüvenle yürümesinden ve gülümsemesinden anlaşıyor. Ve daha önce sahip olduğu kadınsılık, şimdi tamamen kadınsı bir seksi özgüvenle vurgulanıyor.

Onun bazı erkeklerle konuşmasını ve kızlarla sohbet etmesini izliyorum.
Gülüyor ve Tanrım, o ses içimi titriyor, bağırsaklarımı sıkıyor.

Sonra beni görüyor.

O anda Monroe'nun yanında. Roe'nun söylediklerini dinliyor.

Tüm vücudu hareketsiz

kalır. Dudakları aralanır.

Yanakları kızarır.

Ve tereddüt etmeden bana doğru gelir.

Zara

I Ayaklarıma ona doğru yürümeyi bırakmalarını söylemeye çalışıyorum, ama kendi iradeleri var. Gözlerim de öyle. Gözlerim, bıçağı bağladığı ve şimdi kolunu sıvadığı ön kolundan ayrılamıyor.

Aşağıya, bıçağı örtmek için. Ama dikkatimi çeken bıçak değil, onu son gördüğümünden beri kazandığı kasları.

Sonunda bakışlarımı ona çevirdiğimde, içimi bir ihtiyaç kapladı. Bu adam yıllardır rüyalarımnda çok fazla yer aldı ve onu şimdi her zamankinden daha çok istesem de, Lynette'e bağlılığına saygı duyuyorum. Holly yıllar önce Lynette'in onun yanına taşındığını söylediğinde hiç şaşırmamıştım. Onun yanında kalıp birlikte oğullarını büyütmesine de şaşırmadım. Başlangıçta Holly'ye sürekli haber almak için rahatsız ediyordum, ama bir aile kurduklarını duymak çok acı verici olunca bunu yapmayı bıraktım. O noktada, onunla ilgili tek kelime bile duymak istemedim. Ama şimdi uzak duramıyorum. Sesini duymak ve onu yakından görmek için can atıyorum. Sadece bir anlık görsem yeter, sonra yine uzaklaşırım.

Ayağa kalkıp bana doğru geliyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Prenses." Sadece onun kullandığı isimle beni çağırdığında dudaklarından çıkan yavaş, derin bir ses, içime işliyor, dokunmaması gereken her yere dokunuyor.

"Merhaba." Bu kelime içimden dökülüyor, ona karşı hissettiğim arzuyu ortaya koyuyor. Hissetmesi için.

O da bunu kaçırmaz ve yıllardır bana bakmasını istediğim o mavi gözlerinde kendi arzusu parlar. Dileklerimin gerçekleştiği bu çalınmış anlar asla yeterli olmayacak. "Geri taşındığını duydum."

"Evet." Yıllardır merak ettiğim her şeyi sormamak için kendimi zor tutuyorum. Baba olmak nasıl bir duygu? Mutlu musun? Onu seviyor musun? *Beni senin özlediğin kadar özliyor musun?*

Fury bunu sindirirken bakışları yavaşça göğsüme, karnıma, bacaklarıma düşüyor ve sonra sanki tüm zamanı ona aitmiş gibi, geri dönerken her santimimi tekrar kaplıyor. Tek bir giysimi bile çıkarmadan beni soydu ve bunu tekrar yapmasını istediğimi inkar edemiyorum.

Gözleri benimkilere takıldığında, Winter arkamdan seslenir, "Fury. Gidiyoruz."

Fury'nin yüzünde pişmanlık belirir. Son bir kez sessizce birbirimize bakarız, sonra o masadan telefonunu alır ve "Seni görmek güzeldi" der.

Yanımdan geçerken kokusu beni sarar. Bu çok fazla. Ona gelmemeliydim. Birbirimize neredeyse tek kelime etmedik, ama sanki milyonlarca kelime fısıldamışız gibi. Ruhlarımızdan asla çıkmaması gereken milyonlarca kelime.

Oradan çıkması için ona zaman verirken kendimi topluyorum. Kulüp binasından çıkarken annem bana yetişiyor. "Yarın akşam yemeğe gel."

Yarın akşam otel odamdan ayrılmak istemediğimi biliyorum. Holly'nin evini boyamasına yardım ederek geçirdiğim bir günün ardından. Beni nasıl ikna etti, hiç bilmiyorum. Ama annemin buna ihtiyacı var. King ile çok zor günler geçirdi, kulüpte olan bitenleri saymıyorum bile; kızlarına ihtiyacı var.

Kulüpteki işler bir yana, King'le yaşadığı zorluklar yüzünden kızlarına ihtiyacı var. Bu yüzden başımı sallıyorum. "İyi fikir. Biraz erken gelirim. Birlikte vakit geçiririz."

"Çok isterim. En sevdiğin vegan yemeği yapmama yardım edebilirsin."

"Vegan akşam yemeği mi yapıyorsun?"

"Evet. Kızım nihayet olması gereken yere, eve taşındı. En sevdiğin yemeği yapacağım."

Gülümsüyorum. Tanrım, annemi seviyorum. "Ben de seni özledim. Gerekli malzemeleri ben alırım."

"Tatum da geliyor ve King muhtemelen evde olmayacak, bunu da hesaba kat. Evde olan malzemeleri mesaj atayım da aynı şeyi almazsın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne malzemeleri?" Ne yapacağımızı bile bilmiyor. Nasıl hazırlık yapmış olabilir ki?

"Sen eve taşınacağını söylediğinde vegan yemekleri araştırdım." Omuz silkiyor. "Tüm tariflerde sıkça kullanılan malzemeleri mutfak dolabına aldım."

Annem çok abartıyor. Sadece o, muhtemelen hiç kullanmayacağı şeylerle kiler doldurabilir. "Beni çok özledin, değil mi?" Sadece takılıyorum; beni özlediğini biliyorum. Son dört yıldır her gün bana mesaj attı ve aradı, bunu biliyorum.

Gözleri ciddileşti. "Bir daha taşınırsan, seni bulurum Zara King. Bu bir söz."

Cumartesi öğleden sonra annemin evine vardığımda onu yatak odasında buldum. Sabah boyunca Holly ile resim yaptıktan sonra, öğle yemeğinden hemen sonra boya kokusundan kaçmak için dışarı çıktım, akşam yemeği için gerekli malzemeleri aldım ve sonra

buraya geldim ve annemi odasının zemininde bir yığın giysinin arasında otururken buldum.

"Temizlik mi yapıyorsun?"

Yüzündeki bir saç telini üfledi. "Evet. King bu sabah gardırobumun çok dolu olduğunu söyledi. Savaş moduna girmişti, evdeki dağınıklıktan bahsedip duruyordu. Alışveriş tutkumu da yüzüme vurdu."

Yatağa çapraz bacaklı oturdum. "Gerçekten mi? Başında onca sorun varken, birkaç giysi için mi endişeleniyor?"

"Stresli ve bu sabah çıkmadan önce keyfi yoktu. Gardıropta bir şeyi bulamayınca sinirleri bozuldu."

"Ah, tamam."

"Ama çok abarttı," diyor, yüzünden ona hala kızgın olduğu belli oluyor. "Ben alışverişkoli değilim."

Gülerek — çünkü ben onun, onun huysuz tavırlarıyla çok ileri gittiğini söyleyeceğini sanmışım, oysa o sadece ona alışverişkoli dediği için kızgınmış — "O biraz haklı. Online alışverişe biraz bağımlısın."

Büyükannem bize katılır, uzun bohem eteği arkasında dalgalanarak içeri girer. "Lily, canım, bunu sana söylemek istemezdim ama sen alışverişkoli oldun. King haklı."

Annem ona kızgın bir bakış atar. "Yeter artık 'King haklı' saçmalığı. Bugün hiç yardımcı olmuyor."

"Çocuklar nerede?" diye soruyorum, evdeki sessizliği fark ederek.

"Brynn onları dışarı çıkardı. Teyzeleri ve amcalarıyla bir gün geçiriyorlar."

"Jamie evde mi?" Annemin kız kardeşinin kocası işi nedeniyle çok seyahat ediyor.

Bir dizi yetişkin mağazası var ve işini Amerika'ya genişletmek üzere. En son Los Angeles'ta olduğunu duydum.

"Evet. Onları bir gece kendilerine almalarını önerdi ve ben de Brynn'i arayıp kabul edeceğimi söyleyecektim, ama şimdi emin değilim."

"King'e o kadar kızgınsın ki, hepimiz gittikten sonra onunla yalnız kalmak istemiyor musun?" diye soruyorum.

Yarısı dolu çöp torbasını yataktan alır ve içine daha fazla giysi doldurur. "Öyleyim."

"Hayatım," dedi büyükannem, "Brynn'e çocukları almasını söyle. King'le yalnız bir gece geçirmenize ihtiyacınız var."

Annem çantayı doldurmayı bitirir ve inler. "Ugh, son zamanlarda çok stresli ve huysuz..."

Onu keserek sözünü kestim. "O her zaman huysuzdur anne."

"Şu anda daha da kötü. Akşamları onu kanepeye yatırmak zorunda kalacağım."

"Hmm, King'in kanepede uyuduğunu hiç görmedim. Sen onu zorladığında bile," dedim.

King'in sesi koridordan yankılanıyor. "Uyumam." Bakışları annemle buluşuyor. "Burada ne oluyor?"

Annem ona surat yaparken dikleşti. "Evi topluyorum. Akşam eve geldiğinde bu evde hiçbir şey kalmayabilir."

Burun delikleri genişledi. "Akşam eve geldiğimde, banyoda beni bekliyor olsan iyi olur."

King'in tavırlarına alışkınım, ama aralarındaki gerginlik hissediliyor. Annem genellikle onun otoriter tavırlarını umursamaz, ama bugün öyle değil.

Biraz yalnız kalmaları gerektiğini düşünerek, "Büyükanne, gel de bana çay yap" diyorum.

Dövüşecek gibi görünen annemle King'i bırakıp mutfığa geçtik. Büyükannem su ısıtıcısını koyup çay yaparken, ben akşam yemeği için malzemeleri buzdolabına çıkardım.

Buzdolabını kapatırken büyükannem, "Nihayet geldin, çocuğum," diyor. "Annen son dört yıldır endişeden deliye dönmüştü."

Annemin çılgın genlerini ona büyükannem vermiş. Annem büyükannemden biraz daha mantıklı ama cidden, bu ikisi bazen çok tuhaf şeyler söylüyorlar.

"Başlangıçta endişelendiğini biliyorum, ama bütün zamanını endişelenerek geçirdiğini sanmıyorum, büyükanne."

Kaşlarını kaldırıyor. "Şaşırsın belki, Zara. Kalbin kırıldıktan sonra gittiğin günden beri endişeleniyordu ve hiç durmadı. Özellikle de o günden beri yaşadığın tüm kalp kırıklıkları yüzünden. Onu ayakta tutan tek şey, Birdie'nin sana destek olacağıydı. Birdie olmasaydı, toparlanıp Melbourne'a taşınırdı herhalde."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Fury, Lynette ile birlikte olacağını söyledikten sonra, kalp kırıklığı ve öfkeyle Sydney'den kaçtım. Eşyalarımın çoğunu sattım, Holly'den borç aldım ve Melbourne'da bulabildiğim en ucuz ortak eve taşındım. King peşimden gelip ne olduğunu öğrenmek istedi, ben de kendi başıma kalmak için çaresizce bir adamın kalbimi kırdığını ve Sydney'de kalamayacağımı söyledim.

Annemin bahsettiği tüm ayrılıklar ise abartılı. Angus'la çıkmaya başlamadan önce iki kez ayrılmıştım. Bu çok da fazla sayılmaz. Ama bunun, o da beni özlediğini kendi tarzında söyleme şekli olduğunu biliyorum, bu yüzden önemsemedim.

"Siz benim için endişelenmenize gerek yok. Angus yüzünden kalbi kırık değilim. Bir süre erkeklerden uzak duracağıma yemin ettim."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Aşırıya kaçmaya gerek yok, canım."

Bunu duyduğumda Tatum'un ön kapıda olduğunu fark edip gülüyorum. "Lil, kapı açık, içeri giriyorum."

"Mutfaktayız Tatum," diye sesleniyorum.

Bir dakika sonra elinde bir şişe şarapla bize katılır. Şarabı tezgaha koyar, bana sarılır ve "Seni burada görmek ne güzel" der.

"Sanki başka bir gezegendeymişim gibi," diyorum, o beni bırakınca. "Yani, Noel'de eve gelmedim falan değil ki."

"O ziyaretler senin yanında olmakla aynı şey değil," diyor.

Haklı. Kendi akıl sağlığım için Melbourne'da olmam gerekiyordu, ama ailemi özledim. Her şeyi, Storm'u da. Orada Birdie ve Winter vardı, ama Fury'nin gelip rastlamaması için kulüp evine gitmedim.

Konuyu değiştirerek, "Daha geç geleceğini sanıyordum," diyorum.

"Gelmeyecektim, ama bu sabah Nitro ile tartıştım ve Monroe bugün Sage ve Parker ile meşgul olduğu için annenin beni sakinleştirmesine ihtiyacım var. O çocukları çok seviyorum, ama davet edildikleri tüm bu doğum günü partileri saçmalık. Roe hafta sonlarını her yerde koşturarak geçiriyor."

"Bence bir şişe şaraptan fazla getirmeliydin. Annem ve King de bu sabah kavga etti. Aslında, muhtemelen hala odalarında kavga ediyorlardır."

Tatum, karşımda tezgâhın önündeki tabureye oturur. "Sanırım birçok yaşlı kadın da aynı şeyi yaşıyor. Şu anda ortam çok gergin ve tehlikeli. Nitro'nun bugün kendini kaybetmesinin sebebinin bu olduğunu biliyorum. Ama bunu bilmek, durumu daha kolay hale getirmiyor."

Hepimiz kulüpteki karışıklığı düşünürken ortamın havası değişir. Neler olduğunu ayrıntılı olarak bilmiyorum ama geçen hafta içinde birden fazla cenaze olması, kötü bir şeylerin döndüğünü gösteriyor.

"Tatum," diyor King kapıdan. "Son bir saat içinde Nitro'dan haber aldın mı?" Sesinde hoşuma gitmeyen bir keskinlik var. Korkutucu bir keskinlik.

Kız başını sallar. "Hayır. Neden?"

Yüzünde hiçbir şey belli etmiyor ve cevap vermiyor, ama botlarının ağır sesleri ve ön kapının çarpması, ondan aldığım karanlık hissi pekiştiriyor.

"Siktir," diyor kız yumuşak bir sesle, telefonunu çıkarıp Nitro'yu arıyor. Cevap vermeyince mesaj bırakıyor: "Ara beni. Endişelendim. İyi olduğunu haber ver."

Annem bitkin bir halde içeri girer. Şarabı görür ve ona uzanır. "Bunu hemen içmeliyiz. Sonra da başka bir şişe bulmalıyız. Muhtemelen bir tane daha. Onunla resmen sınırimi aştım."

Kahretsin.

Bu hiç iyi değil.

ANNEM VE TATUM SARHOŞ OLUYOR. Büyükanнем akşamki randevusu için saat 4 civarında evden çıkıyor. Ben de akşam yemeğini hazırlıyorum. İkisi de yemek yiyecek gibi görünmüyor ama ben açım. Holly de bize geliyor, o da yemek isteyecektir.

Ancak saat 6'yı biraz geçince her şey alt üst oluyor ve dört yıl önce bıraktığım içkiyi tekrar içmeyi ciddi olarak düşünmeye başlıyorum.

Dördümüz oturma odasında Tatum'un, Monroe ile gençken yaptıkları bir şeyi anlatırken gülüyoruz. Tatum hikayesini bitirince kanepeden kalkıyorum. "Sizin sarhoşlar için akşam yemeğini hazırlayayım."

Annem yanımdan geçerken elimi tutuyor. "Bebeğim" — kelimeleri geveliyor — "Hiçbir şey yiyemem. Yersen kusarım."

Gülerek, "Ben mi kusacağım?" diyorum.

Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Ugh, yersem kusacağım. Yememeliyim, yemin ederim."

"Ben de," diyor Tatum. "Lil kadar kötü değilim ama yine de."

"Oh, inan bana," diyor Holly, "sen annem kadar kötüsün. Sen de yersen kusarsın."

Annem yine sarhoş olduğunu inkar etmeye çalışır ve ben onları bırakıp mutfağa giderim. Mutfaka vardığımda ön kapı gürültüyle kapanır ve King ile Fury mutfağa girer.

Fury'yi gördüğümde nefesim kesildi. Yüzü morluklar ve kesiklerle doluydu, bir kolunda uzun bir bandaj vardı, eminim ki kötü bir yarayı kapatıyordu, ve bacaklarını kaldırmak onu öldürüyor gibi yürüyordu.

"Lily nerede?" diye sorar King.

"Salonda, ama..." Mutfaktan çıkmak için dönünce onu durdurmak için kolundan tutuyorum. "O sarhoş. Oraya girmen iyi bir fikir değil."

"Neden?" diye bağırır. *Oraya girmesi kesinlikle iyi bir fikir değil.*

"Görünüşe göre seninle ilişkisi sona ermiş. Bu benim sözüm değil, onun sözleri." Çenesini sıkarken ekledim: "Başında bir sürü sorun olduğunu biliyorum King, ve inan bana, en son olmak istediğim yer senin evliliğinin ortası, ama bir şeylerin değişmesi lazım. Yani, *senin* bir şeyleri değişmesi lazım. Histerektomi ameliyatı ve bebeğini kaybetmenin duygusal yüküyle mücadele ediyor, eminim sen de öyle. Ama ayrı ayrı mücadele etmek iyi değil. Evliliğinizi kurtarmak istiyorsanız, bunu birlikte yapmanın bir yolunu bulmalısınız."

Karanlık gözleri benimkilere dikilirken çenesini tekrar hareket ettirir.

"Bitirdin mi?" Başımı sallar. "Evet."

Bunun üzerine dönüp, vahşi bir karanlık enerji yayarak odadan çıktı.

"Tanrım," diye mırıldandım, buzdolabının kapısını açarak Fury'ye baktım. "Hiç kimseyi dinlemiyor mu?"

"Sık sık değil," der, bana yaklaşıarak, olmaması gereken yere kadar gelir. *Çok yakın.*

Daha önce hazırladığım salatayı alıp dikkatimi onun yüzüne veriyorum. "Orası acıyor gibi." Bakışlarım koluna düşüyor. "O da."

Parmağını çeneme koydu ve yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Güzel görünüyorsun, prenses."

Lanet olsun, bu çok fazla.

Ona bana dokunmamasını söylemek istiyorum, ama kendimi bu kelimeleri söylemeye ikna edemiyorum.

Bana dokunmasını seviyorum.

Onun yerine, "Sen de öyle. Tabii, tüm bu kesikler, morluklar ve topallaman hariç." diyorum. Endişeyle sesim alçalıyor ve "İyi misin?" diye soruyorum.

Elini indiriyor. "Beni merak etme. Ben iyiyim." Sonra tezgaha koyduğum salatayı kontrol edip, "Hala et yemiyor musun?" diyor.

Onun iyi ile benim iyi kavramlarının farklı olduğunu düşünüyorum ama bunu söylemiyorum. "Artık vejeteryanım."

"Hala kahve içmiyor musun?"

Onun ukala sorusuna gülümsememeye çalışırken başımı salladım. "Artık veganım, çay sever ve alkol kullanmıyorum."

Alçak sesle ıslık çalar. "Sen de içkiyi bıraktın mı?"

"Evet." Ciddi bir ifadeyle cevap veriyorum. "Kendi sorunlarımla başa çıkmak için başka çözüm yolları bulmam gerekti."

Salondan gelen yüksek sesler bizi keser. Annem ve King yine kavga ediyorlar.

"King'in stresinin bir sonu var mı sence?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Kahretsin." Cevabında hiç tereddüt etmedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Durum düzelmeden önce daha da kötüleşecek."

“Zara,” Holly mutfağa girer, Fury'nin benimle olduğunu fark edince yavaşlar.
“Oh, tamam, umm, size biraz zaman vereyim.”

Onunla yalnız kalmamak için çaresizce, "Hayır, sorun yok Hols.
Sohbet ediyoruz."

Fury ona bakar. "Aslında, bize bir dakika izin verir misin, Holly?"

Kahret

sin.

Ne?

Hayır

Holly ikimizin arasında bakışlarını gezdirir, gözleri bana ne yapmamı istediğimi sorar. Kalbim, o hain kaltak, durumu kontrol altına alır ve Holly'ye burada bir sorun olmadığını ve Fury'nin istediği bir dakikayı bize verebileceğini belirtmek için başımı sallar.

Holly çıktıktan sonra Fury bakışlarını bana diker. "Seni özledim, Zara."

Kalbim sevinçten zıplıyor, sanki lanet bir ödül kazanmış gibi her yerde çırpınıyor.

Kafam, onu buradan defetmemi söylüyor.

"Eve, Lynette'in yanına gitmelisin. Muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur." *Seninle bunu yapmayacağım. Ne şimdi, ne de asla.*

Alnı kırışıyor. "Artık birlikte değiliz." Dört kelime,
dünyamın başımı döndürmesi için yeterli.

Bu sözlerle ne yapacağımı bilmiyorum çünkü en azından o sözleri söylemeden önce, kafam kalbimin bir daha asla üstün gelemeyeceğini biliyordu. Şimdi o sözleri söylediğine göre, kalbim hayatta kazanmak isterse kafamın ona karşı gelebileceğinden emin değilim.

Onu buradan çıkarman lazım. Biliyorum.

Hadi, yap şunu kardeşim.

Sonunda beni kurtaran King oluyor.

"Fury," diye bağılıyor koridordan. "Gidiyoruz."

Fury hala beni izliyor, sanki bir şeyleri anlamaya çalışır gibi kafası karışık. Hemen hareket etmiyor, ama ön kapının çarpmasıyla "Konuşmamız lazım" diyor ve gidiyor.

Ve ben, onun bu sözleriyle ne demek istediğini merak ederek kalakaldım. Konuşmamıza gerek *yok*.

Konuşmak, yapmamız gereken en son şey, çünkü konuşmak, kalbimin tekrar kontrolü ele alması için bir fırsat demek ve ben uzun zaman önce kalbimin ve ruhumun çok farklı şeylere ihtiyacı olduğuna karar verdim. Ve mutluluğa ulaşmak için tek şansım varsa, ruhumun ihtiyacı olanı alması gerekir. Ve onun ihtiyacı olan, az önce mutfaktan çıkan adam dışında herhangi bir erkek.

Zara

Neden sabah izin aldın?" Holly, Çarşamba sabahı erken saatlerde Facetime'da bana soruyor. "Ve neden senin sütyenine bakıyorum? Giysilerin nerede? Saat

Bugün çok soğuk ve yağmurlu.

Ugh. Neden bana bu kadar üşüdüğümü hatırlatmak zorunda ki? "Dün gece çamaşır makinesi bozulduğu için çamaşırları elde yıkamak zorunda kaldım, unuttun mu? Ve henüz kurutma makinem yok, o yüzden hepsi hala ıslak. Bu sabah elbiseyi kurutma makinesinde kurutuyorum, işe gitmeden önce kurur diye dua ediyorum. Sabah izin almam konusunda ise Justine'i aradım ve kıyafetlerim yüzünden geç gelmeme izin vermesi için yalvardım. Tanrım, Hols, eşyalarımı depodan çıkarmam ve hayatımı rayına oturtmam lazım."

Dün gece daireye taşındım ama yanımda getirdiğim giysi ve tuvalet eşyaları dışında tüm eşyalarım hala depoda. Şu anda, Angus'un dairesinden taşındıktan sonra sipariş ettiğim yeni mobilyalarım var. Ayrıca annemin dün gönderdiği eski çamaşır makinesi de var. Tek sorun, makine çalışmıyor.

"Depodan eşyalarını çıkarmak için bir kamyonet kiralayayım mı? Bu gece halledebiliriz."

Biri kapı zilini çaldı ama beni arayan kimseyi tanımadığım için duymazdan geldim. "Evet! Teşekkürler!"

"Tamam, halloldu say. Saat altı civarında uğrayıp seni alırım."

İnterkom tekrar çaldı. "Tanrım, biri beni çağırıyor. Saatin yediyi biraz geçtiğinin farkında değiller mi?"

"Of, insanlar. İyi şanslar. Akşam görüşürüz."

"Seni seviyorum," diyerek telefonu kapatıyorum. Tekrar çalan interkomuma doğru yürürken, "Kim o?" diye bağıyorum.

"Zara, ben Fury."

Ne?

"Ne?"

"Fury. Beni yukarı al. Tuvaletini kullanmamız lazım."

Sanki başka bir evrende yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Fury nerede oturduğumu bile bilmiyor, neden öylece uğrayıp tuvaletimi kullanmak istesin ki?

Yine de onu içeri aldım.

Kahretsin.

Bu kesinlikle günün en kötü kararı olacak.

Kapıyı açıp asansörü beklemeye başladım. Önce tek havlumu alıp kendime sardım.

Yumurtalıklarım, koridorda oğlunun elini tutarak heyecanla bir şeyler konuşarak daireme doğru yürüyen onu görmeye hazır değil.

Tanrı'ya ihtiyacın olduğunda nerede ve neden bu sabah uyanmadı? Benim için müdahale etmeliydi. Bunun için "batırdın" sütununa bir tik atıyorum.

Fury bana ulaştığında "Hey" diyorum. Noah'ın kıvranışlarından, tuvalete ihtiyacı olanın o olduğunu tahmin ediyorum. Kenara çekilip

içeri alıp Fury'ye tuvaletin yerini gösteririm.

Havluya bir an bakıyor ama Noah'ın tuvalete ihtiyacı olduğu için bir şey söylemiyor. Sadece "Teşekkürler" diyor.

Onlar içerideyken, kendimi bu ziyaret için zihinsel olarak hazırlıyorum. Hala benim evimin yerini nasıl bildiğini anlamış değilim, ama çoğunlukla uzun kalmamasını umuyorum.

Tuvaletin sifonu çekildi ve ikisinin Noah'ın ellerini yıkaması gerektiği konusunda tartıştıklarını duydum. Noah ellerini yıkadı ve sonra ikisi de oturma odasında benimle buluştu. Ben de bu lanet havluyla sarılmış halde garip bir şekilde ayakta duruyordum.

"Selam," diyor Fury, havluya kısa bir bakış atarak. "Giyinmek ister misin?"

"Giyecek bir şeyim yok."

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Baba!" Noah babasının elini tutar. "Ben televizyon izleyeceğim."

"Fury, neden buradasın?" diye soruyorum, neden alet çantasını da getirdiğini merak ederek.

"Bir dakika," der Noah'a. Sonra bana, "Annen uğrayıp çamaşır makineni tamir etmemi istedi," der.

Onu öldüreceğim.

Ama o sadece bana yardım etmeye çalışıyor, bu çok acımasızca olur. Yine de ölmeli.

"Oh." Bugün İngilizce'm çok zayıf.

Fury, bunu komik bulmuş gibi dudaklarını seğirtti, ama gülmesini içinden tutmayı başardı. "Ben tamir ederken Noah televizyon izleyebilir mi?"

"Tabii." Noah'a gülümsüyorum. "Gelip sana izleyecek bir şey bulmama yardım ister misin?"

Hevesle başını salladı. "Evet!"

Dün getirttiğim kanepe ve televizyon için şükürler olsun.

Noah beni televizyona kadar takip ediyor ve birlikte ona izleyecek bir program buluyoruz. Üç yaşındaki bir çocuğa uygun programlar hakkında hiçbir fikrim yok, ama o bir tane tanıyor ve sesi açtığımda Fury banyodan sesleniyor, "Onu izleyebilir."

Noah'ı kanepeye oturtup banyoya girip Fury'ye bakıyorum. "Sen..." Ağzım kapanıyor, çünkü onu yerde yatmış, makinenin altında bir şeyi inceliyor buluyorum. Ceketini çıkarmış ve tişörtü yukarı çıkmış, kol ve karın kasları görünür durumda.

Bana bakıp gülümsüyor, karnına baktığımı fark edince. "Ne var?"

"Şey..." Beynim kelimeleri işleyemiyor. "Ben sadece, Noah'a bir şey içmek ister misin diye soracaktım."

Gülümsemesi yüzünde kalır. "Hayır, o iyi, ama ona göz kulak olur musun, bir şeye bulaşmaz mı?"

Başımı sallıyorum. "Tabii. Ama izin ver de" — ona doğru adım atıp kurutmakta olduğum elbiseyi ve saç kurutma makinesini alıyorum — "şunu alayım."

Geri çekilirken elbise elimden düşüp Fury'nin üzerine düşer. Onu geri vermek için elime aldığımda, yüzünde bir anlık bir anlam ifade eder. "Bu yüzden giyinmemişsin."

Elinden alıyorum. "Evet. Bütün kıyafetlerimi yıkadım ve hiçbiri kurumadı."

Yerden kalkar. "Kamyonette yedek bir kapüşonlu sweatshirt var, elbisen kururken giymen için getireyim."

"Teşekkür ederim." Bu havludan çok daha sıcak olur. "Hemen dönerim."

Onu banyodan dışarı takip ediyorum ve Noah'a yakında döneceğini söylerken onu izliyorum. Noah programına o kadar dalmış ki babasına el sallamakla yetiniyor.

Fury kapıdan çıkmak üzereyken, daire anahtarımı alıp "Bekle. Al şunu." diyorum.

Ellerimiz birbirine değdiğinde, zihnimde bir sürü anı canlandı. Gözlerinin bana bakışından anladığım kadarıyla, o da aynı şeyi hissediyordu.

Noah heyecanla bir şey anlatmaya başlayınca, Fury'nin dikkati dağılıyor ve biz bu anın içinde kalıyoruz.

"Baba!" diyor, yüzü canlanarak televizyonu işaret ediyor, "Bak! Bob!"

"Evet, dostum," diyor Fury. "Döndüğümde bakarım, tamam mı?" Oğluna gösterdiği şefkat her şey demek. Yine yumurtalıklarım patlamak üzere.

"Ben gidip ona bakayım," diyorum.

"Teşekkürler."

Kapı kapanırken Noah'ın yanına oturuyorum. "Ne izliyoruz?"

Kanepeden kayarak yere atlar, gözleri sevinçle parıldıyor. "*Bob the Builder*."

"Ben de izleyebilir miyim?"

Kafasını ileri geri sallayarak sevincini belli ediyor. "Evet!" Sonra tekrar kanepeye oturuyor ve yanıma yerleşiyor.

Küçük başı koluma yaslanıp öylece kalınca kalbim sıkışır. Kızımın aynı yaşta... O zamanlar bebeğimin kız olacağına karar vermiştim.

Onun hakkında derin düşüncelere dalmışken Fury daireye geri gelir. "Al," der ve bana siyah bir kapüşonlu sweatshirt uzatır.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda Noah'ın elleri koluma dolanır. "Hayır," der, "Bob'u izliyoruz."

"Zara giyinmesi lazım, dostum," diyor Fury.

"Hemen dönerim," diye söz veriyorum.

Gitmeme pek izin vermek istemiyor ama kolumu bırakıyor. "Hemen," diyor ve ben gülmemeye çalışıyorum.

Kafamı sallayıp gülümsediğimde, Fury bana sorgulayan bir bakış attı. Yanından geçerken eğilip, "Senin otoriter tavırlarını almış," dedim.

Kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyor ve onun çekimine fazla kapılmamak için aceleyle yatak odama ko uyorum.

Hoodie'm uyluklarımın ortasına kadar geliyor ve anında ısınmamı sağlıyor. Havlumu banyoya asıp oturma odasına geri dönüyorum. Fury, Noah'ın yanında oturmuş, kolunu kanepenin arkasına atmış, Noah ise babasına yaslanmış. Noah, Fury'ye diziyle ilgili bir şey anlatıyor, Fury de onu dikkatle dinliyor. Onun nasıl bir baba olduğunu anlamaya ba lıyorum ve şu ana kadar tüm işaretler onun çok ilgili bir baba olduğunu gösteriyor. Bunu çok seviyorum. Ama daha azını beklemiyordum. * ocuğum için dünyanın sonuna kadar giderim.*

Beni duyunca dönüp bir anlığına yüzüme bakıyor, sonra neredeyse battaniye giymiş gibi hissettiren büyük kap  onunu düzeltiyor. Kanepeye yaklaşırken bakışları bacaklarıma odaklanıyor. Lanet olsun, bu adam ilgisini saklamayı bilmiyor. Bu, kararlılığımı sarsıyor.

Kollarımı kavu turup, sonunda gözlerini vücudumdan ayırdığında kaşlarını kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Ayağa kalkarken gözlerinin etrafındaki kırı ıklıklar bana göz kırıyor gibi. "Gerçekten." Başka bir şey söylemeden bizi bırakıp banyoya geri dönüyor.

Tanrı

m.

Erkekl

er.

"Zara!" Noah elimi tutup beni yanına oturttu. Bu sefer dirseğini bacağıma, çenesini eline dayadı. Arada sırada bana bakıp gözlerim onunla bulu tuğunda gülümsüyordu.

On dakika kadar onun programını izledikten sonra Fury odaya geri gelir ve "Tamir edildi" der.

"Sen bir tanrısın," diye düşünmeden söylüyorum, çünkü benim için çamaşır makinemizi tamir eden herkes her zaman bir tanrıdır. Sözlerimin onu nasıl etkilediğini görünce, belki de bunu söylememeliydim diye düşünüyorum.

"Demek istediğim," diyorum, çok daha az coşkuyla, "teşekkür ederim. Buraya gelip bunu yaptığın için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Ne sorunu vardı?"

"Filtre tıkanmıştı." Oğluyla bana bakarak, yüzünde anlamadığım bir ifade belirir. "Bugün çalışıyor musun?"

"Evet, elbiseyi kurutmam lazım, sonra işe gideceğim."

Çenesiyle beni işaret etti. "Git kurut. Seni bırakırım." *Tanrım, hayır.*

"Hayır, sen git. Ben yürüyerek giderim. Çok uzak değil."

"Zara, yağmur yağıyor. Hava soğuk. Kimse bu havada dışarıda yürümek istemez."

Ben istiyorum.

"Ben iyiyim, Fury. Dört yıl Melbourne'da yaşadım; sık sık yağmura yakalandım."

Yüz hataları, hiç unutmadığım otoriter ifadesine büründü. "Sen olmadan buradan ayrılmıyorum. İşlerini hallet."

Aramızda geçen yıllar bilinmezlik içinde olsa da, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum. Ve bu beni korkutuyor çünkü o bana çok tanıdık. Çok samimi. Hiç vazgeçemediğim şeylerin çoğunu temsil ediyor.

"Bana gerçekten emirler yağıdıracaksın, değil mi?"

Dudakları hafifçe seğirdi. "Gerçekten." O kelimeyi tekrar söyledi ve ben daha önce söylediğini kaçırmadım, bu da onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Tanrım, karar verildi.

Resmen kara listeme girdin.

"Tanrım," diye mırıldanarak uzaklaşıyorum. Onu içeri almak kesinlikle günün en kötü kararıydı.

Elbisemi kurutup giydim. Sonra makyajımı ve saçımı hızlıca düzelttim çünkü Fury'yi bekletmek istemiyordum. Ama beklemeliyim, çünkü bu

onun fikriydi, benim değil.

Sonunda "Hazırım" diyerek oturma odasına geri döndüğümde, Fury'nin görünüşüme olan beğenisi karnımda yine kelebekler uçuşturdu. *Makyaj ve saçla uğraşmamalıydım.*

Noah'ın itirazlarını görmezden gelerek televizyonu kapatıyor. "Zara'yı işe bırakacağız, sonra seni Jane'e götüreceğim," diyor.

Jane'in adı Noah'ı çok sevindirir, o kadar büyük bir gülümsemeye gülümser ki kalbim mutlu olur. "Jane!"

Fury oğlunun gülümsemesine karşılık verir. "Evet, Jane." Sonra alet çantasını alır ve anahtarlarını çıkarır. Noah'a gelmesini işaret ederek, "Gidelim, küçük adam" der.

"Küçük adam" sözcüklerinin dudaklarından dökülüőü beni derinden etkiler. İyi bir babadan daha seksi bir şey var mı? Sanmıyorum.

Beş dakika sonra, hepimiz Fury'nin kamyonetine yerleşmişiz. Fury, az önce aldığı bir mesaja cevap vermekle meşgul. Noah arkada kendi kendine konuşuyor. Ben de tüm bunları hafızama kazımamak için çabalıyorum. Onunla ve Noah'la birlikte olmak çok güzel. Bu sabah olanları daha sonra tekrar yaşamak istemiyorum.

"Tamam, nereye gidiyoruz?" Fury, telefonunu orta konsola koyarak sorar.

Ona yol tarifini veririm ve o arabayı çalıştırır.

"Holly, pazarlama alanında çalıştığını söylemişti," diyor sabah trafiğinde sıkışıp kalırken. "Seviyor musun?"

"Evet." Melbourne'da bu şirkette çalışıyordum ve Sydney ofisine taşınma fırsatı çıkınca hemen atladım. Çalışmak için iyi bir yer ve bana çok şey öğretiyorlar.

Kollarınıma bakma.

Yapma.

Tanrım, yaptın.

Siktir.

Mahvoldun, kızım.

Kollarını bakamıyorum. Ya da bacaklarını. Tanrı kaprisli bir tanrı. Beni sık sık terk ediyor, ama Fury'yi doğduğunda çok fazla iyi özelliklerle donatmış. Kollarından biri pencere pervazına rahatça yaslanmış, direksiyona uzanıyor. Diğer kolu orta konsolda, eli uyluklarında. Ceketini giymemiş ve mavi tişörtünün kolları neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor, bakmam için bolca kas ve dövme bırakıyor.

Sakalına da dikkatimi çekiyor. Dört yıl önce yüzü pürüzsüzdü ve tercihim sorsalardı, sakalı tercih ederdim.

Öfke, erkekliğin simgesi. Ondan inkar edilemez bir şekilde yayılıyor. Ve ben bunu takdir etmekten başka çarem yok.

Trafiği takip ederken sessizleşir. Trafik durduğunda, küçük bir sohbet olmadığını bildiğim bir soru sorar. "Şu anda biriyle çıkıyor musun?"

Onun bakışlarıyla karşılaşınca, karnımda hala duran kelebekler kontrolsüzce çırpınıyor. Ve o bana bakıyor. "Şey, hayır, ama..."

"Ya var ya da yok, prenses." Sesi boğuk çıkıyor ve beni yoğun bir bakışla süzmeye devam ediyor.

Elbisemi düzeltip, ona karşı hissettiğim çılgın çekiciliği bastırmaya çalışıyorum. "Yok."

O güzel mavi gözleri gülümsüyor. Yüz hatları gevşiyor.

"İyi," diyor ve ses tonu, kalbimin bu savaşı kazanmak üzere olduğunu söylüyor. Beni istediği gibi yönlendirmemesi imkansız. Kalbimin dilini konuşurken olmaz.

Zara

I kulüp barını incele. Cuma gecesi ve Teksas'ın bebeğinin doğumunu kutlamak için gelen erkek ve kadınlarla dolup taşmış. Yaşlı kadını Mindy, kucığında otururken o hikayeyi anlatıyor iki yıl uğraştıktan sonra onu nasıl hamile bıraktığını anlatıyor. Gözlerim ona takılıyor ve el sallıyor. Her zaman iyi anlaşmışızdır ve istedikleri aileye kavuşmalarına çok seviniyorum.

"Zara!" Annem bana doğru geliyor, elimde tutmaya çalıştığım keklere bakıyor. "Kek getirdin!"

"Yapacağım demiştim."

"Biliyorum, ama yapabilir misin emin değildim. Yeni taşındığın için falan."

Bu hafta taşınma, depodan eşyalarımı çıkarma, kutuları açma, yeni işyerime alışmaya çalışma ve annem için kek yapma ile geçti. Çarşamba günü arayıp yalvardı, reddedemedim. Bu kulübü düzenlemeye o kadar kararlı görünüyordu ki...

Birlikte. O buna bebek partisi demiş olabilir, ama ben bunun moralini yüksek tutmak için yaptığı bir şey olduğuna eminim.

Beni mutfağa götürdü. "Holly daha fazla yemekle geliyor, Monroe ve Tatum da arkada dekorasyonları bitiriyorlar."

"Dekorasyon mu?"

Mutfağa varıyoruz ve kekleri tezgahlardan birine koyuyorum. "Evet," diyor.

"Süslemeler olmadan bebek partisi olmaz."

"King de buna razı mı?" Onun kulübünü dekore etmesine izin vereceğini hayal bile edemiyorum. Daha önce hiç yapmamıştı.

Bana bir bakış attı. "Sadece bir tartışma yaptık ve onun için neyin iyi olacağını anladım diyelim."

O dolaptan plastik tabak paketlerini çıkarırken, koluna uzanıp onu durduruyorum. "Sizler iyi misiniz? Sizin için endişelendim." Bütün hafta meşgul olduğum için, bu konuyu onunla derinlemesine konuşma fırsatı bulamadım.

O içini çekerek, "Olacağız" dedi.

"Ama bu aslında ne anlama geliyor? Bununla başa çıkmaya çalışıyor musun?" Dört yıl önce Travis doğduktan sonra, annem King'in istediği son çocuğu doğurabilmek için fibroidlerini aldırdı. Travis doğduktan iki yıl sonra hamile kalmaya çalışmaya başladılar, ancak hamile kalması biraz zaman aldı. Ne yazık ki, daha fazla fibroid gelişti ve düşük yaptı. Doktor daha sonra histerektomi önerdi ve annem dokuz ay önce bu ameliyatı oldu. Ancak doktorun tavsiyesi gelmeden önce King, annesinin tekrar denemesini istemediğine karar vermişti.

Fibroidler yüzünden annesinin bu kadar acı çekmesini gördükten sonra bunu yapamazdı. Annem ise yıkılmıştı. Bir çocuk daha için onunla kavga ettikten sonra, çocuk sahibi olamayacağına en çok üzülen kişinin kendisi olduğu ortaya çıktı. Tüm bu stresin yanı sıra kulüpteki stres de eklenince...

İkili arasındaki ilişki, hiç olmadığı kadar baskı altında.

"King şu anda benimle bu konuyu konuşacak durumda değil," diyor. "Kulüp işleriyle uğraşırken en son ihtiyacı olan şey, benim 'hey, sorunlarımızı çözelim' demem. Ama çözeceğiz."

"King her zaman kulüp işleriyle uğraşıyor. Bu hiç bitmez."

"Biliyorum bebeğim, ama bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü durum. İnan bana, şu anda bana ihtiyacı var, buna şüphe yok. Yapmamız gereken işler olduğunu biliyor ve kendi tarzında, yapabileceği zaman halledeceğini bana belli etti."

"Tamam." Onu rahat bırakıyorum; şimdilik her şey kontrol altında gibi görünüyor. Sonra etrafa bakarak, "Ne yapmamı istersin?" diyorum.

Bana plastik tabak ve çatal bıçak takımı uzatır. "Bunları Monroe'ya götürür müsün?"

Mutfaktan çıkarken, "Oh, Zara, gidip herkesle biraz vakit geçirir misin? Senin pozitif enerjine ihtiyacımız var," diye seslenir.

Ona gülümsüyorum. King'e bakışını seviyorum. Çılgınlığıyla onu deli ediyor olabilir, ama onun iyiliğini istiyor. Kulübü onun her şeyi olduğu için, kulübün birliğini ve üyelerin mutluluğunu sağlamak için arka planda çok çalışıyor. Tanrı biliyor, o iş ona kalsaydı, kulübü bugün olduğu kadar güçlü olmazdı. Son sekiz yılda birçok saldırıya uğradılar ve annem her zaman onun arkasında durdu, erkeğinin her zaman destekçisi olan güçlü bir kraliçe.

Koridora adımımı atar atmaz, dışarı çıkıyorum ve Monroe'nun Hailee ve Evie'ye yapmaları gereken işlerin listesini saydığını görüyorum. "Zara!" Benden tabakları alırken listeyi bir saniye bırakıyor, sonra hemen devam ediyor. Bitirdiğinde bana, "Çok güzel görünüyorsun, kızım. Geçen hafta gördüğümden beri saçını yaptırdın mı?" diyor.

"Beni nasıl mutlu edeceğini her zaman biliyorsun, Roe. Saçımı yaptırmadım ama bu sabah biraz uğraştım. Bütün gün dayandığına şaşırdım."

"Oh, dayanmış, kardeşim. Böyle devam et. Şimdi," diyor, etrafımıza bakarak, "Tatum'a bitirmekte yardım eder misin?"

"Tabii ki."

Tatum, yemek ve hediyeler için hazırladıkları masaların etrafına yerleştirilen balon süslemeleriyle uğraşıyor. "Hey, Zara," diyor yaklaşıncı. "Balonları sen şişirebilirsin."

Sonraki yarım saatimi süslemeleri bitirmelerine yardım ederek geçiriyorum. Holly yemeklerle geliyor ve hepsini hazırlıyoruz. Her şey bittiğinde, daha fazla kulüp üyesi aileleriyle birlikte gelmiş ve hediye masası Texas ve Mindy için hediyelerle dolmuş.

Kızları bırakıp, annemin istediği gibi herkesle sohbet edebilmek için bara giriyorum. On beş dakika geçiyor, bu sırada sohbet ediyor, gülüyor ve herkesle hasret gideriyorum.

Bunu özlemişim, Sydney'e döndüğüm için içimde derin bir mutluluk hissediyorum. Melbourne'daki ilk birkaç yıl zordu, ama tam olarak doğru yerde olduğumu biliyordum. Kalbimin kırılmasının kaynağından uzaktaydım. Onu Lynette ile görmek çok zor olurdu. Angus'tan ayrıldığımda, zaten eve dönmek istediğimi hissediyordum; ayrılık, bunu planlamak için mükemmel bir zamandı.

"Zara," diyor Holly arkamdan. "Annen pastalara yardım etmeni istiyor."

Ona dönmek için arkamı döndüğümde Fury'yi gördüm. Devil ile masada oturuyordu, Devil ona bir şey söylerken gözleri bana dikilmişti.

"Zara," diyor Holly tekrar, dikkatimi kendine çekerek. "Kahretsin," diyor Fury'yi fark edince. "Sizin aranızda ne var?"

Ona bir daha bakmıyorum. Çarşamba günü evime geldiğinden beri sürekli aklımdaydı ve onu düşünmekten yorulmuş. "Bilmiyorum."

"Bu hafta ondan haber almadın, değil mi?"

"Hayır. Ve bu gece onunla konuşmayacağım. Ondan uzak durmam lazım."

"İyi fikir." Holly, yıllar önce Fury ile aramızda olanlardan sonra çok koruyucu davranıyor ve onu sevse de,

benim onunla tekrar aynı yola girmesini istemiyor.

"Gidip anneme yardım edeyim, sonra da buradan çıkarım," diyerek mutfağa girdiğimde

Mutfağa gittiğimde King annemle birlikte.
ve onu gülümserken görmek beni mutlu ediyor.

Beni görünce, annemin beline uzanıp dudaklarına bir öpücük konduruyor.
"Beni bekleme," diyor. "Ne zaman eve geleceğimi bilmiyorum."

O da başını sallıyor. "Cade'in sabah futbolu var. Eğer işin varsa, onu götürürken annem çocuklara bakabilir."

"Sabah işim olmasın diye uğraşıyorum. Onu ben götürmek istiyorum," diyor.

"İhtiyacın olursa yardım edebilirim," diyorum.

King bana başını sallar. "Çok teşekkür ederim." Sonra annesine son bir öpücük verip, "Gitmem gerek," der.

O, endişeli gözlerle onun çıkmasını izler. "Sigara içmeye tekrar başlamazsam, bu bir mucize olur."

"King tekrar başladı mı?" King üç yıl önce sigarayı bırakmıştı.

"Hayır, ama başlarsa şaşırmam." Keklere bakar. "Tamam, hadi bitirelim. Mindy kekini bekliyor. Senin onun için kek yapacağını söylediğimde çok heyecanlanmıştı."

Birlikte kekleri hazırladık. Üç tane yaptım: beyaz kadife tereyağlı kek, çikolatalı Oreo kek ve mocha toffee crunch kek. Mindy'nin Oreo'ları çok sevdiğini hatırladım, umarım hala seviyordur.

Pastalardan biriyle koridorun ortasına gelmişim ki Fury ile karşılaşıyorum.

"Ver bana," dedi. "Ben taşıyayım."

"Teşekkürler." Pastayı ona veriyorum. "Dışarıdaki ana masaya koyabilir misin? Üzerinde balonlar olan masaya."

O başını salladı ve ben mutfağa dönüp başka bir kek almaya gittim, ama o beni durdurdu ve "Bu kek harika, prenses. Sen mi yaptın?" dedi.

"Evet."

"İçmek yerine pasta mı yaptın?"

Beni dikkatle izliyor, ama beni yavaşlatan bu değil. Sesinde duyduğum şey. Acı ve pişmanlık dolu bir ses, ve bana bir soru soruyor olmasına rağmen ne demek istediğini biliyorum. *Seni incittiğim için üzgünüm.*

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Ve boksa başladım." Gülümsüyorum. "O bok, ihtiyacım olan şeydi."

Gülümsemiyor. Tanrım, keşke onun acısını dindirebilseydim. Bana zarar vermiş olabilir, ama bunu kasten yapmadı. "Umarım onu pataklamışsındır."

Sanki ben bir adamın kışını tekmelemişim gibi "onu" konuşuyoruz, ama o kendi kışından bahsediyor ve bunun için onu kalbime daha da yaklaştırmamak elde değil. Beni bu kadar önemseydiği için. "Tekmelenmesi gereken onun kışı değildi. Ben evrenin kışını tekmeledim."

Bakışları arkama kayıyor ve annemin diğer pastalardan birini taşıyarak bize doğru geldiğini görüyorum. Ona tekrar bakıyorum. "Almam gereken bir pasta daha var. Bunu aldığın için teşekkürler."

Pastayı almak için mutfağa koşarım. Ve ondan kaçmak için. Ancak, çıkarken yine karşılaşırız. Bu pastayı da benden alır, ama dışarı çıkan insanlarla çevriliyiz, bu yüzden başka bir sohbe girmeyiz.

Kulüpte yirmi dakika daha kalıp sonra gizlice çıkıyorum. Anneme uzun bir hafta geçirdiğim için yorgun olduğumu söylüyorum ve o da her şeyle meşgul olduğu için itiraz etmeden gitmeme izin veriyor.

Eve vardığımda, uzun bir banyo yapmam gerektiğini biliyorum. Fury'yi gördükten sonra, kafamda çözmem gereken çok şey var ve banyo bunun için en iyi yer.

Saat 10'u biraz geçe, interkomum çalar ve *Friends'in* tekrarını izlediğim koltuktan kalkmamı sağlar. Holly olduğunu dűşünerek interkom dűđmesine basar ve "Geç oldu Hols, koltukta çok rahat ve sıcacık oturuyordum, ama bana pasta artıkları getirdiysen seni içeri alırım" derim.

Derin bir gűrűltű beni řaşırttı. "Holly deđil."

Kahr

etsin.

Öfke.

"Oh. Merhaba."

"Beni içeri alacak mısın yoksa interkomdan konuşmaya devam etmek mi istiyorsun?"

Kahretsin.

Onu içeri almak için dűđmeye basıp banyoya kořarak saçımı ve yüzümü kontrol ettim.

Tabii ki kontrol ederim.

Ugh.

Onu cesaretlendirmek istemiyorken neden görünűşüme önem veriyorum? Bunun tek bir cevabı var ve ben bunu dűşünmekten kaçınıyorum.

Kapıyı çalıyor ve ben açıyorum, ama içeri almıyorum.

"Burada ne arıyorsun?" diye soruyorum, kapıyı sadece yarıya kadar açarak.

Gözleri yüzümden ayrılmıyor. "Neden benden kaçtığını hissediyorum?"

"ünkü

kaçınıyorum."

"Neden?"

Son dűrt yılın acısını unutmak istiyorum.

Parmaklarımı saçlarına dolamak istiyorum.

Ona uzanıp içeri çekmek istiyorum.

Ama hiçbirini yapmıyorum. "Bunu yapamam, Fury. Bir daha olmaz."

Elini kapıya koyup kapıyı daha fazla açıyor. Gözleri benimkileri arıyor, vermek zorunda olduğumdan emin olmadığım bir şeyi benden istiyor. "Artık her şey farklı."

"Biliyorum, ama yine de..."

"Bu sefer hiçbir şey yolumuza çıkamaz." "Bunu bilemezsin. Geleceği bilemeyiz."

Yüzümü avuçları arasında tutarak içimdeki arzuyu serbest bırakıyor. "Bunu biliyorum ve geleceği tahmin edebilirim. Mükemmel bir adam değilim ve birçok hata yaparım, ama geçen sefer sana yaptığım hatayı bir daha yapmayacağım, Zara."

Kalbim daha hızlı atıyor. Ona inanmak istiyorum. Kolunu sıkıca tutuyorum. "Seni iki kez kaybetmeye dayanmam, Fury."

Yüzünü bana yaklaştırır. "Bebeğim, buna gerek kalmayacak." Dudakları dudaklarıma yapışır, eli saçlarıma kayar ve ben kendimi ona bırakırım. Bir saniye daha dayanamayacağım.

Diğer eli belime gelir ve beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıca sarar. Beni geriye doğru yürürken daireye girer ve kapıyı tekmeleyerek kapatır. Dudakları benim dudaklarıma yapışık kalırken, dillerimiz birbirimize ihtiyacımızı gösterir.

Kalbim bu savaşı kazanıyor, ama kafam henüz teslim olmuyor. Ellerimi yüzüne koyup onu itiyorum. "Hayır." Kelime nefes nefese ağızımdan çıkıyor.

Fury'nin yüzü endişeyle buruşuyor. "Siktir, özür dilerim." Ellerini indiriyor. "Sana öyle dokunmamalıydım."

Düşüncelerim karmakarışık, ama onun yanlış anladığını fark ediyorum. Kafamı sallayarak, "Hayır, sorun değil. Artık dokunulmaktan rahatsız olmuyorum." diyorum.

Endişesi azalır ve tekrar bana uzanır. "Bunu istiyorsun, Zara. Seni engelleyen ne?"

Vücudumun ona bu kadar kolay yaklaşmasından nefret ediyorum. Yine de elimi göğsüne koyup onu yavaşlatmayı başarıyorum. "Dört yıllık kalp kırıklığı beni durduruyor. Aynı seçimi bir daha yapmayacağını söylediğini biliyorum, ama bu riski alabileceğimden emin değilim."

"Bunu söylerken çok ciddiydim." Göğsüne koyduğum elimi görmezden gelerek beni mutfak tezgahına doğru itti. Beni durduramadan bir elini belime doladı, diğer eliyle boynumu kavradı. "Son dört yıldır seni düşünmediğim tek bir gün bile olmadı, prenses. İkimize de bunu bir daha yaşatmayacağım."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırdı ama onu durdurdum. "Hayır."

Fury iyi bir adam. Benim hayırımı saygıyla kabul ediyor, her ne kadar bu kararın içinde çeliştiğini görebilsem de. Ellerini benden çekiyor, ama geri çekilmiyor. Bunun yerine, iki elini tezgahın üzerine, benim iki yanıma koyuyor ve diyor ki, "Sana zaman vereceğim, ama vazgeçmeyeceğim."

Hemen ayrılmıyor, bunun için zaman ayırıyor. Fikrimi değiştirdiğimi söylememek için kendimi zor tutuyorum. Bir şekilde güçlü kalıyorum, ama sonunda daireden çıktığında, kanepeye çöküyorum, harap olmuş halde.

Onun istediği şeyi istiyorum.

Bunu tüm kalbimle, çaresizce istiyorum.

Bir şeyi çok istemekten ve yine elimden alınmasından çok korkuyorum. Ama belki de aşka bir şans vermeli ve korkularımın beni kontrol etmesine izin vermemeliyim. Son dört yıldır korku ve endişeden kurtulmak için çok çalıştım. Belki de artık güçlü bir kadın olduğumu hatırlamanın ve Fury gibi iyi bir erkeğin beni sevmesine izin vermenin zamanı gelmiştir.

Fury

Saatime baktım.

Saat

Lily'ye Noah'ı saat 4:30'da evinden alacağıma söz verdim, bu yüzden biraz geç kalacağım ama geç kalırsam fazla endişelenmez.

King'in karısı yıllardır bana birçok konuda yardımcı oldu, özellikle Noah doğduğundan beri, ve bugün de farklı değildi. Lynette bu sabah beni arayıp Noah'ı hafta sonu almamı istedi, çünkü aniden biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, Lily beni kurtardı. King'in halletmem gereken bir sürü işi vardı, Noah'ı da yanımda götüremeyeceğim işlerdi, bu yüzden Lily onu bugün alacağını söyledi.

Çok uzun bir gün oldu ve bu gece Noah'ı yanımda istememe rağmen, nasıl geçeceğini düşünmekten yorgun düştüm. Yemek konusunda çok seçici oldu, bu yüzden bu konuda savaşıcağız. Ayrıca yatma vakti geldiğinde de benimle kavga edecek, benimle yatmak istemesi cabası. Bu son zamanlarda yaşadığımız yeni bir şey ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Tüm bunlara ek olarak, uğraştığımız bu kulüp meselesi

stresli ve yorucu. Melbourne'daki savaşın burada herhangi bir yansıması olmadı ve King, bunun böyle kalması için bizi çok çalıştırıyor.

Arkadan bir korna sesi duyulur ve dikkatim tekrar odaklanmam gereken yere, trafiğe döner. Işığın yeşile döndüğünü fark edince, yola devam edip Lily'nin evine varırım. Vardığımda kapıyı almam bile, artık hiç almıyorum. Bunca yıldan sonra bu bizim için rutin bir şey oldu. King ve Lily'nin evini kendi evim gibi biliyorum.

Lily'yi burada bulmayı umarak mutfağa giriyorum. Genelde bu saatlerde akşam yemeğini hazırlar. Ancak burada değil, ben de oturma odasına geçiyorum. Zara'yı kanepede oturmuş King'in oğlu Noah ve Travis'e kitap okurken görünce adımlarım yavaşlıyor.

Bugün onu çok düşündüm. Dün gece onu öptüğümde bana hayır dediğinden beri, ona bir şans vermeye değer olduğumu nasıl ikna edebileceğimi bulmak için beynim durmadan alışıyor.

"Baba!" Noah kanepeden fırlayıp bana koşar, bacaklarıma sarılırken bacaklarıma çarpar.

ömeliip ona sarılırım. "Hey, küçük adam. Zara'ya iyi davranıyor musun?"

O başını sallar. "Evet. Travis'le kitap okuyoruz."

"Görüyorum. Ne okuyorsunuz?" "Bob the Builder!"

Gülümserim. Bob'u çok seviyor. Onu yeni bir şeye yöneltmek için çok uğraştım ama sadık bir ocuk. Zara'ya bakarım. Babası gibi sadık. Zara'dan uzaklaşmaya çalıştım ama Noah'ın Bob'a bağlı olduğu gibi, ben de ona bağlıyım.

"Selam," diyor bana gülümseyerek. Bugün onda farklı bir şey var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama. Belki daha rahat görünüyor.

Ayağa kalkarak, "Annen bugün seni ocuk bakıcılığına mı mahkum etti?" diyorum.

"Ben kendim istedim. Annem bazı işleri halletmesi gerekti. Cade onunla birlikte, ben de diğerlerine bakıyorum."

"Kek yaptık baba!" diyor Noah, elimi tutarak. "Gel bak."

Gülümsüyorum. Oğluma değil, Zara'ya. Sonra ona bakıp "Eminim dünyanın en güzel pastasıdır" diyorum.

Kek yapmaya yardım ettiği için çok heyecanlı bir şekilde beni mutfağa götürüyor. Annesi kek yaparken ona yardım etmesine izin vermiyor ve bunun onu üzdüğünü biliyorum. Lynette'i suçlamıyorum; Noah'ın bazı şeylere olan hevesi bazen çok aşırı olabiliyor ve Lynette onun böyle olduğunda onu zapt etmekte zorlanıyor sanırım.

"Bak," diyor, kek kabını göstererek.

Çikolatalı kek yapmışlar ve görünüşe göre çocuklar üzerine krema sürmüş. "Noah doğuştan pastacı," diyor Zara, bize katılarak.

Travis de içeri girer ve kısa süre sonra Noah ile birlikte oynamaya başlarlar, Zara ve ben ise konuşmaya devam ederiz.

"Yardım etmesine izin verdiğin için teşekkürler," diyorum, konuşmaya dikkatimi vermeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Kendimi tutamıyorum; gözlerimi onun vücudunda gezdiriyorum, kıvrımlarını tam da benim sarılmak istediğim şekilde saran kot pantolonunu ve bronzlaşmış omzunu ortaya çıkaran bol pembe kazağını hayranlıkla izliyorum. Kışın bile bronzlaşmış. Bu da onun güneşte çok zaman geçirdiğini düşündürüyor ve zihnimde bikini giymiş vücudunun görüntüsü canlanıyor. *Tanrım*. Şu anda hayal etmem gereken şey bu değil.

"Ne düşünüyorsan, düşünmeyi kes." Bunu söylerken hiç ciddi değil, daha çok şakacı. *Kahretsin, benimle flört ediyor.*

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Oh, biliyorum."

Kahretsin.

"Bu düşünceleri kafamdan çıkarmamın imkanı yok, prenses. Sen bikini giyerken seni hayal ettiğim düşünceleri."

Yüzünde şaşkınlık, heyecan ve onaylama ifadeleri beliriyor ve bana yaklaşıyor. "Belki bir gün gerçek hayatın hayalindekiyle aynı olup olmadığını görmene izin veririm."

Ona uzanıyorum. "Bu benim düşündüğüm şey mi?"

Gömleğimi tuttu. "Bu benim deneme turum." Kahretsin, nefes nefese konuşması sikimi tahrik etti.

"Beni deneme sürüşüne çıkarmak ister misin?" "Bununla başa çıkabilir misin?"

Gözlerim dudaklarına kayıyor. "Performansımın beklentilerini çok aşacağını göreceksin."

"Tanrım, Fury," diyor, vücudu benimkine sertçe bastırıyor. "Sana karşı koymam imkansız."

"Yok," diye onayladım. "Bundan emin olacağım."

Çocuklar odaya koşarak girince konuşmamız kesildi. Birkaç dakika sonra Lily ve Cade eve döndü ve ben, dün gece ile şimdi arasında Zara'yı bana bu kadar açık hale getiren şeyin ne olduğunu merak ederek kaldım. Şikâyet ettiğimden değil, ama her neyse, gelecekte referans olması için bilmem gerekiyor.

Zara

“Y "Meşgulmüşsün," diyor Fury, annemin evinden beni eve bıraktıktan sonra daireme bakarak.

“Evet, ama daha yapacak çok işim var.” Çantamı mutfak tezgahına bırakıyorum. “Beni eve bıraktığın için teşekkürler.”

Noah kanepeye koşar. "Bob'u izleyelim!"

"Hayır, dostum, eve gidip sana akşam yemeği hazırlamalıyız," diyor Fury.

Noah'ın yüzü buruşur. "Hayır!" Sonra kendini kanepeye atar ve ağlamaya başlar.

"Siktir," diye mırıldanır Fury, yorgun gözleriyle bana bakar. "Geçen günden beri senden bahsedip duruyor. Şimdi de onunla pasta yaptın, hayranlığı daha da artacak, eminim."

"Bence o hayranlığı hayal ediyorsun; geçen gün neredeyse hiç birlikte vakit geçirmedik."

"Noah'ı tanımıyorsun," der, hala sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşarak. "O çocuk çok kolay aşık oluyor." Başını Noah'ın yönüne çevirir. "Noah, biz..."

Elimi koluna koydum. "Akşam yemeğine kal. Bob'u izlesin." Fury o kadar yorgun görünüyordu ki, elimden gelse yükünün bir kısmını üstlenmek istedim. Kimse bu kadar yorgunken akşam yemeği pişirmek istemez. Ayrıca, beni öptükten sonra bütün gece uyuyamadığım için, aramızdaki ilişkinin nereye varacağını görmek istediğime karar verdim. Ona bir şans vereceğim.

Noah öfke nöbetine devam ederken, Fury bana bir bakış attı. "O Bob için burada değil. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Yani benimle takılmamı isteyecek mi?"

"Evet. Onunla o kanepede oturup Bob hakkında her şeyi konuşmak zorunda kalacaksın."

Gülümsüyorum. "Siz vegan yemeği yiyebildiğiniz sürece ben de bunu kaldırabilirim."

"Siktir," diye mırıldanıyor yine, ama gözleri onun bunu sorun etmediğini ele veriyor. "Bu, seninle olan aşkın sonu olabilir."

Gülerek, "Beni hafife alıyorsun. Bu gece onunla işim bittiğinde, aşk ilişkisi benim vegan sevgime kadar uzanacak."

Noah'ın öfkesi, babası onu görmezden geldikçe artar, bu yüzden Fury beni bırakıp onunla ilgilenmeye gider. Onları bir dakika izledikten sonra akşam yemeği için buzdolabından sebzeleri çıkarmaya başlarım. Hepsini doğrayıp fırın tepsisine dizip üzerine biberiye dalları serptikten sonra tepsiyi fırına koyarım ve Fury tekrar yanıma geldiğinde onunla göz göze geliriz.

"Noah iyi mi?" diye soruyorum.

"Evet, ama çok yorgun. Bugün onu çok yordun."

Gülümsüyorum. "O çok iyi bir çocuk." Fırının zamanlayıcısını kuruyorum. "Tamam, ben gidip üstümü değiştireyim. Bir şey içmek isterseniz, kendinizi evinizde hissedin."

Onu ve Noah'ı bırakarak, temiz kıyafetler bulmak için yatak odama giriyorum. Bugün çocuklar yüzünden kıyafetlerim biraz kirlendi. Gri bir yoga pantolonu ve büyük, bol kesim beyaz bir kazak bulup hızlıca üstümü değiştiriyorum ve kirli kıyafetlerimi çamaşır sepetine atıyorum.

kirli kıyafetleri çamaşır sepetine attım. Banyodan çıkarken Fury koridorda karşıma çıktı ve bana bakışı bacaklarımın hareket etmesini engelledi ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Gözleri vücudumda, bana yaklaşıyor. "Oğlumu seviyorum, ama lanet olsun, keşke bu gece sana ait olsaydın." Beni duvara yaslayıp parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor, sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Ellerim kalçalarına, sonra göğsüne gidiyor, bu içgüdüsel bir tepki, düşünmeden yapıyorum ve dudaklarım onun dudaklarıyla hareket ederken vücudum mutluluktan inliyor.

Ereksiyonunu bana bastırduğında ve ben ona daha yakın olmak için bacaklarımı onun bacaklarının etrafına doladığımda, tecavüzden sonra dört yıl boyunca tüm cinsel sorunlarımı çözmeme yardım eden psikoloğuma zihnimde teşekkür ettim. Hâlâ bazı anlar yaşıyorum, o deneyim beni sonsuza kadar şekillendirecek, ama artık bunlarla başa çıkmak için gerekli araçlara sahibim. Ve lanet olsun, Fury'nin ellerinin ve ağzının üzerimde olması, bende başka hiçbir şey uyandırmıyor, sadece daha fazla ihtiyaç.

"Siktir, Zara," diye mırıldanıyor, öpücüğümüzü bitirirken yüzünü bana yakın tutuyor ve parmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Dört yıl boyunca bunu hayal ettim, seni elde etmenin ne kadar harika olacağını kafamda uydurup uydurmadığımı merak ettim." Beni tekrar öper, tembelce, sanki dünyadaki tüm zamanı benim dudaklarımla geçirmek istermiş gibi. Nefes almak için başını kaldırdığında, beni bir anda kalbimi ve bedenimi ele geçiren seksi bir gülümseme ve sözlerle kutsar. "Meğer seninle birlikte olmanın ne kadar güzel olacağını hayal bile edememişim."

"Baba! Televizyon bozuldu," Noah, karnımda kelekler uçuşurken oturma odasından sesleniyor.

"Hemen geliyorum, Noah," diyor Fury, gözlerini benden ayırmadan. "Ben de öyle hissediyorum," diyorum yumuşak bir sesle, kelekler karnımda daha da hızlanırken. *Tanrım,*
nasıl hissettiğimi. "Son dört yılı nefret ettiğimi sanıyordum, ama şimdi anlıyorum ki

ihtiyacımız olduğunu anladım. Daha önce birbirimiz için hazır değildik, ama şimdi, *şimdi* hazırız."

Fury ve ben tam da olmamız gereken yerdeyiz. Her şey olması gerektiği gibi oldu. Tüm acı, kafa karışıklığı ve karmaşa buna değdi.

Kendimi yeniden inşa ettim, böylece dünyaya güven ve özgüvenle karşı koyabilecektim. Hiç bilmediğim şey, bu yeni halimin Fury ile bu kadar iyi hissedeceğiydi. Dört yıl önce, onu naif bir on sekiz yaşındaki kızın bir erkeği istediği gibi istiyordum. Şimdi onun vücudunu tanımak istiyorum, ama aynı zamanda umutlarını, hayallerini, acılarını, korkularını ve onu o yapan ruhunun her bir parçasını da tanımak istiyorum.

"Baba!" Noah'ın sesi, artan sabırsızlığını ele veriyor.

Fury dudaklarını son bir kez dudaklarıma değdirdikten sonra başını salladı. "Artık hazırız." Bunun üzerine oğlunun yanına gitti.

Duvara yaslanarak nefesimi düzenliyorum. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, ama her şeyle başa çıkacak kadar güçlü olduğumu biliyorum. Hayatın karmaşık olduğunu da biliyorum, ama sevdiklerim yanımda olduğunda bu karmaşayla başa çıkmak daha kolay. Ve dört yıl önce, Fury de sevdiklerimden biri oldu. Bir an için hayatımdan çıkmış olabilir, ama bizim gibiler için önemli olan birbirimizden ne kadar uzak kaldığımız değil, yeniden bir araya gelmek eve dönmek gibidir.

Zara

F **Fury:** Hala gece yarısı kızı mısın?
Ben: LOL. Evet. Hala uykusuz musun?
Fury: Evet.
Ben: Hay aksi. Noah bile seni uyutacak kadar yoramıyor mu?
Fury: Hayır, ama deniyor.
Ben: Bugün bir bitki aldım.

O BENİ ARADI. "Nasıl uyku konuşurken birden bitkilere geçtik?"

Uyluklarımı sıkarken gülümsüyorum. Onun sesini duymayalı yirmi dört saatten fazla oldu ve onu tekrar duymak ne kadar güzel, kelimelerle ifade edemiyorum. Dün gece birbirimize nasıl hissettiğimizi anlattıktan sonra, Noah bizi eğlendirirken akşam yemeği yedik ve hayatımızdan kesitler paylaştık. Noah çok yorgundu, akşam yemeğinden sonra fazla kalamadı, bu yüzden eve gitmeden önce baş başa vakit geçiremedik.

ve bütün gün onu düşündüm. Arayıp mesaj atmaması beni hayal kırıklığına uğrattı ama onun Noah ve Storm dışında hiçbir şeye zaman ayıramayan bekar bir baba olduğunu kendime hatırlattım. Bu gece yarısı gelen telefon gecemi aydınlattı.

"Şey, dün gece pek uyuyamadığım için yorgun olduğumu düşünüyordum, bu da sabah ne kadar yorgun olduğumu düşünmeme neden oldu, bu da sabah ne yaptığımı düşünmeme neden oldu, bu da bitki almayı düşünmeme neden oldu."

"Bütün bunları birkaç saniye içinde mi?"

Tekrar gülümsedim. "Evet."

"Tanrım, sen nasıl bir gece yarısı kızıydın? O kadar düşünmek seni erkenden uyutmalı."

Bana gece yarısı kızı demesi hoşuma gidiyor. Sesindeki şakacı tonu da hoşuma gidiyor. Ve o şakacılığın eşlik ettiği gürültü de *çok* hoşuma gidiyor.

"Öyle düşünürsün, değil mi? Aklımdan çıkaramadığım bir adam hakkında düşünmek hiç yardımcı olmuyor."

"Bu yüzden dün gece pek uyuyamadın, değil mi?" dediğinde sesindeki şakacı ton kayboluyor.

"Evet." Sesim içimden çıkıyor çünkü sesindeki o gürültü, damarlarımdan ihtiyaç duyduğum şeyi ateşleyen derin bir hırıltıya dönüşüyor. *Tanrım, keşke burada, bu yatakta benimle birlikte olsaydı.*

"Ben de dün gece pek uyuyamadım." Uykusuz biri olabilir, ama bunu söyleme şekli, uyanık olmasının uyuyamamasıyla hiçbir ilgisi olmadığını belli ediyor.

"Ne tür bir bitki aldığımı bilmek ister misin?" Bu konuyu değiştirmezsek, ikimiz de geceyi arzuyla boğuşarak geçireceğiz.

O gülümsüyor. "Söyle."

"Coleus bonsai. Fidanlıkta çalışan adam, yetiştirmesi en kolay bitkilerden biri olduğunu söyledi, umarım bu, çabuk ölmeyeceği anlamına gelir."

Yine gülüyor ve son dört yılda nasıl değiştiğini düşünüyorum. Tüm bu değişiklikleri yeni yeni anlamaya başlıyorum, ama daha hafif, daha gevşek görünüyor. "Bahçe işlerinde becerikli değil misin?"

"Bahçıvanlık yeteneğim yok, komik bile değil. Parmaklarım kıpkırmızı oluyor, ama bu hayatta en azından bir bitkiyi hayatta tutmaya kararlıyım."

"Bugün başka ne yaptın?"

"Eşyalarımı yerleştirdim, haftalık market alışverişini yaptım, haftalık öğle yemeklerini hazırladım, kurutma makinesi aldım, bir yığın çamaşır yıkadım ve kuruttum, haftalık işlerimi planladım ve seni düşünürken bol bol çay içtim."

"Tanrım, şu anda nasıl uyanık olabiliyorsun? Uykusuzluğunu fazla kafeine bağlayamazsın ki, hala kafeini kesmişsin." Ve yine o şakacı ses tonu.

"Şu anda beni göremezsın, ama sana dilimi çıkarıyorum." "Kahretsin, neden sana bakmıyorum? Facetime'a geç."

Bir an sonra, Fury'nin yüzü telefonumun ekranını dolduruyor ve bir an nefesimi tutuyorum. Cidden, bu adam çok yakışıklı. Kanepede oturmuş, başını koltuğun arkasına yaslamış, parmaklarıyla saçlarını okşuyor. Gözlerim hızla yüzünden, kaslı ve dövme kollarına kayıyor.

"Sadece yüzünü görebiliyorum,"

diyor. "Buna Facetime denmesinin bir nedeni var."

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Biraz ZaraTime umuyordum, prenses."

"ZaraTime tam olarak nedir? Zara'nın hangi kısmıyla vakit geçirmek istersin?"

Gözlerinde o kadar parlak bir ateş yanıyor ki, ona yakın bile olmasam hissedebiliyorum. "Her lanet parçası. Ve acele etme; burada dört yıllık ihtiyacımı gidermem lazım."

Oh. Tanrım.

Telefonumu yavaşça boğazıma indirirken, "Bonsai'den konuşurken nasıl birden bana patronluk taslamaya başladın?" diyorum.

"Konuyu çabucak değiştirme konusunda yeteneğin var."

"Ah, bu konuyu senin değiştirdiğini hatırlıyorum."

"Bebeğim, konuşmayı bırak da biraz tenini göster."

O. Beni. Öldürüyor.

Telefonu tekrar yüzüme yaklaşıtıyorum. "İlk seferimizin telefonda olmasını istemiyorum, Fury," diyorum yumuşak bir sesle. "İlk seferinde seninle birlikte olmak istiyorum. Kendini bana kaptırdığını görmek istiyorum."

"Siktir." Gözleri telefondan benimkilere dikildi. "Evet."

Onunla bu anı sonsuza kadar yaşayabilirdim. Bu, onunla birlikte olmak için can attığım lezzetli bir beklenti ve bağlanma duygusunun karışımıydı. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Elini yüzüne sürerek, "Şu anda kulüpte işler çok yoğun, ayrıca salı ve çarşamba geceleri Noah var. Yarın gece diyorum ama King'in bana vereceği işlere bağlı. Bu hafta ne yapacaksın?"

"Yarın öğleden sonra emekliler köyüne gideceğim, akşam da boks dersim var. Salı akşamı yoga, Çarşamba akşamı yine boks, Perşembe akşamı Holly ile birlikteyim. Cuma akşamı boşum."

"Emekliler köyünde ne var?"

"Yine bazı bayanlarla kitap okumaya başlayacağım. Bilirsin, gözleri artık pek iyi görmeyenler."

"Bunu hep yapar mısın?"

"Evet. Sydney'den ayrılmadan önce başlamıştım, sonra Melbourne'da devam etmek için bir köy buldum."

Yüzünde saygı dolu bir ifade belirir ve sonra şöyle der: "Tamam, cuma gününü boş bırak."

"Ne için?" Nedenini biliyorum, ama bu benim sınırlarımla ilgili. Psikologumun bana öğrettiği bir şey varsa, o da erkeklerin bana nasıl davranmasına izin vereceğime dair sınırlar koymam gerektiğidir. Fury'nin otoriter tavırlarını kabul ediyorum. Hatta onları tahrik edici buluyorum. Ama bu, ona neye ihtiyacım olduğunu söylemeyeceğim anlamına gelmez. Ve burada ihtiyacım olan şey, onun istediği her şeye uymak yerine, onun istediği bir şeye katılma veya katılmama fırsatı.

"İlk randevumuz için."

Gülümsüyorum. "Evet. Cuma günü boşum."

Telefonu kapatıyoruz ve uykuya dalmadan önce son düşündüğüm şey onun gülümsemesi. Gülümsemesi, hiçbir erkeğin ulaşamadığı yerlere ulaşıyor ve hikayemize yeni bölümler eklemek için sabırsızlanıyorum.

FURY: Bugün senin bitkini düşündüm.

Ben: Gerçekten mi? Senin gibi bir erkeğin benim bitkimden başka düşünecek milyonlarca şeyin yok mu?

Fury: Beni de çok şaşırtıyor ama düşündüm. Hala yaşıyor mu?

Ben: Sanki hayır diyeceğimi bekliyormuşsun gibi konuşuyorsun.

Fury: Öyle mi?

Ben: Sanırım "pislik" sütununa bir tık daha eklemeliyim.

Fury: Hala o sütunu tutuyorsun?

Ben: Oh, bilmiyorsun. Herkes için sütunlarım var. Seninkini tekrar çıkarıyorum.

Fury: Günün iyi geçti mi prenses?

Ben: Evet. Sen nasıl geçirdin?

Fury: Bu hafta pazartesi cumaya çok uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyorum.

Ben: Umarım bu gece biraz uyuyabilirsin. İyi geceler xx

Fury: İyi geceler.

Ben: PS Bitkim hala yaşıyor.

BEN: Uyudun mu?

Fury: Hayır. Noah yatağımın üzerine yayılmış. Bu gece pek uyuyamayacağım galiba.

Ben: Kabus mu gördü?

Fury: Hayır. Kendi yatağını istemediği bir dönemden geçiyoruz.

Ben: Günün iyi geçti mi?

Fury: Cuma'ya daha üç gün var. İyi ne demek?

Ben: LOL

Fury: Gitmem gerek. Noah uyandı.

Ben: İyi geceler xx

Fury: İyi uykular.

Ben: PS Bitkim hala yaşıyor.

FURY: Bu gece boksta iyiydin mi?

Ben: Daha çok o beni patlattı.

Fury: Bir gün bu dersi izlemem lazım.

Ben: Terli ve çok homurdanıyorum. Emin ol, hiç hoş bir manzara değil. **Fury:** O ikisi sana çok yakışır, prenses. **Ben:** Noah bu gece nasıl? Hala senin yatağında mı?

Fury: Bu gece galip geldim. Kendi yatağında.

Ben: Bu bir zafer!

Fury: O bitki hala yaşıyor mu?

Ben: *"pislik" sütununa bir tik daha ekler* Evet, ama bu noktada, daireme girip onu kendi gözlerinle görme şansın olmayabilir.

Fury: Bir daha daireme giremeyeceğimi düşünüyorsan, bu konuyu yeniden düşünmelisin. Bu iş Cuma günü olacak.

Ben: Bu konuda çok emin gibisin.

Fury: Hayatta pek fazla şeyden emin değilim, ama senden eminim.

Ben: Gerçekten mi?

Fury: Gerçekten mi?

Ben: İyi geceler, Fury xx

Fury: İyi geceler.

FURY: Bu gece izinliyim. Bu gece meşgul olduğuna emin misin?

Ben: Eminim. Holly ile kızlar gecesi planladık.

Fury: Ne planladıysan, ben daha iyisini yaparım.

Ben: Eminim yapabilirsin ama kızlar gecesi kutsaldır.

Fury: Lanet olsun kadın, bir erkeği nasıl bekleteceğini iyi biliyorsun.

Ben: Yarın gece için hala geçerli mi?

Fury: Beni engelleyecek hiçbir şey yok. Seni işten alırım.

Ben: Hmm, randevumuzdan önce üstümü değiştirmem lazım. Biraz zaman alabilir. Belki daha sonra gelirsin.

Fury: Hayır. Seni alırım. Sen giyinene kadar beklerim.

Ben: Değişmek derken saçımı ve makyajımı da yapacağım. Bil diye söylüyorum.

Fury: Beşte görüşürüz.

Elbisemi düzeltip derin bir nefes alıyorum. Karnımda hiç hissetmediğim kadar kelebekler uçuşuyor. İlk randevular her zaman gerginlik yaratır, ama bu seferki

Tamamen farklı bir seviye. Bu, Fury ile ilk randevum. Birbirimizi zaten tanıyoruz ama bu, birbirimizi yeni ve farklı bir şekilde tanıma fırsatı.

Uyluklarımın ortasına kadar uzanan, uzun kollu küçük siyah bir elbise seçtim. Yakası yüksek, bu yüzden Fury'ye orada hiç ten göstermeyeceğim, ama bacaklarımla ilgili olarak dünyadaki tüm teni görecek.

Söz verdiği gibi beni işten aldı ve benim kadar bu randevuyu iple çektiğini söyleyebilirim. Ve ona büyük saygı duyuyorum; ben hazırlanırken bir buçuk saat sabırla beni bekledi.

Son bir derin nefes alıp saçlarımı son bir kez düzelttikten sonra yatak odamdan çıkıp oturma odasında kanepede televizyon izleyen ona katıldım. Odaya adımımı atmadan beni duydu. Bana döndüğünde, sanki ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissettim ve nefes alamadım.

Bana, bir erkeğin gözlerinde hiç görmediğim türden bir açıklıkla bakıyor.

Bu bakış şehvet doludur ve ona karşı hissettiğim tüm vahşi arzularla örtüşür.

Ayağa kalkıp bana doğru gelir, bakışlarını vücudumun her santimetresinde gezdirir, bacaklarımda oyalanır. Gözlerime tekrar baktığında, "Sen çok güzelsin Zara," der.

Onun sözleri beni derinden etkilediğinden, kendimi tutmak için koluna uzanıp tutundum. Beni, kendimi hissettiğimden daha güzel hissettiriyordu. Gülümsayarak, "Teşekkür ederim" dedim. Sonra onu bırakıp, "Bu gece beni nereye götüreceksin? Umarım paintball falan yapmayı planlamıyorsundur. Bu elbise bunun için uygun değil" dedim.

Gözlerini tekrar vücuduma indiriyor. "Bu elbisenin yapıldığı tek yer yer." Gözlerime tekrar bakarak, "Seni Black Betty'ye götürüyorum" diyor.

Karnımdaki kelebekler daha hızlı çırpınmaya başladı. Fury ilk randevumuz için vegan bir restoran seçmişti.

Bu adam ölümcül. Yani, mavi kot pantolon ve kaslarını sararak kadınlar için tehlikeli bir şekilde ortaya çıkaran siyah uzun kollu dar bir gömlek giymişti.

kadınlar için tehlikeli bir şekilde sararak giyinmiş; şikayet etmeden hazırlanmam için bana tüm zamanını ayırmış; güzelliğini takdir ederek beni tam bir kadın gibi hissettirmiş; ve kendi tercih ettiği bir yere değil, benim seveceğimi bildiği bir yere götürmeyi seçmiş.

Ona yaklaşıp elimi göğsüne koydum. "Az önce 'pislik' sütununu sildim."

O tıslayarak elini boynuma doladı. "Bilgin olsun, dudaklarını öpmek istiyorum ama o kadar uzun süre sürmüşsün ki rujunu mahvetmek istemem. Ayrıca, bilgin olsun, o ruju çok beğendim ama sana gerek yok. Üzerime kusarken bile güzelsin."

Oh.

Tanrım.

Ölümçül

Onun kıyafetlerini yırtmadan akşam yemeğini atlatabilirim mucize olur.

Asansörün düğmesine basıp Fury ile birlikte gelmesini bekliyorum. Akşam yemeğinden sonra acıyla dolu bir haldeyim. Yemeğin ne kadar harika olduğunu fark etmedim bile çünkü gözlerimi adamımdan ayıramadım. Odaklanamadığım her saniyeyi fark etti ve ara sıra dizime elini koyup parmağını dudaklarıma değdirerek beni daha da öldürdü. Bütün gece bana bakışlarını saymıyorum bile; o bakışlar yasaklanmalı.

Eve dönüş yolu çok yavaştı. Beni dokunmak için fırsatı değerlendireceğini sandım ama yapmadı. Kendini bu kadar çok tutması, beklentimi dayanılmaz bir hale getiriyor. Yaptığı her hareket ve söylediği her kelime, beni ne kadar istediğini gösteriyor ama birkaç kez dokunduğu dışında kendini tutuyor.

Asansör gelir ve içeri gireriz. Yine, hiç kıpırdamıyor. Yanımda duruyor, ellerini ve ağzını kendine saklıyor. Belki hala

beni tahrik etmekten endişeli, ama ben tahrik olmaktan çok uzağım. Cidden, daireme varır varmaz, gerekirse kendimi ona atacağım.

Katıma çıktığımızda, elini belimin altına koyuyor. Vücudum bu dokunuşa iç çekiyor, ama bu hiç de yeterli değil.

Dairem koridorun sonunda ve ben neredeyse koşarak oraya varıyorum.

Kapıyı açıyorum ve içeri giriyoruz.

Çantamı tezgahın üzerine bırakıp Fury'ye dönüyorum.

Ve aman Tanrım, gözlerinde gördüğüm şey tüm duyularımı ele geçiriyor.

Ondan saf erkeklik arzusu yayılıyor.

Ve kendini bir saniye daha tutamıyor.

Bir eli belime kayarken, diğer eli bacağımın arkasına gider. Bacağımı kaldırıp vücuduna dolayarak beni mutfak tezgahına bastırır ve tezgahın üzerine yatırır. Bana doğru eğilirken, sertleşmiş penisi karnıma sertçe baskı yapar ve ağzını göğsüme yaklaştırır. Elbisemin üzerinden göğüslerimi öperken, elleri vücudumun üzerinde kayar ve göğüslerime ulaşır.

Her iki bacağımı da onun etrafına doluyorum ve tezgahın üzerinden kendimi yukarı doğru kaldırıyorum, o da bana istediğimi veriyor: elleri ve ağzı vücudumda.

"Siktir," diye boğuk bir sesle söylüyor, başını kaldırıp gözlerime bakıyor.

Ona daha yakın olmak için çaresizce, pazılarını kavrar ve kendimi yukarı çekerim. Kolları beni sarar ve vücutlarımız birleşene kadar beni tezgah boyunca kaydırır.

Parmaklarım saçlarına dolanmış halde, "Bütün gece ellerin üzerimde olmadan öldüm" diye nefes nefese söylüyorum.

"Kendime izin verseydim, restoranın ortasındaki masada seni becerirdim. Seni ne kadar istediğimi bilemezsin."

Dudakları dudaklarıma yapışır ve sonunda istediğini alır.

Ve lanet olsun, bu tam da vermek istediğim şey.

Ellerimiz birbirini keşfederken, sanki sonsuza kadar öpüşüyoruz. Öpücüğü bitirdiğinde, o kadar tahrik olmuşum ki düzgün düşünemiyorum.

"Tanrım," diyorum nefes nefese. "Sen ön sevişmenin ustasısın."

"Daha yeni başladık, prenses."

"Hayır, sen bu öğleden sonra beni aldığın anda başladın."

Dikkatini vücuduma yöneltir, elleri elbisenin eteğine uzanır. Tam ne yapacağını anladığımı sandığım anda, yön değiştirir. Hızla hareket ederek beni tezgahdan kaldırır ve yatak odama taşır. Beni yatağa yatırır, botlarını çıkarır ve ben topuklarımı zorla çıkararak uzanırken bacaklarımın arasına diz çöker.

Ellerini uyluklarımın üzerine koyar, elini elbisenin altına sokar ve külotum görünene kadar elbiseni yukarı çeker. Burun delikleri genişler ve nefes alış hızlanır, gözleri vücuduma yapışmış halde.

Yavaşça eğilerek ağzını külotuma yaklaştırdı ve bana bir öpücük kondurdu.

.

Oh Tanrım.

Sırtım yataktan kalkar ve elleri kalçalarımın etrafında kıvrılır.

Beni sertçe kendine çekerek, yüzünü bana doğru eğip aynı anda amımı da yukarı kaldırıyor. Kokumu içine çekerek, dudaklarından derin bir homurtu çıkıyor ve vücudumdaki her sinir ucunu elektrikliyor.

"Siktir," diyor ve beni yatağa indiriyor. Vücudumu ustaca yönlendiriyor, dokunuşları zarif ve kendinden emin. Fury, bir kadının vücudunu çok iyi biliyor.

Parmaklarını külotuma geçirip çıkarır. Bana kısa bir süre bakar, sonra yüzünü eğip ağzını bana yapıştırır.

Dilinin ilk dokunuşuyla ellerim saçlarına gider. İkinci dokunuşuyla bacaklarım vücuduna dolanır.

Üçüncü vuruşunda adı dudaklarımdan dökülüyor.

Buna zaman ayırıyor, yüzünü amıma gömerek kıcıımı avuçluyor. Klitorisimi emiyor, daha fazlasını istemek için yalvarana kadar dilini üzerinde tekrar tekrar gezdiriyor.

Yaptığı şeyi bırakır ve gözlerini gözlerime dikerek kıvrımlarımın arasına öpücükler kondurur, dilini yavaşça içeri sokar.

Çok. Lanet. Yavaş.

"Oh, Tanrım!" diye bağıyorum, saçlarını sıkıca tutarak, bana verebileceği her şeyi vermesi için başını aşağıya doğru bastırmaya çalışıyorum.

O ise benim gücümle direnir, gözlerini benimkilerden ayırmaz. "Bu kadar uzun bekledik, bebeğim. Aceleye gerek yok." Bununla birlikte, dilini tekrar içime kaydırır ve beni mahvetmeye devam eder.

Beni defalarca dilinin ucuyla doruğa getirerek, göğüslerime uzanır. Beni okşarken, meme uçlarıma özel bir ilgi gösterir, sonra aniden yüzünü kaldırır ve elbiseyi yırtmak için vücudumu kendine doğru çeker. Sırada sütyenim vardır, o anda iki göğsümü avuçlar ve "Siktir, mükemmelsin" der.

Yüzünü göğüslerime doğru eğmeye çalışıyor ama onu durdurup ağzını ağzıma çekiyorum. Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ama bu, dudaklarına olan ihtiyacımı iletmek için yeterli. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve vücudumu daha da ateşleyen bir öpücükle beni mahvediyor.

Ellerim gömleğine, kot pantolonuna, boxerına gider. Hepsinin gitmesi lazım. Onun tenini tenimde hissetmem lazım.

Çılgına dönüyoruz.

Vahşileşiyoruz.

Sertleşiyoruz.

Birlikte hiç yaşamadığımız her şeyi istiyoruz.

Fury'nin ağzı vücudumun her santimini keşfediyor.

Elleri tarif edilemez bir zevk veriyor.

Onu acele ettirmek için çaresizce uğraşıyorum.

O direniyor, tekrar tekrar, ta ki onu içimde hissetmeden bir saniye daha dayanamayacağımı anlayana kadar.

Ve sonunda, tüm uzuvlarımı ona doladığımda, o da içime girer ve ikimizin de uzun zamandır beklediği şekilde birleşiriz.

Fury

LZara'nın yatağında, hayatımda hiç uyumadığımı sandığım bir uykudan uyanıyorum. Bir bacağım onun bacağına dolanmış, bir kolumla onu sıkıca kendime çekmiş, ona sarılmışım. Yatağın başucundaki telefonuna gözüm takılıyor.

saati kontrol etmek için uzanıyorum.

Saat
ETelefonu yerine koyup kolumu tekrar ona doladım.
Son baktığımda saat 2:12'ydi. Bu, onu üç kez siktiğimden sonraydı. İlk sefer çok hızlı bitmişti, o yüzden sonra acele etmedim. O ise ilk seferin çok uzun sürdüğünü söylerdi; galiba kadının doğrudan konuya girmek seviyor. Benim hakkımda öğrenecek çok şeyi var.

I"Uyanık mısın?" diye sordu, sesi uykulu.

"Evet, ama uyu." Kafasına bir öpücük konduruyorum. "Sessizliğin tadını çıkarıyorum."

Bana dönene kadar kıvrılıyor. Bacağını benim bacağıma atarak, "Uyuyabildin mi?" diyor.

Tanrım, onu kollarımda tutmak sandığımdan da güzel. Elimi kalçasına kaydırıp onu kendime daha sıkı çekiyorum. Artık ikimiz de uyuyamayacağız. "Dört saat kadar uyudum."

"Senin için iyi, değil mi?"

"Benim için birinci sınıf uyku sayılır."

Gülümsediğinde dudaklarında seksi bir ifade belirir. "İyi. O uyku için çok çalıştın."

Dün geceyi düşünerek, "Melbourne'da bir psikologla çok çalışmış olmalısın," diyorum. Ona dokunduğumda bir kez bile çekilmedi.

"Evet, çalıştım. Dört yıl boyunca çok sıkı çalıştım ve şimdi oldukça iyiyim."

"Hiç tetikleniyorsun?"

"Bazen, ama genellikle bir erkekle ilk birkaç seferde olur."

Siktir. Zara'yı benden başka biriyle hayal etmek istemiyorum. İlk seferimizde benimle bir sorunu olmaması hoşuma gitti, ama durumu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. "Benimle bir sorunun yoktu, değil mi?"

Bana gülümsedi. "Öyleydim."

Ondan sonra sessizleşir, sanki bir şey hakkında derin düşüncelere dalmış gibi. "Ne oldu?" diye sorarım.

Dudaklarını ısırarak, "Lynette'e ne oldu? Siz birlikteydiniz, değil mi?" der.

"Evet, öyleydi, ama onu hiç sevmedim. Denedim. O da denedi. Sonunda, Noah'a aynı çatı altında iki ebeveynin olduğu bir yuva vererek elde etmeye çalıştığım şeyin, aşk olmadan asla gerçekleşmeyeceğini anladım."

"İstedığın gibi olmadığından üzuldüm."

Ona sürtünerek, "Prenses, eski sevgililerimizi konuşmayı bırakıp, programlarımızı nasıl değiştireceğimizi konuşmaya başlamalıyız, yoksa bir hafta daha bu amcığı yalamadan kalacağım."

Telefonuma bir mesaj geldiği anda o da sıırttı.

Lanet olsun.
Telefonuma
uzanıyorum.

KING: Kulüp evi. Kırk dakika.

Ben: Tamam.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu King ya da diğerlerinden biri olmalı," diyor.

Onu öpüp başımı salladıktan sonra bırakıp yatağın kenarına yuvarlandım. Banyoya doğru attığım her adımda onu bırakmak zorunda kaldığım için çok pişman oldum.

"Dolapta temiz havlular var," diye sesleniyor. "Ve Fury?" Ona dönüp yüzündeki seksi gülümsemeyi görüyorum.

"O kış on numara."

Siktir.

O başka bir kadın ve hayatımda ihtiyacım olan her şeye sahip.

"NE OLUYOR?" Nitro bana silah doğrultarak soruyorum, yüzü çok ciddi. Kulüp binasına geldiğimde ortalık karıştı. Her yerde kulüp üyeleri, her yerde silahlar, ortalık kıyamet gibi.

"Winter bir saat önce geldi, Zero da öyle. Zenith şehre gelmiş gibi görünüyor. Harekete geçmeden önce onları durdurmalıyız."

Bıçak ve silahlarla donanıyorum. "Plan nedir?" "Zero'nun olası bir yeri var. Adamları bizimle orada buluşacak."

King odaya girer, etrafında karanlık bir enerji vardır. "On dakika içinde çıkıyoruz," diye bağırır, odayı gözden geçirir. Silahlarınızı

her yere sıkıca bağladığınızdan emin olun. Bugün yanımda ceset getirmeyeceğim."

Geldiği kadar hızlı gidiyor.

Siktir.

Bu iş her geçen gün daha da kötüye gidiyor ve ben de King kadar bu orospu çocuklarını ortadan kaldırmaya kararlıyım. Artık Noah benimle, onu korumak için her şeyi yaparım.

On dakika sonra, Zero'nun bize verdiği yere doğru yola çıktık. Burası, ıssız bir yerde, geniş bir arazide terk edilmiş bir kilise ve oraya varmamız bir saatimizi aldı. Sokak boş, yani ya güvenlik önlemlerini almadan önce geldik ya da burada değiller.

Minibüslerimizi mülkün biraz uzağına park ettikten sonra, elli kişi birden dışarı çıktık. Zero sözünü tutmuş ve King'in istediği sayıda adamı getirmişti. Winter önde giderek herkesi istediği yere yönlendirdi.

Arazinin ağaçlarla dolu olması, son ana kadar gizli kalmamıza yardımcı oluyor. Binaya giriş noktaları ön ve arka tarafta, ayrıca bir tane de yan tarafta bulunuyor. Yaklaştıkça kilisenin dışında birkaç araç park ettiğini görüyoruz, burada oldukları açık ve buraya kolayca girebildiğimize göre, çok uzun süredir burada değiller.

Winter yönünü işaret eder ve biz de belirlenen giriş noktalarına doğru ayrılırız. Winter'ı takip ederek arka kapıya giderim ve grubumuz binaya girerken fark edilmez. Sessizce ilerlerken düşmanı arar, tüm kaslarımı gerer ve savaşa hazır hale gelirim.

İlk odayı geçip bir sonrakine girdiğimizde Winter durur ve bize de aynısını yapmamızı işaret eder. Aşağıya işaret ettiğinde ayaklarımızın dibinde net bir tuzak teli görürüm.

Onlar burada ve bize hazırlar.

Tuzak telinden kaçarak ikinci odaya geçiyoruz. Bir sonraki oda daha büyük. İçeri girerken binanın diğer ucundan silah sesleri geliyor.

Vücudum gerilir, hazırlık yapar.

Bize doğru gelen bot sesleri kulaklarımı doldurur.

Ve bağırışlar ve silah seslerinin gürültüsüyle saldırıya uğrarız.

Hayatımız için savaşırken kurşunlar uçuşuyor ve bıçaklar çarpışıyor. Bu orospu çocukları çok kirli savaşıyor, bu da bana çok yakışıyor; kulübü tehlikeye atanlara mümkün olduğunca çok acı vermek isteyen tarafımı uyandırıyor.

"Siktir!" Winter, adamlarımızdan biri vurulup yere düşerken bağırır. Silahını ateş eden adama doğrultup ateş eder ve bacağına bir kurşun saplar.

Adam acı içinde çığlık atar ve sendeler, ama düşmez.

Winter onu tekrar vurur, bu sefer diğer bacağına. Bu sefer yere yığılır, acıdan hareket edemeyecek kadar.

Winter ona atılır, gömleğinden tutup beni doğru iter. "Onu minibüse götür ve gözünün önünden ayırma. Buradan çıkınca onu sorgulamak istiyorum."

Adam benimle boğuşur, yüzüne neredeyse bayılacağı kadar sert bir yumruk yer. Acı içinde yere düşer, ama hala benimle dövüşmeye çalışır.

Adam yumruğunu bana doğru salladığında içimdeki canavar başını kaldırdı ve yumruğu çeneme isabet ederek çeneme şiddetli bir acı verdi.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun, orospu çocuğu?" diye bağırarak yumruğumu yanağına indiriyorum. "Hadi dövüşelim!"

Onu hareket edemeyecek hale gelene kadar dövdüm, kaçma şansı kalmayacak kadar acı çektirdim. Sonra onu kaldırıp dışarıya sürükledim. Minibüse doğru ilerlerken, uzaktan iki arkadaşını gördüm. Araçlarından silah almaya çalışıyorlardı ve ben onlara yaklaşıp kadar bizi görmediler.

Onlar benim varlığımın farkına vardıkları anda, taşıdığım pisliği yere itip onları halletmek için harekete geçiyorum. Sakladıkları silahları almak için birbirleriyle boğuşuyorlar, ama ben daha hızlıyım ve silahımı onlara doğrultuyorum.

Adamlardan birinin kafasına ateş ediyorum ama diğeri kaçırıyorum.

"Siktir git!" diye bağıarak üzerime geliyor.

Ateş ederken, kiliseden getirdiğim orospu çocuğu elini bileğime dolayarak beni yere çekiyor ve diğer pislige üstüme çıkıp silahımı elimden alıp bana yumruk atma fırsatı veriyor.

Onu üzerinden atmadan önce birkaç yumruk atmayı başarır. Kışının üstüne düşer ama çabuk toparlanır ve baldırına bağladığım bıçağı kapmaya çalışır.

Siktir.

Hızlı bir herif, bacağımy kesiyor, kot pantolonumu ve derimi derinlemesine kesiyor. Görmeme gerek yok, hissediyorum.

Ayağı kalkıp kendimi ona atıyorum ve onu geriye, toprağı düşürüyorum. Üstüne çıkıp yüzüne yumruk atıyorum. Elleri yukarı geliyor, biri parmakları derime batarak acı verici bir şekilde yüzümü sıkıyor. Diğer eli deli gibi vücudumda başka bir silah arıyor. O bulamadan, ön kolumdaki kınından bıçağı çekip göğsüne saplıyorum. Çekip çıkarıyorum ve tekrar sertçe saplıyorum. Kanlı bir yığın haline gelene kadar tekrar tekrar.

"Siktir!" diye bağıarak ayağı kalkıp, daha önce bayılttığımı sandığım ama yeniden canlanmış gibi görünen ve ayağı kalkıp kiliseye doğru gitmeye çalışan orospu çocuğına doğru dönerek bağııyorum.

Gömleğinin yakasını tutup, onu geriye doğru fırlatacak kadar sertçe çekiyorum. Botumu yüzüne dayayıp yere yatırıyorum.

Üzerinde durarak, nefesim hızlanıp sertleşirken botumu göğsüne bastırıyorum. "Sen ve ben buradan birlikte çıkacağız, pislik, ya nefes alacaksın ya da almayacaksın. Seçim senin, şimdi ve çabuk karar ver yoksa ben senin için karar veririm."

Bana kan tükürüyor ama tek kelime etmiyor, ben de onun yerine karar veriyorum. Ne kadar ellerimi onun lanet boğazına dolamak

boğazını sıkıp içindeki hayatı sıkmak istesem de yapmıyorum. Yaparsam Winter beni öldürür, bu yüzden onu nakavt eden bir yumruk atıp ikimizi de bu lanet olası acıdan kurtarıyorum.

On dakika sonra onu minibüse yerleştirip bacağımdaki bıçak yarasına bakıyorum. Haklıymışım, yara derin ve epey kan kaybediyorum, kanamayı durdurmak için doğrudan bastırıyorum.

Lanet olsun.

Bugün uyandığımda günümün böyle geçeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Zara

Ne oldu?" Cumartesi öğleden sonra annem beni dairemde alıp kulüp evine götürürken ona soruyorum. Arabada bütün çocuklar var ve

sakin görünmüyor. Hareketleri sakın ama yüzü başka bir şey söylüyor.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle diyor: "King hepimizi kulüp evine çağırıyor. Bugün birkaç adamlarını kaybetmişler ve durum hiç olmadığı kadar kötü."

Panik göğsümü sıkıştırıyor.

Öfke bugün onlarla birlikte dışarı çıktı.

"Kim?"

Kaşlarını çatıyor. "Kim ne?"

Panik artar ve sesime yansır. "Kimi kaybettiler?"

"Bilmiyorum, Zara. Sana anlattıklarımın başka bir şey bilmiyorum."

Tanrım.

Lütfen Fury olmasın.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kalan yolu sessizce süreriz. Konuşamıyorum; düzgün düşünemiyorum bile. Aklım kalbim kadar hızlı çalışıyor. Fury olamaz; birbirimizi daha yeni bulduk.

Kulüp binasının kapısına geldiğinde, iki üye bölgede devriye geziyor. Bizi yavaşlatıyorlar ama annemi görünce kapıyı açıyorlar. Ancak annem Kick ile konuşmak için arabayı kenara çekiyor.

Fury'nin yaralanıp yaralanmadığını öğrenmek için bir saniye bile bekleyemem. Kapıyı açıp arabadan iniyorum ve koşarak kulübeye gidiyorum. Annem arkamdan sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum.

Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor.

Kulüp binası kaos içinde, yaralı kulüp üyeleri ve onlara yardım etmeye çalışanlarla dolup taşmış. Her yerden yüksek sesler geliyor. Şiddetli bir enerji var. Ve kan. *Çok fazla kan.*

Kalabalığın arasından ilerlerken ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor. Fury'ye ulaşmam lazım.

"Zara!" King, karanlık bir ifadeyle peşimden gelerek bağıyor. "Annen nerede?"

"Dışarıda. Güvende."

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçiyor ama ben koluna uzanıyorum. "King, kim öldürüldü?" Midem düğümleniyor ve cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

Gözleri öfkeyle dolarken, "Mace ve Texas," diyor.

Kalbim durdu, çünkü o adamları iyi tanıyordum. Gözlerim doldu, ama gözyaşlarının akmasını engelledim. Aynı anda, daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama hissettim.

O iyi.

Ölmedi.

"Fury nerede?"

Kaşlarını çatarak hemen cevap vermez, ben de bu kez daha ısrarcı bir şekilde tekrar sorarım. "King, Fury nerede? O iyi mi?"

"Ne oluyor..."

Hyde bize katıldığında sözünü keser. Birini öldürmek ister gibi görünüyor. "Orospu çocuğu konuşuyor ve sen onun ne dediğini duymak isteyeceksin."

King şaşkın görünüyor, Hyde'a bakıp sonra tekrar bana bakıyor.

"King," diyor Hyde acil bir sesle. "Beni duydun mu lan? Konuşuyor."

King'in gözleri Hyde'a döner ve kulübün arkasına doğru koşar.

Ne olduğunu hiç anlamadım ama düşünmeye vaktim yok. Fury'yi bulmam lazım.

Herkese onu sorduktan sonra, sonunda odasına yönlendiriliyorum.

Aradığım on dakika boyunca duygularım karıştı. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Fury'nin odasına vardığımda kapıyı çalmıyorum, girebilir miyim diye sormuyorum, davet edilmeyi beklemiyorum; bu odaya girmemi engelleyen hiçbir şey yok.

Yatağın üzerinde, boxer şortu dışında çıplak oturuyor. Bacakları yatağın uzunluğu boyunca uzanmış, bir adam baldırındaki yarayı dikeyyor. Kan ve etin içinden geçen iğneyi görünce midem bulanıyor.

"Siktir, Zara," diyor Fury, ben ayakta durmak için en yakın mobilyaya tutunurken.

"Kıpırdama," diye emrediyor yarasını dikerken adam.

Fury bir şey söylüyor ama kendimi toparlamaya çalışırken sözlerine odaklanamıyorum. Midem bulanıyor, dikiş görmek her zaman böyle yapar bana.

Mide bulantısını atlatmam birkaç dakika sürer. Atlatınca Fury'nin gözlerini bulur ve aramızdaki mesafeyi kapatırım, bacağına bakmamaya dikkat ederek.

Parmaklarını dudaklarıma koyarak beni susturur. "Benim için kendin olman yeter. Ağlaman gerekiyorsa ağla. Bu durum berbat;

hepimiz bunu hissediyoruz."

Erkeklerin kadınlarıyla iş hakkında konuşmadıklarını biliyorum, ama yine de cevaplaması gereken bir soruyu ona soruyorum. "Bitti mi?"

Ağzını açmadan gözleri bana cevabı veriyor. "Hayır."

O kelimenin yarattığı dehşeti yutuyorum. Zaten başı yeterince dertteyken benim endişelerimle de uğraşmasına gerek yok.

Konuyu değiştirmek için, "Bacağın ne kadar kötü?" diyorum.

O bacağıma bakıyor. "Yavaşlatacak ama sorun değil."

Bakışlarımı vücuduna indiriyorum ve yaralarını tekrar görüyorum. Savaştan çıkmış gibi görünüyor ve ona bakmaktan başka bir şey istemiyorum ama ona dokunamıyorum. Acısını hayal bile edemiyorum, daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Yüzümü tekrar ona doğru çevirince, "Ben iyiyim, prenses. Beni merak etme."

Fury'ye o kadar dalmışım ki, kapının açıldığını ya da odaya birinin girdiğini, arkamda karanlık bir ses duyana kadar fark etmiyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

King'in sesiyle irkilir ve ona dönerim.

Hay sıçrayayım.

Fury

T Oda, King'in gözleri benimkilere dikilirken onun öfkesiyle doldu. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, onunla birlikte hiç yaşamadığım bir fırtına kopacağını biliyordum. Babam şiddet dolu bir adamdı. bir adamdı ve çocukken ondan korkardım, ama King sadece şiddet dolu değil; en kötü haliyle acımasız ve affetmez bir vahşidir. Mantığına sığmazsa tam bir deliye döner ve bu, babamın hiç olmadığı kadar kötüdür.

"Sana bir soru sordum," diye bağıyor, "ve bir cevap istiyorum." Zara'nın yüzünde şaşkınlık var ve "Ne oluyor, King?" diyor.

"Senin..." diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

Gözlerini Zara'ya dikip sorar, "Dört yıl önce kalbini kıran o mu?"

Anladığında gözleri büyür. Yataktan kalkar ve ona döner. "Hayır, öyle değildi. Ben..."

"O zaman nasıl oldu? Çünkü bir erkeğin kalbini kırdığını söylediğini hatırlıyorum..."

Yeterince dinledim. Acıyı görmezden gelerek ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. "Onunla böyle konuşma." Sözler ağzımdan fırladı, kendi öfkem de kabardı. "Bu işin senle benim aramda."

Çenesini sıkıyor, yüzü öfkeyle dolu. "Seni o koridordan onun peşinden çıkarken gördüğüm gün, onunla birlikte olduğunu biliyordum. Sana güvenmiştim Fury, ama sen yüzüme yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Bana yatıyor muyuz diye sordun. Yatmıyorduk. Sana söyledim..."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Yine mi?"

"King," Zara öne çıktı, "biz yatmıyorduk. Sana yemin ederim."

Kafasını ona çevirir. "Dışarı çıkmalısın." Kahretsin. Sesi ona bile sert gelir.

Sanki tokat atmış gibi geri çekildi, ama sonra omuzlarını düzeltti ve taviz vermeyen bir güçle, "Gitmiyorum. Orada durup istediğin kadar ağırlığını kullanabilirsin, ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Burası benim kulübüm, Zara, ve sen benim dediklerimi yapacaksın." Çenemi ona doğru kaldırdım. "Gitmelisin, prenses."

Bu onu sinirlendirir ve bana bakar. "Sen ciddi misin? O benim babam, burada olmam gerek."

Anladığım kadarıyla, bunun onun kızı olmasıyla pek ilgisi yok. Dört yıl önce vardı, ama şimdi onun bana yalan söylediğini düşündüğü için böyle davrandığından eminim. Teknik olarak yalan söylemedim, ama ona tüm gerçeği de söylemedim, bu yüzden fırtınayla yüzleşmem gerekiyor.

"Bırak ben halledeyim," dedim, sesim kararlıydı.

Bana son bir kez öfkeyle baktıktan sonra King'e de bir bakış attı, hayal kırıklığını mırıldanarak odadan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

O kapının yarısına gelmişken King odanın diğer ucundan bana doğru atladı. "O senin prensesin değil!" diye bağırdı ve

yanağıma sert bir yumruk attı.

Siktir.

Duvara sert bir şekilde çarptım, ancak düşmemeyi başardım. "O zaman bana onunla yattım mı diye sorduğunda, yatmamıştım."

Elini boğazıma sıkıştırdı. "Ama ben sorduktan sonra yattın, değil mi?"

Lanet olsun, nefes bile alamıyorum.

Parmakları daha da sıkarken boğazımı sıkıyor. "Sana inanmıyorum."

Elini benden çekmeye çalışıyorum ama o, beni sıkıca tutmak için elinden geleni yapıyor. O benim başkanı ve ona saygı duyuyorum ama bu saçmalık sona ermeli. Zara artık bir genç kız değil; hayatında kendi seçimlerini yapabilen yetişkin bir kadın. Ve insanların sözünü dinleyememesi delirtici.

Ellerimi gövdesine koyup onu sertçe iterek hareket ettirmeye çalışıyorum. O kıpırdamayınca, elimi kaldırıp yüzüne yumruk atıyorum, tüm gücümle değil, ama onu hareket ettirecek kadar.

Boğazımı bırakıyor ve hızlıca nefes alıyorum çünkü bana daha fazlasını yapacağını biliyorum.

Ve vuruyor.

Bir yumruk daha geliyor ama eğilip yumruğunu kaçırıyorum ve onu geriye savuran bir darbe indiriyorum. Tekrar üzerime geliyor ve yumruk yumruğa kavga ediyoruz. Her yumruk daha da acımasızlaşıyor. King ve benim aramızdaki sorun, ikimizin de şiddetle beslediğimiz bir canavar olması ve bu boktan durumun, asla kurtulamayacağımız şekilde içimizdeki şeytanları beslemesi.

Attığım her yumruk, aramızda çizdiğim çizgiyi bulanıklaştırıyor. Onun bana attığı her yumruk, ona olan saygımı aşındırıyor.

Bu yolda devam ettiğimiz her saniye, ilişkimizin temelini oluşturan sadakat bağlarını parçalıyor.

"Seni sokakta yaşarken, kimsenin yanında olmadığın bir zamanda bu kulübe ben aldım, ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

diye bağıyor, beni neredeyse bayılttıracak kadar sert bir yumruk attıktan sonra yere yığılırken. "Söylediklerime karşı gelip kızımı becererek mi?"

Ağızımdaki kanı tükürüp nefes alırken ona bakıyorum. Lanet olasıca bitkinim, bugün aldığım her darbe ve bıçak yarası ile onun yaptıkları birleşmiş. Nefesim düzensiz ve görüşüm bulanıklaşırken o odaklanıp odaklanamıyor. "Hayır," diyorum zorlukla, göğsüm çok ağır. "Senin dediklerine karşı gelip onu severek, King."

Çömelip yüzümü kavradı, gözleri öfkeden kararmıştı. "Nasıl bakarsan bak, bana yalan söyledin. Bana olan güvenimi boşa çıkardın."

Onu zar zor görebiliyorum, ama öfkesinin her zerresini hissedebiliyorum. Bundan geri dönüş yok.

Elini benden çekip ayağa kalktı. "Melbourne'a gidebilirsin. Burada kalmana imkan yok."

Ondan duyduğum son şey, çıkarken kapıyı çarpmasıydı. Zara geri geldi, ama ben karanlığa doğru sürükleniyordum.

Bana küfürler yağıdırıyor ama benim aklımda sadece King ve beni kovması var.

Bundan geri dönüş yok.

Öfke

King beni Sydney'den kovduğu günün ertesi günü Noah'a "Babam bir süreliğine gitmek zorunda" diyorum.

"Gitmeni istemiyorum." Bana, istediği her şeye sahip olabileceğine dair tüm güveniyle bakıyor. Ve ben ona bunu vermekten başka bir şey istemememe rağmen, Melbourne'a gitmeye karar verdim.

Sonsuza kadar değil.

Ama Winter ile Zenith'in Melbourne'da yok edilmezse Sydney'de bize oluşturacağı tehdit hakkında konuştuktan sonra, bunu Zara için olduğu kadar Noah için de yapıyorum.

Onu bırakmaya niyetim yok, ama King'le karşı karşıya geldikten sonra, ikimizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Zara ve benim aramda olanları ya da nasıl olduğunu anlayacağına pek inanmıyorum, ama ona kendini toparlaması için birkaç hafta süre vereceğim. Zara, annesine ilişkimizin ayrıntılarını anlattı ve ona mantıklı davranabilecek tek kişinin Lily olduğunu düşünüyorum.

"Gitmem gerek, küçük adam, ama mümkün olduğunca çabuk döneceğim. O zamana kadar, annenle burada birlikte eğlenin." Bana pis bir ifadeyle bakan Lynette'e bakıyorum. Bunu yaptığım için bana kızgın, ama eve döndüğümde yerine getirmem gereken bir sürü şeye razı olduğu için kabul etti.

Noah'ın alt dudağı titrer ve gözyaşları akar. Lynette bizimle birlikte çömelir ve oğluna uzanır. "Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim," diye onu sakinleştirir. "Ve babanın dediği gibi, o yokken tüm oyuncaklarıyla çok oynayacağız. Ve tüm kitaplarını okuyacağız."

Kitaplar işe yarıyor. Lynette okumaktan bahseder bahsetmez, yüzü aydınlanıyor. "Bob kitabım da?"

Kahrolası Bob imdadımıza yetişti.

Onu sakinleştirdikten ve tekrar oturma odasında mutlu bir şekilde oynamaya başladıktan sonra, Lynette beni kenara çeker. "En fazla üç hafta, Fury. Ondan sonra, onun için buraya geri dönsen iyi olur."

Onun sinirli olmasına kızmıyorum, ama üç haftadan önce bu işi bitirmek için her şeyi yapmayı umduğumu bilmiyor. Bunun mümkün olacağından da emin değilim. Eğer öyleyse, bir süre gidip gelmem gerekecek. Winter, Melbourne'da uğraştığı sorunların bazı ayrıntılarını paylaştığında, bu lanet çeteyi ortadan kaldırmasına yardım etmeye karar verdim.

Anahtarlarımı ve telefonumu mutfak tezgahından aldım. "Melbourne'a varır varmaz onu ararım."

"Her gün ararsan iyi olur."

Çenemi sıkıyorum. "Onu her gün aramadığım bir gün oldu mu hiç, Lynette?"

Dudaklarını büzüyor ama benimle tekrar tartışmıyor.

Birkaç dakika sonra Zara'nın evine doğru yola çıkıyorum ve oraya vardığımda, o şişmiş gözlerle beni karşılıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ona yaklaşıp vücudumdaki acıyı görmezden gelerek. Dün aldığım tüm darbeler, dövüş günlerimde aldıklarımın daha kötü morluklar, şişlikler ve acılar bırakmış.

Sanki dokunursa beni kıracakmış gibi ellerini kollarımın üzerine koyar. "Hey, sen."

"Dokun bana, Zara. Kırılmayacağım."

"Fury, aynaya baktın mı? Bir ay boyunca kavga etmiş gibi görünüyorsun. Seni daha fazla incitmek istemiyorum."

Onu sertçe kendime çekiyorum. "Bana dokunman lazım. Seni kim bilir ne kadar süre göreceğim."

Gözleri büyüdü ve sonunda ellerini bana koydu. Acı çok şiddetliydi ama onun için çekeceğim acıya kıyasla hiçbir şeydi.

"Sana bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum," diyor.

"Onunla konuştun mu?" Bu durumun yarattığı bölünmeden nefret ediyorum. Başını sallar. "Hayır, konuşmak da istemiyorum."

"Onunla konuşmalısın."

"Neden? Dün nasıl hissettiğini açıkça söyledi."

"Dün konu daha çok sen ve o değil, ben ve oydu." "Nasıl?"

"King sadakati ve dürüstlüğü neredeyse her şeyden üstün tutar. Bir kişi sadakatsiz veya dürüst değilse, neredeyse her şeyi yapabilir ve onun öfkesinden kurtulabilir. O ise benim yaptığım şeyi bu iki şeyin ikisi olarak görüyor."

Tartışmak için ağzını açtığında onu susturdum. "Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Bu konuyu tartışmamıza da izin vermeyeceğim. Onunla konuşup aranızdaki sorunu çözmelisin."

"Sen de benim bunu yapmama saygı duymalısın."

Ona bu konuda emir vermek istiyorum, ama bunun nedeni çocukluğumun tüm yükünü bu duruma yansıtmam.

konuşup sorunlarını çözebilecekken ayrıldıklarını düşünmek bana acı veriyor.

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Tamam."

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle, sesinde minnettarlık belirgin.

Gözlerim dudaklarına ve vücuduna kayıyor. Gitmeden önce onu sikmek istiyorum, ama bunu yapmam imkansız ve zamanım da yok, bu yüzden elimden gelen tek şeyle yetiniyorum.

"Seni şimdiden özledim," diyor ve dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor. "Bu biraz zaman alabilir."

"Biliyorum."

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor.

DEVIL: Gitmemiz lazım. Havaalanına trafik çok kötü olacak.

"Gitmek zorundasın, değil mi?" Zara hayal kırıklığıyla ama bunu benden saklamaya çalışarak diyor.

Hâlâ ona sıkıca sarılmış halde, alnına bir öpücük kondurup kokusunu içime çekiyorum, hafızama kazıyorum. "Vardığımda ararım."

Beni bırakıyor ve dudaklarını son bir kez okşadıktan sonra, her şeyi boş verip o dudakları tüm vücuduma acı veren bir öpücükle ele geçiriyorum. Nefes almak bile acı verirken, onu öpmek kesinlikle öldürücü, ama buna ihtiyacımız var. *Benim ihtiyacım var.*

Ona son bir kez uzun uzun baktıktan sonra, dönüp asansöre doğru yürüdüm ve binadan çıktım.

Melbourne'daki bu saçmalık bir an önce bitmeli.

Kadınıma, kollarımda, yatağымda, hayatımda ihtiyacım var. Ve bunları başka bir şehirde elde edemem.

Fury

I Üç gündür Melbourne'dayım ve hava çok soğuk. Bugün, Winter'ın yeni bilgileri gözden geçirmek için sabah aradığı acil durum toplantısında donuyorum. Geldiğimden beri Zenith saklandı, Winter'ın planladığı bazı hedefli saldırılarla sayıları azaldı. Beni engelleyen acıyı atlatmak için biraz zamana ihtiyacım olduğu için henüz dışarı çıkamadım, ama bugün ellerimi kirletmek zorunda kalacağım gibi görünüyor.

Melbourne'un başkan yardımcısı Ransom, kilise toplantısı sona ererken odaya bakınıyor, masanın etrafında dolaşırken koyu renkli gözleri hepimizin üzerinde duruyor. Onunla henüz pek bir ilişkim olmadı ama bildiğim kadarıyla sessiz biridir ve kesinlikle gerekli olmadıkça kimseyle sorun çıkarmaz. Diğer üyelerden biri olan Thorn, başkan yardımcısıyla uğraşmamamı söylemişti, çünkü onun kötü tarafına denk gelirsen merhamet bilmez. "Zenith ile evsiz çocuklar arasındaki bağlantıyı doğruladık. Zenith onları işe alıyor ve eğitiyor. Bunun için fonun nereden geldiğini henüz bulamadık, ama üzerinde çalışıyoruz."

Winter araya girer. "Bu lanet çeteyi ortadan kaldırmanın anahtarı, finansman kaynağını bulmak. Dışarı çıkıp kapıları çal, sorular sor ve bu işin aslını astarını öğrenmemize yardım et." Kısa bir süre durur, yüzü sertleşir. "Bu piçlerle uzun ve kanlı bir savaş verdik ve ben bunun sona ermesini istiyorum. Bunun için ne yapman gerekiyorsa yap."

Diğerleriyle birlikte odadan çıkıp odama giderek dışarı çıkmak için hazırlanıyorum. Ransom ile birlikte şehrin en acımasız suç patronlarından birini ziyaret etme görevi bana verildi. Bu adam Melbourne'da striptiz kulüpleri ve haraç çetesi işletiyor. Ransom onunla zaten konuştu, ama Winter bu sefer daha sert davranmamızı istiyor, çünkü adamın söylediğinden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyor.

"Fury," diyor Winter, bana yetişerek. Kafasını bara doğru çevirerek, beni takip etmemi işaret ediyor.

Buradaki birkaç adamdan uzak, köşede bir masaya oturduk. "Bu gece bir işin var. Sadece Ransom, sen ve ben olacağız. Henüz yüzde yüz hazır olmadığını biliyorum, ama yine de burada kimsenin sahip olmadığı yeteneklerin var. Yine de, kendini hazır hissetmezsen reddetme hakkın var, çünkü işler yolunda gitmeyebilir."

"Nasıl yani?"

"Demon Raye ile işimiz olacak."

"Siktir." Black Deeds MC'nin başkanı, başını belaya sokacak bir adam değildir. "Neden?"

"Ransom, Zenith ile yatmaya başladığını düşünüyor, oysa hem o hem de Zero bize Black Deeds'in çeteyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti."

"Bu gece nerede olacak?" Aslında sorduğum şey, başkalarının gelip bizi şaşırtma olasılığı ne kadar?

"Her çarşamba gecesi kimsenin bilmediği bir kadını ziyaret ettiğini öğrendik. Orada yapacağız."

Başımı salladım. "Ben varım."

"Teşekkürler kardeşim." Ayağa kalkar. "Bu gece saat 10'da çıkacağız."

Beni bırakıp çıkarken, eski sevgilisiyle bir şey konuşmak için kısa bir süredurur. Birdie buradaki sabitlerden biridir. Son birkaç gündür ya diğer yaşlı kadınları arayıp iyi olup olmadıklarını kontrol ediyor, ya da Zenith'le savaşmaya gelen Brisbane ve Sydney'den gelen tüm kardeşler için mutfakta yemek pişiriyor.

Winter onunla işini bitirip bardan çıkarken bana seslendi. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Fury?"

Kafamı salladım. "İyiyim."

Gülümser ve o da odadan çıkar.

Melbourne'un havası berbat olabilir, ama insanlar iyi insanlar.

"Saat 10:30'da onunla işini bitirir," diyor Ransom, saat 10:25'te Brunswick'teki eve yaklaşırken. Birkaç blok ötede park edip geri kalan yolu yürüdük.

"Çıkmasını mı bekliyoruz?" diye soruyorum, Winter caddeyi tararken.

Ransom başını sallar. "Evet. O yan kapıdan çıkacak" — kapıyı gösterir — "ve arka çitlere doğru gidecek. Bisikletini asla ön tarafa park etmez. Kapıdan çıktıktan sonra onu yakalayacağız."

Winter, caddenin karşısındaki bir şeyi kontrol ettikten sonra bize gelir. "Gitme zamanı."

Evin yan tarafına gidip bekleriz. Saat 22:31'de Demon, Ransom'un dediği gibi evden çıkar ve arka bahçeye doğru döner.

Winter onun arkasına geçerken, Ransom Demon'un arka çitlere doğru ilerlediği yolun üzerine yerleşir. Ben Winter'ın yanında kalıp savaşa hazırlanırım. Demon ateş etmeden önce düşünmesiyle tanınan biri değildir. Ayrıca böyle şeyleri affedebilecek biri de değildir, bu yüzden Winter çok riskli bir hamle yapıyor.

Demon bizi hemen fark eder ve dönerek silahını çeker. Ransom hızlı hareket eder, Demon'un arkasına yaklaşır ve silahını Demon'un kafasına dayarken, Black Deeds'in başkanı silahını Winter ve bana doğrultur.

Winter teslim olmak için iki elini kaldırır. Silahı kılıfında kalır; bu da riskli bir harekettir. "Sadece konuşmak istiyoruz, Demon."

"Ne hakkında ve bu boku neden buraya getirdiniz?" Gözleri düşmanlıkla parlıyor. Storm, Sydney'de Black Deeds ile iş ilişkisi içinde olabilir, ama Melbourne'da pek öyle değil.

"Bu pisliği buraya getirmenin nedeni ortada," der Winter. Demon, bu kadının varlığından haberdar olabilecek herkesten beş yıl boyunca sır olarak saklamıştır. Winter, ona bu kadını tanıdığımızı bu şekilde bildiriyor. "Konuşmak istediğim şey, Zenith ile olan bağların."

Demon'un dudakları kıvrılır. "Burada bir hata yapıyorsun. Umarım bunun farkındasındır."

Winter bir adım öne çıkarak Demon'a yaklaşır. Vücudu gergin ve sert. Gözlerini göremiyorum ama içindeki şiddetli öfkeyi hissedebiliyorum. Winter, Storm'da pek görmediğim bir sabra sahip ama başkanlık yıllarında birçok sınamadan geçti ve Zenith, sabrını zorlayan bir şekilde duygularını ortaya çıkardı. "Tek bildiğim şey," diyor alçak ve karanlık bir sesle, "Zenith'in lanet olasıca yere serilmesi gerektiği ve bunu yaparken her türlü hatayı yapmaya hazırım. Sen ve ben son sekiz yılda çok şey atlattık; eğer iş o noktaya gelirse, bunun sonuçlarına da dayanabiliriz."

"Senin bu pisliği karımın üzerine bulaştırmanın sonuçlarından kurtulabileceğimizi sanmıyorum. Onu lanet olası spot ışıklarından uzak tutmamın bir nedeni var ve şimdi onu tam da o spot ışıklarının içine sokmam gerekecek."

"Anlamadığın şey, bu olaydan kurtulup kurtulmayacağımızın umurunda olmadığı ve her zaman uzun vadeli bir stratejist olmama rağmen, şu anda her şeyi günbegün idare ettiğim." Tonu daha da sertleştir

ve ekler: "Şu anda tek umursadığım, adamlarım ve benim bu gece hayatta kalmamız, bunun için ne gerekiyorsa yapılmalı."

Hava ağırlaşır, Demon seçeneklerini değerlendirirken öngörülemezliği ortamı gerginleştirir. Tüm bunların sonu nereye varacak merak ediyorum. İşler ters giderse ve onu ortadan kaldırmak zorunda kalırsak, Winter'ın Zenith'le uğraşmaktan daha büyük bir sorunu olacak; Black Deeds'in savaş yoluna girecek. Ama o da bunu biliyordu ve onu tanıyorsam, her türlü olasılığa karşı bir planı vardır. Demon'a her günü tek tek yaşadığını söylemiş olabilir, ama Winter'ın bu konudaki düşüncesi ile diğerlerinin düşüncesi birbirinden çok farklı.

Sonunda Demon, "İsteddiğini vereceğim, ama bu bilgi sana pahalıya mal olacak ve borcunu ödediğinde, ya teslim edeceksin ya da başın yeni bir belaya girecek," der. Winter anladığını işaret edince Demon devam eder. "Zenith ile hiçbir şey anlaşımadım. Yaptığım tek şey, etrafta araştırma yapıp onlar hakkında bazı bilgiler toplamak oldu. Onlar kuralları olmayan sinsi piçler, bu yüzden onlarla asla iş yapmam. Kaynaklarını nasıl oluşturdıklarını bilmiyorum, ama sana vereceğim bir kaynak listesi var."

"Onlar hakkında bildiğin her şeyi bana vereceksin," der Winter. "Ve tüm bu boktan iş bitene kadar kadınına göz kulak olacağım."

Demon çenesini sıkar. "Yarın elinde olacak." Silahını Winter'ın kafasına doğrultur. "Şimdi benim mülkümden defol."

Demon'un verdiği bilgilerin Winter için yeni olacağından emin değilim, ama onun Zenith ile bağlantısı olmadığına eminim. Bugün öğrendiğim tek şey, bu işi bir an önce halletmemiz gerektiği. Black Deeds'in başkanıyla sorun çıkarmak istiyorsak, Storm'un kaynakları tehlikeli derecede azalmış durumda.

Zara

Fury: Uyanık mısın?

Ben: Evet. Mesajını bekliyordum. Cidden, mesaj göndermezsen en kötüsünü düşünürüm. Nasılsın?

Fury: Uzun bir gün oldu.

Ben: Uzun bir hafta oldu.

Fury: Evet.

Ben: Seni özledim.

Fury: Ben de seni özledim prenses. King ile konuştun mu?

Ben: Adını bile anma.

TELEFONUM ÇALDI ve ekranda Fury'nin adını görünce gülümsedim. Her sabah beni arar, ama genellikle geceleri çok yorgun olduğu için mesaj atar. Bütün gün bu mesajları beklerim. Her gün korku içinde yaşıyorum, bu sefer kendim için değil, onun için.

"Onunla konuşmayacağım," diyorum telefona cevap verince. "Hazır değilim."

"Siktir, Zara, bunu daha ne kadar uzatacaksın?" Bu konuşmayı istemiyorum, ama sesini duymak kesinlikle hoşuma gidiyor. Sesindeki yorgunluk hariç. Fury bir haftadır Melbourne'da ve her gün sesi biraz daha yorgun geliyor.

"Ona gitmeden önce öfkemi ondan uzaklaştırmam lazım."

"Bebeğim, bu olmaz. Öfkeni atmanın tek yolu onu dışa vurmak ve bunu duyması gereken kişi de o."

"Yarın yeni psikiyatristimle randevum var. Umarım bazı şeyleri atlatmama yardımcı olur."

Nefesini duyuyorum. "İyi fikir."

"Uyumalısın." Ona söylemek istediğim son şey bu, ama yarın ne olursa olsun en iyi şekilde karşılayabilmesi için dinlenmesi gerekiyor, çünkü Tanrı biliyor ki, Melbourne'dan tabutta gelirse, King ve ben sorunlarımızı *asla* çözemeyiz.

"Evet," diye kabul etti. "Sabah arayamayabilirim, erken çıkacağız."

"Beni düşünme bile. Sen yapman gerekeni yap." Telefonu kapatıyoruz ve birkaç derin nefes alıyorum.

O iyi olacak.

BEN: Bitkim seni özledi.

Fury: Bitkin beni tanımıyor ki.

Ben: Yine de senin burada olmanı istiyor.

Fury: Lanet olsun, ben de öyle istiyorum.

Ben: Günün nasıl geçti?

Fury: Uzun. Berbat. Seninki?

Ben: Uzun. Berbat.

Fury: İyi geceler, prenses.

Ben: İyi geceler xx

FURY: Lanet olsun, geç oldu, üzgünüm. Uzun bir geceydi.

Ben: Beni merak etme. Saat daha bir geç oldu.

Fury: Günün nasıl geçti?

Ben: Of. Patronum çok sinir bozucu. Holly adet döneminde. Annem çılgına dönmüş. Belki King'i öldürür. O zaman günüm güzelleşir.

Fury: Psikoloğun, onunla aranızdaki sorunları çözmen için seni ikna etmeli.

Ben: Psikoloğum King konusunda sakın olmaya devam etmeli. Her şeyin düzeleceği zaman düzeleceğini söylüyor.

Fury: Siktir.

Ben: Bacağın nasıl? İyileşiyor mu?

Fury: Bacağımı merak etme. İyi.

Ben: Senin her şeyin için endişeleniyorum. Yapabileceğim tek şey bu olduğu için bu benim işim.

Fury: Uyuyun. Geç oldu.

Ben: İyi geceler, bebeğim. xx

BEN: King'i görmenin zamanı geldiğine karar verdim.

Fury: Ne zaman?

Ben: Yarın.

Fury: İyi.

Ben: Cidden, tek söylediğin "iyi" mi? Sana emoji kullanmayı öğretmem gerek.

Fury: Hayır, olmaz.

Ben: Yaşını gösteriyorsun, ihtiyar.

Fury: Bu tür saçmalıklara ne kadar sabırsız olduğumu gösteriyorum.

Ben: Noah ergenliğe girene kadar bekle. Yepyeni bir dil öğrenmen gerekecek.

Fury: King ile konuştuktan sonra bana haber ver.

Ben: Tamam. İyi uykular. xx

Cuma sabahı erkenden mutfağa girdiğimde annem şaşkın bir ifadeyle "ZARA" diyor. "Erken geldin."

Robbie mutfağa girer, yüzünde sadece on altı yaşındaki bir gencin yapabileceği boş bir ifade vardır. "Selam," der homurdanarak, buzdolabının kapısını açıp kahvaltılık bir şeyler arar.

"Selam," diye karşılık verdikten sonra anneme döndüm. "King'i görmeye geldim."

Gözleri şaşkınlıktan endişeye dönüşüyor. "Bugünün bunun için uygun bir gün olduğunu sanmıyorum."

Son iki haftadır Fury gibi davranıyordu, King'le konuşmam için çaresizce uğraşıyordu, bu yüzden fikrini neden değiştirdiğini anlamadım. "Neden?"

"Bu sabah keyfi yok."

"Vahşi demek istiyor," dedi Robbie.

Travis mutfaktan koşarak geçer ve annesinin dikkatini çeker.

"Travis King, koşmayı kes hemen!" diye bağırır ve ben bugün burada gerginliğin ne kadar yüksek olduğunu anlarım. Oğlumun tam adını kullanmış ve bağırıyor. "Robbie, gidip onu durdurur musun lütfen?"

"Hayır," der Robbie. "Okula gitmeden önce ödevimi bitirmem lazım."

Annemin yüzünde öfke belirir. "Dün gece yaptın sanmıştım."

Robbie omuz silker. "Hayır."

Annesi ona sinirlenir ve bu yılki ders çalışmasıyla ilgili gerçek düşüncelerini dökmeye başlar. Onları yalnız bırakıp King'i aramaya giderim ve onu garajda bisikletiyle uğraşırken bulurum.

Girdiğimi duyunca başını kaldırır ve ilk fark ettiğim şey yorgunluğudur. İkincisi, gözlerinde parlayan pişmanlıktır. Üçüncüsü ise omuzlarındaki inatçı duruşudur.

"Zara," der, doğrulup aletlerini yere bırakır. Garaja doğru ilerlerim. "Konuşmamız lazım."

"Fury için geldiysen, bu konuyu konuşmayacağım. O kulüp meselesi ve seninle hiçbir ilgisi yok."

Tanrım, bazen beni deli ediyor. Geçmişimde onun bir pislik olmadığı zamanlar olmasaydı, şu anda ona aklımın içini dökerdim. Ama o, sekiz yıldır babam olarak gördüğüm adam ve bir baba olarak ona çok saygı duyduğum için kendimi tutuyorum. Ayrıca, bu hafta psikoloğumla iki randevum vardı ve kendi başıma görmeyi reddettiğim bazı şeyleri görmeme yardımcı oldu. Üstelik, King ve Fury ile ilgili gerçekte neler olduğunu netleştirmeye yardımcı oldu.

"Kulüp işlerine karışmak istemiyorum, bunu biliyorsun. Bu konudaki sınırlarına saygı duyuyorum. Ama bunun kulüp işlerinden çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu göremiyorsan, sandığım kadar akıllı değilsin."

Hayal kırıklığını dışa vururken göğsü inip kalkıyor. Gözleri bana bir uyarı gönderiyor ama ben aldırış etmiyorum.

Fury ile birlikte olduğumu öğrendiğinden beri içimi kaplayan tüm kafa karıştırıcı duygularla ona yaklaşıyorum.

Onu seviyorum, ama yaptıklarını nefret ediyorum.

Ona saygı duyuyorum, ama bu konudaki kararını kabul edemiyorum.

Onu bir baba olarak görüyorum, ama yaptığı hiçbir şey bir babanın yapması gereken bir şey gibi gelmiyor.

Bu yüzden Fury'nin, bunun King ve benim aramda değil, onun ve King arasında olduğunu söylediğinde haklı olduğunu biliyorum.

"Senin nefret ettiğin bir şey yaptı: sana hakkımızda tüm gerçeği söylemedi ve sonra sana söylediğin şeye karşı geldi. Güvenini kırdı ve sadakatini sorgulatır hale getirdi. Bilmen gereken şey, bana defalarca hayır dediği. Kendini çekiciliğine teslim etmeyi reddetti. Ve sonra, teslim olduğunda, doğrudan sana gitmek istedi. *Ben* ona yapmamasını söyledim. Her şey mahvolmadan önce onunla biraz zaman geçirmek istedim. Eğer kızacaksan, sadece ona değil, ikimize de kızmalısın."

"Sen çocuktun Zara, o değildi. Senin yanına yaklaşmamalıydı."

"Tanrım, King, on sekiz yaşındaydım. Erkekleri tanırım."

"Evet, ama benim erkeklerimi tanıyamazdın."

"Neden?"

"Siktir, bunlar gökkuşağına ve tek boynuzlu atlara inanan adamlar değil."

"Yani sen benim için annemden farklı bir şey mi istiyorsun?"

"Sözlerimi çarpıtma."

"Çarpıtmıyorum. Sanırım senin söylediklerini anlıyorum.

Ve bunu inanılmaz derecede ikiyüzlü buluyorum."

"Bu konuyu açmayalım," dedi, sanki kararı verecek olan kendisiymiş gibi bu sözleri aramızda sertçe söyledi.

"Evet, tartışacağız. Seni seviyorum ve saygı duyuyorum, ama ben bir yetişkinim ve neye gireceğime kendim karar veririm. Bir çözüme varamayabiliriz, ama başlamazsak asla varamayız."

Bir kez daha sertçe nefes alır. "Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. Fury Melbourne'da kalacak."

"Söylediklerini bir düşün, King, ve düşünürken kulüpte ve annemle yaşadığın stresi de düşün, çünkü bence sen son gücünle koşuyorsun ve bu yolda kötü kararlar alıyorsun. Fury sana her zaman sadık olmuştur. *Her zaman*. O tanıdığım en dürüst adamlardan biridir ve sana hiç yalan söylediğini sanmıyorum. O sahtekar değil ve bunu gerçekten düşünürsen, haklı olduğumu göreceksin."

"Burada işimiz bitti mi?" diye sorar. Ben başımı sallar. "Bitti. Şimdilik."

Onu bırakıp içeri girerek anneme veda ediyorum. King'e söylediklerimin ona ulaşip ulaşmayacağını bilmiyorum, ama onun akıllı bir adam olduğu konusunda söylediklerim doğru; o akıllı ve genellikle söylediklerimizi dinleyip derinlemesine düşündüğünü biliyorum. Bu yüzden bu sefer de öyle yapmasını umut ediyorum.

"Ben gidiyorum," diyorum anneme, onu Meredith'in yatak odasında giyinmesine yardım ederken bulduğumda.

"Onunla konuştun mu?"

"Evet, ama senin de onunla tekrar konuşman yardımcı olabilir." Annem bu konuda King ile çok konuşmuştu ve ilişkilerinin zaten gergin olduğu için ondan daha fazla konuşmasını istemekten nefret ediyordum. Ama o annemi dinler, bunu biliyorum.

"Deneyeceğim Zara, ama söz veremem."

Gözlerindeki bakış bana pek umut vermiyor, ama yine de umuda tutunuyorum. King, Fury ile aralarını düzeltmezse, hepimizin sonu ne olur bilmiyorum.

Fury

"Y "Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyorsun kardeşim," diyor Thorn, yanıma otururken.

Yüzümü ovuşturarak masanın etrafına bakıyorum. Winter kiliseye gitti, umarım bizim için yeni bir şeyler vardır. Bu lanet olası çetenin saklandığı yeri bulmamızı sağlayacak bir şeyler.

Demon'un verdiği bilgiler çok değerli çıktı: Zenith'in çeşitli faaliyetleri için kullandığı, bizim bilmediğimiz binaların listesi. Winter hepsini gözetleme altına aldı ve şimdi sonuçları bekliyoruz. Ancak, onun en çok merak ettiği şey, onların yeri. Nakit akışını keserek onları zayıflattığı için, Storm'un radarından kayboldular. Onları gözetim altında tutuyorduk, ama bir hafta önce bize sahte bilgiler vererek dikkatimizi dağıttılar ve bir saldırı planladıklarını düşünmemizi sağladılar. Bunun için elimizdeki tüm insan gücünü seferber ettik ve bu sırada onlar da biz dikkatimiz dağınıkken ortadan kaybolmak için mükemmel bir fırsat yakaladılar.

Thorn'a bakıyorum. "Ben buraya geleli sadece üç hafta oldu, sen bu boktan işlerle çok daha uzun süredir uğraşıyorsun."

Winter odaya girer ve hemen konuya girer. "Bugün iki gün içinde alıcılara teslim edilmesi gereken bir silah sevkiyatı var. Dün gece Zenith'in tüm ticari faaliyetlerini durdurduğu haberini aldım, bu yüzden onlara kaptırdığımız işi geri almakla meşgul olacağız." Ardından, kimin ne görevi olduğunu hızlıca sıraladıktan sonra odaya bakarak günün son talimatını verdi. "Bu gece Zenith'in kullandığı bazı binalara baskın yapacağız. Gözetleme ekibi hedefleri belirledi. Herkes bu gece saat 10'da burada hazır olsun."

Kilise biter ve Ransom odadan çıkarken çenemi bana doğru çeker. "Bu sabah benimle gel."

"Ne yapacağım?"

"Silah teslimatında öncü olacağız." "Ne zaman?"

"Hemen çıkıyoruz." Bana bir anahtar takımı fırlatıyor. "Kamyoneti sen süreceksin."

"Başka kimler var?" Kahretsin, umarım bana bir isim listesi vermiştir; bu işi iki kişi halledemez.

Bir listeyi gözden geçiriyor, ama sadece beş isim var. İş almakta pek tereddüt etmem, ama bu iş hakkında içimde kötü bir his var. Ancak, bunun yapılması gerektiğini biliyorum; Storm'un bu silahların getireceği paraya ihtiyacı var, özellikle de Zenith bu işin büyük bir kısmını bizden aldığından beri.

"Tamam, yapalım," diyorum, Ransom'a hissetmediğim bir özgüven göstererek.

TESLİMAT, Melbourne'un bir saat dışında, eskiden çiftlik olan harap bir mülkte gerçekleşir. Kamyoneti, küçük bir rüzgârda çöküp

ve sonra dışarı atlayıp, olabilecek her şeye kendimi hazırlıyorum.

"Bir kez olsun zamanında geldin," bizi bekleyen adamlardan biri Ransom'a diyor. Toplamda beş adam var ve hiçbirinin görünüşü hoşuma gitmiyor.

Ransom cevap vermeye tenezzül etmiyor. O da benim gibi gergin ve bu işi bir an önce bitirmek istiyor. "Hadi şunu halledelim de buradan gidelim."

Adam bundan hoşlanmaz — yüzünden Ransom'un cevabını ne kadar beğenmediğini belli eder — ama işi halletmeye devam eder.

Sevkiyatı kontrol etmeyi neredeyse bitirmişken, sevkiyatın eksik olduğunu ve bunun kasıtlı yapıldığını fark ettim.

Başımı kaldırıp Ransom'a bakıyorum. "Kısa."

Beş adam aynı anda silahlarını çekip bize doğrultarken, onun gözleri öfkeyle parlar.

"Siktir," der Ransom, silahını çekip onu selamlayan pisliğe nişan alır. "Neden her şeyi mahvediyorsun, Romero? Eğer uslu dursaydın, her şey çok daha kolay olabilirdi."

"Kısa değil," diyor Romero, silahı hala bana doğrultulmuş halde.

"Evet," diyorum, silahımı ona doğrultarak, "kısa."

Romero bana doğru gelir ve parmağım tetiğin üzerinde titrer. *Lanet olası bir şey olacağını biliyordum.* "Göster," diye emreder.

Aklım, onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken hızla çalışıyor, bu yüzden etrafımızda olup bitenlere son derece dikkatli bir şekilde bakarken bulduğum şeyi ona gösteriyorum. Gerçek silahların altında birkaç kat sahte silah bulunan kutuyu inceliyor.

"Siktir!" Döner ve adamlarına doğru yürür, silahını onlara doğrultur. "Bunun sorumlusu kim?" fkeli görünüyor, ama bunun sadece numara mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamıyorum.

Lanet olsun.

Silahımı ona doğrultmuş halde kolum gergin. Soğuk bir kış günü olmasına rağmen terliyorum.

Burada olmamalıyız.

Cevap alamayınca Romero adamlardan birini seçip kafasına bir kurşun sıkıyor. Sonra silahını adamlarının her birine doğrultup tekrar soruyor: "Bunu kim yaptı?"

Silah sesleri, dışarıdaki adamlarımıza burada bir sorun olduğunu ve soru sormadan ateş etmeye hazır olarak içeri girmeleri gerektiğini haber veriyor.

Ransom da bunu benim kadar iyi biliyor ve "Dur!" diye bağıyor. Neyse ki sesi herkesi uyandıran bir kükreme gibi ve adamlarımızın bunu bir çatışmaya dönüştürmesini engelliyor.

Romero'nun yanına gider. "Bunu kimin yaptığı umurumda değil," diye bağıır. "Elindekilerin parasını ödeyeceğiz ve sonra hepimiz buradan defolup gideceğiz." Silahı Romero'nun şakağına dayar, yüzü öfkeden kirlenmiştir. "Bunu bir daha yaparsan, buradan yürüyerek çıkamayacağını bil. Bugün izin vermemin tek nedeni, gelecek hafta sana ihtiyacımız olması."

İşlemi bitirip kasaları kamyonete yükleriz. Romero'nun ekibi bizden önce ayrılır, ki ben de böyle olmasını tercih ederim, sonra kamyonete atlayıp bu silahları Storm'un silah deposuna götürmek ve sonra da kulüp evine dönmek için yola çıkarız.

İki adamımızı mülkten çıkarırken diğır üçü arkamızı kolluyor ve geri dönüş yoluna koyuluyoruz.

Beş dakika sessizce araba sürdükten sonra Ransom, "Lanet olsun," dedi. "Bu iş hiç kolaylaşmıyor. Bazı günler eve gidip çocuğumu tekrar görebilecek miyim diye merak ediyorum."

Bu, bana kişisel hayatı hakkında söylediğı en fazla şeydi. "Evet, seni anlıyorum."

"Çocuğun mu var?"

"Üç yaşında bir oğlum var.
Sen?" "Bir kızım var. Yedi
yaşında."

Onun sözlerini yarım kulakla dinliyorum çünkü dikkatim arkamızdan gelen motosikletlere odaklanmış durumda. On tane pislik, sanki bir görevdeymiş gibi hızlanıyorlar.

"Siktir, başımız belada," diyorum ve üç kez kornaya basıyorum. Bu, adamlarımıza oturup savaşa hazırlanmaları için verdiğim işarettir.

Arkamızdaki adamlar kamyonun yanına hızla yaklaşıp önümü kesiyorlar, ben de frenlere basıyorum. Ransom tüfekleri kapıyor ve bana bir tane uzatıyor, ben de olacıklara hazırlanıyorum. Zara'nın aklımdan geçmesiyle aynı anda Noah da aklıma geliyor. Ancak bu düşünce çok kısa sürüyor, çünkü önümdeki duruma odaklanmam gerekiyor.

Adamlarımız durmuş ve kamyonun önünde bulabildikleri her şeyi siper alarak ateşle uğraşıyorlar.

"Siktir!" Ransom, adamlarımızdan biri yanına yığılınca bağırdı. Hepimiz kurşun geçirmez yelek giyyorduk ama adamın bacağına kurşun isabet etmiş gibi görünüyordu.

Ransom kapısını açıp dışarı atladı, ben de aynısını yaptım. Thorn beni korudu ve ben kamyonun önüne koştum. Aynı anda, motosikletlerin gürültüsü kulaklarımı doldurdu ve kamyonun yanından aşağıya baktığımda Thorn'un bize motosikletle gelen adamı indirdiğini gördüm.

"Fury! Yukarıda!" Striker bağılıyor ve ben de kamyonun üstündeki pislikten gelen kurşunu atlatmak için tam zamanında yukarı bakıyorum. Ransom silahını adama doğrultuyor ve ateş ediyor, pisliği kamyonun arkasına doğru çekilmeye zorluyor.

Aklım başımdan gider.

İçimdeki canavar uyanır.

Öfkem yaşayan, nefes alan bir şey.

Ve bu adamların bu savaşı kazanmalarına imkan yok. Tüfeğimi omzuma alıp kamyonun uzunluğu boyunca koşuyorum, umrumda bile değil.

Başa çıkmam gereken iki pislik var. Ama biri kurudu ve

arkadaşına "Bitti!" diye bağıyor ve arkadaşının dikkati dağılıyor, çünkü o da bir şarjör arıyor ve onu fırlatıyor.

Bu, yaklaşırken durmam ve onlara ateş etmem için yeterli. Onların yüklerini çok çabuk boşaltan aptallar olduklarına karar veriyorum.

İkisi de yere düşüyor ve ben kamyonun arkasına doğru yoluma devam ediyorum. Neredeyse varmıştım ki başka bir adam ortaya çıkıyor. Bana nişan alıyor ama onu görmeden önce kamyonun altındaki ayaklarını gördüm, bu yüzden hazırım. Yola, yanıma düşüyorum ve ona ateş ediyorum. Kurşunlarımın yarattığı kan ve kanlı parçalar canavarı besliyor ve vücuduma beni günlerce uyanık tutacak kadar adrenalin pompalıyor.

Onun icabına bakılır bakılmaz ayağa kalkıyorum ve kamyonun arkasına yetişiyorum. Bana çatıdan ateş eden adam, adamlarımızdan birini yumrukluyor. Silahları yola atılmış durumda ve görünüşe göre adamımız pek iyi durumda değil.

Tüfeğimi bırakıp o pisliğe uzanıyorum, gömleğini avuçlayıp adamımızdan çekiyorum. Onu döndürüp yüzüne yumruk atıyorum, geriye düşüyor. Ama kışının üstüne düşmüyor, bir an sendeliyor ve sonra yumruklarıyla bana saldırıyor.

Bana bir şeyler bağıyor ama ben ona acı vermekle o kadar meşgulüm ki sözlerini duymuyorum.

Tek istediğim ellerimle onu öldürmek. Ve bunu yapıyorum.

Yumruk yumruk, ona merhamet dilenecek kadar acı çektirdim. Ama merhametim yoktu. Ransom beni ondan çekene kadar durmadım.

"O öldü," diyor Ransom.

Yolda dağılmış cesetlere bakarken nefesim hızlanıyor ve zorlanıyor. "Onlar kimdi lan?"

"Zenith," diyor Thorn, benim kadar yıpranmış görünüyor.

Gözlerim Ransom'ın kilerle buluşur ve zihnim, başkan yardımcısının bakışlarından çoktan anladığını hesaplar. "Kulübünde bir köstebek var."

O da başını sallar. "Öyle görünüyor."

KING, kulüp evine döndüğümüzde oradaydı. Bana tek kelime etmedi, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Zara geçen hafta onunla konuştuğunda hiç mutlu olmamıştı ve durum pek değişmiş gibi görünmüyordu.

Üç haftadır Melbourne'dayım ve Lynette eve dönmem için başımın etini yiyor. Zenith'i yok etmeye yaklaştığımızı hissettiğim için erteliyorum. Noah'ı özlediğimi kim bilir, o da beni özlüyor, bu yüzden bir hafta daha kalıp sonra geri dönmem gerektiğini düşünüyorum. Sadece ziyaret için olsa bile. Bu işi sonuna kadar görmek ve bu çetenin Sydney'e asla gelmemesini sağlamak istiyorum. Oğluma ve Zara'ya asla yaklaşmamalarını istiyorum.

"Fury," diyor Winter, viskiyi boğazımdan aşağıya dökerken bara girerek. "Ofisime gelmen lazım, kardeşim."

Onu ofisine kadar takip ediyorum, Ransom ve King bizi bekliyor. Kapıyı kapatıp bize dönüyor, yüzü sert. "Bu gece planladığımız bina baskınları iptal oldu. Zenith haber almış olmalı. Axe ve Griff, tüm kulüp üyelerinin özel hayatlarını didik didik arıyorlar. Bu lanet olası köstebeği bulacağız ve ben onun icabına bakacağım."

"Zenith'in işlerini durdurduğunu kim söyledi?" diye soruyorum.

"Onları kullanmaya başlayan eski müşterilerimizden birkaç telefon aldık. Son birkaç gündür oradan kimseye ulaşamıyorlarmış, bu yüzden bize geri döndüler. Griff araştırdı ve banka hesaplarının kapatıldığını doğruladı. Görünüşe göre her şeyi kapatıp dükkânı kapatmışlar."

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor?" Ransom da benim kadar şaşkın bir şekilde sorar. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

King araya girer. "Başka biri tarafından finanse ediliyorlar. Sidney'deki kilise saldırısından sonra yanımıza getirdiğimiz adam buna işaret etmişti, ama o kadar çok lafı dolandırdı ki anlamadık. Şimdi parçalar bir araya geliyor."

Winter başını sallar. "Öyle olmalı."

"Bu durumda oyun tamamen değişti," diyor King karanlık bir sesle. "Önceden kiminle uğraştığımızı biliyorduk, şimdi ise hiçbir fikrimiz yok ve sıfırdan başlamak zorundayız."

"Plan nedir?" diye sorar Ransom.

"Bu sıçarı bulacağız," diyor Winter, "ve bize borçlu olan herkesten iyilik isteyeceğiz, parayı kimin verdiğini bulmak için."

Winter odanın etrafına bakıyor. "Bu gece hepimiz dinlenelim. Yarın yeniden toplanırız."

Ben çıkarken King'in sert bakışları üzerimde. Aynı odada geçirdiğimiz her saniye gergin geçti ve gözlerinde gördüğüm şey, aramızda hiçbir şeyin değişmediğini gösteriyor.

Zara

“**Y** Fury kasabadan ayrılalı yirmi üç gün oldu, "Bir yıl uyuman lazım gibi görünüyorsun" diyorum anneme. Bu kadar gün geçtiğini biliyorum çünkü aynı zamanda yirmi üç gün

Şekeri bıraktığımdan beri. Neden bıraktığımı bilmiyorum, aptalca bir fikirdi. Vücudumun iflas ettiğinden eminim; şeker yok, Fury yok, cehennem var.

Annem çamaşırlarını katlamaya devam ediyor. "Çünkü yapabildim."

Sadece fiziksel olarak yorgun görünmüyor, zihinsel ve duygusal olarak da bitkin görünüyor.

"Ne yapıyorsan bırak da otur. Ben hallederim. Birkaç saat kalıp, yapman gereken diğer işlere yardım ederim, böylece öğleden sonra dinlenebilirsin." Brynn'in çocuklarla ilgilendiği için minnettarım.

Annem içini çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, beni ayakta tutan tüm bu küçük işler. Yapacak milyonlarca işim olmasaydı, her şeyi düşünmek için zamanım olurdu ve muhtemelen kendimi kaybederdim."

"Anne, sen ve King böyle devam edemezsiniz. Onunla aranızdaki sorunları çözmelisiniz ya da en azından bu yolda ilerlemelisiniz. Aksi takdirde sizin için endişeleniyorum." Kahretsin, ben de her halükarda onlar için endişeleniyorum. King, annemin kararını düşünmesi için yalvardığı ve onun karışmasını istemediği için Fury'yi Melbourne'a gönderdikten sonra işler sarpa sardı. O zamandan beri annem onunla bu konuyu tekrar konuşmaya çalıştı, ama o tartışmayı reddediyor.

O da başını salladı. "Biliyorum ve katılıyorum. Bir dahaki sefere eve geldiğinde onunla konuşacağım."

"Ne zaman olacak?" "Umarım hafta sonu."

Çamaşırları katlamayı bitirip mutfığa geçiyoruz. O buzdolabını temizlerken ben de ona yardım ediyorum ve market listesi yazıyoruz.

"Ben de onunla tekrar konuşacağım," diyorum.

"Bence bu iyi bir fikir. Dinlemiyormuş gibi davranıyor, ama King'i tanıyorum, dinlediğini biliyorum. Bazen kafasında bir şeyi çözmek için uzun zaman alır, sonra aniden fikrini değiştirir."

Haklı. Son sekiz yılda bunu defalarca gördüm. Bu kadar inatçı olması çok sinir bozucu.

"Zara," diyor, ben buzdolabını karıştırırken. "Bence King'e tecavüzü ve Fury'nin sana nasıl yardım ettiğini anlatmanın zamanı geldi. Bu, Fury'yi bu olaydan sonra farklı bir gözle görmesine yardımcı olabilir."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Psikologum dışında tecavüzü bilen sadece üç kişi var: Annem, Holly ve Fury. King'e anlatamadım çünkü hazır değildim, ama artık hazırım.

"Katılıyorum," diyorum. "Ona söyleyeceğim."

Yaptığı şeyi bırakıp bana bakar, yüzünde sevgi ve şefkat dolu bir ifade vardır. "Seninle ve başına gelen korkunç şeyleri atlatmak için yaptığın her şeyle gurur duyuyorum. Senin yerinde olan herkes bu olaylardan dolayı sertleşebilirdi ya da kendini uyuşturmayı ya da hayatından çekilmeyi seçebilirdi, ama sen yapmadın. Dik durdun ve yüzleştin."

"Tanrım, anne, beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?" Ağlamaya iki saniye kalmıştım. Annenin seninle gurur duyduğunu söylemesi, insanın içini derinlemesine doldurur ve kendini daha iyi hissetmeni sağlar. Kollarını bana doladı. "Sadece iyi gözyaşlarıysa. Kötü gözyaşları durmalı." Öyle. Ve gözyaşlarımın sadece Fury için değil, King ile aramızdaki mesafe için de akmaması için King'e içimi dökeceğim.

Anneme birkaç saat yardım ettikten sonra akşam yemeği için sebze alıp eve gidiyorum. Bu gece, yavaş pişirilmiş patates ve karnabahar köri, mumlarla uzun bir banyo ve rehberli meditasyon ve bugün aldığım Trisha Wolfe'un yeni kitabından oluşacak. Ama önce King'i aramam lazım çünkü eve gelip bu konuşmayı yapana kadar bekleyemem.

Neredeyse hemen cevap veriyor. "Zara. İyi misin?"

Onun koruyucu tavırları benim için çok önemli, ama her zaman tetikte olmak çok yorucu olmalı. "İyiym. Sen?" Asla iyi olmadığını söylemeyeceğini bilsem de ona soruyorum.

Bugün sorumu yanıtlamaya bile tenezzül etmiyor; bu her şeyi anlatıyor. "Ne ihtiyacın var?"

"Sana bir şey söylemek istiyorum ve sadece dinlemeni istiyorum. Cevap vermeni beklemiyorum, ama söylediklerimi düşünmeni umuyorum."

"Tamam." Cevabı sert ama en azından cevap verdi. Direneceğini düşünmüştüm.

"Soyulduğum gece, tecavüze de uğradım. Aynı adam tarafından değil, kulüpten eve birlikte gittiğim bir adam tarafından. Ama beynim bunu tecavüz olarak kabul etmedi. Her şeyin benim suçum olduğuna inandım."

“Siktir.” Bu kelime telefonda sert bir şekilde duyuluyor ve King’in duygularını sadece bu kelimeden hissedebiliyorum.

“Birkaç ay sonra, travma sonrası stres bozukluğu nedeniyle kendimi kaybediyordum. O zaman sen bana psikologa gitmem için cesaret verdin. O zaman Fury ile arkadaşlığım da başladı.” Bir süre duruyorum. “Tecavüzün ne olduğunu anlamama Fury yardım etti. Psikoloğa anlatmamı sağlayan da Fury'ydi. Ve bana bir erkeğin hiç vermediği türden bir dostluk sunan da Fury'ydi. King, o bana yardım etmekten başka bir şey istemiyordu. Diğer erkekler benden sadece seks isterken, Fury ben hazır olana kadar bana dokunmayı reddetti.”

"Zara," dedi, karanlık enerjisi telefonda hissediliyordu. "İkinizin arasında olanları bilmek istemiyorum. Bu boktan durum Fury ile benim aramda."

“İşte burada yanıyorsun. Beni denklemden çıkarıyorsun, oysa ben bu olayın tam ortadayım. Bu konuyu tamamen kulüp açısından değerlendiriyorsun, oysa bunu bir baba olarak düşünmen gerekiyor.”

"Bunun senin baban olarak görevimle hiçbir ilgisi yok, kulüp üyelerimden biri bana karşı geldiği için var."

“O sana kulüp dışında karşı çıktı ve kulübünün senin ailen *olduğunu* anlıyorum, ama benim babam *olduğunu* ve şu anda bunun ilişkimizi nasıl etkilediğini görmek gerektiğini anlayabilir misin?” Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. “Hayatımdaki pişmanlıklarımdan biri, babam ölmeden önce onunla ilişkiyi düzeltme şansı bulamamış olmam. Bunda ikimizin de payı var, ama o kırdığı şeyi düzeltmeye çalıştığında ben onu uzaklaştırdım. Şimdi keşke öyle yapmasaydım diyorum ve seninle olan ilişkimizin de aynı yolu izlemesine izin vermeyeceğim. Lütfen söylediklerimi düşün, çünkü babama ihtiyacım var.” İlişkimizin gergin kalacağını düşününce sesim titriyor. Böyle bir şey olursa yıkılırım.

O, "Siktir, gitmem gerek" demeden önce, onun tarafında bir gürültü duyuyorum.

"Sadece söylediklerimi d    ne  ine s  z ver." Bir an duraksadı ama sonra "S  z veriyorum" dedi.

O telefonu kapattıktan sonra telefonuma bakıp, onun bunu d    ne  e  ini umuyorum. S  ylediklerimin onda yankı uyandırmasını ve yeni bir bakı   a  ısı kazanmasına yardımcı olmasını diliyorum.

Öfke

Winter, kulübündeki fareyi aramaya başlayalı üç gün oldu. Şu ana kadar hiçbir şey bulamadı. Zenith hakkında da yeni bir bilgi edinemedik. Üç uzun gün geçti.

çete hakkında bir şeyler biliyor olabilecek pislikleri ziyaret edip onları konuşmaya zorladık. Ayrıca kulübün işlerini halletmekle de üç uzun gün geçirdik. Storm, Zenith'e çok para kaybettiği için nakit paraya ihtiyacı var. Zenith'in yakında işine geri döneceğinden hiç şüphemiz olmadığı için, elimizden geldiğince para biriktiriyoruz.

"Biraz uyu kardeşim," diyor Winter, King ile konuştuğu kulüp barından çıkarken gece yarısı yaklaşırken. "Yarın yine uzun bir gün olacak."

"Evet," diyorum, ama uykumun pek olacağını sanmıyorum. Kafamda onca sorun varken uyuyamam.

Kulüp evi sessiz ve neredeyse boş. Bildiğim kadarıyla burada sadece üçümüz varız. Winter herkesi ailelerinin yanına gönderdi ve o da karısının yanına gidiyor. O, işleri halletmek

işleri halletmekle, yorgunluk ve moral bozukluğu yüzünden kulübün çökmemesini sağlamak arasında ince bir çizgide yürüyor. Gördüğüm kadarıyla başarılı olduğunu söyleyebilirim, ama bu orospu çocuklarıyla uğraştığımız her hafta kulüp biraz daha yıpranıyor.

O gittikten sonra King'e bakıyorum. Son birkaç gün gergin geçti. Sadece kulüp için değil, onun ve benim için de. Kulüp işlerini konuşmak için bile konuşmadık. On yıl boyunca bu kadar yakın çalıştıktan sonra onunla birlikte olmak çok garip bir durum.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Artık bekleyemeyecek kadar önemli konuşacak şeyler vardı.

Winter'ın boşalttığı koltuğa otururken, gözlerim onunla buluştu ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu; soluduğum hava acı ile doluydu.

"Melbourne'da sonsuza kadar kalmayacağım."

Şakağındaki damar seğiriyor. "Buna ben karar veririm."

"Hayır, yapmayacaksın, King. Ben yapacağım. Noah'ı düşünmem gerek." "Benim de kulübümü düşünmem gerek."

Kendimi tutmak için çenemi sıkıyorum. "Ne şekilde lan?"

Burun delikleri genişleyerek, masayı hareket ettirecek kadar şiddetle öne eğildi. "Sana tekrar güvenip güvenemeyeceğime karar vermem gerektiği şekilde."

"Ne zaman kulüp işlerinde sana güvenilmediğini gördün ki?"

"Artık bilmiyorum." Parmağını masaya vurur. "Düşünmem gereken şey bu."

"Bu saçmalık. Kendini duyuyor musun? Beni kulübe aldığın günden beri, bana söylediğin her şeyi yaptım. Benden istenen hiçbir şeyi sorgulamadım ve sadece ikimizin bildiği işleri hallettim. Sana hiç yalan söylemedim, haddimi aşmadım ve her zaman arkandaydım. Her zaman." Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım, kaslarım

öfkeden gerildi. "Eğer bu sadakat değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Yüzü şiddetli öfkeyle çarpılır ve bana saldırır. Gömleğimi yakalar ve beni bar tezgahına kadar itekler. "On yıllardır arkamda olsan bile sikim etmez; benim için tek bir yalan her şeyi silip süpürür. Arkamdan bir kez bile iş çevirirsen her şey biter. Artık sana güvenemem."

"Hayır, sen bana güvenmek istemiyorsun. Arada fark var." Onu itiyorum. "Kafanda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama şunu söyleyeyim: Eğer kendini toparlamazsan Zara'yı kaybedeceksin."

Ağzını açıp konuşmak ister, ama bir silah patlar ve geriye doğru sendeler.

Siktir.

Vuruldu.

Silah tekrar ateşlenir ve oda karanlığa gömülürken, onu yere itip yanına çömelir, kurşun yarasını ararım.

"Omzumda," diye inler ve silahını çıkarır.

Ben de kendiminkini alırken, düşmanın nerede olduğunu anlamak için kulak kabartıyorum. Bu kulübün barı odanın ortasında dairesel şeklinde. King'i omzundan vurmak için barın diğer tarafında olmalılar, ama şimdi nerede olduklarını kim bilir.

King, etrafa bakmak için hareket ettiğini işaret ediyor. Ben de barın bu tarafına geçeceğimi işaret ediyorum.

Yorgunum ve gözlerim iyi görmüyor, bu da görmemi zorlaştırıyor. Ama barın etrafını dolaşırken bana doğru gelen bir adam fark ediyorum. Yere yakın duruyorum ve o beni görmeden onu görüyorum. Bu avantajı kullanarak bacaklarına atlıyorum, kollarımı bacaklarına doluyorum ve onu geriye doğru iterek kışının üstüne düşmesini sağlıyorum. Onu hazırlıksız yakalamak, üstünlük sağlamak için ihtiyacım olan kısa süreyi bana kazandırıyor ve bu süreyi onu üstüne çıkmak ve silahımı kafasına dayamak için kullanıyorum.

"Sen kimsin lan?" diye soruyorum, Winter'ın bu adamın ölmesini değil, bu bilgiyi isteyeceğini bildiğimden.

"Seni öldürecek olan pislik," diye bağırdı.

Bunun üzerine silahı almak için benimle kavga eder ve silahı elimden alır. Ani bir hareketle bana kafa atmaya çalışır ama ben bunu zamanında fark eder ve ellerimi kaldırarak onu engellerim. Kafasını tutup gözlerini oyarak ona yeterince acı çekerim ki geri çekilip acı içinde bağırır.

Yüzüne sert bir yumruk atarak, "Bu gece burada ölecek tek kişi sensin!" diye bağıríyorum.

Silahıma uzanıyorum ama o silahı daha uzağı itiyor ve karnıma tekme atıyor. Ayağını yakalayıp çekiyorum, sırt üstü yere düşüyor. Hızla ayağı kalkıyorum ve botumu yüzüne sert bir tekme atıyorum. Beni tekmelemek mi istiyor? Ben de onu tekmiyorum. Onun bana attığı tekmeden çok daha sert.

Onu kaldırıp bara doğru ittim. Elimi boğazına sıkıca geçirip nefes almasını engelledim ve "Bu gece buraya gelmemeliydin" dedim, sonra kılıfından bıçağını çıkardım. Göğsüne defalarca bıçak sapladım, ta ki yere yığılana ve göğsü kan içinde kalana kadar.

Odanın diğér tarafından kavga sesleri geliyor. Bıçağını cesedin içinden çekip silahımı alıyorum ve King'e yardım etmeye gidiyorum.

Onu ve başka bir pislikle yumruklaşırken buluyorum. King güçlü bir dövüşçüdür, ama bu adam da ona denk bir güce sahip gibi görünüyor. Ancak King'in omzundaki kurşun yarası onu yavaşlatıyor. Hareketlerinin geciktiğinden bunu anlayabiliyorum; onda bunu hiç görmemiştim. Yumruğunu adamın yüzüne nişan alıp ıskalayıp boynuna isabet ettirdiğinde, başının belada olduğunu anlıyorum.

Bir sandalye kapıp pisliğin kafasına vurarak King'e kontrolü ele geçirme fırsatı vermeye çalışıyorum. King hala mücadele ediyor ve yana doğru sendeliyor. Pislik sandalyeyle vurduğumu neredeyse hissetmiyor ve King'e yumruk ve tekme atmaya devam ediyor.

Nişan alıp adamın bacağına ateş ettim, dikkatini King'den çekmesini umuyordum, çünkü başkanım feci haldeydi.

Adam King'in canını almaya devam edince, bacağına isabet eden kurşun onu sadece bir an yavaşlatıyor, ben de diğer bacağına ateş edip kendimi üzerine atıyorum. Onu yere devirip onunla kavgaya tutuşuyorum.

Yumruk ve tekmelerle birbirimizi dövüyoruz, ama bu bizi hiçbir yere götürmüyor, sadece enerjimizi tüketip bir sürü yaralanmaya neden oluyor. Bir ara beni o kadar sert vuruyor ki nefes almakta zorlanıyorum, ama devam ediyorum. Başka seçeneğim yok.

King ve ben burada hayatımız için savaşıyoruz. Bu kadarını biliyorum.

Bilmediğim şey ise King'in hala nefes alıp almadığı, çünkü bu pislikten bir saniye bile gözümü ayırmıyorum. Bu herif her kimse, çok iyi. Dokuz canı var. Her seferinde onu nakavt ettiğimi sandığımda, kalkıp tekrar saldırıyor.

Ve sonra o an geliyor: Hiçbir dövüşü kaybetmeme serisinin sona ermek üzere olup olmadığını merak ettiğim an. Noah ve Zara ile bir geleceğimiz olmadığını gördüğüm an. Silahını kafama doğrulttuğu ve tetiği çekmeye hazırlandığı an.

Kafamda bu kurşundan kaçmanın yolları geçiyor. Ama yok.

Sadece ölüm var.

Ancak zafer gülümsemesi içimdeki canavara ulaşıyor, vazgeçemeyeceğimi anlayana kadar beni kıvrandırıyor ve parçalıyor.

Eğer öleceksem, lanet olasıca ayakta durarak ölmeyeceğim.

Kollarımı açarak öne atıldım, onu çevreleyip beni öldüren silahla onu da öldürecek

.

Silahı patladı, ses içimi parçaladı.

Benim hareketimin ivmesi sayesinde birlikte yere çakılıyoruz.

.

Onun üstündeyim.
Kulaklarım çınlıyor.
Göremiyorum.
Gözlerimi kırıyorum.
Tekrar
gözlerimi
kırıyorum.
Hiçbir şey
hissetmiyorum

Acı yok.

"Fury." King'in sesi yukarıdan geliyor. "İyi misin kardeşim?"

Hareket ediyorum, pislikten kalkıyorum ve sonunda kafasının kan ve et parçalarıyla kaplı olduğunu fark ediyorum.

"Evet," diye homurdanıyorum, hayatımı kurtarmak için kullandığı silaha bakarak. "Sen?" "Bir viskiyle hallolmayacak bir şey yok," diye homurdanıyor, sanki

onu düzeltmek için viskiden çok daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Telefonunu kulağına dayayarak Winter'ı arar. "Bütün üyeler buraya gelsin. İşler kızıştı."

Kulüp binasına giren pislikler, dışarıda güvenliği sağlayan dört kulüp üyesini öldürdükten sonra, Zenith'ten değillerdi. Axe bunu saat 2:00 civarında doğruladı. Onların Zenith ya da onları finanse eden kişi tarafından gönderildiğini düşünüyoruz, ama bu henüz doğrulanmadı.

"King nasıl?" diye soruyorum, duş alıp temizlendikten sonra Winter'ın ofisine girerken.

Axe kafasını içeri sokar. "Griff'in bir işi var." Winter çenesini sallar. "Bir dakika sonra gelirim." Axe çıkınca, Winter çenesini sallar. "Bir dakika sonra gelirim."

Winter çenesini kaldırır. "Hemen geliyorum." Axe çıktıktan sonra bana bana, "Eve gitmelisin kardeşim. Aileni gör ve sonra geri gel." Bir an duraksıyor. "Buraya ihtiyacım var Fury."

Başımı salladım. "Evet." Bana burada ihtiyacı vardı. Hepimizin burada olması gerekiyordu.

Odanın çıkışına doğru dönerken beni durdurur. "Sen ve King'in boktan bir durumda olduğunu biliyorum, ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"O kadar emin değilim, kardeşim."

"Ben eminim. Senin için bir şey ifade etmeseydi bu kadar şiddetli tepki vermezdi. Sadece kafasındaki boktan şeyleri atlatması lazım."

Winter'ın bu konudaki görüşüne ikna olmadan ofisten çıkıp gözetleme odasına gittim. King'in belirli bir durumda nasıl tepki vereceğini kimse kesin olarak bilmiyor sanırım. Sol tarafa atlayacağını düşündüğünüzde, sağ tarafa atlıyor. Beni aşan bir karmaşıklığı var.

Winter beni izleyerek gözetim odasına girer ve Axe bize bulduklarını özetler. King, kolu askıda, odaya yarı yolda girer. Kimseye tek kelime etmeden yanımda durur. Hava gergindir, ama son birkaç haftadan farklı bir gerginlik vardır.

"Zenith tarafından kiralanmışlar," diyor Griff, odadaki herkese bakarak. "Bunu doğrulayan verileri telefonlarında bulduk. Bu veriler, Zenith'in şu anda neyin peşinde olduğuna dair bir dizi yeni bilgi sağladı. En ilginç olanı, Brisbane'de iş kurmuş olmaları. Nedenini bilmiyoruz, ama bu pisliklerin her şeyin bir nedeni olduğunu söylüyor içimden bir ses."

Axe araya giriyor. "Bulduğumuz diğer ilginç şey, telefonlarında bulunan dosyalarda üç isim. Görünüşe göre Zenith, Hagarty ve Dedektif Stark ile bir şekilde işbirliği içindeymiş." King'e bakıyor. "Ve Moses'tan da bahsediliyor."

Tanrım

.

Moses.

"Stark," dedi King, sesi gözlerindeki fırtınadan çok daha sakindi. "Onu bulmamız gerekiyor. Aradığımız cevaplar onda."

"

"O da Hagarty gibi bugün erken saatlerde ölü bulundu," diyor Griff.

King'in beklediğim gibi sinirlenip çılgına dönmesi yerine, odadan çıkıp koridorda hızla yürümeye başladı. Kapının çarpma sesini duydum ve tüm bunların sonu nereye varacak diye düşündüm. *Ne zaman bitecek?* Sorunu çözmeye yaklaşmış gibi hissetmiyorum; aksine, sorun giderek büyüyor ve biz de çözüme uzaklaşıyoruz.

"NE ZAMAN DÖNECEKSİN?" Ransom, ertesi gün eve gitmek için hazırlanırken soruyor.

"Haftaya."

Çenesini bana doğru kaldırıyor. "İyi yolculuklar, kardeşim."

Dün geceki olaylardan bu yana uzun bir on iki saat geçti. Tanrıya şükür eve uçuyorum; motosikletle gidersem yolculuğu dayanamam. Çok yorgunum.

"Fury," diyor King odama girerken. Duruşu sert, sadece çektiği acıdan dolayı değil.

Bakışlarını karşıladım, keşke geri çıkıp gitse diye düşündüm. Bugün enerjim kalmadı, onun saçmalıklarını dinlemeye. "Ne var?"

"Dün gece arkamı kolladın, kardeşim."

"Evet." Tabii ki kolladım.

King sesimdeki acıyı fark ediyor ama bundan bahsetmiyor. Bunun yerine, çenesini bir an için sıkıp sonra gevşetiyor ve şöyle diyor: "Zara'yla olanlar konusunda büyük bir sorunum var ama o haklı, bu kulüp meselesi değil."

Nereye varmak istediğini bilmiyorum, bu yüzden cevap vermeden devam etmesini bekliyorum.

"Her şeyin bu şekilde gelişmesinden hoşlanmayabilirim, ama onunla aranızı girmem."

"Anlamıyorsun King; onunla aranızı *asla* girmemiştin. Bu benim sorunum değildi." Ona yaklaşıyorum, vücudum onunki kadar sert ve gergin. "Tek ilgilendiğim şey aramızda güven olup olmadığı, çünkü yoksa *ikimizin de* büyük bir sorunu var."

Nefesi yavaşlar ve ağzı büzülür. Söylediklerim hoşuna gitmez, ama bunları duyması gerekir. Kulüpte güven her şeydir ve onunla aramızın ne durumda olduğunu bilmem gerekir. Sonunda şöyle der: "Sana güveniyorum kardeşim, ama eski halimize dönmemiz zaman alacak."

Gözlerine bakıyorum. Haftalardır bana baktığı öfke kaybolmuş, ama aramızda hala gerginlik var. "Bu konuda sana her şeyi yuttum, King, ama bir daha yutmayacağım," diyorum kararlı bir şekilde.

Karanlık gözleri bana dikilirken çenesi hoşnutsuzlukla sıkılır. Sonra tek kelime etmeden odadan çıkar.

King'den alabileceğim bu kadar, o yüzden kabul ediyorum, ama lanet olsun, bir daha bana böyle davranırsa, tereddüt etmeden karşılık veririm. Bu sefer başkanlığı ve Zara'nın babası olduğu için ona saygımdan katlandım, ama bir daha yapmayacağım.

Zara

H **Holly:** Geldi mi?

Ben: Hayır.

Holly: Neden gecikti? Cidden, neredeyse dört hafta oldu. Şimdiye kadar sikini yalatmış olmalı.

Ben: Bazen çok kaba olabiliyorsun.

Ben: Oh, geldi! Kapatmam lazım!

HAY SIÇAYIM.

Geldi.

O. Lanet. Burada.

Onu içeri almak için interkomu çaldım ve apartman kapısını açıp beklemeye başladım. Kalbim deli gibi çarparken, karnımdaki kelebekler kanatlarını çırpıyordu.

Erkek arkadaşım geldi.

Asansörden çıkıp koridora girerken, onu gördüğüm anda kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Neredeyse bir ay boyunca FaceTime'da yüz hatlarını, çenesinin açısını ve gülümsemesinin kıvrımlarını sayısız saatler boyunca incelemiştim, ama bunların hiçbiri onu böyle görmekle kıyaslanamaz.

Gözleri bana takılıyor ve beni sevdiğim o gülümsemeyle kutsuyor. Hızını artırmıyor, aksine yavaşlatıyor. Gözleri vücuduma düşüp beni gözleriyle soyduğunda, neden yavaşladığını anlıyorum. Ve lanet olsun, onun nedenini anlıyorum.

O bana ulaştığında, neredeyse nefes nefese kalmıştım.

Vücudum kendi iradesine sahip ve ben ona doğru yaklaşıyorum, kolu belime dolandığında ve dudakları dudaklarıma değdiğinde sevinçle iç çekiyorum.

O beni öperken parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Ağzı beni tüketiyor ve onu bir daha asla bırakmak istemiyorum. Fury de benzer düşüncelerde gibi görünüyor, çünkü beni bırakacağını düşündüğüm anda reddediyor.

Nefes almak için başını kaldırıyor ama dudakları hemen benim dudaklarıma geri dönüyor. Aynı anda beni kaldırıyor ve içeri taşıyor. Beni yatak odama götürürken ve yatağa yatırırken kapının kapandığını belli belirsiz duyuyorum. Hala nefes almaya bile ara vermeden, bizi yatağa yerleştirirken beni yutmaya devam ediyor.

Vücudumun her hücresi, Fury'nin beni ne kadar özlediğini gösterirken onun için nefes alıyor.

Elleri vücudumda aşağıya doğru kayarken ve dudakları sonunda dudaklarımdan ayrıldığında, onları anında özliyorum. Ama bunu düşünecek zamanım bile yok ki, o benim elbiseyi çıkarıyor ve dudaklarıma geri dönüyor.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, her santimetrekaresi onun tenine değsin istedim.

Onun derin onaylama homurtusu vücudumda bir başka arzu dalgası yaratıyor ve ben kendimi yukarı doğru kıvrılıp saçlarını daha sıkı tutuyorum.

"Siktir, prenses," diye boğuk bir sesle söylüyor, ağzını ağzımdan çekerek.
"Siktir."

Ağzını boğazıma indirip sütyenimi çıkarırken göğüslerime zaman ayırıyor. Dilinin meme uçlarımda dolaşması beni inlemeye başlar ve kendimi ona sürtünmeye başlarım.

Dilini meme ucumun etrafında dolaştırırken yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Seni çok özledim." Tanrım, daha fazla dayanamayacağım. Sesindeki boğukluk ve elleriyle ve ağızıyla vücuduma yaptığı her şey yüzünden.

Ellerimi başına koyarak onu gerçekten istediğim yere indirmeye çalışıyorum. Gözleri ateşle parlıyor ve ağzını aşağıya doğru indiriyor. Ama çok yavaş yapıyor, öperek ve tadına bakarak aşağıya doğru ilerliyor.

Sonunda, sonunda külotumu çıkardığında, arzuyla kendimden geçiyorum. Bu adam seks konusunda çok sabırlı.

Gözlerini gözlerime kilitleyerek ağzını bana doğru eğiyor ve dilini yavaşça kıvrımlarımın arasında gezdiriyor.

Kollarım yatağın iki yanına uzanıyor, parmaklarım çarşafı kavırıyor, vücudum titriyor ve "Aman Tanrım! Bir daha asla gitme!" diye bağıyorum.

O tekrar homurdanıyor ve ben bunu içimde titreyen bir şekilde hissediyorum.

Fury, o diliyle bir ustadır ve beni defalarca orgazma yaklaştırmak için zaman ayırır, ama asla tam olarak orgazm olmama izin vermez. Diz çöküp tişörtünü başının üzerinden çıkarınca, oturup kemerine uzanıyorum. Hızla kemeri çözüp, kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarak elimi içeri sokup penisine uzanıyorum.

Onu tuttuğumda tıslar.

Onu okşarken gözleri kapanıyor.

Ve benim onu içimde derinlerde hissetme arzusuna teslim olmadan hemen önce, dudaklarından benim adım dökülüyor.

Hızla hareket ederek, geri kalan kıyafetlerini çıkarır, beni yatağa iter ve içime girerken bacaklarımı geriye doğru bastırır.

Oh Tanrım.

Evet.

Elimi onun koluna doluyorum. "Ağzını ağızıma istiyorum." O başını sallıyor. "Senin boşalmanı izlemek istiyorum."

Sesindeki ham ihtiyaç beni zevkle sarar. Gözlerimi kapatıp çarşafı tekrar sıkıca tutarım.

Bu uzun sürmeyecek.

Fury işinde çok yetenekli ve ben onu çok uzun süre bekledim. "Zara," diye homurdanıyor. "Bana bak."

Siktir.

Onun arzusu beni uçurumun kenarına getiriyor ve orgazm olurken gözlerimi açıyorum. Duvarlarım onu sıkıca sarıyor ve o lanetler yağdırarak bacaklarımı daha sert kavrayıp daha hızlı giriyor.

Mutluluk içinde kayboluyorum.

Onunla birlikte uçurumun kenarına çarpıyorum. Ona uzanıyorum.

"Siktir," diye bağıyor, orgazm olurken vücudu geriliyor.

Hayatımda çok daha fazlasını istediğim bir manzara ve duygularım beni ele geçiriyor, aciliyet beni oturup ona sarılmaya zorluyor.

"Geri dönmen gerektiğini biliyorum, ama dönmeni istemiyorum ve bunun duymak istediğin şey olmadığını da biliyorum. Asla geri dönmemeni beklemiyorum, ama burada olmadığın zamanlarda seni ne kadar çok özlediğimi bilmeni istiyorum." Sözler içimden çılgınca ve dizginlenemez bir şekilde dökülüyor. Fury ile kulübü arasına asla girmeyeceğim, ama onu paylaşmak çok zor.

Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Biliyorum." Duyguları, fiziksel durumu kadar dağınıktı.

Dört hafta önce buradan birçok yarayla ayrılmış ve daha da yaralı olarak eve dönmüştü. Melbourne'da başa çıkmak zorunda olduğu şeyleri düşünmek beni ürpertir, ama en azından ayrıldığında olduğu kadar acı çekmiyor gibi görünüyor.

Temizlendikten sonra, bizi yatağa yatırır, beni kucaklayarak kalçama parmaklarını gezdirir ve boynuma ve omzuma öpücükler kondurur.

Uzun süre konuşmadan, sadece birbirimizin varlığının tadını çıkarıyoruz. Sonunda dönüp ona bakıyorum. Bacağımı onun bacağına dolayarak, "Nasıl Nasıl geçti?"

Fury bu sabah eve geldi ve günün çoğunu oğluyla geçirdi. Bugün Lynette'in doğum günü, bu yüzden Fury yarın sabah Noah'ı almadan önce onunla birlikte olmak istedi. Fury'nin evde olduğu süre boyunca Noah'ın yanında olmasını tercih edeceğini biliyorum, ama Lynette'in isteğini reddetmedi, özellikle de onun için bu kadar zahmete girmişken.

Soruma cevap vermeden önce dudaklarımı öptü. "Kahretsin, bir ayda ne kadar da büyümüş."

Sesinde duyduğum pişmanlık ve hayal kırıklığından nefret ediyorum. "Eminim gitmeni istememiştir."

Kıkırdar. "Ben pastadan önce gelmem. Gitmem gerektiğini söylediğimde ağlamaya başladı, ama Lynette'in pastasını gördüğü anda beni unuttu."

Parmaklarımla dudaklarını tembelce okşuyorum. "Biliyor musun, babalık sana yakışıyor."

"Nasıl?"

"Seni biraz yumuşattı. Sert tarafını yatıştırdı. Tam olarak tarif edemiyorum, ama çok hoşuma gidiyor." Onu tekrar öptüm. "Çok seksi, o kadar."

Gözleri vücuduma kayarken emredici bir sesle, "Seni yine yiyeceğim ve bu sefer beni acele ettirmeyeceksin."

Evet.

Tanrım, evet.

"Bil diye söylüyorum, bu patronluk taslaman sadece yatak odasında işe yarar."

Ağzını ağzıma yaklaştırıp beni vahşice öptükten sonra, "Bacaklarını aç prenses, ve konuşmayı kes" diye homurdanıyor.

Fury ile bir hafta yeterince uzun değil, ama elimde olan tek Şey bu, o yüzden en iyi Şekilde değerlendiriyorum. O günlerini Noah ile geçirirken ben işe gidiyorum. Geceleri onun evinde kalıyorum, oğlunu tanıyor ve birlikte olduğumuz her saniyede Fury hakkında daha fazla Şey ğreniyorum. Bu benim için cennet gibi.

Melbourne'a dönmeden önceki gün, King beni arayıp iş çıkıŐı görüşmek istediğini söyledi. Son telefon görüŐmemizden beri onunla konuŐmamıŐtım, ama Fury, Melbourne'dan ayrılmadan önce aralarında geçen konuşmayı bana anlatmıştı.

Fury'nin evine giderken onu ziyaret etmeyi kabul ediyorum ve saat 18:00'den biraz önce annemle babamın evinin önüne park ediyorum. Eve girdiğimde, onu oturma odasında Meredith'e kitap okurken duyuyorum.

Odaya girdiğimde sırtı bana dönüktü, kız kardeşimle birlikte onu izleyebilmek için yavaşladım. Onu çocuklarıyla birlikte görmek çok hoşuma gidiyor; MC'yi yöneten sert adamdan tamamen farklı bir King ortaya çıkıyor.

"Zara!" Meredith beni görür ve kanepeden kayarak bana doğru koşar.

meliپ onu kucaklayarak karŐıların. "Kızım nasıl?"

"Babam bana kitap okuyor!"

"Görüyorum."

"Oynamaya da gideceğiz!"

"Merhaba, bebeğim," diyor annem, yüzünde bir gülümsemeyle odaya girerken. Uzun zamandır görmediğim bir gülümseme bu ve annemle King'in aralarını düzelttiklerini merak ediyorum.

"Merhaba," diye selam veriyorum. "Güzel görünüyorsun. Saçını mı kestirdin?" Gülümseme genişliyor. "Evet. Ne dersin?"

Saının yarısını kestirmiŐ ve çok yakıŐmıŐ. "Daha geç görünüyorsun. Çok beğendim."

King'e kaşlarını kaldırıyor. "Gördün mü, beni daha geç gösteriyor."

King bize doğru gelir, gözleri ona kilitlenmiŐtir. "Zaten geç görünüyordun." Bunu yapmak için saçını kesmene gerek yoktu.

Vay canına, birbirlerine bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla kesinlikle bir şeyleri halletmişler. Neredeyse çocukları alıp onları yalnız bırakmam gerektiğini hissediyorum.

Alnına bir öpücük kondurdu. "Meredith'i biraz alabilir misin?"

Meredith'i kollarının arasına alır, bana son bir gülümseme atar ve King'le beni yalnız bırakır.

Onun koluna başımı sallayarak "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Artık tüm dikkati bana çevrilmiş, koyu renk gözleri yoğunlaşmış. "Seni buraya omzumdan bahsetmek için getirmedi. Sana bir hata yaptığımı söylemek için getirdim."

Gözlerimi kırıyorum.

King'in "Hata yaptım" dediğini hiç duymamıştım. "Tamam," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Sen yaralandığında kendimi lanet olası bir işe yaramaz gibi hissettim, Zara. Ve bu, durumun ciddiyetini anlamadan önceydi. Kimsenin sana bir daha zarar vermeyeceğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Sonra birinin kalbini kırdığını söylediğinde, yine kendimi işe yaramaz hissettim. Babalık zor bir iş ve bunu her zaman iyi yapamadığımı ilk kabul eden ben olacağım. Kalbini kıranın Fury olduğunu anladığımda, gözüm karardı." Durur. "Ama bunun çoğu, on yıllardır içimde taşıdığım boktan şeylerden kaynaklanıyordu; benim boktan şeylerden, senin ya da onun değil. Her şeyi mahvettim ve ilişkimizi tehlikeye attığım için ne kadar pişman olduğumu asla bilemeyeceksin."

Düşünmeden kollarımı ona doladım. Düşünmeme gerek yoktu, çünkü King söz konusu olduğunda duygularım beni ele geçiriyordu. O da kolunu bana doladı ve uzun bir süre öyle kaldık. Onu bıraktığımda gözlerine baktım. "Bilmeni isterim ki, çoğu zaman bu babalık işini oldukça iyi yapıyorsun."

Gözleri benimkileri arıyor. "Aramız iyi mi?"

"Biz hep iyiydik, King. İyi bir şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim. Asla. Fury ile aranız iyi mi?"

"Olacağız."

"O zaman benim dünyamda her şey yolunda."

Bana Kral gülümsemesi atar. Ağzıyla değil, gözleriyle gülümser. "Senin için tek istediğim bu."

King bazen inatçı, zor ve esnek olmayan bir adam olabilir, ama özünde çok sevgi dolu biridir. Sadece bazen bunu yanlış şekilde gösterir. Beni kızı olarak gördüğü için şanslıdır; ona da söylediğim gibi, onun iyi bir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"BABA! BOB'U İSTİYORUM!"

Noah babasını çağırdığında Fury bana dönüyor. Biz mutfaktayız, o oturma odasında televizyon izliyor. "Bob beni öldürecek," diyor, Noah duymasın diye alçak sesle.

Gülerek gömleğine uzanıyorum. Gömleğini tutup, "Sen işini hallet, ben onunla biraz vakit geçireyim mi?" diyorum.

King's'ten geldiğimde Fury mutfak tezgahının üzerine bir yığın evrak yayılmış haldeydi. Son yirmi dakikayı beni öpüp, Noah'ın sorularını yanıtlayıp, evrakları okumaya çalışarak geçirmişti.

Oğlunun yanına gitmeyi teklif edince, geldiğimde olduğundan daha da rahatladı ve ellerini başımın üzerine koyup parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Seni seviyorum, Zara."

"Biliyorum. Sevmeye değerim, özellikle de çocukları seviyorum ve..."

Gözleri yoğun bir şekilde parladı ve "Hayır, seni seviyorum" dedi. Sesi biraz boğuk ve çok kararlıydı, sanki durup söylediklerini gerçekten dinlememi istiyor gibiydi.

Kalbim yavaşlar.

Karnım kelebeklerle doldu.

Ruhum gülümsüyor.

Ellerimi kollarına koyarak, "Ben de seni seviyorum" diyorum.

Ağzı ağzıma yapışıyor ve eli enseme gidiyor. Beni nefes alamayacak kadar yoğun bir şekilde öpüyor. Beni bırakınca, "Seninle bir aile, seninle bir yuva ve her gece gördüğüm son kişi senin olduğun bir hayat istiyorum. O kışına bakarak yaşlanmak istiyorum" diyor.

Dudaklarımın uçları kıvrıldı. "Artık on değilken bile mi?" O sırtıttı.

"Bebeğim, benim için her zaman on olacak."

Oh. Tanrım.

Tanrım, artık seni nefret listemden çıkarabilirim.

"Ben de seninle tüm bunları istiyorum. Özellikle popo kısmını."

Beni tekrar öper, içimi eriten bir şekilde kıkırdar.

Noah mutfağa koşarak gelir ve babasının dikkatini dağıtır, ben onu kucağıma alıp "Hadi, küçük adam, gidip Bob'u izleyelim" diyene kadar.

Noah'ı mutfaktan çıkarırken Fury'ye bakıyorum ve onun bizi dikkatle izlediğini görüyorum. Her şeyin yoluna girmesi için önce her şeyin ters gitmesi gerektiği aklıma geliyor.

Kadere inanıyorum.

Birbirimiz için yaratıldığımıza inanıyorum.

Fury benim kaderim ve aşkımız için son nefesime kadar savaşaacağım.

SON

Fury
Üç Yıl Sonra

I uzun bir günün ardından mutfağa girip kaskımı ve aldığım market poşetlerini tezgahın üzerine bırakıyorum, kahvaltı barını kaplayan bitkileri yavaşça seyrediyorum. Tanrım, bu noktada, Zara'ya bir sera yapmam gerekecek. Son iki haftadır her gün yeni bir bitki var; bugünkü çabalarım katlanarak arttı.

"Oh, iyi, geldin," diyor ve bana katılıyor. "Bu bitkileri taşımak için yardımına ihtiyacım var, sonra da fidanlık hakkında bir sorum var. Bence eğer biz..."

Elimi beline koyup onu kendime çekiyorum, bütün gün düşündüğüm öpücüğü alabilmek için. Doyduktan sonra, "Bütün bunları yapabilirim prenses, ama önce seninle biraz zaman geçirmem lazım," diyorum. Elim karnının üzerine koyuyorum. "Ve onunla da biraz zaman geçirmem lazım."

Elimi kapattı ve tüm dikkatini bana verdi, vücudu benimkine yaslandı. *Lanet olsun, bunu yapmasına bayılıyorum.* "Günün nasıl geçti?"

Parmaklarımı karnının üzerine yaydım ve tekmeyi bekledim. Kızımız genellikle günün ilerleyen saatlerine kadar hareketli olmaz, ama bazen bu saatlerde hareket eder.

. "Bugün çok iş yaptık. Güzeldi. Sen nasılsın?"

Zara karnına baktı. "Bugün kaburgalarımı kırmaya çalıştım. Bunnings'te bitki alırken o kadar sert tekmeledi ki bir süre oturmak zorunda kaldım. On dakika kadar aralıklı olarak devam etti. Cidden, kızın kick boksçu olacak. Sonra sana yeni gömlek almak için Target'a uğradığımızda yine yaptı. Onun dışında günüm iyi geçti. Hastaneye gitmek için çantamı hazırladım; sana sormam gereken şey olan bebek odasını yeniden düzenledim; bir yığın çamaşır yıkadım; Tupperware dolabını temizledim; terası temizledim ve yeni Chelle Bliss kitabımın bir kısmını okudum." Derin bir nefes alır ve gülümser. "Güzel bir gündü."

Karım yerinde duramıyor. Kızımızın doğumuna iki hafta kaldı ve her zamankinden daha meşgul. Ve her akşam eve geldiğimde bana söyleyecek çok şeyi var. Ve yapacak işleri. Uzun bir günün ardından tek istediğim ona sarılmak, ama o taleplerinde hiç pes etmiyor. Bu bebek doğduğunda, evi neredeyse tamamen yenilemiş olacağım.

Onu tekrar öptükten sonra, "O doğana kadar kaç tane bitki daha alacağız?" diyorum.

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Sesinde bir ton algılıyorum, Ryan Hayes. Bitkilerimle özel bir ilişkim olduğunu biliyorsun. Onları sevme."

"Nefret etmiyorum. Sadece bir sera yapmam gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorum."

Parmaklarını benimkilerle birleştirip karnının üzerine koyar. "Sen beni seviyorsun." "Sanki yeni keşfetmişsin gibi söylüyorsun."

Yüzü ciddileşti. "Her gün beni sevdiğin yeni yollar keşfediyorum."

"Bebeğim, neredeyse üç yıldır evliyiz." Şimdiye kadar her şeyi biliyor olmalı.

Elini benimkine sıkıca tuttu. "Ve hala ailemize olan sevgin ve bunu göstermeye istekli olman beni şaşırtıyor."

İçim burkulur. Zara ile tanışmadan önce aile benim için çok az şey ifade ediyordu. Ondan önce tek deneyimim şiddet ve sefaletti. Aşka inanmadığım için onu aramıyordum. Şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum. *Onsuz bir hayat.*

"Peki, seraya evet mi diyoruz?"

Elini yüzüme getirir, havası hâlâ yumuşak ve düşüncelidir. "Bil ki, şu anda çok duygusalım, bu hormonlar beni ele geçirdiği sürece sana karşı daha da duygusal olacağım. Senden de aynı şekilde davranmanı beklemiyorum ama bence bizi güzel bir yolculuk bekliyor."

"Ne tür bir yolculuk?" *Lanet olsun, o çok güzel.*

"Biraz sıkı tutunman gerekebilecek türden. Sanki bisikleti ben sürüyorum, sen arkadasın gibi." Eli yine elimi sıktı. "Hormonların çıldırdığında bırakma, tamam mı?"

Siktir.

Zara, üç yıldır ne kadar sıkı tutunduğumu bilmiyor.

O tutuşumu gevşetecek hiçbir şey yapamaz.

İki elimi de yüzüne götürdüm. "Hormonların zaten çıldırmış durumda ve ben hiçbir yere gitmiyorum. *Asla* hiçbir yere gitmeyeceğim."

Uzun süre nefesini tutmuş gibi bir nefes verir. "Tanrıya şükür." Bir an durur, yüzünde tereddüt belirir. "Yani, doğduğunda evin temizliği konusunda dırıldır etsem bile? Anelikte başarısız olduğumu hissettiğimde ihtiyaç duyduğumda bile? Annemin de bunları yaşadığını gördüm. Bu normal bir şey. Buna hazır olmalısın. Ya birdenbire bana sürekli beni sevdiğini söylemene ihtiyaç duyarsam? Tanrım, Fury, bu bebeği neden yapıyoruz? Onun için hazır olduğumu sanmıyorum."

"Sen ona hazırsın. Ve ben de gelecekte başımıza gelebilecek her şeye hazırım. Sen Sydney'e geldiğin günden beri hazırım. Seni kulüp barında gördüğüm anda, seni benim yapacağımı ve bunun sonsuza kadar sürmesi için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

Dırdır etsen, muhtaç olsan, ya da ne halt edersen et, hepsine rağmen seni seveceğim.”

Kollarını bana doluyor ve beni öpüyor. Öyle acil ve şiddetli bir enerjiyle yapıyor ki, sanki dudaklarımız çarpışıp parçalanıyor, ama o hep böyledir. Ve ben her zaman onun ruhuna çekildim. Bazen nazık, bazen komik, bazen vahşi ve özgür; hepsini seviyorum. Kendini bana açtı ve bir şekilde benim de aynısını yapmamı sağladı.

Nefes nefese dudaklarını dudaklarımdan çekince, "Oh, listemize ekleyebileceğimiz başka bir isim daha buldum!" diyor.

Gülümsüyorum.

"Söyle." "Isla."

"Isla Hayes," diyorum, kulağıma hoş geliyor.

Gülümsemesi yüzünü doldurur. "Bayıldım! Sen de mi? Bence bu tam bizim!" Ellerimi kalçalarına götürürüm. "Bu tam bizim."

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma bir öpücük daha kondurur. "Seni seviyorum! Ah, bir de, Lynette yarın sabah dokuzda Noah'ı getirecek."

"Onunla konuştun mu?"

"Evet, her şeyi kendimiz ayarladık. Bu ne kadar yetiştikince, sence?"

Tanrım, bugün dünya benimle dalga mı geçiyor? Bir günde bu kadar güzel şey olunca şüpheleniyorum. Zara, Lynette ile iyi geçinmek için çok uğraştı ama Lynette zorluk çıkardı. "Ne yaptın bilmiyorum ama kabul ediyorum."

Gülümsemesi seksi bir hal aldı. "Kadının yetenekliymiş."

"Gerçekten öyle." Ellerimi kalçalarına yaydım ve onu kendime doğru çekerek sikimi ona sürttüm. "Bir erkek bu becerilerin tadını çıkarmak için ne yapmalı?"

Beni yavaşlatmak istercesine elini göğsüme koyar. "Önce yapman gereken işler var, unuttun mu?"

"Siktir et onları," derken onu kollarıma alıyorum. "Bu gece tek yapacağım şey sensin."

Onu yatak odamıza taşıırken kahkahaları dünyadaki en güzel ses. Onun çıkardığı tüm sesleri seviyorum, ama beni derinden etkileyen kahkahaları ve hayatımın geri kalanında onu duymaya devam etmek için her şeyi yaparım.

BU SERİNİN SONRAKİ KİTABI! OCAK 2020'DE ÇIKIYOR

Umarım Fury ve Zara'nın hikayesini sevmişsinizdir! Bu serinin bir sonraki kitabı *Battle Hearts* adını taşıyor ve Ocak 2020'de çıkacak. Bu kitap, Winter ve Birdie'nin hikayesinin devamı ve MC savaşının destansı finali olacak! Evet, sizi merakta bıraktım! Hay aksi!

[Battle Hearts'ı ön sipariş verin](#)

[Battle Hearts'ı Goodreads TBR'ınıza ekleyin](#)

METİN UYARISI ABD - 313131'E "NINA" YAZIN

E-POSTA İLE CANLI YAYIN UYARISI İÇİN KAYDOLUN

Yeni kitaplar, indirimler ve ücretsiz bonus içerikler hakkında bilgi almak için [haber bültenime kaydolun](#).

Facebook'ta iseniz, kitaplarım hakkında benimle sohbet etmek, özel hediyelere katılmak ve yakında çıkacak kitapların ön izlemelerini okumak için [katılabileceğiniz](#) bir [okuyucu grubum](#) var.

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Kitaplarım hakkında yorum yazarak ve arkadaşlarınıza anlatarak arkadaşlarınıza anlatarak kitaplarımın duyulmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim

VE çalma listesi! [Buradan](#) dinleyebilirsiniz.

SEVGİLİ OKUYUCU

18 yaşımdayken, işyerinde ilk silahlı soygunumu yaşadım. 24 yaşımdayken ikinci silahlı soygunumu yaşadım ve bir ay sonra üçüncü soygunum oldu. Bu hikaye, bu olayların sonucunda yaşadığım travma sonrası stres bozukluğundan (PTSD) esinlenerek yazıldı.

O zamanlar travma sonrası stres bozukluğunun ne olduğunu anlamamıştım ve dürüst olmak gerekirse, bu kitap için araştırma yapana kadar bundan muzdarip olduğumu tam olarak kabul etmemiştim. Tek bildiğim, kendimi deli ve kontrolsüz hissettiğimdi. O zamanlar biraz danışmanlık aldım, ama travmayla yüzleşmek istemediğim için buna ihtiyacım olduğunu kabul etmiyordum. Ayrıca tepkimin abartılı olduğunu düşünüyordum, bu yüzden bunu önemsememeye çalıştım. Kendime, diğer insanların hayatlarında yaşadıklarına kıyasla bunun hiçbir şey olmadığını söyledim.

Tekrar kendimi güvende hissetmem on yılımı aldı, ama hala çevremdeki her şeyi kontrol ediyorum ve geceleri yalnız kaldığımda çok tereddüt ediyorum. Yirmi yıl sonra, sonunda bir psikoloğa gitmeye başladım. Bu, kendim için yaptığım en iyi şeylerden biri. Eğer herhangi bir travma yaşadıysanız, henüz profesyonel yardım almadıysanız, almayı düşünmenizi tavsiye ederim. Hayatınızı değiştireceğine inanıyorum.

Tecavüzü konu alan bir kitap yazmak niyetinde değildim. PTSD'den muzdarip bir kadının hikâyesini yazmak istedim. Ancak beynim başka türlü düşündü ve hikâye tecavüzü gerektirdiğinde ve bana "bunu birinin okuması gerekiyor" diye fısıldamaya devam ettiğinde, karakterlerin hikâyeyi yönlendirmesine izin verdim.

Tecavüzle ilgili istatistikler şok edici. Tecavüzle ilgili inançlar da öyle. Bir kadının tecavüze uğrayıp bunu hak ettiğini düşünebilmesi; toplumun bir kadının tecavüze verdiği tepkiyi "doğru değil, o yüzden yalan söylüyor olmalı" olarak yargılayabilmesi; bir kadının tecavüze uğrayıp bunu sadece biraz sert seks ya da biraz kontrolden çıkmış olarak görebilmesi; "o istedi" görüşünün hâlâ var olması; erkeklerin tecavüze uğradıklarında inanılmaması... Kalbim acıyor.

Bu hikayeyi okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım sizi bir şekilde etkilemiştir. Bu benim için bir terapi oldu ve buna sadık kalıp bitirdiğim için çok mutluyum.

Nina x

TEŞEKKÜR

Bu kitap, üç kişi olmadan başaramayacağım bir sevgi emeğinin ürünü: kızım Eliahn, en iyi arkadaşım/asistanım/beta okuyucum Jodie ve editörüm Becky. (Becky bu kısmı düzenlemedi, bu yüzden virgöl ve noktalı virgöl işaretleri muhtemelen hepsi yanlış, çünkü bu konuda gerçekten berbatım! Ayrıca, bu kitabı bitirmek için üç hafta boyunca konuşmadığım ve görmediğim arkadaşlarıma ve aileme de teşekkür etmek istiyorum. Beni anladığınız için sizler en iyisiniz.

Jodie, cidden dostum, Olivia Pope'un moral konuşması bu sefer kitabı bitirmem için bana ilham verdi PMSL. Şaka yapıyorum. Ama cidden, Olivia'yı tekrar ortaya çıkarmamıza gerek yok, tamam mı? Seni sırf sen olduğun için sonsuza kadar seveceğim, ama bana olan ilginin başka bir şey ve bunu sonsuza kadar hazine gibi saklayacağım. Kendin olduğun için teşekkür ederim. Bir kız daha iyi bir arkadaş isteyemez.

Becky, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Ve zanaatımı geliştirmem için bana çok şey öğrettiğin için. Artık yazarken kafamın içinde yaşıyorsun ve "tekrar eden kelime" ve "çok laf kalabalığı" gibi şeyler bağıırıyorsun. Sen olmadan bir kitap yazmayı gerçekten hayal edemiyorum. Bir kızın isteyebileceği en iyi editör olduğun için teşekkür ederim.

Eliahn, kardeşim, sen harikasin. Seni sonsuza kadar seveceğim. Ben kanepede oturup uyumak dışında hiçbir şey yapmadığım üç hafta boyunca yemek pişirip temizlik yaptığın için teşekkür ederim. Elektrikli süpürgeyle temizlik yaparken ayaklarım tam istediğin gibi kaldırmadığım için bana kızdığın günleri hatırlıyor musun? Evet, güzel günlerdi. Beyin cerrahlığı olmazsa temizlikçi olarak iş bulabilirsin bence.

Sevgili okuyucularım, sabrınız için teşekkür ederim. Bu hikayeyi neredeyse bir yıldır beklediniz. Umarım beğenmişsinizdir. Bu kitap beni çok yordu, ama sanırım bunun nedeni kitabın temalarının benim için çok kişisel olması. Bununla birlikte, tüm kitaplarım arasında bu kitabı (sonuncusu) yazarken en çok keyif aldım. Yazma konusunda yeniden ritmimi buldum ve bu serinin bir sonraki kitabına başlamak için sabırsızlanıyorum.

YAZAR HAKKINDA

Hayalperest.

Kahve sever.

Ruhunda bir

Çingene.

USA Today ve Wall Street Journal'da en çok satan yazar, alfa erkekler ve sevdikleri kadınlar hakkında yazıyor.

Kelimelerle yaratıcı olmadığım zamanlarda, bir sonraki seyahatim için planlar yapar, dünyanın yeni yerlerini keşfeder, bir arkadaşımın kahve ve kek eşliğinde uzun sohbetler yapar, kağıtlarla yaratıcı çalışmalar yapar veya iyi bir kitap ve çikolata eşliğinde kendimi kitapların dünyasına kaptırırım.

On iki yaşımdan beri yazıyorum. Kelimeleri bir araya getirmek, özellikle zor zamanlarımda benim için her zaman bir terapi olmuştur. Bugünlerde, kelimelerimin başkalarına da bana olduğu kadar yardımcı olması beni gururlandırıyor.

www.ninalevinebooks.com

[BookBub'da beni takip edin, indirimlerimden haberdar olun.](#)

[VIP listeme katılın - bonus sahnelere, özel hediyelere, n izlemelere ve daha fazlasına erişim kazanın!](#)

[Facebook'ta okuyucu kulbme katılın](#)

NINA LEVINE'İN DİĞER ESERLERİ

Storm MC Serisi

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Storm MC #4)

Slay (Storm MC #5)

Sassy Christmas (Storm MC #5.5) Illusive

(Storm MC #6)

Emir (Storm MC #7) Kargaşa

(Storm MC #8)

Sydney Storm MC Serisi

Merhamet (#1)

Nitro'nun Eziyeti (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'ın Af (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kralın Hükümdarlığı

(#6) Kral: Epilog (#7)

Fırtına MC Yeniden Yükleme Serisi

Kasırğa Kalpleri (#1)

Kalplerin Savaşı (#2)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizmi)

Milyarder Romantizm

Ashton Scott

Kıtaplarımla ilgili güncel bilgileri [web](#) sitemden takip edebilirsiniz.

Telif hakkı © 2019 Nina Levine Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Becky Johnson, Hot Tree Editing

Kapak tasarımı: Letitia, Romantic Book Affair Designs Kapak

resmi: Wander Pedro Aguiar

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

